

ЕЛИТЪТ НА ДЕРИНИТЕ

КАТРИН КУРЦ

КАТРИН КУРЦ ЕЛИТЪТ НА ДЕРИНИТЕ

Превод: Николай Киров

chitanka.info

С възкачването на крал Келсън на трона на Гуинид, властта на духовенството на Единадесетте кралства е застрашена. Във вените на краля тече кръвта на Дерините — раса, надарена с вълшебни сили, властвала преди повече от два века. Дерините изпадат в немилост и са подложени на преследване.

Настъпило е време за решителна битка с Църквата, която е обявила способностите им за ерес и черно магьосничество.

Катрин Кунц е родена в Корал Гейбълс, Флорида. Получава бакалавърска степен по химия от университета в Маями и магистърска степен по хуманитарни науки — специалност английска история. Учи и медицина, преди да започне писателска кариера. Нейните основни научни занимания са в областта на история на религиите, магическите системи и други езотерични обекти. Литературните ѝ произведения включват трилогиите приказна фантастика: „Дерини“, „Кембъл“ и „Келсън“; окултният трилър „Втората световна война и Англия“ и поредица от разкази за Дерините. Замисля да продължи историята на Дерините в най-малко още три трилогии. Първата от тях е „Наследниците на светия хълм“. Катрин Кунц живее в замък в Ирландия.

ГЛАВА ПЪРВА

Слънцето залязваше и момчето изплашено стискаше намерената кама. Казваше се Ройстън — Ройстън Ричардсън, точно както баща си. Около него, сред редовете от житни класове, които зрееха по полетата на Дженън Вейл, се вкочаняваха телата на мъртвите. Цареше гробна тишина. Тя се нарушаваше само от крясъците на нощните птици и от далечния вълчи вой, идващ откъм хълмовете на север. Далеч през полето блестяха светлините на града, приканващи живите да получат малко утеха. Твърде много мъже лежах безжизнени по Дженън Вейл тази вечер. Битката беше жестока и кървава дори и за свикналите на това селяни.

Всичко започна по пладне. Яздеци запотените от лятната топлина коне, с развети, кралски флагове от пурпур и злато, с лъв на тях, конниците на Нигел Халдейн, чичо на момчето крал Келсън, достигнаха покрайнините на селото точно след обяд. Този отряд бе просто предна охрана. Принцът и неговите тридесет войници трябваше само да разузнаят пътя, по който кралската армия се придвижваше на изток към Корът. Корът, бунтовното седалище на местното правителство на Херцогство Коруин бе в ръцете на метежните архиепископи Лорис и Кориган. С подкрепата и помощта на неуморимия, въстанически водач Уорън и неговите последователи, те подготвяха ново преследване на Дерините — една раса от могъщи магьосници, която някога бе управлявала Единадесетте кралства, а после дълго време бе преследвана, и сега се представляваше от херцога на Коруин полудерини — Аларик Морган, когото архиепископите бяха отлъчили преди три месеца, заради деринския му произход.

Принц Нигел се бе опитал да успокои населението на Дженън Вейл. Напомнил им бе, че кралските войници не грабят и не плякосват собствените си земи и че младият Келсън бе забранил това също като покойния крал Брайън, негов баща и брат на Нигел. Херцог Аларик също не представлявал опасност за Единадесетте кралства,

дори архиепископите да твърдели обратното. Вярата, че Дерините са зла раса била глупаво суеверие! Самият Брайън, макар и да не е дерини, вярвал на Морган през целия си живот и ценил деринския лорд дотам, че го провъзгласил за Защитник на краля, въпреки протестите на Кралския съвет. Нямамо никакво доказателство Морган, да е предал това доверие.

Хората от Вейл не го слушаха. Разкриването на полудеринския произход на Келсън при коронацията му, макар неизвестен дотогава и на самия него, породил недоверие към кралската династия Халдейн. Това недоверие, не намаляваше от факта, че младият крал оказваше подкрепа на херцог Аларик и неговия братовчед — свещеника Дънкан Маклейн, който също беше дерини. Дори сега се говореше, че Келсън все още ги защитава и че в резултат на това самият той е бил отлъчен. Носеха се слухове, че кралят, омразният херцог Аларик и цялото деринско войнство планират поход към Корът, за да счупят гръбнака на антидеринското движение, като унищожат Лорис, Кориган и любимия Уорън. Та нали самият Уорън бе предсказал това.

Така местните партизани поведоха войниците на Нигел по заобиколен път около Дженън Вейл, като ги залъгваха с обещания за вода и изобилна паша за идващата кралска армия. На зеленото от полузрялата пшеница поле, бунтовниците нападнаха от засада, като сееха смърт и унищожение сред редовете на изненаданите кралски войници. Когато хората на краля най-накрая успяха да се отскубнат и оттеглят със своите ранени, повече от двадесет рицари, въстаници и бойни коне лежах мъртви или умиращи, а флаговете с лъва се търкаляха стъпкани и опозорени сред зреещото жито.

Ройстън спря за момент с ръка върху дръжката на камата, после притича покрай едно застинало тяло и продължи по тесния коларски път към дома. Беше само на десет години и твърде дребен за възрастта си, но това не му попречи да вземе участие в следобедното плячкосване. Кожената торба на гърба му бе препълнена с храна, парчета от броня и други части от снаряжение, които беше успял да събере от падналите врагове. Дори великолепно гравираната кама и ножницата, окачени на грубия му пояс от върви, бяха взети от седлото на един убит кон. Ройстън съвсем не беше придирчив по отношение на работата, която вършеше — поне не на дневна светлина. Мародерството по бойните полета беше начин на живот за селяните по

време на война, а сега, когато бяха въстанали срещу своя херцог и всъщност срещу самия крал, то беше необходимост. Оръжията им бяха малко и некачествени, главно копия, коси, тояги и по някоя кама или меч, събрани в резултат на дейността, на която сега се бе отдал Ройстън. Убитите вражески войници можеха да донесат някои по изтънчени оръжия като бойни брони, шлемове, а понякога дори златни или сребърни монети. Възможностите бяха неограничени. Сега там, където отстъпващите врагове бяха взели техните ранени, и въстаниците бяха отнесли своите, имаше само трупове. Дори и толкова младо момче като Ройстън, не се страхуваше от мъртъвци.

Все пак, той се оглеждаше внимателно, докато ускоряваше крачка, за да заобиколи отдалеч друг вкочаняващ се труп. Както и целия народ на Коруин, Ройстън не беше страхлив, но винаги имаше реална възможност да се натъкне на враг, който да не е умрял. Тази идея съвсем не му се харесваше.

Като че в отговор на мислите му, доста по-наблизо отпреди се чу воят на вълк и Ройстън, който отново се върна в средата на коларския път, започна да си представя, че вижда движение зад всеки храст или ствол на дърво. Дори и да не се страхуваше от мъртвите, имаше поопасни четириноги хищници, които бродеха из полето с падането на нощта. Тях той не искаше да среща.

Неочаквано Ройстън зърна движение напред, отляво на пътя. Той веднага залегна, като с едната си ръка стискаше оръжието, а с другата зашари по пътя докато намери камък голям колкото юмука му и го стисна здраво. Беше затаил дъх, като се хвърли на земята и затова, когато проточи врат, за да се вгледа в храстите, гласът му беше дрезгав и треперещ:

— Кой е там? — изграчи той. — Казвай кой си или няма да дойда по-близо!

От храстите се чу шумолене, стон и след това слаб глас:

— Вода... моля ви, някой...

Изпълнен с внимание, Ройстън отпусна торбата на гърба си и измъкна камата от ножницата. Имаше вероятност в храстите да се крие бунтовник и следователно приятел, спасителите можеше да са пропуснали някой, но момчето се страхуваше да не се натъкне на роялист.

Сантиметър по сантиметър, с опънати нерви, готов всеки момент да използва камата или камъка, Ройстън се приближи към храстите. Беше трудно да различи нещо в падащия здрач, но внезапно той разбра, че лежащият в шубрака войник е бунтовник. Нямаше грешка, на стоманеносивия му плащ бе извезан знакът на сокола.

Ръцете на мъжа не помръдваха, под обикновения, войнишки шлем се виждаше, че очите му са затворени. Ройстън се наведе по-близо, за да погледне брадясалото лице и ахна от изненада. Човекът беше познат. Казваше се Малкълм Доналсън и беше най-добрият приятел на брат му.

— Мел! — Момчето като безумно се втурна към храстите, за да се хвърли до мъжа. — Милостиви Боже, Мел, какво е станало с теб? Лошо ли си ударен?

Мъжът, наречен Мел, отвори очи и успя да фокусира лицето над него, след което разкриви черти в измъчена усмивка. После стисна очи за няколко секунди като че ли от ужасна болка, закашля се леко и се опита пак да погледне нагоре.

— Е, момчето ми, намери ме точно навреме. Страхувах се, че до мен ще се добере пръв някой от онези безчестни главорези, за да ме довърши и да ми отнеме меча.

Той потупа по диплите на плаща си и под окървавената дреха изпъкнаха острите очертания на прав меч, с кръстовидна дръжка. Очите на младия Ройстън се ококориха и той повдигна края на наметалото, за да прокара пръст по кървавото острие.

— О, Мел, това е великолепен меч. От някой кралски войник ли го взе?

— Да, момче на дръжката е поставен кралският знак. Лошото е, че един от тях, проклет да е, остави парче желязо в крака ми. Би ли погледнал дали е спряло да кърви? — Той се повдигна на лакти, а момчето се наведе, за да види. — Успях да се превържа с пояса си, преди да припадна за първи път, но... ааа-ах! Внимавай момко, че ще започне да кърви отново.

Плащът, омотан около краката на Мел, беше втвърден от засъхналата по него кръв и момчето едвам успя да се удържи да не припадне, когато го повдигна, за да погледне раната. На дясното си бедро Мел имаше дълбок разрез, който започваше точно над коляното и беше дълъг около шест инча. Импровизираната превръзка, която

беше успял да си направи, беше спасила живота му, но отдавна от нея нямаше полза. Сега отново течеше ярка, червена кръв. В настъпващия мрак Ройстън не можеше да бъде сигурен, но му се струваше, че земята около краката на Мел бе подгизнала и оцветена в червено. Независимо от причината, раненият беше загубил много кръв и не можеше да си позволи да губи още. Погледът на Ройстън се замъгли. Той погледна приятеля си и преглътна с усилие.

— Е, момко?

— Още... още ти тече кръв, Мел. Не мисля, че ще спре от само себе си. Трябва да намеря помощ.

Мел легна пак и въздъхна:

— Това не е добре, синко. Не мога да се придвижвам в това състояние, а не мисля, че някой ще се съгласи да дойде до тук щом падне нощта. Неприятностите идват от това парче стомана. Може би ти ще успееш да го извадиш.

— Аз? — Очите на Ройстън се изцъклиха и той затрепери при самата мисъл за това. — Не мога Мел! Дори съвсем леко да разхлабя превръзката ще започнеш да кървиш много силно. Не искам да те убия, заради това, че не знам какво правя.

— Я не спори, момче. Ти...

Мел спря по средата на изречението, а челюстта му увисна от изненада, докато гледаше през рамото на Ройстън. Момчето рязко се извърна и на не повече от двадесет крачки, съзря силуетите на двама конника, които се очертаваха на фона на залязващото слънце. Той се изправи предпазливо и стисна малко по-здраво камата, докато мъжете слизаха от конете. Кой ли бяха те? И откъде, за Бога, бяха дошли?

Не можеше да ги разгледа добре, защото слънцето се намираще точно зад гърбовете им и караше техните стоманени шлемове да блестят като направени от разтопено злато. Все пак виждаше се, че са млади. Когато се приближиха и свалиха шлемовете си, Ройстън забеляза, че са малко по-стари от Мел — със сигурност бяха около тридесетгодишни. Единият беше тъмнокос, а другият рус. Дватамата носеха стоманеносиви наметала със знака на сокола и дълги мечове в износени, кожени ножници на кръста. По-светлият от двамата пъкна шлема си подмишница и спря на няколко метра, като внимаваше да държи ръце далеч от оръжията си. Тъмнокосият остана една крачка по-

назад, но се усмихна приятелски, като видя реакцията на момчето. Ройстън почти забрави да се страхува.

— Всичко е наред, синко. Няма да те нараним. Трябва ли ви помощ?

За момент Ройстън продължи да ги изучава, но като забележа сивите наметала, няколкоседмичните им бради и явно приятелското им отношение реши, че ги харесва. Погледна към Мел за потвърждение и видя как раненият леко кимна. По негов сигнал той отстъпи назад и загледа как двамата мъже се приближиха. След моментно колебание коленичи като двамата непознати до ранения. Очите му бяха изпълнени с тревога, какво ли се канят да направят.

— Вие трябва да сте от хората на Уорън — заяви Мел убедено и успя да наподобява нещо като усмивка, докато тъмнокосият остави шлема си и започна да сваля ръкавиците си за езда. — Благодаря ви, че спряхте сега, когато нощта настъпва. Аз съм Мел Доналсън, а той е Ройстън. Това парче стомана ще трябва да се извади, нали?

По-тъмният мъж внимателно разгледа раната на Мел, след което стана и се върна при коня си.

— Там вътре има парче стомана — каза той, докато вадеше кожена торба от джоба на седлото си. — Колкото по-скоро го извадим, толкова по-добре. Ройстън, можеш ли да намериш кон?

— Нямаме кон — прошепна момчето като гледаше с широко отворени очи мъжа, който се връщаше, нарамил мях за вода. — Не... не може ли да го закараме с някой от вашите? Майка ми живее съвсем на близо, кълна се.

Той гледаше тревожно двамата, докато по-тъмният коленичи отново, а русият му отговори:

— Съжалявам, но нямаме време. Не можеш ли да намериш някое магаре? Или муле? А най-добре ще е каруца.

Очите на Ройстън светнаха:

— Да, магаре. Мелничарят Смалф ще ми даде своето. Ще се върна, преди да се е стъмнило.

Той скочи и тръгна, след това спря, за да погледне още веднъж двамата мъже. Очите му с възхищение се спряха на сивите наметала със сокола.

— Вие трябва да сте хора на лорд Уорън — каза той меко. — Обзалагам се, че изпълнявате специална задача за самия лорд и затова

не можете да губите време. Познах, нали?

Двамата мъже се спогледаха. По-тъмният застина на мястото си, но русият се усмихна, като се приближи, за да потупа конспираторски рамото на Ройстън и каза тихо:

— Да, страхувам се, че си прав. Не казвай на никого. Просто върви и намери това магаре, а ние ще се погрижим за приятеля ти.

— Мел?

— Върви синко. Всичко ще е наред. Тези мъже са братя. Работят за Уорън. Тичай сега.

— Добре, Мел.

Докато момчето бързаше надолу по пътя, тъмнокосият отвори кожената си торба и започна да мести инструменти и превръзки. Мел опита да се надигне, за да види какво става, но русият леко натисна главата му към земята, преди да е успял да зърне нещо. Усети студена мокрота, когато другият започна да измива съсирената кръв от крака му, а след това лека болка от затягането на турникета. Русият се размърда и както беше коленичил, погледна към небето.

— Трябва ли ти светлина? Мога да запаля огън.

— Направи го — кимна другият. — След малко ще имам нужда от помощта ти. Необходими сме и двамата, за да не умре от кръвотечението.

— Ще видя какво мога да направя.

Русият кимна успокоително на Мел, изправи се и започна да рови из храстите до главата му. Мел се извърна и няколко секунди наблюдаваше мълчаливо, като се чудеше как възнамерява да запали огън тук. След това отново погледна към мъжа, който работеше по крака му. Трепна, когато онзи бръкна в раната и внезапно закачи парчето стомана, след това се закашля слабо и опита да прочисти гърло:

— От речта ви виждам, че сте чужденци тук — започна той предпазливо, като се опитваше да не мисли затова, което тъмнокосият правеше или смяташе да направи. — Отдалеч ли сте дошли, за да помогнете на лорд Уорън?

— Не от много далече — отговори по-тъмният, както си беше наведен над ранения крак. — Последните няколко седмици изпълнявахме специална задача. Връщаме се в Корът.

— Корът? — започна Мел. Забеляза, че русият беше намерил клон, който да го задоволи и сега обвиняваше края му със суха трева. Отново се зачуди, как ли смята да го запали.

— Тогава вие отивате право при самия лорд Уорън... ааах...!

Когато Мел извика, тъмнокосият измърмори:

— Съжалявам — тръсна глава и продължи да работи.

Зад ранения блесна светлина, но преди Мел да успее да се извърне огънят вече ярко гореше до него. Русият заби факлата в земята до Мел, след това коленичи и започна да си сваля ръкавиците. Лицето на Доналсън се разкриви от учудване, а очите му се насълзиха от дима.

— Как го направи? Не видях кремък и огниво.

— Значи не си гледал както трябва, приятелю — Мъжът се усмихна и потупа една кесия на кръста си — Ти знаеш ли друг начин? Или мислиш, че съм дерини, който може да призовава небесния огън?

Човекът се усмихна обезоръжаващо, тихо се засмя и Мел се отпусна. Разбира се, че не беше дерини. Никой, който служеше на лорд Уорън, не можеше да принадлежи към тази прокълнатата раса. Не и когато Уорън се беше заклел да унищожи всички онези, които имаха каквато и да е връзка с магьосничеството. Сигурно беше изпаднал в делириум. Разбира се, че мъжът беше използвал кремък и огниво.

Русият насочи вниманието си към това, което вършеше неговият другар, а Мел се прокле за глупостта си и погледна към небето. Докато мъжете работеха, го обхвана странна летаргия, едно неописуемо успокояващо усещане, че душата му се носи извън тялото. Той чувстваше ровенето в крака си и болката, която то причиняваше, но това беше нещо странично. Просто едно топло, далечно усещане, което беше някак си чуждо. Лениво се зачуди дали не умира.

— Съжалявам, ако ти причиняваме болка — каза русият. Ниският му глас се вряза в мислите на Мел като стоманата в крака му и внезапно той се завърна в действителността. — Опитай се да ни разкажеш, какво се е случило. Това ще ти помогне да не мислиш за болката.

Мел въздъхне и се опита да игнорира мъчителното усещане.

— Добре, ще се опитам. Вие сте били на мисия за лорд Уорън, така че може да не знаете какво се случи тук. — Той потръпна, когато русият кимна с глава.

— Е, днес ние победихме — Доналсън легна отново и погледна към смрачаващото се небе. — Разгромихме тридесет от хората на краля, водени от самия принц Нигел. Убихме около десетина и ранихме самия принц. Но с това нещата няма да свършат. Кралят просто ще прати повече хора и ние ще бъдем наказани, затова че въстанахме срещу него. За всичко е виновен херцог Аларик, проклето да е името му!

— О? — Лицето на русия, макар и брадясало, беше красиво, спокойно и съвсем не изглеждаше заплашително. Въпреки това, Мел почувства как нещо го прерязва през стомаха, когато срещна сивите му очи. Той погледна настрани с усилие, като се чудеше, защо се чувства толкова неудобно, когато говори за своя сеньор пред напълно непознат човек. Докато размишляваше, изведнъж откри, че отново гледа в лицето на странника. Какво ли караше очите му да изглеждат толкова... неустоими.

— Всички ли го мразят като теб? — попита меко мъжът.

— Ами, за да бъда напълно честен, никой от нас, тук в Дженън Вейл, не искаше да въстава срещу херцога. — Тези думи изненадаха и самия Мел. — Той си беше съвсем добър, преди да се забърка с тази прокълната деринска магия. Дори имаше свещеници, които го наричаха свой приятел — Доналсън спря за момент и плесна с длан по земята, за да подчертае думите си.

— Но архиепископите казаха, че той е преминал границите на разрешеното дори за един херцог. Миналата зима, двамата с деринския му братовчед осквернили гробницата на Свети Торин — той изсумтя презрително. — Знам човекът, който ще плаче накрая — онзи Маклейн — свещеник пред Бога и свещеник пред дерините едновременно.

— Както и да е, те не смятаха да се оставят Курията да ги съди за греховете им. Когато част от народа на Коруин заяви, че ще застане зад херцога и неговия роднина, дори и да били отлъчени, архиепископите взеха, че анатемосаха целия Коруин. Уорън каза, че единственият начин да спечелим отново благословията им, е да заловим магьосниците и да ги предадем в Корът, а също и да му помогнем да изчисти земята от всички останали Дерини. Това е единственият начин да... Аааах! Внимателно, кракът ми!

Полуприпадналият Мел, смътно осъзна през мъглата на болката, че мъжете напрегнато се бяха навели над крака му. Усещаше топлата

кръв, която се стичаше по бедрото му, натиска на превръзката, която един от мъжете му постави, вълната от нова кръв, когато превръзката подгизна, поддаде и трябваше да бъде заменена.

Съзнанието вече го напускаше, заедно с изтичащата кръв, когато усети хладна ръка на челото си и един нисък глас каза:

— Спокойно Мел. Просто се отпусни. Ще бъдеш добре, само трябва да ти помогнем още малко. Отпусни се и заспи. И забрави за всичко това.

Докато тъмнината се спускаше над него, той дочу втория мъж да мърмори неразбираеми думи, усети как нещо топло пропълзя в раната му и го обхвана чувство на спокойствие и уют. Когато отново отвори очи, в ръката си стискаше, окървавено парче метал, а двамата странници прибираха вещите си в кафява, кожена торба. Русият се усмихна успокоително към Мел и повдигна главата му, като допря до устните на ранения манерка с вода. Доналсън отпи автоматично, докато се опитваше да си спомни какво беше станало. Странните сиви очи на русия го гледаха от съвсем близо.

— Аз... аз още съм жив — прошепна Мел смаяно. — Мислех, че съм умрял, наистина — погледна към парчето метал в ръката си. — Това... това е почти като чудо.

— Глупости. Ти просто припадна. Мислиш ли, че можеш да седнеш? Доведоха магарето.

Мъжът отпусна главата му и запуши манерката. Мел осъзна, че наблизо има и други: момчето Ройстън, което държеше окъсаните поводи на дръгливото магаре и слаба, някак крехка жена с грубо изплетен шал на главата си. Това явно беше майката на момчето. Изведнъж се сети, че парчето метал е все още в ръката му и погледна към русия, като избягваше погледа му.

— Не... не знам как да ви благодаря — заекна той. — Вие ми спасихте живота...

— Няма нужда — отговори другият с усмивка, после протегна ръка и помогна на Мел да стане. — Остави превръзката поне една седмица преди да я смениш и внимавай да пазиш раната чиста, докато заздравее. Късметлия си. Не беше толкова зле, колкото изглеждаше.

— Добре — прошепна Мел и тръгна като ударен към магарето със силно накуцване.

Щом стигна до животното, Ройстън се хвърли към него и бързо го прегърна, след което задържа главата на магарето, докато двамата мъже помогнаха на Мел да се качи. Жената стоеше назад, изплашена, без да знае какво е станало, но с възхищение гледаше към наметалата със знака на сокола. Мел се закрепил на раменете на двамата, докато намери удобно положение за крака си, след което се хвана за тънката грива на животното. Доналсън погледна към своите благодетели, които отстъпиха назад, кимна им и махна за сбогом. Парчето метал все още блестеше в стиснатия му юмрук.

— Още веднъж ви благодаря, господа.

— Мислиш ли, че ще се справиш? — попита тъмнокосият.

— Да, освен ако звярът, който яздя, не полудее и не ме хвърли в канавката. Бог да ви благослови, приятели. И предайте на лорд Уорън, щом го видите, че ние сме готови да изпълняваме заповедите му.

— Ще му предам — отвърна русият — Това със сигурност ще направя — промърмори той под нос, докато мъжът, жената, магарето и момчето се загубиха в нощта надолу по пътя.

Когато вече нито се виждаха, нито се чуваха, русият се върна в храстите, където бяха работили и взе факлата. Той я задържа вдигната, докато придружителят му приготви конете, след което я загаси във влажната пръст на пътя. Сивите му очи отново бяха станали сурови.

— Е, какво ще кажеш, Дънкан, престъпих ли границите на разрешеното дори за един херцог, като излекувах този човек? — попита той, докато нетърпеливо намъкваше износените си кожени ръкавици.

Дънкан вдигна рамене, докато му подаваше юздите:

— Кой може да каже? Рискувахме, това не е нещо ново. Той няма да си спомни нищо, което не трябва. Но с народа от провинцията никога не може да си сигурен. И въобще трябва ли да ти казвам това? В края на краищата те са твой народ, Аларик.

Аларик Антъни Морган, херцог на Коруин, Защитник на краля, а сега отлъчен дерински магьосник, се усмихна, хвана юздите и двамата с Дънкан скочиха на конете.

— Моят народ. Предполагам, че наистина е мой, Господ здраве да му дава. Кажи, братовчеде, наистина ли моите грешки са причина за всичко това? Никога не съм мислил така, но последните няколко

седмици чувах това твърдение толкова често, че почти започнах да му вярвам.

Дънкан поклати глава, удари с пети хълбоците на коня и потегли надолу по пътя.

— Ти не си виновен. Никой не е. Ние просто сме удобно извинение за архиепископите да направят това, за което са жадували от години. Сегашните събития са се готвели поколения наред.

— Прав си, разбира се — каза Морган като подкара коня си в тръс, редом до този на братовчед си. — Но това няма да ни помогне, когато даваме обяснения пред Келсън.

— Той разбира — отвърна Дънкан. — По-интересно ще е да видим, как ще приеме информацията, която събрахме през последната седмица и нещо. Не мисля, че той осъзнава степента на недоволство в тази част на кралството.

— Нито пък аз — изсумтя Морган. — Кога, според теб, ще стигнем Дол Шая?

— Следобед — заяви Дънкан. — Готов съм да се обзаложа.

— Така ли? — ухили се лукаво Морган. — Дадено. Сега да вървим.

И така двамата оставиха зад себе си Дженън Вейл, като увеличиха скоростта, щом луната изгря и освети земята. Младите дерински лордове не се тревожеха от мисълта, че може да са разкрили своята самоличност. Дори някой да кажеше на Малкълм Доналсън и Ройстън, че са били в обществото на тази опозорена двойка, те нямаше да повярват. Херцозите и висшите духовници, били те дерини или не, не се разхождаха с триседмични бради и наметала със знака на сокола, маскирани като обикновени встаници, на служба при лорд Уорън. Това беше просто нечувано.

Нито пък двама наследствени дерини биха се спрели, за да помогнат на ранен бунтовник. Особено на такъв, който само преди няколко часа е убивал и осакатявал кралските рицари. Това също беше нещо невъзможно.

Двамата язدهа все по-бързо, приближавайки се към Дол Шая, мястото на утрешната среща с техния млад, дерински крал.

ГЛАВА ВТОРА

Твоите князе са бунтовници и съучастници на крадци.
Исаия 1:23

Младият мъж с гарвановочерна коса седна на походния стол и постави между коленете си и ръба на покритото с кадифе легло, обърнат с лицето надолу, продълговат щит. Тънките му пръсти бавно и старателно обвиваха дръжката покритата с кожена лента. Сивите му очи бяха скрити от дълги, тъмни мигли.

Но мисълта на младежа не беше съсредоточена върху това, с което се занимаваше. Нито пък беше заета с красивия и богато изработен герб, скрит под платненото покривало, представляващ блестящият, златен, Кралски лъв на Гуинид, на червен фон. Вниманието му не беше насочено и към безценните килими от Келдиш, върху които беше стъпил с прашните си ботуши, нито пък към покритата със скъпоценни камъни дръжка на правия меч, скрит в проста, кожена ножница и окачена така, че да бъде лесно достигната.

Младият мъж, който седеше в шатрата, близо до Дол Шая, не мислеше за тези неща, защото той беше Келсън Халдейн, синът на покойния крал Брайън. Същият този Келсън, който преди няколко месеца беше навършил четиринадесет години, сега беше крал на Гуинид и владетел на множество по-малки херцогства и баронства. В този момент, той също така беше и един разтревожен млад човек.

Келсън вдигна очи към входа на шатрата и се намръщи. Спуснатото платнище му осигуряваше усамотение, но светлината, която проникваше през процепа между него и земята, беше достатъчна, за да разбере, че денят вече свършваше. Отвън долитаха звуците от ритмичния ход на часовете, които охраняваха шатрата, шумът на копринени флагове, плющящи на вятъра, пръхтенето и тропота на огромните бойни коне под близките дървета, които теглеха завързаните за забити в земята колове въжета. Келсън примирено се

върна към своето занимание и няколко минути продължи да работи в тишина, докато внезапно вдигна глава и погледна с очакване, когато платницето на входа беше дръпнато. В палатката влезе млад мъж, облечен в броня и наметнат със синя мантия. Очите на краля светнаха радостно.

— Дери!

Новодошлият се поклони бързо и седна неудобно на ръба на кралското легло. Той беше малко по-стар от Келсън, може би в средата на двадесетте си години, но сините му очи гледаха сурово под гъстата, къдрава, кафява коса. Между грубите му пръсти, висеше тясна кожена лента, която той постави върху щита на Келсън, като кимна леко, докато гледаше работата на момчето.

— Трябваше аз да направя това, Ваше Величество. Поправката на оръжия не е кралска работа.

Келсън сви рамене, стегна здраво кожената връв, извади гравирана със сребро кама и отрязва краищата.

— Нямах какво да правя този следобед. Ако вършех това, което се полага на един крал, щях да съм вече в Коруин, да потушавам въстанието на Уорън и да принуждавам архиепископите да прекратят дребнавите си кавги. — Той прекара пръсти по дръжката на щита и с въздишка прибра камата — Но Аларик ми казва да не правя това. Така че аз седя, губя си времето и се опитвам да покажа търпението, което той очаква от мен. — Келсън остави щита върху леглото и отпусна ръце на коленете си. — Опитвам се, също така да не те питам неща, за които не би искал да говориш, но сега това е неизбежно. Кажете, каква цена платихме в Дженън Вейл.

А цената беше висока. От тридесетте, които бяха тръгнали с Нигел преди два дни, се върнаха по-малко от двадесет. Те се добраха до Дол Шая, гневни и изтощени, а някои от завърналите се, не доживяха до вечерта. Дженън Вейл означаваше не само загуба на хора, но и тежък морален удар. Келсън слушаше доклада на Дери и усещаше как неговите четиринадесет години натежават на раменете му.

— По-лошо е, отколкото се страхувах — измърмори той, когато чу и последните страшни подробности за поражението. — Първо архиепископите с тяхната омраза към Дерините, сега и този фанатик Уорън де Грей... а хората го подкрепят, Дери! Дори да спра Уорън и да се спогодя с архиепископите, не мога да победя цялото херцогство.

Шон, лорд Дери поклати глава категорично:

— Мисля, че погрешно преценявате влиянието на Уорън, Ваше Величество. Неговите призиви въздействат, когато той е наблизо и след няколко чудеса хората се събират около него. Но традиционната лоялност към краля е по-стара, а вярвам и по-силна, от магнетизма на един нов пророк, особено ако той призовава към свещена война. Щом Уорън отиде на друго място, целият устрем на селяните изчезва. Неговата фатална грешка е, че избра за свое седалище Корът, където са и архиепископите. Така той на практика изглежда като един от техните последователи.

— Така или иначе, остава проблемът с отлъчването. Нима селяните ще го забравят толкова бързо? — осъмни се Келсън.

Дери се усмихна уверено:

— Според сведенията, бунтовниците в отдалечените райони са лошо въоръжени и слабо организирани, Ваше Величество. Когато им се наложи да се сблъскат с действителността в лицето на Вашата кралска армия, настъпваща срещу тях, те ще се пръснат като пилци.

— Нещо не чух да са се пръснали като пилци при Дженън Вейл — изръмжа Келсън. — Всъщност, все още не мога да разбера, как лошо въоръжените селяни са успели да изненадат патрула. Къде е чичо Нигел? Бих искал да чуя обяснението му за случилото се вчера.

— Опитайте се да бъдете търпелив с него, Ваше Величество — каза Дери като наведе очи с неудобство. — Той помагаше на хирурзите да се погрижат за ранените през цялото време, след като се завърна. Едва преди час успях да го убедя, да остави лекарите да се погрижат за собствените му рани.

— Той е ранен? — очите на краля неочаквано станаха тревожни. — Колко лошо? Защо не ми каза?

— Той ме помоли, Ваше Величество. Не е нещо сериозно. Лявото му рамо е лошо изкълчено, има няколко повърхностни разреза и леки натъртвания. Но той предпочита да беше умрял, вместо да загуби хората си.

Устните на Келсън трепнаха от съжаление и той се усмихна измъчено:

— Знам. Грешката не е негова.

— Моля Ви припомнете му това, Ваше Величество — каза тихо Дери. — Той смята, че е предал доверието Ви.

— Не и Нигел. Никога той.

Младият крал стана, разкърши уморено раменете си в бялата, ленена туника и протегна врат, за да погледне към тавана на шатрата на един метър над него. Правата му черна коса, подстригана по войнишки малко над ушите, беше разрошена и той прекара през нея загорялата си ръка, като се обърна отново към Дери:

— Някакви вести от Трите Армии на север?

Дери стана учтиво:

— Малко, за което да не сте чул. Херцогът на Клейбърн съобщава, че може да задържи подстъпите към каньона Аранъл безкрайно, стига да не го атакуват едновременно и от юг. Негова Светлост смята, че главните сили на Уенсит ще се придвижат на юг през Кардоса. При Аранъл има само символични сили.

Келсън кимна бавно и изтръска няколко парчета кожа от туниката си, докато се придвижваше към ниска, походна маса, затрупана с карти.

— А няма ли вести от херцог Джеърд или Бран Корис?

— Не, Ваше Величество.

Келсън вдигна един пергел, въздъхна и замислено захапа единия край на инструмента.

— Нали не смяташ, че нещо не е както трябва? Представи си, че пролетното топене е свършило по-рано, отколкото очаквахме. От всичко, което знаем, Уенсит може вече да е навлязъл в Истмарч.

— Щяхме да узнаем, Ваше Величество. Поне един куриер щеше да успее да премине.

— Щеше ли? Чудя се.

Няколко минути, кралят изучаваше картата. Сивите му очи се присвиха, докато за стотен път обмисляше различните стратегии. Той разтвори пергела и започна да мери, изчислявайки отново първоначалните цифри, след това отстъпи, за да претегли отново различните възможности. Още веднъж се потвърди това, което вече знаеше.

— Дери. — Той махна на младия лорд да се приближи, като се наведе отново към картите. — Разкажи ми пак, какво каза лорд Перис за този път. — Той проследи с единия край на пергела тънка, криволичетца линия, която с извивки пресичаше западните склонове на

планинската верига, разделяща Гуинид и Торънт. — Ако този път стане проходим седмица по-рано, ние бихме могли...

По-нататъшната дискусия беше прекъсната от звука на галопиращ кон, който рязко спря до шатрата и в нея се втурна страж с червено наметало. Мъжът припряно поздрави, докато Келсън разтревожено се обърна, а Дери се напрегна, готов да закриля своя крал, ако е необходимо.

— Ваше Величество, пристигат генерал Морган и отец Маклейн. Току-що преминаха през линията на източните постове.

Келсън извика радостно, захвърли пергела и се втурна към изхода, като едва не помете, изненадания страж. Когато той и Дери изскочиха на открито, двама, облечени в кожа ездачи, дръпнаха юздите и скочиха от конете сред облак прах. Под простите им стоманени шлемове се виждаха само широките им усмивки и прашни бради. Сивите наметала и знаците на сокола от предния ден бяха изчезнали, но когато двамата свалиха прашните шлемове, никой не можеше да сбърка златисторусата коса на Аларик Морган и светлокафявата на Дънкан Маклейн.

— Морган! Отче Дънкан! Къде бяхте? — Келсън отстъпи назад, леко раздражен, докато двамата отупваха праха от дрехите си.

— Съжалявам, принце мой — засмя се Морган, докато издухваше праха от шлема си и го изтръскваше от косата си. — Боже Господи и вси светии, доста е прашно тук. Какво ни накара да изберем Дол Шая за лагер?

Келсън скръсти ръце и неуспешно се опита да скрие усмивката си.

— Доколкото си спомням, някой си Аларик Морган твърдеше, че трябва да лагеруваме толкова близо до границата, колкото е възможно без да ни забележат. Логичният избор бе Дол Шая. Сега ще ми кажете ли какво ви забави толкова? Нигел и останалите от отряда му се върнаха тази сутрин.

Морган погледна примирено Дънкан, след което прегърна приятелски Келсън и го поведе към шатрата.

— Предлагам да говорим за това, докато се храним, принце мой. — Махна на Дери да се погрижи за това. — И ако някой извика Нигел и неговите капитани, ще ви информирам всички едновременно. Нямам нито времето, нито желанието да повтарям всичко, което ще кажа.

Вътре Морган се стовари на един сгъваем стол, вдигна краката си върху някаква табуретка и пусна шлема си на земята.

Дънкан, който отдаваше по-голямо, значение на маниерите в обществото, изчака, докато Келсън се настани насреща в един по-добре изглеждащ стол, след което седна до Морган, като постави шлема в краката си.

— Изглеждаше ужасно — заяви накрая Келсън, след като ги огледа критично. — Не мисля, че някога съм виждал, който и да е от двамата с брада.

Дънкан се усмихна, облегна се назад и като се протегна, сплете ръце зад врата си:

— Сигурно не си, принце мой, но трябва да признаеш, че излъгахме бунтовниците. Дори Аларик, с безсрамните си маниери и с крещящо жълтата си коса, минаваше за въстанически войник. Така че, справихме се просто блестящо през тези седмици, докато пътувахме облечени в униформи на бунтовниците.

— И освен това рискувахте страшно — каза Нигел, докато сядаше в стола вляво от Келсън и даваше знак на трима капитани в червени плащове, да заемат места около масата. — Надявам се, че си е струвало. С нашето приключение определено не беше така.

Морган веднага стана сериозен, свали краката си на пода и цялото му лекомислие изчезна. Лявата ръка на Нигел се крепеше на черна, копринена превръзка, а дясната му скула беше тъмноорава от получен удар. Като изключим това, той беше почти точно копие на мъртвия крал Брайън. Със съзнателно усилие, Морган изхвърли този образ от главата си.

— Съжалявам, Нигел. Чухме какво е станало. Всъщност, видяхме последиците при Дженън Вейл. Едва ли сме минали повече от няколко часа след вас.

Нигел изсумтя уклончиво и сведе очи. Морган разбра, че трябва да направи нещо, за да промени настроението на присъстващите в шатрата.

— От друга гледна точка, тези няколко седмици бяха доста поучителни — продължи весело той. — Част от информацията, която събрахме в разговори с войници на бунтовниците, е много показателна, макар и безполезна в стратегическо отношение. Учудващ

е броят на слуховете и полулегендарните теории, които обикновеният народ, изглежда, е съчинил за нас.

Той сложи ръце на кръста си и седна отново, като се усмихна леко:

— Знаете ли например че според слуховете, аз имам раздвоени копита? — Аларик протегна обутите си в ботуши крака и ги изгледа замислено, а очите на всички присъстващи последваха погледа му.

— Разбира се, малко са хората, които са ме виждали бос, особено пък селяни. Мислите ли, че това може да е истина?

Келсън се усмихна насила:

— Сигурно се шегуваш. Кой може да повярва на такова нещо?

— Виждали ли сте някога Аларик без обувки, Ваше Величество? — попита Дънкан лукаво.

В този момент влезе Дери, който усмихнат внесе табла с храна.

— Аз съм виждал краката му, Ваше Величество — каза той, докато Морган заби камата си в парче месо и награби комат хляб. — Независимо какво казват, мога да Ви уверя, че той няма копита, нито дори някой пръст в повече!

Морган го поздрави, като размаха набоденото парче месо, след което го отхапа и погледна въпросително към Келсън и Нигел. Принцът отново приличаше на себе си, седеше изпънат в стола и леко се усмихваше. Той разбираше какво беше целил Морган и съзнаваше, че генералът беше постигнал целта си. Келсън, малко изненадан от тази промяна, гледаше ту към единия, ту към другия, докато накрая реши, че се шегуват с него. Той тръсна глава и се усмихна широко:

— Копита, аха! — изсмя се момчето. — Морган, за момент почти ме накара да ти повярвам.

— Човек не може непрекъснато да работи под напрежение, Ваше Величество — Аларик вдигна рамене. — Сега, какви са новините, откакто заминахме? Какво е станало, че ви заварихме така развълнувани?

— Няма нищо наистина ново. Предполагам, че затова съм толкова притеснен. Все още се опитвам да реша, кой е най-добрият начин да приключа с тази бъркотия, а това ни връща към основния въпрос — кой е най-добрият начин да се споразумеем достойно с моето духовенство и да се помирим с разбунтувалите се ми поданици.

Дънкан прокара последната си хапка с глътка вино и кимна към Келсън:

— През последните няколко седмици, ние доста мислихме по този въпрос, принце мой. Стигнахме до извода, че най-разумният подход е да се опитате да се договорите с шестте, отцепили се епископи в Дхаса. Те могат да ви помогнат, защото спорът им е само с мен и Аларик, а вие нямате нищо общо.

— Това е вярно. Ако бъдете възстановени официално и Курията се откаже от обвиненията срещу вас, бих могъл да приема помощта им, без да се тревожа, че правя компромиси с честта им. Само това ме възпираше досега да се обвържа с тях. До този момент, те бяха лоялни към мен, защото аз съм кралят и може би, защото ме познават и ми вярват като човек. Поне с епископ Арилан е така.

Морган избърса острието на камата в ботуша си и я върна в ножницата.

— Това е вярно, принце мой. Затова ние обмислихме тази възможност много внимателно, преди да решим да я обсъдим с Вас. Каквото и да вършим, не желаем да застрашим доверието, което Шесторката от Дхаса храни към вас.

— И все пак предлагате, да отидете в Дхаса и да се опитате да се споразумеете — каза кралят. — Представете си, че не успеете. Представете си, че не можете да убедите Шесторката.

— Вярвам, че мога да ви успокоя по този въпрос, Ваше Величество — каза Дънкан. — Ако си спомняте, известно време бях подчинен на епископ Арилан и го познавам доста добре. Вярвам, че той ще се отнесе честно с нас и ще убеди своите колеги да постъпят по същия начин.

— Бих искал и аз да съм така сигурен.

Келсън забарабани леко с пръсти по дръжката на стола си, след което ги сплете в скута си.

— Значи ще се оставите на милостта на епископите, заради вярата си в един човек — той ги изгледа остро. — Все пак е факт, че сте виновни по обвиненията, с които ви отлъчиха. Не можете да отречете събитията при параклиса на Свети Торин. Разбира се, има смекчаващи вината обстоятелства и се надявам, че каноническото право ще оправдае вашите действия поне в общи линии. Но ако се

провалите, ако не отменят отлъчването, тогава какво? Мислите ли, че Шесторката ще ви остави да си отидете?

Келсън спря, за да погледне към входа, защото отвън се чуваха ниски гласове, явно се водеше някакъв спор. В този момент един от стражите отметна платницето и влезе в шатрата.

— Ваше Величество, епископ Истелин настоява да ви види. Твърди, че въпросът не търпи отлагане.

Келсън се намръщи:

— Въведи го.

Стражът излезе отново навън в здрача. Кралят огледа лицата на лордовете, особено тези на Морган и Дънкан. Истелин беше един от дванадесетте странстващи епископи на Гуинид, които нямаха свои епархии. Не беше присъствал в Дхаса миналата зима, когато Курията се разцепи.

Когато научи за събитията в свещения град, той декларира, че е на страната на Арилан, Кардиъл и останалите от Шесторката, а преди няколко седмици се присъедини към армията на Келсън, разположена до границата на Коруин. Истелин беше спокоен, сериозен прелат, който не парадираше с църковния си сан и със своето влияние. Беше нетипично за него да се натрапва за аудиенция при краля. Само нещо от изключителна важност би го накарало да направи това. Лицето на Келсън почти издаде тревогата му, когато епископът прекрачи прага на шатрата. В ръката си държеше сноп пергаментови листа, а изражението на лицето му се натрапваше със своята злокобност.

— Ваше Величество — поклони се тъжно Истелин.

— Милорд, епископе — отговори Келсън, като се изправи. Останалите последваха примера му.

Духовникът се огледа, кимна признателно и Келсън махна на хората да седнат.

— Предполагам, че новините, които носите не са добри, милорд — промърмори кралят, без да отклонява погледа си от Истелин.

— Предполаганието ви е вярно, Ваше Величество. — Епископът се приближи до Келсън и му подаде пергаментовите листа, които държеше. — Съжалявам, че аз съм приносителят на тези вести, но чувствах, че непременно трябва да ги узнаете.

Щом кралят взе листата от студентите му пръсти, Истелин, който не желаше да среща отново погледа на младия монарх, се поклони и

отстъпи. Изпълнен с лоши предчувствия, Келсън хвърли поглед към първия лист и докато четеше, устните му се свиха в тънка бяла линия. Очите му, които от минута на минута ставаха все по-студени, се стрелнаха към добре познатия печат поставен върху документа, след което отгърна на следващата страница. Лицето му побеля, докато четеше и той очевидно се въздържаше да не смачка и разкъса пергаментата веднага. Като прикриваше ледените, халдейнови очи с дългите си мигли, кралят започна да навива листата на дебел свитък и заговори, без да поглежда нагоре.

— Моля, всички да излязат — от гласа му лъхаше на студ и смърт. Човек просто не можеше да не се подчини. — На вас Истелин, ви се забранява да говорите за това, с когото и да било, докато Ние не ви разрешим. Ясно ли е?

Епископът, спря по пътя към изхода и се поклони тъжно:

— Разбира се, Ваше Величество.

— Благодаря. Моля, Морган и отец Дънкан да останат.

Двамата, които вече излизаха, се спряха и спогледаха, объркани от странното поведение на младия крал, след което обърнаха очи към него. Той стоеше с гръб към лордовете, поклащаше се на върха на пръстите си и потупваше с пергаментовия свитък по дланта на лявата си ръка. Морган и Дънкан се върнаха на предишните си места и застанаха в очакване. Нигел понечи да се присъедини към тях, но Дънкан вдигна ръка, за да го спре, а Морган помръдна като да му препречи пътя. Принцът повдигна примирено рамене, завъртя се на пети и последва останалите. Останаха само тримата.

— Всички ли излязоха? — прошепна Келсън. Той не беше помръднал по време на малкия конфликт с Нигел, а и сега единствената му активност беше потупването с пергаментовия свитък по ръката и контролираното му дишане.

Дънкан повдигна вежди към Морган и пак погледна към краля.

— Излязоха, Ваше Величество. Какво се е случило?

Келсън се извъртя към тях и в сивите му очи на Халдейн, двамата съзряха огън, какъвто не бяха виждали от времето на крал Брайън. Младият мъж смачка пергаментовия свитък и го хвърли на пода с отвращение.

— Давайте, четете — избъбри той, втурна се към кралското легло и се хвърли на него по корем. Удари с жилавия си юмрук по дюшека.

Удари с всичка сила и извика:

— Проклети да са, трижди проклети! Какво ще правим сега? Боже мой, свършени сме!

Морган се втренчи в Дънкан с празно учудване, след това загрижен отиде до леглото, а братовчед му вдигна захвърления документ.

— Келсън? Какво има? Кажи ни, какво е станало? Добре ли си?

С въздишка момчето се претърколи, подпря се на лакти и погледна доста спокойно към двамата.

— Простете ми, не трябваше да избухвам. — Той се излегна и втренчи поглед в тавана на шатрата. — Аз съм крал. Трябваше да се въздържа. Знам, че това беше грешка.

— И какво общо има това с вестта? — настоя Морган и погледна спокойното лице на Дънкан, който бързо четеше документа. — Хайде, кажи ни, какво е станало.

— Отлъчили са ме, това е станало — отвърна Келсън с тон на човек, констатиращ фактите. — Като допълнение цялото ми кралство е под възбрана и всеки, който остане лоялен към мен, се смята също за отлъчен.

— Това ли е всичко? — Аларик изпусна дълбока въздишка на облекчение и махна на братовчед си да му донесе документите. — От реакцията ти помислих, че си получил наистина ужасни новини.

Келсън седна в средата на леглото.

— Това ли е всичко? — повтори той недоверчиво. — Морган, изглежда не разбираш. Отче Дънкан, обясни му. Аз и всеки, който е с мен, сме отлъчени. Гуинид е под възбрана.

Маклейн сгъна пергамента по средата, прекара пръст по сгъвката и го подхвърли на леглото.

— Безсмислено е, принце мой.

— Какво?

— Безсмислено е — повтори той спокойно. — Единадесетте епископи от конклава в Корът, все още не са станали дванадесет. Това изискване е твърдо заложено в каноническото право като религиозна догма. Решенията им не могат да обвържат никого.

— Дванадесет. Боже, ти си прав — възкликна Келсън, изпълзя през леглото, грабна обидния документ и го погледна пак. — Как можах да забравя?

Морган се усмихна и се върна на стола си, където го чакаше недопитата чаша вино.

— Това е разбираемо, принце мой. Ти не си свикнал с анатемосването като нас. Помниш, че ние бяхме истински и законно отлъчени преди три месеца, което пък ни връща към въпроса, който обсъждахме.

— Да, разбира се — Келсън стана и се върна на стола си, като все още поклащаше глава, докато гледаше документите в ръката си.

Дънкан също седна и се подкрепи с малка ябълка, докато накрая кралят остави пергаментата.

— Така, вие смятате, че сега отиването ви до Дхаса е още по-неотложно. Прав ли съм?

— Да, принце мой — кимна Морган.

— Но представете си, че колегите на Арилан не го последват. Те са единствената ни надежда за споразумение с останалата част от духовенството и ако тя се провали, особено с новата възбрана и отлъчването, които висят над главите ни, никога няма да можем да накараме Лорис и Кориган да ни послушат.

Морган събра показалци, почука с тях леко по зъбите си, след което погледна към Дънкан. Свещеникът не беше променил отпуснатата си стойка и изглеждаше, че равнодушно дъвче парче ябълка, но Аларик знаеше, че и той мисли за същото. Ако не успеяха да постигнат споразумение с подстрекателите на враждебността на Курията — Лорис и Кориган, Гуинид беше обречен. Щом пролетното топене отминеше, Уенсит от Торънт щеше да нахлуе покрай Релиан Рейндж, като използва Хай Кардоса за база. При наличието на вътрешни раздори и при липсата на подкрепления, той можеше сравнително лесно да отреже Трите Армии и спокойно да ги унищожи. Противоречията в Коруин трябваше да бъдат разрешени и то скоро.

Морган седна по-напред и взе шлема си от земята.

— Ще сторим всичко, което можем, принце мой. Между другото, ти какво смяташ да правиш, докато ни няма? Знаем, че бездействието те тормози.

Келсън разгледа рубина на показалеца си и тръсна глава.

— Така е — вдигна поглед и се усмихна. — Но засега ще трябва да се справя с нетърпението си и да стоя, където съм, нали? Обещайте,

веднага да пратите съобщение, щом се договорите с Шесторката от Дхаса.

— Разбира се. Помниш ли къде се уговорихме да се срещнем.

— Да. Имате ли нещо против да пратя Дери на север заедно с вас, поне за част от пътя? Трябват ми вести от Трите Армии.

— Съгласни — каза Морган, като си играеше с каишката на шлема. — Ако искаш, можем да уредим, той да се свързва с нас чрез медальона си, както правехме преди. Така добре ли е?

— Разбира се. Отец Дънкан ще го инструктира и ще приготви нещата ви за път. Ще ви трябват свежи коне, провизии...

— С удоволствие ще се погрижа за това, Ваше Величество — изрече Дънкан, като допи виното, вдигна шлема си и стана. — Ще намина и при епископ Истелин, за да инструктирам и него.

Свещеникът излезе, но Келсън остана загледан към изхода за известно време, след което се обърна към Морган. Той изучаваше високата слаба фигура, отпусната в стола срещу него, но внезапно откри, че присвитите очи на генерала също го наблюдават внимателно. Момчето сведе поглед към ръцете си и с изненада забеляза, че те треперят. Ядоса се и преплете пръсти.

— Ъ... Как мислиш, Аларик? За колко време ще успеете да стигнете до епископите и да направите каквото трябва? Искам... да знам кога да ви пресрещна с армията.

Морган се усмихна и докосна торбата на кръста си:

— Аз нося твоя печат с Лъва, принце мой. Аз съм твой защитник, който се е заклел да те пази.

— Не затова те питам и ти го знаеш — каза Келсън, като стана и започна нервно да се разхожда. — Отивате, за да се оставите на милостта на няколко епископа, които с еднаква вероятност могат да ви изслушат или да ви прережат гърлата, а ти ми говориш, че си бил мой защитник, заклел се да ме пази. Дявол да те вземе, Морган, искам да ми кажеш какво мислиш. Трябва ли да ти го кажа буква по буква? Искам да знам, вярваш ли на Арилан и Кардиъл!

Очите на Морган следваха младия крал и когато накрая той спря до стола си, с ръце зад гърба, го огледаха от главата до петите. От погледа на Келсън струяха интелигентност, разбиране и малко гняв. Генералът с труд потисна усмивката си. Момчето беше крал, който управляваше със сила и увереност, каквато Морган трудно можеше да

прояви, но все още си оставаше дете в много отношения. Необмислените пориви на откровеност, които Келсън проявяваше от време на време, все още забавляваха Морган.

Но Аларик добре знаеше, кога кралят е сериозен. Той долавяше настроението на Келсън така добре, както преди разбираше и бащата — Брайън. Генералът погледна шлема в ръцете си, след което срещна очите на краля.

— Срещал съм Арилан само веднъж, а Кардиъл никога, принце мой. Но те са единствената ни надежда. Арилан, като че ли винаги е бил на наша страна. Той те подкрепи на коронацията и не се намеси, макар че сигурно е подозирал наличието на някаква магия. Доколкото знам, той и Кардиъл са били най-твърдите ни поддръжници, когато се е обсъждал въпросът за възбраната. Мисля, че нямаме друг избор, освен да им вярваме.

— Но да се набутате в Дхаса, когато е обявена награда за главите ви... — започна Келсън.

— Наистина ли мислиш, че ще ни познаят? — изсумтя Морган. — Я ме виж. Кога съм бил с брада и облечен в селски дрехи? Кога съм бил в Дхаса? Аз, Аларик Морган? Кой нормален човек, след като е отлъчен, преследван и знае, че всеки в страната го търси, би дръзнал да се появи в сърцето на най-свещения град в Гуинид?

— Аларик Морган — въздъхна Келсън с примирение. — Добре, да приемем, че успеете да стигнете до Дхаса и да се вмъкнете в епископския дворец, без да ви забележат — тогава какво? Никога не сте ходили там. Как ще търсите Арилан и Кардиъл? А ако ви хванат, преди да ги намерите? Тогава какво? Представи си, че някой твърде старателен страж пожелае цялата слава за себе си и ви убие, преди да ви отведат пред епископите?

Морган се усмихна и обгърна шлема си с ръце.

— Забравяш нещо, принце. Ние сме дерини. Доколкото знам, това все още означава нещо.

Келсън се втренчи слисано в Морган. После отметна глава, засмя се доволно и седна на стола.

— Знаеш ли, Морган, твърде добър си за мен. Без да спориш, успяваш да покажеш на краля си, че говори глупости, при това, без да ядосаш нито себе си, нито него. Мисля, че става така, защото ме

оставяш да говоря несвързано, докато не се изморя и не осъзная колко смешен изглеждам. Ще ми обясниш ли как го правиш?

— Защо да говориш несвързано? И защо да те оставям да го правиш?

Келсън се ухили:

— Знаеш, какво искам да кажа.

Генералът стана, отупа отново дрехите си от праха и изтърка шлема си с ръкав.

— Ти си млад и любознателен по природа, но ти липсва опита, който само годините могат да дадат — каза той спокойно. — Затова говориш несвързано. — Морган се замисли за момент. — А те оставям да го правиш, защото това е най-доброто лечение срещу тревогата, което ми е известно. Човек трябва да извади на светло страховете си и да се изправи лице в лице с тях. Щом веднъж разбереш кои от тях са смешни и кои са наистина основателни, ти си направил огромна крачка към победата и над двата вида. Достатъчно честен ли съм?

— Да — отвърна Келсън, стана и тръгна с Морган към изхода. — Все пак ще внимаващ, нали? — попита кралят с изпълнен със съмнение глас.

— Кълна се в честта си, че ще внимавам, Ваше Величество.

ГЛАВА ТРЕТА

Той ще обитава високо; крепостите на канарите ще бъдат мястото на защитата му; хляб ще му се даде, водата му няма да липсва.

Исаия 33:16

Вече почти месец армията на Бран Корис, граф на Марли, лагеруваше сред полето под Кардоса. Мъжете от Марли, две хиляди на брой, бяха силни и жестоко предани на своя млад командир. Правилните редове от палатки бяха опънати на мокротото поле, покрай широката, излязла от коритото си река. Хората чакаха тя отново да се прибере в леглото си. Те чакаха този момент със страх, защото когато той настъпеше, войските на Уенсит от Торънт щяха да се спуснат към тях.

А неговите воители се биеха, като използваша магия — поне така се говореше. Това плашеше, чакащите бойци. Но въпреки опасността и почти сигурната смърт, мъжете от Марли щяха да останат до своя граф. Лорд Бран беше добър тактик и водач. Нещо повече, той беше изключително щедър към тези, които го подкрепяха. Нямаше причина сега, в кампанията при Кардоса да бъде другояче. Пък и в крайна сметка, какво друго можеше да иска истинският войник, освен свята служба и водач, когото да уважава.

Беше ранна утрин, но в лагера цареше оживление. Лорд Бран, облечен в бойна куртка във военно синьо, се облегна на един от външните, подпорни колове на своята шатра. Отпи глътка от бокал пълен с горещо, греяно вино и започна да разглежда планините, осветени от ранните лъчи на слънцето. Златистокафявите му очи се присвиха леко, докато се опитваша да проникнат през мъглата. Красивите му устни, които изразяваха упорство и решителност, също бяха стиснати. Той пхна палци в обсипания си със скъпоценни камъни пояс, докато мислите му се рееха някъде неизмеримо далеч.

— Някакви специални заповеди за днес, милорд?

Въпросът зададе барон Кембъл, дългогодишен васал на семейството на графа. Докато се приближаваше със свален в знак на уважение шлем, той със заучена лекота поправи закачения на рамото му плащ на светлосини и златни карета.

Бран тръсна глава:

— Как е реката днес?

— Все още е пет стъпки дълбоко дори при бродовете, милорд. Освен това има дупки, които могат да погълнат човек на кон, без да остане дори следа. Съмнявам се, че кралят на Торънт ще слезе от своите планини днес.

Бран разклати чашата си, отпи още една глътка и кимна:

— Тогава ще действаме както обикновено. Редовни патрули и наблюдение по западния периметър и символична охрана в останалите части на лагера. И ми прати оръжейника по някое време тази сутрин. Новият ми лък нещо не е наред.

— Да, сър.

Кембъл отдаде чест и се запъти да изпълни заповедите на Бран. От съседната палатка се приближи мъж в сиви, чиновнически дрехи. В ръцете си държеше сноп пергаментови листа. Бран го погледна с безразличие и мъжът се поклони почти на себе си, преди да подаде на графа перото за писане, което носеше.

— Кореспонденцията ви е готова за подписване, милорд. Куриерите чакат вашите заповеди.

Бран взе писмата, като кимна леко и бързо ги прегледа с отегчено изражение на лицето. После подаде чашата си на чиновника, за да я държи, докато се подписваше в края на всяка страница. Когато приключи, върна листата и си получи обратно бокала. Канеше се отново да разгледа планините, но чиновникът настоятелно прочисти гърло:

— Ъ-ъ-ъ, милорд...

Бран го изгледа, леко раздразнен.

— Милорд, не бихте ли желал да подпечатате писмото си до графиня Рикенда?

Бран стрелна с поглед пергамента в ръката на чиновника и се усмихна отегчено. Свали от палеца си тежък, сребърен пръстен с печат и го пусна в протегнатата ръка на мъжа.

— Ще се погрижиш за това, нали Джоузеф?

— Да, милорд.

— Всъщност предай писмото лично. Не е лошо да се опиташ да я убедиш да се премести заедно с детето на някое безопасно място, например Дхаса. Ще бъдат сигурно защитени, ако са с епископите.

— Много добре, сър. Тръгвам веднага.

Бран кимна в знак на благодарност, а чиновникът се поклони и като стисна по здраво пръстена се оттегли. Приблужи се мъж в капитанска униформа. Човекът, който отдаде чест, беше облечен от глава до пети в груба, вълнена, избеляла, светлосиня дреха, а на стоманения му шлем трептеше светлосиньо перо. Бран се усмихна, а мъжът се поклони и отвърна на усмивката.

— Има ли някакъв проблем, за който трябва да знам, Гуилим? — попита графът.

Мъжът поклати леко глава, което накара синьото перо отново да затрепти:

— Съвсем не, милорд. Мъжете от Пети кавалерийски молят за честта да присъствате на прегледа тези сутрин — той погледна към планините, които неговият лорд беше наблюдавал тази сутрин. — Във всеки случай това ще е далеч по интересна гледка от тези проклети планини.

Бран изгледа Гуилим и се усмихна лениво:

— Без съмнение. Но прояви търпение, приятелю. Щом това патово положение приключи, ще има предостатъчно неща да се вършат. Уенсит от Торънт няма винаги да си стои в своите планини.

— Да, прав сте в това...

Гуилим, който гледаше към прохода, докато говореше, изведнъж се напрегна и се взря внимателно през мъглата. Бран видя това и обърна очи в същата посока. Почти веднага щракна с пръсти към пажа, който през цялото време се въртеше наблизо, за да чуе, ако господарят му го повика.

— Ерик, бързо, донеси ми бинокъла. Гуилим, вдигни тревога. Може би се започва.

Момчето се втурна да изпълни заповедта, а Гуилим даде знак на няколко от своите хора, които стояха отдалечени на десетина — двадесет метра. Мъжете моментално реагираха на нареждането. Бран присви очи и продължи да се вира, но далечните фигури бяха скрити

от мъглата и неясни. По склона се спускаха около дузина мъже, яхнали дорести коне. На утринната светлина дрехите им изглеждаха жълто-оранжеви. Водачът на колоната беше в бяло и носеше пика, на която висеше бяло знаме. Корис се намръщи и вдигна далекогледа, за да ги огледа по-подробно.

— Носят герба на Торънт — каза тихо на завърналия се Гуилим и дошлия с него Кембъл. — Водачът е вдигнал парламентъорски флаг. Има двама, които не са облечени в ливреи. Сигурно те са пратениците. — Свали бинокъла, подаде го на Кембъл, като погледна отново към конниците, след което отиде до ъгъла на палатката и щракна с пръсти.

— Бенет, Греъм, вземете хора и ги ескортирайте. Не забравяйте, че сме в примирие, но ги наблюдавайте внимателно. Това може да е някакъв номер.

— Да, милорд.

Докато пратениците продължаваха да слизат от планината, ескорта премина покрай палатката на Бран с дрънчене на юзди, ризници и брони. Към шатрата се приближиха няколко лорда. Тревогата явно се беше оказала излишна, но все нещо щеше да се случи, щом идваха емисари от Торънт.

Графът видя как двете групи конници се срещнаха на около триста метра от лагера, след което влезе в шатрата си. Секунди по-късно излезе отново с кама затъкната в пояса и сребърна диадема на главата. Когато обкръжената парламентъорска група се приближи, лордовете се струпаха около Бран като демонстрация на сила.

Сега Корис можеше да се убеди, че е бил прав за двамата благородници в групата. По-впечатляващият от двамата носеше брокатена мантия и пурпурна куртка. Той беше висок човек и около него витаеше усещането за нещо чуждо. Мъжът слезе от коня си и тръгна към посрещачите. Дрехите му бяха подгизнали от ездата през наводнения проход, но когато свали, украсения с черно перо шлем и го пъхна подмишница, лицето му не изразяваше каквито и да било чувства. Дългата му, черна коса беше захваната със сребърна фиба. В широкия си копринен пояс беше небрежно затъкнал кама, разположена така, че да бъде извадена с лявата ръка. Като изключим това изглеждаше невъоръжен.

— Предполагам, че Вие сте графът на Марли, главнокомандващ тази армия — попита мъжът с леко снизходителен тон.

— Аз съм.

— Тогава съобщението ми е за вас, милорд — продължи пратеникът, като се поклони леко. — Аз съм Лайънел, херцог на Арджинъл. Служа на Негово Величество, крал Уенсит, който нареди да ви предам неговите поздравии.

Бран присви очи, докато изучаваше говорещия. После пъхна палци в обсипания си със скъпоценности колан и каза:

— Чувал съм за Вас, милорд. Вие не сте ли роднина на самия Уенсит?

Лайънъл се поклони леко в потвърждение и се усмихна:

— Имам тази чест, сър. Моята жена е сестра на нашия многообичан крал. Вярвам, че ще осигурите безопасността ни, докато сме във Вашия лагер, милорд.

— Докато спазвате примирието, няма от какво да се страхувате. Какво съобщение ми праща Уенсит, освен поздравите си?

Гостът изгледа Бран и лордовете, като се поклони още веднъж.

— Милорд, графе на Марли, Негово Величество, Уенсит от Торънт, крал на Торънт и Толан и на Седемте източни племена, ви моли за честта да го посетите в неговата временна резиденция в град Кардоса. Там той ще се срещне с Вас, за да обсъдите възможността за прекратяване на конфликта и съвместно изтегляне на войските от спорната област или за да обсъдите други предложения, които вие бихте направили. Негово Величество не желае злото на графа на Марли и не иска да воюва с човек, на когото се възхищава от толкова години. Той чака незабавния ви отговор.

— Недейте, милорд — избоботи Кембъл и се приближи до Бран, като че ли да го защити. — Това е клопка.

— Не е клопка, милорд — възрази Лайънел. — За да ви убеди в искреността си, Негово Величество нареди, аз и моят ескорт да останем като заложници до вашето завръщане. Ако желаете можете да вземете с вас един от офицерите си и почетна стража от десет души. Свободен сте да напуснете Кардоса веднага щом решите, че разговорите са загуба на време или че вашите интереси налагат заминаването ви. Вярвам, че предложението е повече от щедро, милорд. Няма ли да го приемете?

Острият поглед на Бран изучаваше мъжа. Накрая той се отправи към шатрата си, като махна на Кембъл и Гуилим да го последват. Вътре

Корис застана в средата, заобиколен от синьото и кафяво кадифе по стените и от богатите кожи, които покриваха пода и мебелите. Графът се заигра замислен с дръжката на камата си, след което се обърна към двамата капитани.

— Е, какво мислите? Трябва ли да отида?

Събеседниците му се спогледаха скришом и Кембъл проговори:

— Съжалявам, милорд, но на мен тази работа все още не ми харесва. Няма да ни донесе нищо, освен някоя нова подлост. Независимо какво казва херцог Лайънел, не мисля, че Уенсит наистина възнамерява да се изтегли. Няма съмнение, че той винаги може да ни разбие, ако реши да слезе от своите планини. Въпросът е колко ще му струва тази победа. А ако използва и магия...

— Вярно Кембъл — тъжно се усмихна Бран. — Ти си истинско шило. Винаги ще ми напомниш за това, за което не ми се мисли дори. Гуилим?

Запитаният вдигна рамене:

— Кембъл е частично прав, милорд. Винаги сме знаели, че не можем да задържим прохода дълго, ако Уенсит реши да атакува. Чудя се, какво споразумение се надява да постигне? Склонен съм да се съглася с Кембъл, че това прилича на капан. Не мога да реша какво да ви посъветвам.

Бран прокара пръсти по шлема и бронята, оставени на стола до него, след това погали и кожата под тях.

— Кой беше баронът с Лайънел? Този, който остана на коня си. Някой от вас познава ли го?

— Мерит от Райдър, милорд. Той владее обширни територии на североизток от Толан. Изненадан съм, че Уенсит го е пратил на такава мисия, особено ако планира нещо подло.

— Точно това си мислех и аз — каза Корис, като продължаваше несъзнателно да гали кожата, загледан в стената. Хрумна ми, че по този начин Уенсит иска да покаже, че действително желае да преговаря. До такава степен, че с готов да рискува шурей си и силния си съюзник, за да му повярваме. Като знам собствената си стойност, съмнявам се, че Уенсит би ги рискувал само, за да ме залови и унищожи. Ако искаше това, има други, по-лесни и по-евтини начини да го стори.

Гуилим се изкашля:

— Милорд, помислихте ли за възможността, зложниците да имат заповед да сторят нещо в лагера, докато вас ви няма? Например, ако те са дерини, никой не може да каже, какви вреди могат да причинят. Може би такива, които няма да забележим, докато вие не се завърнете, а те не напуснат лагера.

— Вярно, милорд — съгласи се Кембъл. — Какво ще ги спре да сторят някоя зловна поразия, докато вас ви няма? Не им вярвам, сър!

Бран потърка лицето си с ръце и погледна към тавана, докато обмисляше думите на двамата. Накрая се обърна към тях с въздишка:

— Не мога да оспоря вашата логика. Но някак си чувствам, че в този случай няма измама. Ако Лайънел и Мерит са дерини, те вече имаха достатъчно време да ни унищожат, стига да желаеха. Ако пък не са, ще бъде глупаво да опитат да направят нещо, когато са заобиколени отвсякъде. Все пак, за да ви успокоя, представете си, че наредя на Кордън да приготви силно приспивателно, което да дадем на зложниците. Ако те се съгласят с тази предпазна мярка, мисля, че ще бъде сравнително безопасно да отида на преговорите. В крайна сметка постъпката им ще изисква в отговор поне малко доверие, нали?

Гуилим поклати глава в знак на съмнение и вдигна рамене примирен:

— Все пак си остава рисковано, сър!

— Но мисля, че това е един разумен риск. Кембъл, намери Кордън и му кажи да приготви дозата. Гуилим, ти ще дойдеш с мен в Кардоса. Помогни ми да си сложа бронята.

Няколко минути по-късно Бран и Гуилим излязоха от шатрата и застанаха пред пратениците от Торънт. Графът беше с броня и мантия в кралскосиньо. На туниката, която носеше над бронята, беше извезан гербът му. На врата и изпод късите ръкави на дрехата проблясваше метала на ризницата. Беше се въоръжил с прав меч, с дръжка от слонова кост, който беше окачил на презраменен ремък от бяла кожа. Гуилим застана до него като държеше шлема на графа, закичен със синьо перо, а в лявата си ръка стискаше ръкавиците му за езда. Златистите очи на Корис гледаха хитро, когато заговори на парламентъорите от Торънт:

— Реших да поема поканата, милорд, херцог, — каза той спокойно.

Лайънел се поклонил, като потисна усмивката си. Зад него стояха Мерит и част от охраната му, които бяха слезли от конете, докато Бран отсъстваше.

— Както и да е — продължи Корис. — Има няколко условия, които искам да поставя, преди да тръгна към Кардоса с вашия знаменосец. Не съм сигурен, че ще ги приемете.

Очите на Лайънел се стрелнаха подозрително към Кембъл, малкото въоръжени мъже и слабия човек в дрехи на полеви хирург, които се приближиха в този момент и застанаха зад него. Лекарят държеше широка глинена купа с дръжки. Мерит се приближи до Лайънел и прошепна нещо в ухото му. Херцогът се намръщи и после се обърна към Корис:

— Назовете Вашите условия, милорд.

— Вярвам, че няма да приемете предпазливостта ми като обида...

— Не — кимна Бран. — Но аз трябва да съм сигурен, че вие или някой от хората ви няма да объркате нещо, докато ме няма.

— Това е разбираемо.

— Знаех, че ще се съгласите. Искам да се подсигурия срещу евентуална измама, докато вие сте тук, а аз не. Затова наредих на главния си лекар да приготви приспивателно, от което вие, милорд Мерит и охраната, която ще остане с вас, ще заспите, преди да съм напуснал лагера. Разбирате, че не мога да прочета мислите ви и не знам какво планирате. Вие може дори да сте дериниски магьосници. Съгласни ли сте с тези условия?

Лицето на Лайънел стана мрачно, докато Бран говореше и той погледна неспокойно към Мерит и хората си, преди да отговори. Беше явно, че нито той, нито Мерит харесват идеята да прекарат следващите няколко часа упоени до безсъзнание в лагера на Коис. Но да откажат исканията му, означаваше да признаят, че не му вярват и че поканата на Уенсит може да не е това, за което я представяха. Лайънел явно беше получил изрични заповеди и той се обърна към младия граф със студен и официален тон:

— Извинете нашето забавяне, милорд, но вашите насрещни условия ни изненадаха. Разбира се, приемаме вашата предпазливост и бихме искали да ви уверим, че Негово Величество не възнамерява да нанесе удар чрез магия. Ако той желаше това, щеше да го стори без да

рисува живота ни. Както и да е, вярвам, че ще разберете, ако ние на свой ред проявим предпазливост. Преди да приемем Вашите условия, трябва да се убедим, че наистина ни предлагате само приспивателно.

— Съгласен съм, разбира се — каза Бран и махна на лекаря да се приближи. — Кордън, кой ще опита твоята смес пред Негова Светлост?

Кордън посочи един войник до него и пристъпи напред, като се поклони:

— Това е Стефан де Лонгвил, милорд — рече той, като държеше глинения съд здраво в ръцете си, а очите му не се отклоняваха от лицето на Бран.

— Отлично. Милорд, херцог, приемате ли този човек?

Лайънел поклати глава:

— Вашият лекар може да го е подготвил, милорд. Ако искате да ни убие, може да сте му дали противоотрова. Може ли аз да избира?

— Да, но трябва да ви помоли да не избирате никой от офицерите ми. Те ще са необходими в мое отсъствие. — Иначе нямам възражения. Чувствайте се свободен да изберете, когото пожелаете.

Лайънел подаде шлема си на един от своите хора, след това се завъртя на пети и тръгна към конниците, които все още заобикаляха собствения му ескорт. Той разгледа мъжете внимателно, после спря до един от тях и сложи ръка на поводите на коня му. Животното разтърси глава и изпръхтя.

— Това е човекът, милорд. Няма начин да сте го подготвили предварително. Нека той дегустира приспивателното, което сте ни приготвили.

Бран кимна и рязко махна с ръка. Мъжът скочи от коня. Тръгна към графа, а Лайънел вървеше до него и внимателно го наблюдаваше. Когато войникът свали шлема си и понечи да го даде на един от хората около Бран, Лайънел го спря, взе шлема и сам го подаде. Херцогът искаше да е сигурен, че нищо няма да бъде дадено на дегустатора, без той да забележи. Като махна на Мерит да наблюдава мъжа, Лайънел се доближи до Бран и взе купата от ръцете на Кордън. Черните му очи измериха Корис, докато държеше купата и лицето му загатна, че е изнервен. След това той вдигна съда за поздрав и се върна при Мерит и войника. Един от хората му взе купата и я изследва, като подуши съдържанието с подозрение. Едва тогава подадоха съда на дегустатора,

а Лайънел и Мерит застанаха от двете му страни. Херцогът хвърли недоверчив поглед към Корис, докато се готвеха да наблюдават пробата.

— Каква е дозата?

— Една глътка е достатъчна, Ваша Светлост — отвърна Кордън.
— Лекарството действа много бързо.

— Така ли? — промърмори Лайънел и се обърна към мъжа с купата. — Добре, приятелю. Пий здраво, ако смееш. Командирът ти е известен като човек на честта. Ако е така след няколко часа ще се събудиш здрав и читав. Пий.

Мъжът насочван от човека на херцога, който също държеше купата, приближи съда до устните си и отпи голяма глътка, като повдигна вежди при миризмата на сместа. После погледна към Лайънел и преглътна. Остана му време колкото да оближе устните си — Кордън беше известен с това, че използваше хубави вина за своите смеси. После дегустаторът залитна и щеше да падне, но Лайънел и Мерит го хванаха и положиха на земята. Докато това стане, мъжът вече спеше дълбоко и нищо на света не можеше да го пробуди. Човекът на Лайънел, който държеше съда, го подаде на Мерит и после прегледа спящия, като му повдигна клепачите, премери му пулса и накрая кимна с неохота. Херцогът се изправи бавно и погледна към Бран с тъжно, но примирено изражение.

— Изглежда, че вашият главен лекар е наистина добър, милорд. Разбира се, това, което видяхме сега, няма да ни предпази от една бавнодействаща отрова или от това да ни убиете, докато спим. Но животът е хазарт, нали? А Негово Величество чака вие или ние да стигнем до Кардоса. Дори аз не бих искал да го карам да чака.

— Следователно, приемате условията ми?

— Така изглежда — поклони се Лайънел. — Вярвам, че все пак ще ни позволите да спим някъде другаде, а не на земята като този доверчив приятел — той погледна към спящия страж и се усмихна сардонично. — Това, което би потресло най-много Негово Величество, когато се завърнем наистина в Кардоса, ще бъде фактът, че сме спали в прахта.

Бран се поклони, повдигна платнището на входа на шатрата си и отвърна на сардоничната усмивка на херцога:

— Елате, ще спите в собствената ми палатка. Няма да позволя да се говори, че лордовете от Гупинд не знаят как да посрещат благородни гости.

Корис и хората му се отместиха, а Лайънел се поклони и даде знак на останалите от своя отряд да слязат от конете и да го последват в шатрата. Той изгледа с одобрение богатото обзавеждане, размени с Мерит и другарите си примирен поглед, избра си най-удобния стол и седна.

Херцогът си свали ръкавиците и заедно с шлема, който си взе обратно, ги остави в краката си. Дългата му черна коса заблестя на светлината, която струеше през входа. Лайънел приглади непокорен кичур и постави стъпалата си на една табуретка за крака. Блестящото острие на камата, затъкната в пояса му, заискря на светлината на свещта, която внесе един адютант. Той разсеяно се заигра с дръжката ѝ, докато хората му се настаняваха около краката му. Мерит зае стола до Лайънел. Грозноватото му лице беше напрегнато и неспокойно. Човекът, който носеше купата, застана разтревожен до централния, подпорен прът на шатрата. Когато Бран и Гуилим също влязоха, зад тях надникна лицето на торънтския знаменосец, чийто цвят беше побял от този на парламентъорския флаг, който носеше. Мъжът съзнаваше, че само той и другарят му, държащ приспивателното, не бяха в опасност.

Лайънел огледа петимата, които доверчиво бяха насядали около него, след което даде знак на мъжа с приспивателното да ги обиколи по ред. Очите на всеки един бяха насочени към херцога, докато отпиваха от чашата. Когато дойде редът на Мерит, първият, който беше пил от течността, загуби съзнание и падна по гръб. Когато още двама изгубиха съзнание, разносвачът на купата спря разтревожен, а Мерит понечи да се изправи, но Лайънел поклати леко глава и му даде знак да седне. Мерит въздъхна примирено и като се почини на нареждането, се тръсна отново на стола. През това време още един от хората на пода беше заспал. Когато всички вече лежаха неподвижно, разносвачът на приспивателното коленичи пред херцога и протегна купата с разтреперани ръце. Погледът на Лайънел беше почти нежен, когато пое съда и го задържа разсеяно с дългите си пръсти.

— Те са достойни мъже, милорд Бран — каза той и погледна графа с притворени очи. — Те са ми поверили живота си, а аз го

залагам на карта. Ако по какъвто и да е начин излезе, че съм предал доверието им, ако причините каквото и да е зло на някой от тях, кълна се ще ви преследвам дори и в гроба. Разбирате ли?

— Дадох ви думата си, сър — отвърна Корис безпристрастно. — Казах, че нищо лошо няма да ви се случи. Ако намеренията на вашия господар са почтени, няма от какво да се страхувате.

— Предупреждавам ви, че не се страхувам, милорд — отговори Лайънел меко. — Гледайте да спазите думата си.

След това той вдигна купата за поздрав, отпи и я върна обратно. Облегна се назад, потрепери като от студ, макар че в шатрата беше топло и загуби съзнание. Разнасялият приспивателното мъж остави купата на земята, премери пулса на господаря си и като знаеше, че няма какво повече да направи, се изправи разтреперан, като се поклони рязко на Бран Корис.

— Ако сте готов да изпълните своята част от споразумението, милорд, трябва да тръгваме. Предстои ни труден път, повечето от който е през леденостудена вода. Негово Величество ще ни чака.

— Разбира се — отвърна графът, изгледа своите заложници с уважение и постави шлема си. Нямахше съмнение, пред него лежах наистина дисциплинирани мъже.

— Пази ги, Кембъл — каза той, докато слагаше ръкавиците си и вървеше към изхода. — Уенсит ще иска да се върнат здрави и читави, а ние не желаем да го разочароваме.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

*Ще ти дам съкровища, пазени в тъмнина и богатства
скрити в скривалища.*

Исаия 45:3

Укрепеният град Кардоса е разположен на около четири хиляди стъпки над Истмарчкото поле, на плато, което завършва с отвесно спускащи се скали. Той е бил седалище на графове, херцози, а понякога и на крале. Пак той охранява коварния проход Кардоса — основният път през планините Релиан.

Късно всяка есен, към края на ноември, студените въздушни маси, които идват от голямото северно море, изолират града и погребват прохода под снега. Това положение се запазва до март, дълго след като зимата си е отишла от останалите райони. Тогава снегът започва да се топи и през следващите три месеца проходът прилича на ревящ водопад.

Поради различния наклон на планините източният край на прохода става достъпен седмици преди западния. Този каприз на природата е основната причина, градът често да преминава от едни ръце в други. Тази особеност позволи на Уенсит от Торънт да превземе изгладнелия през зимата град без съпротива. Хай Кардоса беше обезкървен от конфликтите през лятото и изтощен от снеговете. Той не можеше да разчита на свежи войски и продоволствие от кралски Гуинид. Уенсит притежаваше и двете, така че градът се предаде.

Такова беше положението, когато Бран Корис и изнервеният му ескорт стигнаха до портите на Кардоса. Новият господар на града се беше настанил в Правителствения палат, където отпочиваше и се готвеше да посрещне дошлия с нежелание гост.

Уенсит от Торънт се намръщи, докато изпънал врат се опитваше да донагласи високата яка на жакета си. На вратата се почука дискретно и кралят нетърпеливо поглади обшитото със злато кадифе

на гърдите си. Той пъхна в пояса си обсипана със скъпоценни камъни кама и вдигна поглед, като в бледосините му очи проблесна леко раздразнение.

— Влез.

Пред Уенсит застана с поклон висок като върлина млад човек на около двадесет и четири години. Като всички членове на кралското домакинство Гарон носеше великолепната синьо-виолетова ливрея на дома Фърстън с извезан отляво на гърдите герб — тичащ, черен елен в бял кръг. В допълнение на раменете си имаше гладка сребърна верига, която означаваше, че е от личния персонал на лорд Уенсит. Лицето на Гарон изразяваше силен интерес и очакване, когато погледна към своя крал и господар. Уенсит беше застанал зад писалището до прозореца и навиваше на свитъци документи, които след това пъхаше в предпазни, кожени калъфи. Младежът заговори с тих, обработен глас:

— Графът на Марли е тук, Ваше Величество. Да го въведа ли?

Уенсит кимна рязко в потвърждение, докато прибираше и последния документ. Гарон бързо излезе от стаята. Когато вратата се затвори, кралят склучи ръце зад гърба си, като започна енергично и нервно да се разхожда по покрития с тежки килими под.

Уенсит от Торънт беше висок, слаб, почти мършав мъж, към края на четиридесетте си години. Имаше блестяща, ръждивочервена коса, без бял косъм по нея и почти безцветни, сини очи. Широки, гъсти бакенбарди и големи мустаци в същия огненочервен цвят подчертаваха високите му скули и триъгълната форма на лицето. Движеше се с естествена грация, каквато хората с неговия размер и ръст обикновено не притежаваха.

Цялостния ефект, който произвеждаше неговият външен вид, караше враговете му, а те не бяха малко, да го сравняват с лисица — стига да не правеха по-нелюбезни сравнения. Уенсит беше чист дерини. Магъосник от древен род, чието родословие можеше да бъде проследено до фамилия, която беше запазила своето могъщество в изтока дори по време на Реставрацията и последвалите я гонения на дерините. В известен смисъл Уенсит наистина беше лисица. Без съмнение, при желание той можеше да бъде хитър, жесток и опасен като всяко животно от тази порода.

Но владетелят съзнаваше ефекта, който имаше върху хората и знаеше как да прикрие негативните аспекти на своя произход, ако

станеше нужда. Затова днес беше подбрал облеклото си много внимателно. Кадифето и коприната на великолепия му жакет и панталон бяха в същия нюанс на червеникавокафяво като косата му. Богатата златна бродерия и топазите на врата, ушите и ръцете не само не нарушаваха, а дори подсилваха цялостния ефект. Кехлибарената мантия от украсена със злато коприна шумолеше тихо, когато той се движеше. На дъбовата маса, където беше работил, лежеше обсипана със скъпоценни камъни диадема, мълчаливо напомняща за властта и значението на човека, комуто принадлежеше.

Уенсит обаче не си сложи короната, за да допълни своя царствен облик. Бран Корис не беше негов поданик. Пък и предстоящата среща не беше официална, поне не в обичайния смисъл на думата. Но в Уенсит от Торънт малко неща бяха наистина обичайни.

На вратата отново се почука дискретно. Влезе Гарон и се поклони. Зад него стоеше млад мъж със среден ръст и телосложение, облечен в мокра кожена туника, броня и подгизнало, кожено наметало. Перата на шлема, който държеше в ръка бяха влажни и мръсни. Ръкавиците му бяха потъмнели от водата. Мъжът беше намръщен.

— Ваше Величество — изрече Гарон. — Негово Превъзходителство, графът на Марли.

— Нека влезе — разреши Уенсит и направи подчертан жест към стаята. — Длъжен съм да ви се извиня за твърде мокрия път, който трябваше да изминете, но страхувам се, че дори дерините не могат да контролират капризите на природата. Гарон, ако обичаш, вземи наметалото на графа и му донеси сухо от моя гардероб.

— Много добре, Ваше Величество.

Когато новодошлият влезе предпазливо в стаята, Гарон взе наметалото от раменете му и излезе през една странична врата, за да се върне секунди по-късно с бледозелен, кадифен плащ, обшит с кожи по ръба. Той загърна Бран в плаща, закопча го около врата му, след което се поклони и излезе от стаята. Графът се загърна в мантията, благодарен за услугата, но без да отделя очите си от своя домакин. Уенсит се усмихна обезоръжаващо и като пусна в действие способностите си да очарова хората, махна небрежно към един стол поставен до тежкото бюро.

— Седнете, моля. Няма нужда от церемонии.

За момент Бран изгледа краля и стола с подозрение, а после се намръщи, защото Уенсит отиде до камината и започна да прави нещо, което Корис не можеше да види.

— Простете ми, ако изглеждам неблагоприятен, сър, но не виждам какво имаме да си кажем. Сигурно знаете, че аз съм най-младият от тримата главнокомандващи, които стоят покрай планината Релиан, за да ви се противопоставят. Каквото и споразумение да постигнем, то няма да обвързва нито моите колеги, нито Гуинид.

— Разбира се — каза спокойно Уенсит. Той отиде до масата с малък съд димяща течност в ръка и напълни две кристални чаши. След това зае по-близкия от двата стола и махна на Бран да седне.

— Ще пиете ли с мен чаша дарджа? Произвежда се от листата и цветовете на един великолепен храст, който расте в тези планини. Вярвам, че ще ви хареса, особено както сте мокър и премръзнал.

Бран отиде до масата, взе чашата и я огледа, усмихна се накриво и погледна към златистите очи на Уенсит.

— Играете ролята на домакин съвършено, сър, но мисля, че ще ви откажа. Заложниците, които изпратихте, ми оказаха честта да пият с мен — той погледна димящата чаша. — Но после аз им казах какво са пили.

— Така ли? — веждите на събеседника му се повдигнаха. Гласът на Уенсит остана любезен и обработено спокоен, но в него зазвучаха стоманени нотки. — Карате ме да предположа, че това, което са пили не е било просто вино или чай. Но вие не сте толкова глупав, че да ги убиете и после да ми кажете това. Признавам, че разбудихте любопитството ми, ако това е било намерението ви. Какво им дадохте?

Корис седна без да повдигне чашата към устните си.

— Ще признаете, че нямаше как да зная дали вашите пратеници не са дерини, изпратени да извършат някаква диверсия в лагера, докато ние тук си разменяме любезности. Затова накарах главния си лекар да приготви приспивателно. Тъй като господата ме увериха, че не са дерини и нямат зли помисли, вярвам, че макар и заспали, те ще са в пълна безопасност, докато аз се завърна. Смятам, че на мое място и вие бихте взели подобни предпазни мерки.

Уенсит остави чашата, облегна се назад и поглади мустак, за да прикрие усмивката си. Когато отново взе чашата си, все още личеше, че е развеселен.

— Добре изиграно. Харесвам благоразумието у хората, с които имам общи дела. Както и да е, позволете ми да ви уверя, че Вашата чаша не е с подобно съдържание. Можете да пиете без страх. Имате думата ми.

— Вашата дума, сър? — Бран прокара пръст по ръба на чашата, погледна съдържанието и после леко я избута на страни. — Извинете ме, ако изглеждам груб, но вие не сте ми дали задоволително обяснение за тези преговори. Не знам какво общо може да има между краля на Торънт и един доста незначителен лорд от Гуинид.

Уенсит вдигна рамене невинно и отново се усмихна, докато изучаваше госта си.

— Да кажем, че вече обсъждаме този въпрос, приятелю. Ако не ви интересува това, което имам да кажа, няма да загубите нищо, освен малко време. От друга страна вярвам, че помежду ни има повече общи неща, отколкото мислите. Уверен съм, че ако се замислим, ще намерим определени области от взаимен интерес.

— Наистина ли? — отвърна Бран предпазливо. — Можете ли да бъдете по-конкретен? Мога да се сетя много неща, които вие бихте могли да сторите за мен или за който и да било друг. Но проклет да съм, ако мога да се сетя поне за едно нещо, което вие бихте поискали от мен.

— А трябва ли непременно да искам нещо? — Уенсит допря върховете на пръстите си и загледа госта си със своите пронизателни очи на лисица.

Бран се облегна назад, подпря брада на дясната си ръка и спокойно отвърна на погледа на своя домакин. Кралят се усмихна.

— Много добре. Знаете да чакате, а това е качество достойно за възхищение особено у хората. — Той се загледа в Корис за моменти после продължи: — Е добре, милорд Бран. Донякъде сте прав, аз наистина искам нещо от вас. Няма да ви принуждавам да направите нещо против волята си. Аз не насилвам тези, с които се надявам да стана приятел. От друга страна ще бъдете добре възнаграден за оказаните от вас услуги. Кажете, какво мислите за моя нов град?

— Не ме интересува особено как използвате притежателните местоимения — отвърна сухо Бран. — Градът принадлежи на Келсън независимо, че в момента е окупиран. Говорете по същество.

— О, недейте да разваляте впечатленията, които имам от Вас — скара се магьосникът. — Имам основателни причини да процедирам бавно. Няма да обърна внимание на заядливата ви забележка относно моя град. В момента местната политика не ме интересува. Аз мисля в далеч по-големи мащаби.

— И аз така съм чувал. Но ако планирате по-нататъшно настъпление на запад, предлагам ви да обмислите въпроса още веднъж. Малката ми армия няма да устои дълго срещу вас. Но победата ще ви струва скъпо. Мъжете от Марли ще продадат живота си на висока цена.

— Млъкнете, Марли! — сръза го Уенсит. — Ако исках, щях да смажа вас и вашата армия като мухи и вие го знаете. — Той докосна короната на масата и погледна Бран като котка дебнеща мишка. — Както и да е, в плановете ми не влиза да се бия с вашата армия, поне не така както вие си мислите. Всъщност възнамерявам да се придвижа на юг от вас към Кортмур, Коруин и останалата част от Гуинид. Мислех си, дали не ви интересуват северните райони — Клейбърн и Келдиш Райдинг на първо време. Има начини те да станат ваши.

— Да се обърна срещу съюзниците си? — Корис поклати леко глава. — Не мисля, че ще стане. Освен това, защо ще давате на враг две от най-богатите провинции на Единадесетте кралства. Струва ми се, че не сте ми казали всичко за вашия малък план.

Уенсит се усмихна с одобрение:

— Но аз ви смятам за враг, Бран. Засега нека просто кажем, че от известно време наблюдавам вашето развитие и смятам, че ще е добре най-северните провинции да са в ръцете на човек като вас. Разбира се, ще получите херцогска титла, както и някои други... хмм награди.

— Като например? — попита Бран. Тонът му беше изпълнен със съмнение, но очите му загатваха някаква пресметлива алчност. Уенсит се засмя тихо:

— Е, значи се заинтересувахте. Бях започнал да мисля, че сте неподкупен.

— Вие говорите за предателство, сър. Дори и да се съглася, защо мислите, че ще може да ми вярвате?

— Вие имате свое разбиране за чест — отвърна меко Уенсит.

— А колкото до предателството... е... това е толкова неясен термин. Например, аз знам, че в миналото сте се противопоставяли на

Морган и на Келсън.

— Морган и аз сме имали противоречия — каза Бран, — но аз винаги съм бил верен на Келсън. Както казахте, аз имам свое разбиране за чест. Освен това не мисля, че съм от такава категория, че да бъда достоен противник на Морган... нито пък на Келсън.

— Келсън е просто дете. Наистина дете, което притежава известна сила, но все пак само дете. А Морган, който е половин дерини, е предател на своята раса.

— О, предател е толкова неясен термин — Бран със спокоен тон повтори думите на краля.

Уенсит се втренчи в младия мъж, като присви бледите си очи, после рязко се изправи и напрегнатите черти на лицето му се успокоиха. Бран понечи също да стане, но кралят му махна да седи и отиде в другия край на стаята, където върху един рафт стоеше украсено с резба сандъче. Той вдигна капака и извади някакъв светец предмет, който скри в шепата си, затвори сандъчето и се върна на стола си. Малко объркан от действията му, Бран го гледаше с любопитство.

— Така — проговори сухо Уенсит, облегна се назад, като подпря лакти на резбованите дръжки на стола и събра дланите си. — След като видяхме, че сте наистина остроумен човек, бих искал да ви попитам, какво мислите за дерините.

— По принцип или с оглед някой конкретен човек?

— Като начало по принцип — отвърна кралят, като същевременно прехвърляше предмета, който държеше, между дланите си, без да позволи на Корис да го види. — Например на Рамоския Съвет през 917 година вашата Църква анатемоса използването на деринска магия, като го обяви за светотатство. Херцогство Коруин е под църковна възбрана, защото владетелят му, който е признат за дерини, е отлъчен поради използването на магия и отказва да се предаде, за да бъде съден от Курията. Не мога да кажа, че го обвинявам за това.

Както и да е, ако имате някакви религиозни или морални скрупули по отношение на магията, най-добре е да ги споменете сега, преди да навлезем по-навътре в проблема. Както знаете, аз доста често използвам магии и очаквам от моите съюзници да действат с оглед на това, нещо, което вашата Курия не би разбрала. Този въпрос притеснява ли ви?

Лицето на Бран все още изразяваше предпазливост, но беше явно, че думите на събеседника му имаха ефект. Освен това, той трудно сдържаше любопитството си по отношение на предмета, който Уенсит държеше в ръцете си. Корис откри, че се е втренчил в тази посока и с усилие на волята обърна вниманието си към краля.

— Гуинидската Курия не ме плаши, сър — заговори той внимателно. — А колкото до магията, въпросът е теоретичен. Тя е чисто и просто силно оръжие, което някои хора притежават. Аз лично не съм се сблъсквал с нея.

— А бихте ли искал?

Лицето на графа пребледня.

— Мо... моля, сър?

— Бихте ли искал да се занимавате с магия? — повтори Уенсит. — Бихте ли се чувствал неудобно да я използвате самият вие?

Бран преглътна с усилие, но отговори без колебание:

— Тъй като съм човек и семейството ми никога не е ползвало деринските услуги, не мога да кажа нищо. Ако все пак бях имал възможност да използвам магия — не, не мисля, че това би ме притеснило. Не вярвам в ада.

— Нито пък аз — усмихна се Уенсит. — Сега да предположим, че ви кажа, че сте дерини или поне отчасти дерини. А също така да предположим, че докажа това си твърдение.

Челюстта на Бран увисна, а златистите му очи се ококориха. Изявлението на краля го свари абсолютно неподготвен и той дори не осъзна факта, че в този момент от противник се превърна във васал на Уенсит.

— Това те плаши, нали, Бран? — продължи магьосникът със същия разговорен тон. — Престани да ме зяпаш и си затвори устата.

Корис се стресна, затвори си устата и донякъде си възвърна самообладанието. Като преглътна трудно, той измърмори:

— Реакцията ми изразяваше изненада, а не страх, милорд. Вие... вие не се подигравате с мен, нали?

— Нека проверим — рече Уенсит, като се усмихна вътрешно, когато забеляза промяната в обръщението, което Бран използваше.

— Милорд?

— Дали наистина си поне отчасти дерини — отвърна спокойно кралят. — Ако е така, ще бъде далеч по-лесно да ти дам силата

необходима, за да бъдеш ефективен съюзник. А ако не е така...

— А ако не е така? — повтори тихо Корис.

— Мисля, че засега няма нужда да се тревожим за тази възможност — отвърна Уенсит.

Магьосникът седна малко по-напред и отвори ръка. В дланта му лежеше кехлибарен кристал с големината на орех, прикрепен към красива, златна верижка. Беше нешлифован, грубо полиран ширал и излъчваше сияние, което като че ли идваше от самия него. Уенсит внимателно хвана верижката между палеца и показалеца си, вдигна я, но остави камъка да лежи в дланта му. Сега Бран ясно видя, че кристалът наистина сияеше.

— Това е кристалът ширал — меко заговори Уенсит. — От древни времена той е известен в окултните кръгове с чувствителността си към психичната енергия, която деринската кръв поражда. Виждаш, че той леко свети, докато го държа в ръка. Ако някой е дерини, необходима му е съвсем лека концентрация, за да активизира кристала. — Той вдигна очи към Корис. — Свали си ръкавицата.

Бран се поколеба за момент, облиза нервно устни, но след това се подчини. Уенсит подаде кристала, като го държеше за края на верижката, а графът го взе в голата си ръка, като трепна при първото докосване на камъка до дланта му. Щом кралят пусна верижката и я остави да виси от пръстите на Бран, кристалът изгасна. Корис погледна въпросително към магьосника.

— Това няма значение. Сега, искам да затвориш очи и да се концентрираш върху кристала. Представи си, че топлината от ръката ти преминава в камъка и го кара да свети. Представи си, че той поглъща светлина и след това я излъчва навън.

Бран последва напътствията, а Уенсит се съсредоточи върху кристала. Няколко секунди не стана нищо и магьосникът беше започнал да се мръщи, но в този момент ширалът слабо засия. Кралят сви замислено устни, после протегна ръка и докосна Бран. Той трепна и отвори очи точно навреме, за да види как кристалът все още свети, докато Уенсит го взимаше от ръката му.

— Проработи — прошепна Бран с благоговение.

— Наистина. Обаче явно не си истински дерини. — Той видя шокирания израз върху лицето на Корис и се усмихна, защото знаеше, че вече притежава този човек. — Не се тревожи. Имаш потенциала да

придобиеш пълна сила, както хората са правели по времето на Реставрацията. В много отношения така е по-добре. Няма да стане нужда да се учиш да използваш вродените ти дерински способности, а ще ги придобиеш направо развити и готови да бъдат използвани.

— Което означава?

Уенсит стана спокоен и протегна напред увисналия на верижката си кристал.

— Което означава, че следващата стъпка е да проникна в мисълта ти, за да оценя твоя потенциал и да реша как точно да ти предам силата. Не се тормози с подробности. Кралете на Гуинид са правели това поколения наред, така че няма никаква опасност. Готов си да останеш през нощта, нали?

— Не го бях планирал, но...

— Но при тези обстоятелства ще останеш — завърши Уенсит, като се усмихна леко. Той заобиколи масата и седна на ръба отляво на Бран.

— Дори ще изпратим обратно твоя капитан, за да успокои хората ти. Жалко, че си направил пратениците ми неработоспособни. Шурейт ми, херцог Лайънел притежава придобити дерински сили, такива каквито ще имаш и ти. Ако не му беше дал приспивателно, можех да те обуча чрез него. Но сега той ще е скапан и сприхав. Ще бъде невъзможно да се живее с него през следващите няколко дни. Е, за успехите понякога трябва да се плаща и той го знае. Моля, седни и се отпусни.

— К... какво ще правите? — измърмори напрегнато Бран, който в своето объркване съвсем беше изгубил нишката на мисълта на Уенсит.

— Нали ти казах — ще проникна в мисълта ти. — Той разклати златната верижка и ширалът се завъртя. — Сега, искам да се облегнеш и да се отпуснеш. Не се съпротивлявай, за да нямаш зверско главоболие, когато се събудиш. Ако ми помагаш, нещата ще са полесни и за двама ни.

Корис се завъртя неспокойно на стола си, като че ли искаше да протестира. Магьосникът се намръщи. Лицето му стана строго, а гласът студен.

— Сега, чуй ме, графе на Марли. Ако ще бъдем съюзници, все някога ще трябва да започнеш да ми вярваш. Точно сега е моментът. Не

ме карай да те насилвам.

Бран пое дълбоко въздух и след това издиша бавно:

— Съжалявам. Какво да направя?

Изречението на Уенсит омекна. Той отново завъртя кристала и леко побутна младия мъж на стола.

— Просто се отпусни и ми се довери. Наблюдавай кристала. Гледай как се върти и слушай гласа ми. Докато гледаш как кристалът се върти, върти, клепачите ти започват да натежават. Натежават така, че не можеш да държиш очите си отворени. Нека се затворят. Обхваща те чувство на летаргия и спокойствие. Приеми го. Влез в него. Нека то те обгърне и погълне. Недей да мислиш за нищо, но ако искаш си представи кадифена нощ в черна стая. Стаята има черна врата в черна стена. Сега си представи, че черната врата се отваря и отвън нахлува студен мрак.

Очите на Бран бяха затворени. Уенсит свали кристала по-ниско, като продължаваше да говори монотонно. Когато човекът пред него се отпусна, думите му станаха по-малко и по-разпокъсани. После той се протегна и докосна с палец и показалец клепачите на Бран, като измърмори магическите думи, които дооформяха вълшебството. За известно време магьосникът стоеше тих и неподвижен. Под притворените му клепа студените очи гледаха някъде надалеч. Накрая той свали ръката си и проговори:

— Бран?

Очите на Корис се отвориха и той потрепери, като се сети какво се предполагаше, че е станало. Когато видя, че Уенсит не се е помръднал и че не е променил благосклонното си изражение, графът се насили да се отпусне и да прецени ситуацията. Сега той погледна към краля без напрежение, защото между тях се беше породило особено чувство на взаимно разбирателство. Усещаше, че човекът срещу него знае всичко, което има да се знае за Бран Корис, графа на Марли, но също така усещаше, че този факт няма никакво значение.

Това, което изпитваше не беше робска зависимост, Бран не би се примирил с такова усещане. Уенсит от Торънт също не желаше неговите съюзници да се чувстват като роби. Корис се усещаше съпричастен към краля и изпълнен с разбиране. Това не само не го отвращаваше, а напротив изпълваше го със задоволство. Мислите на графа все още бяха объркани след осъществения контакт, но той

усещаше, че е придобил ново знание. В мозъка си чувстваше неуловимата следа на някакво могъщество, но засега тя беше твърде неясна, за да може да бъде истински оценена. Бран реши, че всичко това му харесва.

Уенсит се раздвижи и стана, което го върна към действителността.

— Реакцията ти беше великолепна — забеляза магьосникът и отиде зад Корис, където дръпна брокатения шнур на звънеца. — Ще работим добре заедно — ти и аз. Утре сутринта ще продължим на по-голяма дълбочина.

— Защо не сега? — попита Бран, изправи се и за своя изненада започна да залита.

Кралят застана до него, за да го подкрепи.

— Ето защо, мой млади и нетърпелив, приятелю. Магията е много изтощителна за тези, които не я познават добре, а за днес ти получи максимална доза. След около десет или малко повече минути ще откриеш, че не можеш да останеш прав нито миг повече. Не искам Гарон да те носи на ръце до покоите ти.

Корис замаяно постави ръка на челото си.

— Но аз...

— Нито дума повече — каза решително Уенсит, като отстъпи крачка назад. Вратата зад него се отвори и влезе Гарон, но кралят не се обърна, като предпочете да наблюдава поведението на Бран, който се мъчеше да се ориентира.

— Гарон, отведи лорд Бран до покоите му и му помогни да си легне — рече меко Уенсит. — Той е много изморен от дългото си пътуване. Погрижи се хората му да имат всичко необходимо, а капитанът му да получи разрешение да се върне обратно, за да уведоми армията на графа.

— Разбира се, Ваше Величество. Оттук, ако обичате, милорд.

Гарон поведе объркания Корис, а Уенсит ги изгледа замислено. Когато вратата се затвори зад тях, той някак мързеливо отиде до нея и спусна резето. После се върна до дъбовата маса и заговори на празната стая с естествен разговорен тон:

— Е, Райдън, какво мислиш?

Уенсит седна, а в стената срещу него се отвори тесен, таен вход, през който влезе висок, тъмен мъж, облечен в синьо. Мъжът отиде до

стола, който Корис заемаше доскоро и небрежно се подпря на високата, резбована облегалка. Отворът в стената, зад него, се затвори тихо.

— Е, какво мислиш? — повтори кралят, като се опъна в стола си и се вгледа в своя колега.

Райдън вдигна рамене уклончиво.

— Както винаги ти се представи великолепно. Какво повече мога да кажа?

Той говореше с небрежен тон, но бледите сиви очи на ястребовото му лице казваха повече от думите, които изричаше. Уенсит познаваше този поглед и кимна. Той постави ширала на масата до златната диадема, внимателно пусна верижката и още веднъж отправи пронизателния си поглед към Райдън.

— Бран те тревожи. Защо? Сигурно не смяташ, че той представлява опасност за нас?

Райдън отново вдигна рамене:

— Наречи го естествен цинизъм. Не знам. Изглежда достатъчно сигурен. Но ти знаеш колко непредвидими са хората. Я виж Келсън.

— Той е само половин дерини.

— Също и Морган. Също и Маклейн. Прости ми, ако изглеждам скептичен, но ти май не си наясно с вниманието, което Камберианският съвет отдава на този факт. Двамата полудерини Морган и Маклейн в момента са най-непредвидимите фактори в Единадесетте кралства. Те продължават да успяват там, където би трябвало да се провалят. Знаем, че съзнаваш този факт.

Той заобиколи стола, седна и като взе недокоснатата от Бран чаша с дарджа, я пресуши на един дъх.

Райдън от Истмарч не беше красив човек. Загрозяваше го саблен белег, който започваше от костта на носа и свършваше в десния ъгъл на устата му. За сметка на това той беше впечатляващ мъж. Тъмната му, посребрена на слепоочията коса и пищните, прошарени мустаци, подчертаваха слабото му, овално лице. Имаше изострена брадичка, която се смекчаваше от малката му поддържана брада. Голямата и широка уста, обикновено стисната в тънка линия, загатваше за жестокостта му на хищник. От него се излъчваше нещо зло. Зло подхранвано от острия ум зад обезобразеното лице. Райдън от Истмарч беше висш дерински лорд. Той не само, че не отстъпваше по нищо на

Уенсит, но двамата се допълваха великолепно. Безспорно Райдън беше личност, с която трябва да се съобразяваш.

След като двамата се гледаха известно време през масата, Уенсит се раздвижи.

— Много добре — каза той, като придърпа и затегна няколко от кожените калъфи с документи. — Ще наблюдаваш ли утре посвещаването на Бран или те убедих, че той не е опасен.

— По принцип не съм убеден, че въобще има човешко същество, което да не е опасно — отвърна заядливо Райдън. — Както и да е. Оставям го на твоята преценка. — Той несъзнателно прокара пръст по белега, чийто долен край беше скрит в дебелиите мустаци. — Онова там бойните ни планове ли са?

Уенсит издърпа карта от един от кожените калъфи и я разгъна на масата.

— Те са. Ситуацията се подобрява с всеки час. С измяната на Корис, ние разкъсваме силите на Келсън по границата и ще можем да отрежем северен Гуинид. Щом се придвижим на юг, лесно ще се справим и с Джеърд от Касан и неговата армия.

— Ами Келсън? — попита Райдън. — Когато той разбере какво планираме, на главите ни ще се стовари цялата кралска армия.

Събеседникът му поклати глава:

— Келсън няма да узнае. Смятам, че лошите комуникации и условията по това време на годината, които правят пътуването почти невъзможно, ще му попречат да узнае за нашите планове, докато стане твърде късно, за да може да направи каквото и да било. Освен това гражданските и религиозни бъркотии в Коруин ще му отворят достатъчно работа, докато дойде времето да се справим с него.

— А очакваш ли да срещнем някакви проблеми тогава?

— От Келсън? — Уенсит поклати глава и се усмихна. — Силно се съмнявам. Независимо каква възраст определя законът, за да може човек да стане крал, на четирнадесет години Келсън си остава момче, бил той половин дерини или не. А трябва да признаеш факта, че да е половин дерини напоследък не носи много полза на нашия млад принц. Всъщност лоялните поданици започват да се чудят, дали въобще е добре да имат за крал малко момче, чиято кръв произхожда от богохулническата и порочна деринска раса.

— Разбира се, слуховете, които толкова майсторски разпространяваш, нямат нищо общо с това.

— Как можа да си помислиш такова нещо?

Райдън се изсмя безрадостно и кръстоса елегантно обутите си крака.

— Тогава кажете ми какви са вашите планове за детето чудо, кралю. Как бих могъл да съм ви от полза, оттук нататък?

— Отърви ме от Морган и Маклейн — отвърна Уенсит, вече напълно сериозен. — Докато двамата са до Келсън, отлъчени или не, те са заплаха за нас. Както с помощта, която му оказват, така и със силата, която те самите притежават. Ние не можем да предвидим какво са способни да направят и какво влияние биха могли да окажат, затова трябва да ги елиминираме. Но това трябва да стане законно. Не искам никакви проблеми със Съвета.

— Законно? — Райдън скептично вдигна вежди. — Не съм сигурен, че е възможно. Като половин дерини Морган и Маклейн имат имунитет. Никой чист член на расата не може да отправи предизвикателство към тях. А шансовете те да бъдат екзекутирани от светската или църковната власт са толкова нищожни, че на практика не съществуват. Знаеш, че те се намират под личната защита на Келсън.

Кралят вдигна едно острие за писане и разсеяно започна да почуква с него по зъбите си, като замислено се загледа през прозореца.

— Мисля, че има и друг начин, на който Съветът няма да възрази. Дори самият Съвет ще бъде оръдието на тяхното унищожение.

Райдън се изправи с интерес.

— Продължавай.

— Да предположим, че Съветът обяви Морган и Маклейн за достойни да бъдат предизвикани. Представи си, че имунитетът им бъде отнет.

— На какво основание?

— На основание, че от време на време двамата показват възможности на истински дерини — усмихна се лукаво Уенсит. — Те наистина го правят, както знаеш.

— Разбирам — измърмори Райдън. — И искаш от мен да се явя пред Съвета и да го убедя да стори това? И дума не може да става.

— О, не ти лично. Знам отношението ти към Съвета. Помоли Торн Хейгън. Той ми дължи няколко услуги.

Райдън подсвирна подигравателно.

— Не, говоря наистина сериозно. Ако искаш, кажи му, че не го моля, а му заповядвам. Смятам, че ще се съгласи да сътрудничи.

Райдън се засмя, стана и с елегантен жест изпъна ръкавите си.

— Щом поставяш въпроса така, той едва ли ще има голям избор. Много добре, ще го помоля. — Той се огледа и потърка очаквателно ръце. — Имаш ли да поискаш още нещо, преди да тръгна? Може би едно, две малки чудеса? Да изпълня ли най-сърдечните ти желания?

При последните си думи, той протегна ръце и бавно изрисува дъга във въздуха, като тихо си мърмореше под носа. Щом свърши, от нищото се появи синьовиолетова мантия с качулка, направена от великолепна еленова кожа, която с тихо шумолене обгърна раменете му. Уенсит беше поставил ръце на бедрата си, като скептично наблюдаваше представлението на своя колега и накрая учудено поклати глава, докато Райдън закопчаваше пелерината.

— Ако си свършил да си играеш, имам само една молба. Ще ти бъда много благодарен, ако си тръгнеш и ме оставиш да работя. Знаеш ли, на някои хора понякога им се налага да свършат и нещо сериозно.

— О, ти ме нарани жестоко — отвърна сухо Райдън. — Както и да е, щом искаш, ще посетя твоя добър приятел Торн Хейгън. След това ще се върна, за да проверя това същество Бран Корис, което толкова те е очаровало. Може би той ще се окаже полезен в крайна сметка, макар че се съмнявам. Може би дори ще успее да разбере каква опасност представлява той за теб — опасност, за която ти си уверен, че не съществува.

— Направи го на всяка цена.

Райдън излезе като шумолеше с мантията си, а Уенсит се върна при картите. Той се вгледа в червените, сини и зелени линии, които очертаваха стратегията му. Ледените му сини очи заискряха, докато пръстите му обхождаха мекия пергамент. Цялата фигура на краля излъчваше напрежение, докато той планираше своите действия.

— Един-единствен трябва да владее Единадесетте кралства — изрече Уенсит, докато разглеждаше плана за настъпление. — Един владетел за всичките Единадесет кралства. И той няма да е момчето крал, което стои на трона в Ретмут!

ГЛАВА ПЕТА

Ето великият свещеник, в когото бе Господнето благоволение през дните на служението му.

Еклесиастикус 44:16,20

Рано вечерта на същия този ден други двама мъже обсъждаха съдбата на ренегатите дерини. Те бяха прелати, самозаточили се членове на същата тази Курия на Гуинид, за която, по-рано през деня, Уенсит се беше изказал с такова пренебрежение. Пак те бяха главните виновници за разкола сред гуинидското духовенство, който бе изправил служителите на Бога едни срещу други.

Томас Кардиъл, в чийто личен параклис се водеше разговора, никога не беше изглеждал като потенциален бунтовник. Епископ на престижната епархия Дхаса, за повече от половин десетилетие и човек навършил четиридесет години, той съвсем не беше очаквал да се окаже основна фигура в събитията отпреди два месеца. Още когато го ръкополагаха за епископ, макар и млад духовник, той вече беше улегнал, със спокоен характер и несъмнена вярност към църквата, на която служеше. Въобще човек напълно подходящ за неутралната роля, която по традиция играеха епископите на Дхаса.

Неговият колега Денис Арилан дори не беше сънувал, докъде ще доведат събитията отпреди два месеца. На тридесет и девет години, той беше най-младият епископ в Гуинид, но вече бе успял да заеме впечатляваща позиция в църковната йерархия. Но сега, освен ако не настъпеше някаква драстична промяна в положението, нито Арилан, нито Кардиъл щяха да постигнат нови успехи в кариерата. Всъщност двамата биха били късметлии, ако успеяха да оцелеят през следващите няколко седмици.

Според Курията на Гуинид, Кардиъл и Арилан бяха извършили големи грехове. Те и четирима техни колеги бяха въстанали, като

декларираха на открит Синод намерението си да разцепят Курията, ако тя наложи възбрана върху Коруин.

Възбраната беше наложена. Архиепископ Лорис, инициаторът на този акт, твърдо решен да постигне желаното от него, смяташе, че шестимата блъфират. Но се оказа, че не е прав и сега в Гуинид имаше две Курии. Едната със седалище в Дхаса, в която влизаха шестимата принудили Лорис и неговите последователи да напуснат града и другата, намираща се в превзетата столица на Морган — Корът. Тя се състоеше от единадесет човека, беше в съюз с бунтовника Уорън де Грей й твърдеше, че представлява легитимната духовна власт. Ако въобще можеше да се стигне до споразумение, то това в никакъв случай нямаше да стане лесно.

Кардиъл крачеше развълнуван напред — назад пред олтара, като прочиташе и препрочиташе измачкания пергамент в ръцете си. Той поклати посивялата си глава в знак на неразбиране, докато четеше, после въздъхна озадачено и се върна към началото на документа. Арилан седеше на първия ред от пейки и изглеждаше привидно спокоен. Това, което издаваше напрежението му, беше непрекъснатото барабанене с пръсти по облегалката. Кардиъл поклати глава и потърка брадичката си с ръка, като въздъхна още веднъж. Като отрази слабата светлина от свещта, на ръката му проблесна тъмен аметист.

— В това няма никакъв смисъл, Денис — каза той. — Как са могли коруинците да тръгнат точно срещу принц Нигел? Нима петното върху Келсън е засегнало и чичо му? Нигел не е дерини.

Арилан спря да барабани, колкото да направи жест, с който да изрази своята безпомощност и понечи да се върне към заниманието си, но се усети навреме и спря. Той също бе потресен от новините за разгрома при Дженън Вейл, преди два дни, но съобразителният му ум вече пресмяташе всичко известно за положението, като се опитваше да състави план за действие. Прокара неспокойно ръка през тъмната си коса, свали епископската си шапчица, повъртя я в ръце и я остави до себе си. Арилан скръсти ръце на гърдите си и тежкия сребърен кръст, окачен на врата му, проблесна във виолетово.

— Може би сбъркахме, като задържахме нашата армия тук в Дхаса — рече накрая той. — Може би още преди месеци, когато всичко това започна, трябваше да се присъединим към Келсън. А може би трябваше да отидем в Корът и да се опитаме да успокоим

разгневените архиепископи. Докато с тях не се постигне споразумение, в Коруин няма да има мир. — Той погледна към кръста на гърдите си, преди да продължи тихо:

— Ние сме подготвили добре хората си. Ние епископите — пастири на Гуинид. Овците стават послушни, дори за тях да не се грижат добре, когато чуят тътена на анатемата, дори тя да е била необмислена, а тези, които са поразени от нея всъщност да са невинни.

— Следователно, ти смяташ Морган и Маклейн за невинни?

Арилан поклати глава и се загледа във върха на кадифения пантоф, който се подаваше изпод расото му.

— Не. Технически те са виновни. В това няма съмнение. Параклисът на Свети Торин беше изгорен. Хора бяха убити. Морган и Маклейн са дерини.

— Но ако имаше смекчаващи вината обстоятелства и на двамата им беше дадена възможност да обяснят... — промърмори Кардиъл.

— Може би. Ако ти си прав, като предполагаш, че Морган и Маклейн са действали в самозащита, за да се измъкнат от капан, в който са били вкарани чрез измама. Тогава те може да бъдат оправдани по случая Свети Торин. На човек може да му се прости дори убийство, ако го е извършил, за да защити собствения си живот — Арилан въздъхна. — Но те си остават дерини.

— Да, това е вярно.

Кардиъл спря да се разхожда и се облегна на мраморния олтар срещу събеседника си, с тъжно изражение на лицето. Епископската шапчица на главата му хвърляше червеникави отблясъци, като отразяваше светлината. Той погледна разстроено пергаментата в ръцете си, след което го сгъна и пхна в пояса си. Постави ръце на парапета пред олтара, вдигна очи към сводестия таван, след което отново насочи погледа си към Арилан.

— Как мислиш, Денис, те ще дойдат ли при нас? Ще дръзнат ли да ни се доверят?

— Не знам.

— Ако само можем да поговорим с тях и да разберем какво наистина се е случило в параклиса на Свети Торин, тогава ще има възможност да посредничим на преговорите с архиепископите и да прекратим тези смешни противоречия. Денис, аз наистина не исках да разцепвам Курията на две точно в навечерието на войната. Но не

можех и да подкрепя Възбраната върху Коруин. — Той замълча за момент, преди тихо да продължи. — Аз се вгледах в сърцето си и си зададох въпроса, имаше ли начин да не достигнем до кръстопътя, на който се намираме сега и винаги достигах до един и същи отговор — не. Логиката ми казва, че постъпих правилно и според повелята на съвестта си. Но нещо в мен продължава да ми натяква, че трябва да е имало и друг изход. Звучи глупаво, нали?

Арилан поклати глава:

— Съвсем не. Лорис отпрати силно емоционален призив, като крещеше за ерес, светотатство и убийство. Той накара нещата да изглеждат така, като че възбраната е единственото подходящо наказание за херцогство, чийто управител е извършил престъпление срещу Бога и човечеството.

Но ти не се уплаши. Ти преодоля позъорството, яростните нападки, които целяха да те хвърлят в истерия и остана непоколебимо верен на принципите, които цял живот си отстоявал. Това изискваше смелост, Томас — Арилан се усмихна любезно и повдигна вежди. — Искаше се смелост и за да застане човек на твоя страна, но никой от нас не съжалява за решението, което е взел. Всички ние ще те подкрепим, каквото и да решиш да направиш. Ние всички сме отговорни за разкола.

Кардиъл се усмихна леко и наведе очи.

— Благодаря ти. Оценявам това, което каза. Проблемът е, че нямам ни най-малката идея какво да предприемем. Ние сме толкова сами.

— Сами? С целия град Дхаса и твоето опълчение зад нас? Проповедите на Лорис не са ги разколебали, Томас. Разбира се, хората знаят, че Морган и Маклейн са отговорни за унищожението на параклиса на Свети Торин и ще е необходимо време, за да им простят, без значение колко добронамерени са били те двамата. Но въпреки всичко верността им към Келсън е непоколебима. Виж големината на твоята армия.

— Да, виж я — рече Кардиъл. — Една армия, която не помага с нищо на краля, като стои на лагер пред стените на Дхаса. Денис, не мисля, че трябва още дълго да чакаме Морган и Маклейн да се появят. Възнамерявам да пратя вест на Келсън, с която да му съобщя, че ще го срещнем, когато и където той нареди. Колкото повече чакаме, толкова

по-силни ще стават бунтовниците на Уорън, а архиепископите по-упорити.

Арилан отново поклати глава:

— Мисля, че трябва да изчакаш още малко, Томас. Няколко дни не са фатални, доколкото става дума за Уорън и архиепископите. Но ако успеем да изясним въпроса с Морган и Маклейн, това би свалило всякакво подозрение от нас. Тогава ще можем да се обединим и да тръгнем към Корът и Лорис с реалната надежда да постигнем споразумение. Нека си признаем, че като застанахме срещу Възбраната, ние, съзнателно или не, косвено взехме и страната на Морган, Маклейн и деринската кауза като цяло. За да можем да разрешим проблемите, ние на първо време трябва да докажем, че сме били прави, когато сме твърдели, че двамата са невинни.

— Е, моля се на Бога да успеем да докажем това — измърмори Кардиъл. — Лично на мен ми харесва това, което съм чувал за двамата. Мога да разбера, защо Маклейн е крил деринските си способности през всичките тези години. Не го оправдавам за факта, че е станал духовник, като е знаел, че е дерини, но трябва да призная, че той е много добър свещеник.

— Кое то може би ни подсказва нещо за дерините — усмихна се Арилан. — Помниш ли, че преди няколко месеца ме попита дали смятам дерините за зла раса като цяло?

— Разбира се. Ти ми отвърна, че сред тях без съмнение има зли личности, както и при хората. Също така заяви, че не ти се вярва Келсън или Морган, или Маклейн да спадат към тази категория.

Очите на събеседника му заблестяха в синьовиолетово.

— Все още мисля така.

— Е? Какво имаш предвид?

— Не разбираш ли? Самият ти каза, че Дънкан е много добър свещеник, макар и дерини. Фактът, че той е нарушил правилата, за да стане духовник и че въпреки това е добър свещеник, не те ли навежда на мисълта, че Рамоският съвет може да е сбъркал? А ако той е допуснал грешка по такъв важен въпрос, защо да не е сбъркал и по други? — Денис повдигна вежди. — Това може да ни накара да преоценим целия въпрос за отношенията дерини — човечество.

— Хмм. Не съм разглеждал проблема от тази гледна точка. Ако продължа твоята логика, това би довело до отпадане на ограниченията

за придобиване на свещенически санове, за постъпването на държавна служба, за притежаването на земя...

— И край с въпроса за големия дерински заговор — кимна Арилан и по лицето му пробягна усмивка.

Кардиъл сви устни и намръщен поклати глава:

— А може би не, Денис. Преди няколко дни чух странен слух. Мислех да ти го кажа по-рано. Говори се, че наистина може да има дерински заговор, при това добре организиран. Според слуховете има съвет от върховни дерини, които претендират, че представляват своята раса и контролират действията на известните ни дерини. Те все още не са се показали открито, но... — Той спря, започна да мачка ръцете си и да си играе с аметиста на пръста си. Сивите му очи бяха тъжни и разтревожени.

— Денис, представи си, че има дерински заговор? Ами ако Морган и Маклейн участват в него? Или пък Келсън, Господ да му е на помощ? Минали са двеста години от края на Междуцарствието, два века откакто хората отново управляват повечето от Единадесетте кралства. Но човечеството не е забравило живота под тиранията на магьосниците, които използват силата си, за да творят злини. Ами ако тези времена се завръщат?

— Ако, ако? — гласът на Арилан беше остър и издаваше нетърпение, когато очите му срещнаха погледа на Кардиъл. — Ако има дерински заговор, той е в ума на Уенсит от Торънт, Томас. Няма съмнение, че авторите на слуховете, които си чул са той и неговите агенти. А колкото до заплахата от деринска тирания, това е точно описание на онова, което Уенсит прави в Торънт. Неговият род е управлявал там през по-голямата част от двата века, за които говориш. Това, приятелю, е единственият дерински заговор, с който би могъл да се сблъскаш в близко бъдеще. А колкото до съвета на дерините... — Той вдигна рамене някак разочарован. — Бих искал да видя някакво доказателство за тяхната дейност, ако те наистина съществуват.

Арилан замълча, а Кардиъл премигна няколко пъти, изненадан от емоционалния отговор на своя колега. Синьо-виолетовите очи на Арилан се смекчиха и студеният огън, който се беше разгорял в тях изчезна. Като въздъхна почти с облекчение, Томас взе мантията си от седалката до Денис и се усмихна плахо, докато се загръщаше с дрехата.

— Знаеш ли, понякога ме тревожиш. Никога не мога да предвидя, точно как ще реагираш. А някак си успяваш да ме успокоиш, макар че в същото време ме плашиш до смърт.

Арилан се протегна и успокоително стисна рамото на Кардиъл.

— Съжалявам, но понякога съм твърде напрегнат.

— Знаем — усмихна се Томас. — Какво ще кажеш за нещо освежително? Когато се тревожа за дерините, гърлото ми винаги пресъхва.

Арилан се засмя, стана и тръгна с Кардиъл към вратата.

— Може би по-късно. Сега бих искал да се отдам на размишления и да се помоля. Настроението ми е твърде лошо.

— В такъв случай, желая ти успех. А ако уредиш нещата с Него — Кардиъл кимна към разпятието, което висеше над олтара, — защо не се присъединиш към мен. Няма да си лягам още, не и след всичко това.

— Може би по-късно. Лека нощ, Томас.

— Лека нощ.

Вратата се затвори зад Кардиъл и по-младият епископ погледна с въздишка надолу по пътеката между редовете с пейки. Той прекоси бавно главния кораб, взе собствената си копринена мантия, облече я и завърза виолетовите връзки около врата си, след което си сложи и епископската шапчица. Огледа параклиса отново, като че ли да си припомни всеки детайл, като се загледа малко по-дълго в главния олтар. После тръгна през напречния кораб и спря пред един по-малък, страничен олтар. Той беше без никакви украшения, като изключим парчето ленен плат и самотната свещ, която гореше пред него. Арилан обаче не се интересуваше от олтара, а се загледа в инкрустирания мраморен под, като започна да се движи кръгообразно. Лекият сърбеж, който усети, му подсказа, че е заел точната позиция.

Денис погледна още веднъж към вратата на параклиса, след което се загърна в мантията си и затвори очи.

Той каза наум необходимите думи, като си представи точно мястото, където искаше да отиде и изчезна.

Малко след това вратата на параклиса се отвори и вътре надникна Кардиъл. Той отвори уста, за да каже нещо, като очакваше да види слабата фигура на Арилан коленичила някъде из помещението, но с изненада откри, че няма кой да го чуе.

Томас се намръщи от изненада, защото не беше се отдалечил много от помещението, преди да реши да се върне, за да разкаже на колегата си за още един слух, който беше чул. Арилан беше казал, че ще се моли, а сега го нямаше.

Е, добре. Сигурно е имал предвид, че ще прави това в стаята си, а в такъв случай Кардиъл нямаше да му се натрапва. Да, сигурно така е сторил, каза си Томас. Вероятно точно в този момент е коленичил в собствената си стая. Много добре. Слухът можеше да почака до сутринта.

Но епископ Денис Арилан не беше в стаята си. Нито пък в Дхаса.

ГЛАВА ШЕСТА

... изреченията на мъдрите и гатанките им.

Притчи 1:6

Торн Хейгън, който бе дерини, се претърколи, отвори едно око и с разочарование откри, че в стаята е още тъмно. Той погледна през гладкото, бяло рамо на момичето, което лежеше до него и видя забуленото от мъгла слънце зад връх Тофел, което изпращаше бледи, червеникави лъчи към белите стени на замъка. Прозя се деликатно, след което насочи очите си към гладкото рамо до него, протегна ръка и побутна разрошената, кестенява коса. Пръстът му се плъзна по гръбнака на момичето и то се размърда чувствено и обърна към него изпълнените си с обожание очи.

— Добре ли си починахте, милорд?

Торн се усмихна, а очите му се плъзнаха по тялото и.

Момичето се казваше Мойра и наскоро беше навършила петнайсет години. Беше я намерил на пазара Кардът, когато минаваше оттам в своята обзаведена с кожи носилка, през една студена, февруарска утрин. Тя беше бездомница — измръзнала, слаба, гладна, а тъмните и очи отразяваха ужасите на нощта. Между тях се установи някакъв безмълвен контакт, защото много хора споделят едни и същи страхове. Торн се беше показал през кадифените завеси на лектиката си, беше протегнал ръка с плаха усмивка, беше я повикал с очи и тя беше дошла.

Хейгън не знаеше защо направи това. Може би защото тя му напомняше за дъщерята, която беше изгубил — гарваново черна коса, развята в сутрешната мъгла. Кара щеше да е на нейната възраст, ако беше жива. Така или иначе, той я беше повикал и тя бе дошла.

Торн тръсна глава потупа момичето по гърба и изхвърли тези мисли от ума си. Той седна и се протегна, а тя прокара пръст по голата

му ръка. С похвално самообладание Хейгън задържа дланта ѝ и поклати глава.

— Съжалявам малката, но е време да тръгваш. Съветът не чака дори и върховните дерински лордове — той се протегна и я целуна бащински по челото. — Няма да се бавя много. Защо не дойдеш пак около полунощ.

— Разбира се, милорд. — Тя стана, облече жълтата си мантия, помилва го с поглед и се отправи към вратата. — Може дори да ви поднеса една изненада.

Когато момичето излезе, Торн поклати глава, въздъхна доволно, а на лицето му заигра глупава усмивка. Той разгледа доволен тъмната стая, после стана и се отправи към вратата на гардероба. Докато вървеше промърмори някаква фраза, под носа си и небрежно махна с дясната си ръка. Свещите в стаята се запалиха, а Хейгън прокара ръка праз оредяващата си кафява коса, като се разглеждаше в огледалото.

Определено изглеждаше във форма. На петдесет години тялото му беше почти толкова стегнато и силно, както и преди четвърт век. Разбира се, беше изгубил част от косата си и беше наддал с няколко килограма, но той предпочиташе да мисли, че тези промени му придават по-зрял вид. Розовите бузи и сините му очи, замръзнали в израз на постоянно учудване, бяха неговото проклятие на младини. Едва когато навърши трийсет, хората започнаха да вярват, че е на толкова години, колкото беше в действителност.

В крайна сметка, всичко това сега му носеше полза. Докато неговите връстници изглеждаха като хора на средна възраст, Торн с подходящи дрехи и добре избръснат, спокойно можеше да мине за трийсет годишен. А нямаше съмнение, помисли си той, като се сети за момичето, което току-що беше излязло, че младежкият външен вид често е съществено преимущество.

Хейгън се замисли дали да не извика прислугата, за да му помогне с банята и обличането, но после се отказа. Имаше малко свободно време. Можеше да поработи върху водната магия, на която Ларън се опитваше да го научи през последните няколко месеца. Дразнеше го това, че засега не успяваше да я направи. Изглежда тя изискваше определена степен на координация, която той просто не можеше да достигне. Но щеше да опита отново.

Като стъпи в средата на стаята, Хейгън раздалечи краката си на около метър разстояние, изпъна се в целия си ръст и долепи длани над главата си, като оформи клиновиден силует на светлината на свещите. Докато монотонно изговаряше думите на заклинанието, под носа си, около него започнаха да се кондензират водни пари. Те се превърнаха в миниатюрна гръмотевична буря, която си имаше и светкавици. Той стисна очи и задържа дъх, докато водата жулеше тялото му. Сърбежът, който причиняваха периодично проблясващите мълнии, го караше да се извива леко от удоволствие. Като все още контролираше напълно магията, той се напрегна, за да опита да осъществи трудната част.

Хейгън отдалечи водата от себе си, докато мълниите продължаваха и пожела тя да се събере пред него в малък, буреносен облак, който пращеше и съскаше на неясната светлина от свещите. Торн отвори очи и видя облака пред себе си. Започна да го насочва така, че да го изкара през прозореца, но в този момент нещо ярко проблесна откъм Портала за преход. Той завъртя глава, за да види кой е там и в този момент загуби контрол над магията.

От облака проблесна светкавица, която го удари болезнено. Водата падна на пода с великолепен плясък, като наводни мраморния под и намокри както един безценен гоблен, така и достойнството на Хейгън. Новодошлият беше Райдън, когото Торн започна красноречиво да проклина, а бебешките му очи блестяха от гняв и възмущение.

— Дяволите да те вземат, Райдън — изломоти Хейгън, когато най-накрая успя да се съвземе донякъде. — Не можа ли да предупредиш? Този път щях да успея, а сега заради теб се наводни целия под!

Той излезе от локвата и започна да шляпа с голите си крака, като напразно се опитваше да ги изсуши и да запази остатъците от достойнството си. Това определено не беше лесно, като се вземе предвид, че отгоре на всичко беше и гол. Торн поглед на отново към Райдън, който в това време прекоси стаята.

— Съжалявам, Торн — засмя се гостът. — Да изчистя ли вместо теб?

— Съжалявам, Торн. Може ли да почистя вместо теб? — заимитира го Хейгън. — Сигурно можеш. Няма никой, освен мен, който да не може да направи тази магия.

Като скри усмивката си, Райдън протегна ръце над мокрия под, присви очи и промърмори няколко къси фрази. Щом водата изчезна, той вдигна рамене, погледна към Торн и повдигна извинително вежди. Домакинът не каза нищо, но го изгледа кисело, завъртя се на пети и горделиво закрачи към гардеробната. След няколко секунди, откъм отворената врата долетя тихото шумолене на скъпи платове.

— Наистина съжалявам, че те прекъснах, Торн — каза Райдън, докато се разхождаше из стаята и разглеждаше събраните там вещи. — Уенсит искаше да те помоля за една услуга.

— Сигурно не за теб, а за него.

— Хайде, недей да се цупиш. Казах, че съжалявам.

— Добре, добре. — След тези думи последва пауза, но после, макар и неохотно, Хейгън попита любопитно:

— И какво иска Уенсит?

— Искан да убедиш Съвета да обяви Морган и Маклейн за подлежащи на предизвикателство като истински дерини. Ще можеш ли?

— Подлежащи на предизвикателство като истински дерини... ти сериозно ли говориш? — последва нова пауза, след която Торн, чийто гняв явно беше отминал продължи. — Е, мога да опитам. Все пак надявам се, че Уенсит помни, че нямам това влияние, което имах преди. Миналият месец сменихме наместниците. Защо ти самият не поставиш въпроса? Ти си пълен дерини. Все още имаш правото да говориш пред Съвета, макар и вече да не си член на Вътрешния кръг.

— Имаш къса памет, Торн — отвърна Райдън. — Когато за последен път застанах пред Съвета, аз се заклях никога повече да не стъпя в онази стая, нито в което и да било помещение, където се е намирал Стефан Корам. От седем години спазвам клетвата си и не възнамерявам да я наруша тази вечер. Уенсит каза, че ти си човекът, който трябва да постави въпроса.

Хейгън излезе, като старателно нагласяше надиплената си, виолетова роба, под плаща от златен брокат.

— Добре, добре. Няма нужда да се хвалиш. Все пак жалко. Ако не беше Корам, сега ти щеше да си наместник. А вместо това вие двамата с Уенсит... е ти знаеш.

— Да, ние сме добра двойка, нали? — измърка Райдън, докато наблюдаваше домакина през присвитите си сиви очи — Уенсит е

истинска лисица, той не го крие. А пък аз, доколкото си спомням, през онзи ден Корам ме сравни с Луцифер, падналия ангел, прогонен навън в мрака, далеч от Вътрешния кръг. — Той се усмихна мрачно и заразглежда ноктите си, като се облегна на камината. — Всъщност, аз винаги доста съм се възхищавал от Луцифер. В крайна сметка, той е бил най-умният от всички ангели, преди своето падение.

Огънят зад Райдън лумна, като освети за момент фигурата му в червено. Хейгън преглътна с усилие и едвам се въздържа да не се прекръсти.

— Моля те, не говори така — прошепна той почти несъзнателно. — Някой може да те чуе.

— Кой, Луцифер? Глупости. Страхувам се, скъпи ми Торн, че нашият добър Принц на мрака е само един мним дявол, приказна легенда, с която плашат непослушните деца. Истинските дяволи са хора като Морган и Маклейн. Ще е добре да запомниш това.

Като се мръщеше, Торн донагласи плаща си, след което с леко треперещи пръсти завърза на челото си златна лента.

— Много добре, Морган и Маклейн са дяволи. Щом ти го казваш, значи е истина. Обаче едва ли мога да кажа това пред Съвета. Дори двамата да са това, за което ги представяш — а аз не знам дали е така, защото никога не съм срещал тези господа — те си остават половин дерини и следователно имат имунитет и не могат да бъдат предизвикани, от който и да било от нас. Трябва да представя доста солидни основания, за да променят статута им.

— Ще ги имаш — отвърна Райдън, като разсеяно прокара пръст по белега на лицето си. — Достатъчно е само да напомниш на Съвета, че и Морган и Маклейн вършат неща, които не би трябвало да са в техните възможности. Ако това се окаже недостатъчно, можеш да прибавиш, че тази двойка скоро ще са превърне в заплаха за самото съществуване на Вътрешния кръг.

— Но те дори не знаят за Съвета.

— Но слуховете имат навика да изникват отникъде — отсече Райдън — А ти също така трябва да имаш предвид, че Успенг иска да направиш, каквото ти казвам. Необходимо ли е да продължавам?

— Не, не е нужно. — Торн прочисти нервно гърлото си и се обърна, за да разгледа отражението си в огледалото. Стараеше се да не

позволява на ръцете си да треперят, докато нагласяваше за последно яката на дрехата.

— Казах, че ще направя, каквото ме молиш — продължи той спокойно. — Вярвам, че за сметка на това, ще напомниш на Уенсит за риска, който поемам, като заставам на негова страна. Не знам какво планира той за Морган и Маклейн, а и не искам да знам. Обаче се предполага, че Съветът е неутрален. Той не обича членовете му да вземат страна в политиката. Уенсит можеше и сам да присъства на Съвета, стига да беше малко по-покорен — завърши Хейгън мрачно.

— Покорността не е от силните качества на Уенсит — отвърна меко Райдън. — Нито пък едно от моите. Както и да е, ако искаш да се караш с някой от нас, сигурен съм, че можем да уредим нещата така, че да бъдеш удовлетворен. Говори се, че е дошло времето за предизвикателства.

— Ти нали не мислиш, че ще предизвикам... — в бледите сини очи на Торн проблесна следа от ужаса на нощта.

— Разбира се, че не.

Хейгън преглътна с усилие, успокои се, доколкото можа и после бързо стъпи върху издълбаните в мрамора лози и цветя, които очертаваха Портала за преход.

— Ще те информирам утре сутринта — каза той и се загърна в златния си плащ, като се опитваше да запази някакво достойнство. — Така става ли?

Райдън се поклони безмълвно с леко подигравателно изражение на лицето.

— В такъв случай, желая ти приятна вечер — изрече Торн и изчезна.

Камберианският съвет се събираше в една голяма осмоъгълна зала, със свод от шлифован аметист, която беше разположена на високо, недостъпно плато.

Под пурпурния купол, ониксови плочи отразяваха блясъка на огромни, ковани, метални врати, които се простираха от пода до тавана. Другите седем стени бяха покрити с плочи от слонова кост в дървени рамки. Стотици нови свещи осветяваха гравираните образи на прославили се в деринската история личности. На светилниците,

окачени по дървените рамки, горяха ярки факли. В центъра на залата стоеше осмоъгълна маса, около която бяха подредени осем кресла с високи облегалки.

До масата, под пурпурния купол, спокойно стояха трима мъже и две жени, всички, освен един, облечени в златно-виолетовите дрехи на деринския Вътрешен кръг. Единственото изключение беше Денис Арилан, който се държеше някак настрана от другите. Облеченият в черно расо и лилава, епископска мантия свещеник, кимаше от време на време, докато слушаше разговора между величествената лейди Вивиан, която стоеше от дясната му страна и напрегнатия млад мъж с бадемови очи на име Тирсъл де Кларън.

От другата страна на масата белокоос мъж с бледи, някак прозрачни ръце, водеше разговор с момиче, което беше с около половин век по-младо от него. Момичето слушаше внимателно, усмихваше се и кимаше с червенокосата си глава. Арилан сдържа прозявката си и се обърна да погледне, когато златните врати се отвориха, за да пропуснат Торн Хейгън.

Торн беше разтревожен. Обикновено руменото му лице, сега беше бледо, като се изключат двете яркочервени петна на пълните му бузи. Той отклони поглед, когато видя, че Арилан го гледа и прекоси бързо стаята, за да се включи в разговора на стареца и момичето, от другата страна на масата. Хейгън бързо се успокои и лицето му си възвърна нормалното, обезоръжаващо изражение. Арилан обаче успя да забележи, как новодошлият тайно изтри потните си длани в бедрата си, а също и че ръцете на Хейгън трепереха, когато той ги скри в ръкавите си. Денис се завъртя и се престори на заслушан в разговора, който се водеше до него, като постави на лицето си изражение на безразличие. Но мозъкът му съвсем не беше зает с това да проследява историята, която лейди Вивиан разказваше.

Нещо беше нарушило спокойствието на Торн тази вечер, но какво? Със сигурност причината не беше в някой човек. А ако ставаше дума за дерини, то точно на това място Хейгън беше в пълна безопасност. В рамките на тази зала, нито един дерини не можеше да използва силата си. Никой не можеше да бъде подложен на магия тук, освен ако той самият и болшинството от присъстващите не дадяха съгласието си. Тази предпазна мярка беше подсигурана с кръвната

клетва на всеки един, която се подновяваше всеки път при приемането на нов член. На това място нямаше никаква опасност за Торн Хейгън.

Арилан се усмихна леко и прокара пръсти по студеното гладко злато, което разделяше масата на части.

Разбира се, имаше и друга възможност. Рано или късно Торн трябваше да напусне залата на Съвета. А навън имаше дерини, които не бяха свързани със Съвета и не признаваха неговата власт. Те едва ли щяха да се съобразяват с поста, който заемаше Хейгън. Както в миналото, така и днес, имаше дерини отстъпници като Люис ал Норфал, Райдън от Истмарч, Ролф Макферсън, които се противопоставяха на Съвета или бяха изключени от него, или пък открито се бунтуваха срещу властта му. Дали някой от тях не беше изплашил Торн? Нима имаше заговор срещу Съвета?

Арилан погледна отново към Хейгън и с усилие сдържа усмивката си, щом осъзна, че всичко това са само голи подозрения. Сигурно Торн просто имаше проблеми с поредната си любовница или се беше карал с управителя на замъка си. Всичко беше възможно.

Арилан дочу тих шум зад себе си, обърна се и съзря последните двама членове на Съвета да преминават през вратата. И двамата държах в ръце жезлите, които символизираха ранга на заместник. Барет Де Лейни, по-старшият от двамата и председател на Съвета за тази вечер, беше впечатляващ човек. Той имаше великолепно изваяно лице, на което проблясваха смарагдовите му очи. Беше красив, макар и напълно плешив. Дори Стефан Корам с преждевременно побелялата си коса и увереността, която излъчваше, не можеше да се сравнява с впечатлението, което правеше Барет.

Корам поведе Де Лейни към креслото между Ларън и Тирсъл, след което зае своето място от другата страна на масата. Двамата оставиха жезлите си, после Корам протегна ръце настрани, като дланта на едната беше обърната надолу, а другата нагоре. Останалите последваха примера му, като дланта на всеки един беше положена в тази на съседа. Стефан прочисти гърло и заговори:

— Внимание, господа и дами. Внимавайте и се приближете. Вслушайте се в думите на Учителя. Нека всички станем едно в Духа на Светото писание.

Барет наведе глава за момент, след което повдигна смарагдовите си очи нагоре и погледна към кристалната сфера, която висеше от

купола на дълга златна верига. Сферата затрептя леко в неподвижния и тих въздух, а Де Лейни заговори ниско и плавно думите на древния дерински ритуал:

— Сега ние се срещнахме. Сега ние сме едно в Светлината. Помнете миналото. Ние никога няма да поемем отново по тази пътека. — Той замълча за момент и вече на обикновения език изрече — Така да бъде.

— Да бъде.

Осемте заеха с тихо шумолене местата си, а някои шепнешком коментираха помежду си. Барет също седна, като постави ръце на облегалките на креслото и се приготви да открие заседанието. Преди да успее да каже нещо, слабият, побелял мъж до него се изкашля и заговори пръв. Това беше Ларън ал Пардис, шестнадесетият барон Пардис. Той каза с тъжно изражение на лицето:

— Барет, преди да започнем с формалностите, чудя се дали не бихме могли да обсъдим един слух, който стигна до мен.

— Слух?

— Ларън, нямаме време да се занимаваме със слухове — намеси се Корам. — Има неотложни...

— Това също не търпи отлагане — прекъсна го Ларън ал Пардис, като разреже въздуха с бледата си ръка. — Мисля, че трябва да разгледаме този въпрос. Защото според това, което чух, Аларик Морган, който е половин дерини, показва древната способност да лекува.

Последва изпълнена с учудване тишина.

— Да лекува?

— Морган е лекувал?

— Ларън, сигурно бъркаш — обади се женски глас. — Вече никой от нас не може да лекува.

— Точно така — обади се уверено Барет. — Всички дерини знаят, че дарбата да се лекува, е била изгубена по време на Реставрацията.

— Е, сигурно никой не е съобщил на Морган за тази малка подробност — невъздържано отвърна Ларън. — Нали знаете, че той е само половин дерини. — Той изгледа студено Барет, но след това поклати глава със съжаление. — Наистина съжалявам, Барет. Ако някой наистина усеща липсата на дарбата да се лекува, това си ти.

Той замълча с неудобство, защото се усети, че Де Лейни беше загубил зрението си преди петдесет години. Нажежено желязо го беше лишило от очите му. Това беше цената за спасяването на десетки дерински деца от мечовете на преследвачите. Барет наведе глава, след което протегна ръка и докосна рамото на Ларън ал Пардис.

— Не се самообвинявай, Ларън — прошепна слепият. — Има неща, които са по-ценни от зрението. Кажни ни още нещо за Морган.

Баронът разстроено вдигна рамене:

— Няма доказателства, Барет. Просто чух слуховете и като доктор беше естествено да проявя любопитство. Ако Морган...

— Морган, Морган, Морган! — избухна Тирсъл, като удари по масата. — Само за това говорим вече. Нима сме решили да започнем лов на вещици между собствения си вид? Мислех, че сме загубили този излишен навик при Реставрацията.

Вивиан изсумтя подигравателно и с пренебрежение обърна красивата си, посивяла глава към младия мъж.

— Тирсъл, млад си още! Морган не е един от нас. Той е само наполовина дерини, предател, който е срам за расата, с лутането си из страната и безразборното използване на силите си.

Тирсъл отметна глава и се разсмя:

— Кой, Морган ли? Това се казва идея. Да, той е половин дерини. Предател може и да е, но може и да не е. Зависи на коя страна си ти. Така например сигурен съм, че Келсън не би се съгласил с това мнение. А колкото до срама, мадам, не съм чул Морган да е сторил нещо, което да дискредитира дерините. Напротив, той е единственият дерини, който не се страхува да заяви позициите си. Нашето име е посрамено от преди много време и то от хора много по-опитни от полудерини като Морган!

— Ха! Ама вие наистина мислите, че той е половин дерини — намеси се Торн, като видя възможността да заработи за каузата на Уенсит. — А също и Дънкан Маклейн. Вие всички мислите, че те са половин дерини. Винаги говорите за тях, все едно че са различни от нас, докато те отново и отново правят неща, които не са в съответствие с предполагаемия им произход. А сега се твърди, че можели и да лекуват. Някой от вас замислял ли се е, че те може и да не са само наполовина дерини. Че може би си имаме работа с двама истински дерини — отстъпници.

Кири, дамата с червената коса, вдясно от Торн, се намръщи леко и го докосна по рамото.

— Истински дерини? Не може да го вярваш. Това не съответства на всичко, което знаем за техния произход.

— Е, за майките им сме сигурни — рече иронично Вивиан. — За тях знаем, че са дерини. А колкото до бащите, може ли човек да бъде сигурен?

Тя повдигна вежди и около масата се разнесе тих, одобрителен смях. Тирсъл почервения:

— Ако смятате да клеветите произхода на Морган и Маклейн, бих искал да ви припомня, че между нас има хора, чието потекло може да не издържи на една по-внимателна проверка. О, ние всички сме дерини, в това няма съмнение. Но кой от нас може наистина да бъде напълно сигурен в баща си?

— Стига толкова — отсече Корам и сложи ръка върху жезъла, който символизираше властта му.

— Мир, Стефан — обади се Барет. — Тирсъл, няма да си разменяме обиди. — Той обърна слепите си очи към по-младия мъж и за момент изглеждаше, като че ли наистина можеше да го види. — Законният произход на Морган и Маклейн, както и на всеки от нас, е без значение, освен с оглед на това, което Торн каза. Ако, както той предположи, поведението на двамата, за които говорим, не съответства на предполагаемия им произход, то ние трябва да разберем защо. А едно такова разследване не се нуждае от емоционални спорове. Ясно ли е?

— Моля за извинение, ако съм казал нещо обидно — изрече Тирсъл ритуалната фраза, без да съзнава мрачното изражение на лицето си.

— Тогава да разгледаме слуха, за който ни съобщи Ларън. Казваш, че Морган можел да лекува?

— Така разправят.

— Кой разправя? И кого е излекувал Морган?

Ларън прочисти гърло и се огледа:

— Спомнете си, че се опитаха да убият краля в нощта преди коронацията. За да се доберат до покоите му, неуспелите похитители преодоляват стражите, като избиват едни и раняват други. Сред

ранените е и Шон лорд Дери, адютанта на Морган, младото лордче от Марчър.

Един от кралските хирурзи преглежда Дери, малко преди Морган да излезе от кралските покои и вижда, че той неизбежно ще умре. Когато Морган пристига, хирургът му казва това и се отдалечава, за да се погрижи за тези, които могат да бъдат спасени. Няколко минути по-късно херцогът повиква друг лекар и му нарежда да се погрижи за младия лорд, който не бил толкова зле, колкото изглеждал. Няколко дни по-късно хирурзите сравняват своите бележки и откриват, че се е случило нещо като чудо. Дери, макар и смъртоносно ранен, все пак оживява. На следващия ден, той придружава Морган на коронацията.

— Какво те кара да мислиш, че тук е имало деринско лечение? — попита бавно Корам. — Аз също съм наясно, че това знание е отдавна изгубено.

— Просто ви разказах каквото съм чул — отвърна Ларън. — Като лекар не мога да си обясня случилото се по друг начин. Освен, ако наистина не е станало чудо.

— Ха! Не вярвам в чудеса — каза язвително Вивиан. — А ти какво ще кажеш, Денис Арилан? Ти си нашият специалист по тези въпроси.

Арилан погледна надясно към нея и повдигна леко рамене.

— Ако вярваме на това, което пише в древните книги — да, такива неща са възможни. — Той прокара ръка по масата, а аметистът на пръста му заблестя. — Обаче чудесата в днешни времена, или поне през последните четири-пет века, могат да се обяснят или поне наподобят от нашата магия. Не че няма чудеса. Просто това, което изглежда като чудо, много често всъщност е магия. Колкото до това, което разправяте за Морган, не знам нищо. Срещал съм този човек само веднъж.

— Но ти беше на коронацията, на следващия ден, нали, епископе? — изрече бавно Торн. — Според сведенията, самият Морган е бил тежко ранен в дуела си с лорд Ян. Но когато дошло времето да се закълне във вяроност, той се е изправил без проблеми, за да постави ръцете си между тези на Келсън. Наистина, бил е малко окървавен, но съвсем не е изглеждал като човек, на когото току-що са извадили три или четири сантиметра стомана от рамото. Как ще обясните това?

Арилан вдигна рамене:

— Не мога да го обясня. Може би раната му не е била толкова сериозна, колкото изглеждаше. За него се погрижи монсиньор Маклейн. Сигурно неговите способности...

Ларън поклати глава:

— Не мисля така Денис. Този Маклейн безспорно е добър лекар, но ако и той притежава силата да лекува... Е, но това е невъзможно. Двама полу...

Тирсъл, който не можеше да се въздържа повече, се облегна назад и шумно въздъхна:

— Ей, хора, лошо ми става от вас. Ако е вярно, че Морган и Маклейн са преоткрили древната дарба да лекуват, то ние трябва да ги търсим, за да ги молим на колене да споделят това велико познание с нас, а не да се отнасяме с тях, все едно че сме инквизитори.

— Но те са само наполовина дерини — осмели се да възрази Кири.

— О, стига с това „те са половин дерини“. Може и да не са. Как така ще са наполовина дерини, а ще могат да лекуват. Древните записи ни казват малко за дарбата да се лекува, но ние добре знаем, че това е била една от най-трудните дерински магии, която е изисквала огромна концентрация и енергия, за да бъде контролирана. А ако Морган и Маклейн могат да правят това, то ние или трябва да приемем възможността те да са изцяло дерини и да има нещо в техния произход, за което не знаем, или да преразгледаме разбирането си за това, какво означава да си дерини.

Може би деринството не се кумулира. Може би ти или си дерини, или не си и средно положение да няма. Ние знаем, че силите на двама отделни индивида не могат да се съберат, освен когато по-опитният помага на по-слабия и неопитен да достигне пълния си потенциал. Ако не беше така, дерините можеха да се обединяват в групи и по-големите винаги щяха да побеждават по-малките.

Но положението не е такова. Поне знаем, че битките не протичат така. Нашите дуели са на принципа човек срещу човек, като предизвикването на повече от едно лице наведнъж е забранено. Това е обичай, който се е превърнал в легенда, но защо той е такъв? Може би именно, защото силите не могат да се съединяват.

Може би наследяването става на същия принцип. Други неща се наследяват изцяло от единия родител. Защо това да не важи и за

деринството.

Настъпи тишина, докато Съветът осъзнае, това, което неговият най-млад член беше казал. Накрая Барет вдигна плешивата си глава.

— Младите добре ни поучават — тихо каза той. — Знае ли някой, къде се намират сега Морган и Маклейн?

Никой не отговори, а слепите очи на Барет продължиха да обикалят масата.

— Някой докосвал ли се е до мисълта на Морган? — опита пак Де Лейни.

Отново последва тишина.

— Ами Маклейн? — продължи Барет. — Епископ Арилан, знаем, че Дънкан Маклейн е работил с вас известно време. Докосвали ли сте се някога до разума му?

Денис поклати глава:

— Нямахше основание да подозирам, че Дънкан е дерини. А ако се бях опитал да прочета мислите му по друга причина, рискувах сам да се разкрия.

— Е, може да се съжالياва, че не е станало така — отвърна Торн. — Говори се, че те са на път, за да се срещнат с вас. Нещо във връзка с това да докажат, че са невинни и че отлъчването е било неоснователно. Лично аз няма да се изненадам, ако се опитат да ви убият.

— Съмнявам се, че има такава опасност — каза уверено Арилан. — Дори ако Морган и Маклейн имаха причини да ме мразят, а те нямат, двамата са достатъчно умни, за да осъзнаят, че кралството е на ръба на гражданската война и на нашествие отвън и че ние трябва да решим първото, за да предотвратим второто. Ако силите на Гуинид останат разкъсани, от споровете около Морган, ние няма да можем да спрем нашествениците, а отношенията между човечеството и дерините ще се върнат поне с два века назад.

— Да оставим това засега — нетърпеливо рече Торн. — Ако не сте забравили, все още стои въпросът, какво да правим с Морган и Маклейн. Проблемите започнаха още с коронацията на Келсън. Там се крие една от причините за отрицателното отношение към Морган. Събитията тогава станаха причина и Маклейн да бъде призван, за пръв път да се яви пред архиепископите, защото и двамата незаконно и непредсказуемо използваша сили, които не трябваше да притежават. При това те изненадаха не само държавата и църквата, според които

Морган и Маклейн не притежаваха никакви по-особени сили, но и нас, които трябваше да можем да предвидим техните възможности.

Сега, нямам нищо против наоколо да се размотават двама дерини, които не знаят как да използват силите си. Така е от години и не виждам как бихме могли да променим нещата. Но Морган и Маклейн знаят как да използват възможностите си и явно научават все повече, с всеки изминал ден. Досега те бяха в безопасност, защото ние ги смятахме за половин дерини, които имат имунитет срещу личното предизвикателство. Но нещата се промениха. Мисля, че трябва да обявим, че те подлежат на пълно предизвикателство като чисти дерини. Лично на мен не ми харесва идеята да се озова в положение, когато, за да спра тези двамата, ще трябва да наруша заповедите на Съвета.

— Няма голяма вероятност да ти се случи такова нещо — каза Арилан. — Освен това в заповедта на Съвета не се казва нищо за самозащитата. Нейната цел е да предпази, тези, които имат по-малки сили от нападение на пълни дерини, срещу които те не биха имали шанс да устоят. Ако по-нисш дерини реши да предизвика върховен лорд и бъде убит, това ще е по негов избор.

— Ще бъде интересно да открием дали те наистина са чисти дерини — обади се замислено Ларън. — Бихме могли да ограничим предизвикателството до една несмъртоносна битка, разбира се, освен в случаите на самозащита. Мисля, че ще бъде доста интересно да изпробвам способностите си срещу Аларик Морган.

— Чудесно предложение — съгласи се Торн. — Аз го подкрепям.

— Какво подкрепяш? — попита Корам.

— Подкрепям предложението Морган и Маклейн да бъдат обявени за подлежащи на предизвикателство лица, с изключение на такова за смъртен бой, освен в случаите на самозащита. В края на краищата трябва да изясним този въпрос с лекуването.

— Но необходимо ли е да ги предизвикваме? — попита Арилан.

— Торн Хейгън предложи да няма смъртно предизвикателство — каза равно Барет. — Мисля, че в това няма нищо нередно. Освен това, въпросът е по-скоро теоретичен. Никой не знае къде са те.

Торн сдържа усмивката си и преплете дебелиите си пръсти:

— Значи сте съгласни? Можем да ги предизвикваме?

Тирсъл поклати глава:

— Искам открито гласуване, един по един. Позовавам се на древното право. И нека всеки обясни своите мотиви.

Барет извърна слепите си очи към де Кларън, докосна се леко до мислите му, след което кимна бавно:

— Както искаш, Тирсъл. Открито гласуване. Ларън ал Пардис, ти какво ще кажеш?

— Съгласен съм. Харесва ми идеята за ограничено предизвикателство. А като доктор съм най-нетърпелив да разбера какво е положението със способността да се лекува.

— Торн Хейгън?

— Аз направих предложението поради причините, които вече изложих. Разбира се, че гласувам за него.

— Лейди Кири?

Младата, червенокоса жена кимна:

— Ако някой успее да ги открие, ще е добре да се изпробват силите им. Приемам предложената мярка.

— Стефан Корам, ти какво ще кажеш?

— Съгласен съм. Те трябва да бъдат проверени при сгоден случай. Не виждам никаква опасност в едно предизвикателство, което не е за смъртен двубой.

— Добре. Епископ Арилан?

— Не. — Арилан се приведе напред и сплете пръсти, като се заигра с аметиста на ръката си. — Мисля, че това е не само ненужно, но и опасно. Ако накарате Морган и Маклейн да използват силата си, за да се защитят от собствения си вид, вие ще ги хвърлите в ръцете на архиепископите. Ако трябва да направим нещо, то е да убедим и двамата да не използват своите способности при никакви обстоятелства — поне не при такива, за които архиепископите биха научили. Келсън отчаяно се нуждае от помощта им, за да запази единството на кралството и да задържи Уенсит от неговата си страна на планините. Аз съм в центъра на споровете и знам какво е положението, а вие не. Не ме карайте да тръгвам срещу нещо, в което вярвам.

Корам се усмихна и погледна косо младия мъж до себе си.

— Никой не те кара да ги предизвикваш, Арилан. Ти сигурно ще си първият, който ще ги срещне. Знаем, че никой не може да те накара да издадеш местонахождението им насила.

— Мислех, че им съчувстваш Корам.

— О, да. Та те са само половин дерини, които като истински, трябва да се борят и срещу хората и срещу магьосниците. Но аз не правя правилата, Денис. Аз просто ги спазвам.

Арилан погледна надолу към пръстена си и поклати глава:

— И все пак оставам против. Няма да ги предизвикам.

— Нито ще им кажеш за възможността да бъдат предизвикани — настоя Корам.

— Няма — прошепна епископът.

Корам кимна към Барет и му изпрати умствена картина, на това, което ставаше. Де Лей ни отвърна на кимването и рече:

— Лейди Вивиан?

— Съгласна съм с Корам. Младите хора трябва да бъдат накарани да опитат своите способности. — Тя завъртя красивата си, посребрена глава, за да огледа лицата около масата. — Искам да е ясно, че гласувам така не от злоба, а от любопитство. Никога сред нас не е имало толкова обещаваща двойка от половин дерини, без значение какво казах за тях преди малко. Във всеки случай, ще ми е интересно да видя какво могат.

— Мъдро разсъждение — съгласи се Барет. — А Тирсъл де Кларън?

— Знаете, че съм против. Няма да се повтарям.

— А аз приемам предложението — възрази му Барет, като затвори кръга. — Мисля, че няма нужда от официално преброяване на гласовете. — Той бавно се изправи.

— Господа и дами, предложената мярка е одобрена. От днес нататък, докато Съветът не се събере отново и не промени този декрет, полудерините, известни като Аларик Морган и Дънкан Маклейн, подлежат на предизвикателство, с изключение на такова за битка до смърт. Ограничението да се използва сила, която би довела до смърт, разбира се, не изключва използването ѝ при самозащита, ако някой от споменатите по-горе мъже направи опит да извърши убийство. Но ако някой член на Съвета или дерини, който зачита властта на Съвета, направи опит да наруши този декрет, той подлежи на наказание от Съвета. Така да бъде записано.

— Да бъде — отвърнаха в синхрон съветниците.

Часове по-късно, Денис Арилан кръстосваше своята стая в епископския дворец в Дхаса. Тази нощ за него нямаше да има сън.

ГЛАВА СЕДМА

Разкрити ти бяха много неща отвъд разбирането човешко.

Екклесиаст 3:25

Морган надникна през прозореца на разрушената кула и заразглежда далечното поле. На югоизток можеше да види самотен конник, който бързо се губеше в далечината — Дери препускаше към северните армии. В основата на кулата, два светлокафяви коня с износени, обикновени юзди, гладно пасяха свежата, пролетна трева. Дънкан чакаше долу, до края на разрушеното стълбище, като потупваше с кожения си камшик за езда по единия от калиите си ботуши. Морган се дръпна от прозореца и започна да слиза. Дънкан го погледна:

— Видя ли нещо?

— Само Дери — Аларик с лекота прескочи последните няколко метра от каменни отломки и с тропот се приземи до своя сродник. — Готов ли си да тръгваме?

— Искам първо да ти покажа нещо — каза Маклейн, като замахна с камшика си към развалините зад тях и се отправи натам. — Последния път, когато бяхме тук, ти не беше в състояние да оцениш, това, което ще ти покажа, но мисля, че сега ще се заинтересуваш.

— Имаш предвид разрушения Портал, който си намерил?

— Правилно.

С ръка поставена върху дръжката на меч, Морган внимателно последва Дънкан по натрошената пътека на разрушения параклис. „Свети Неот“ беше процъфтяващо някога манастирско училище, което по времето на своя възход представляваше едно от главните седалища на деринското учение. Но добрите времена бяха свършили с Реставрацията. Манастирът беше разграбен и опожарен, а много от монасите избити. Някои от тях сигурно бяха намерили смъртта си на

стъпалата на същия този олтар, покрай който сега преминаваха Морган и Маклейн. Двата пресякоха централния кораб на параклиса, за да погледнат останките на още едно нещо, което беше изгубено през онези времена.

— Ето го олтара на Свети Камбър, за който ти ми каза — рече Дънкан, като махна към това, което беше останало от мраморната плоча, подаваща се от източната стена. — Сетих се, че Портала не може да е бил поставен на открито дори по времето на Междуцарствието, така че се огледах по-нататък. Оттук.

Дънкан запълзя през малък тунел, който беше издълбан в рушащата се стена. Крепяха го само някои от древните греди, които все още не бяха изгнили напълно. От другата страна на прохода, подът беше засипан с натрошен камък, но все пак личеше, че помещението е представлявало нещо като вестиарий. Морган изтупа прашните си ръце, докато се изправяше, за да разгледа напукания под и колоните, които все още крепяха по голямата част от тавана. На отсрещната страна той успя да различи останките на почернял от огъня олтар, остатъците от шкафове и сандъци, както и един по-голям шкаф за дрехи, който също се разпадаше. Подът беше покрит с отломки: каменни блокове от рушащите се стени, гниещи парчета дърво, разбити стъкла. По тънкия слой прах, който покриваше всичко, личаха следи от животни.

— Ето тук — обади се Дънкан, като застана пред олтара и клекна. — Гледай, още си личи плочата, която е отбелязвала Портала. Постави ръцете си върху нея и опитай.

— Да опитам ли? — Морган падна на колене до братовчед си и постави ръка на пода, като го погледна въпросително. — И какво трябва да усетя?

— Просто опитай, но внимателно — подкани го Маклейн. — Древните са оставили съобщение.

Аларик повдигна скептично вежди, после освободи разума си и се съсредоточи върху плочата.

Внимавайте дерини! Тук е скрита опасност!

Стреснат от силата на контакта, Морган се дръпна неволно и погледна учуден към Дънкан. После постави отново ръката си върху плочата и се заслуша.

Внимавайте дерини! Тук е скрита опасност! От всичките, сто братя оцелях само аз, за да се опитам, с чезнещите си сили да унищожа този портал, преди да бъде осквернен. Братя, чуйте ме. Пазете се, дерини. Хората убиват това, което не разбират. Свети Камбър защити ни от ужасно зло!

Аларик се отдръпна и погледна към братовчед си. Свещеникът изглеждаше тържествено, сините му очи светеха в мрачната стая, но на устните му като че ли всеки момент щеше да заиграе усмивка. Той се изправи и рече, като се оглеждаше тъжно наоколо:

— Той е успял. Сигурно е жертвал за това живота си, но е унищожил Портала за преход. Не е ли странно, как понякога сме принудени да унищожаваме това, което ни е най-скъпо. Ние като раса сме направили това. Виж какво знание е загубено, какво светло наследство е било очернено. Ние сме сянка на това, което сме били някога.

Морган се изправи и успокоително стисна Дънкан за рамото.

— Стига братовчедо. Дерините до голяма степен сами са причинили съдбата си и ти го знаеш. По-добре да тръгваме.

Яркото слънце заблестя над тях, щом напуснаха порутената зала и стигнаха до главния кораб. В лъчите, които проникваха през изпочупените прозорци танцуваха пращинки. В помещението се редуваха осветени и сенчести петна. Двамата точно се канеха да излязат, за да се отправят към конете си, когато въздухът на изхода започна да трепти. Те спряха учудени, а после поразени забелязаха, че пред тях се очертава човешки силует. Появилата се фигура представляваше мъж, облечен в монашеско расо, с качулка на главата. В ръката си той държеше дървен жезъл, а над главата му имаше златен ореол, който беше по-ярък дори от светлината на слънцето. Този образ и Морган, и Маклейн бяха свикнали да свързват със Свети Камбърот Кулди, древния покровител на деринската магия.

— Кхадаса! — изсъска Аларик и от изненада отскочи назад.

— Боже в небесата! — отвърна Дънкан, като се прекръсти.

Фигурата на вратата обаче не само не изчезна, а се приближи към тях. Морган, който не искаше да се сражава със странното същество пред себе си, което и да беше то, отстъпи още крачка назад. След това с вик на изненада отскочи напред, защото рамото му се удари в нещо твърдо и неподатливо, което изстреля към него златна светкавица.

Удареното място пламна и Аларик взе да го разтрива внимателно, докато гледаше към непознатия. Без да сваля очи от натрапника, Дънкан се приближи към своя роднина. Докато двамата гледаха със страхопочитание, непознатият вдигна ръка и смъкна качулката от главата си. Очите му, които едновременно бяха и нежни, и пронизателни, имаха сиво-синия цвят на небето отвън. Лицето му изглеждаше древно и в същото време без определена възраст. Ореолът, около посребрялата му глава, блестеше като уловен, слънчев лъч.

— Не тръгвайте отново срещу стражите, защото може да пострадате — проговори мъжът. — Засега не мога да ви пусна да си вървите.

Устните му се движеха, но те възприемаха това, което казваше, по-скоро с ума си, отколкото с ушите си. Морган погледна неспокойно към Маклейн и видя, че братовчед му внимателно наблюдава непознатия с недоверчив израз на лицето. Той се зачуди за момент дали това е мъжът, който Дънкан беше срещнал преди няколко месеца, на пътя за Корът и в момента, в който го помисли, вече знаеше, че именно това е човекът.

Маклейн понечи да заговори, но мъжът вдигна ръка, за да го спре и поклати глава.

— Моля ви, нямаме много време. Дойдох да ви предупредя, че животът ви е в голяма опасност.

Морган не успя да се сдържи и изсумтя с пренебрежение:

— Това не е нещо ново. Като дерини ние сме обречени да си създаваме врагове.

— Врагове, които също са дерини?

Дънкан зяпна, но Аларик само присви внимателно очи:

— Врагове — дерини? Себе си ли имате предвид?

Непознатият се засмя, като че ли отговора му хареса и изглежда леко се отпусна.

— Едва ли точно аз съм вашият враг. Ако бях, щях ли да дойда да ви предупредя?

— Може да си имате свои собствени причини.

Дънкан смушка своя роднина в ребрата и кимна към непознатия:

— А кой сте вие, сър? Приличате на Свети Камбър, но...

— Хайде сега. Камбър от Кулди е мъртъв от два века. Как може аз да съм той?

— Не отговорихте на въпроса на Дънкан — настоя Морган. — Вие Камбър от Кулди ли сте?

Леко развеселен, мъжът поклати глава:

— Не, не съм Камбър от Кулди. Както казах на Дънкан, когато се срещнахме на пътя за Корът, аз съм просто един скромен слуга на Камбър.

Аларик скептично вдигна вежди. Въпреки че непознатият отричаше да е светеца, поведението му не беше на човек, който е скромен слуга на когото и да било. Напротив, от него се излъчваше власт и той правеше впечатление на човек свикнал не да получава, а да дава нареждания. Не, този мъж беше всичко друго, но не и слуга.

— Вие сте един от слугите на Камбър — повтори накрая Морган, без да успее да прикрие както трябва недоверието в гласа си. — Нахално ли ще бъде, ако попитам, кой точно? Вие нямате ли си име?

— Имам много имена — усмихна се мъжът. — Но моля, да не ме притискате. Засега не бих искал да ви лъжа, а истината може да се окаже опасна за всички ни.

— Разбира се, вие сте дерини — предположи Аларик. — Трябва да сте, щом можете да правите всичко това и да идвате и да си отивате по този начин. — Непознатият го гледаше леко развеселен, докато той продължи:

— Но никой не знае, че сте дерини. Вие сте се крил, както правеше Дънкан през всичките тези години. И не искате никой да узнае.

— Щом смятате така.

Морган се намръщи и погледна към Маклейн, когато усети, че мъжът си играе с него. Свещеникът поклати глава и се приближи, за да види по-добре непознатия.

— Тази опасност, за която говорите — каза той. — Тези врагове — дерини, кои са те?

— Съжалявам, но не мога да ви кажа.

— Не можете? — започна Морган.

— Не мога, защото не знам — прекъсна го човекът и вдигна ръка за тишина. — Мога да ви кажа следното: Онези, чиято работа е да знаят това, са убедени, че вие двамата показвате сили на пълни дерини, даже такива, за които самите те не са предполагали.

Морган и Маклейн го гледаха недоверчиво, докато мъжът излезе отново навън и си сложи качулката.

— Както и да е, помнете, че те смятат да проверят това, като ви предизвикат на свещен дуел, за да разберат какви са вашите възможности. — Той се извърна, за да ги огледа още веднъж и завърши: — Помислете върху това, приятели. И внимавайте да не ви намерят, преди да добиете увереност в силите си, каквито и да са те!

След тези думи, мъжът кимна рязко и тръгна към конете, които пасяха наблизко. Животните, изглежда, въобще не го забелязаха. Морган и Маклейн застанаха на изхода и видяха как той вдигна ръка, като за благословия, заобиколи конете и изчезна. Като преглътна една ругатня, Аларик бързо заобиколи конете и нетърпеливо затърси следи от непознатия, но не откри нищо. Дънкан остана дълбоко замислен до вратата, след това излезе и също се доближи до конете.

— Няма да го намериш Аларик — рече той меко. — Така стана и на пътя за Корът преди няколко месеца — погледна към земята и поклати глава. — Никакви следи, никакъв знак, че е бил тук. Може би наистина не е бил.

Морган се изправи, погледна го, след което се насочи към параклиса, за да изследва прага на вратата и прашния под вътре. Дори и да беше имало следи там, техните собствени ботуши ги бяха заличили. А по мократа трева наистина нямаше нищо, което да навежда на мисълта, че оттам е минал човек.

— Врагове — дерини — въздъхна херцогът и тихо застана до братовчед си. — Разбираш ли, какво означава това?

Дънкан кимна:

— Това означава, че има далеч повече дерини, отколкото някога сме мечтали. И то дерини, които знаят какви са и могат да използват своите пълни сили.

— А ние не познаваме никой от тях, освен Келсън и Уенсит от Торънт — промърмори Морган, като прекара ръка през разрошената си от вятъра коса. — В името божие, Дънкан! В какво сме се забъркали?

В какво точно се бяха забъркали щеше да става все по-ясно с напредването на деня.

Няколко часа по-късно Морган и Дънкан се скриха с конете си в буйния гъсталак, около пътя за Дхаса и спряха, за да се послушат. Брадясали, изцапани, яздещи незабележителни с нищо коне, двамата мъже имаха доста неясен произход и не бяха предизвикали никакви подозрения в пътниците, които срещнаха по доста оживеното шосе. Бяха се разминали със селяни, войници, търговци с товарни кервани и дори с двойка конни пратеници, които носеха герба на самия епископ на Дхаса.

Но никой не ги спря. Сега, когато достигнаха до долината пред Дхаса, пътят опустя за малко. И двамата бяха сериозни, защото помнеха добре, какво се бе случило при последното им появяване по тези места.

Свети Торин беше пазителят на Дхаса. Според обичая тези, които пристигаха в града от юг, както сега Морган и Маклейн, трябваше да спрат и да отдадат почит на пазителя на града, преди да получат разрешение да прекосят езерото, по което се стигаше до вратите на Дхаса. Доскоро, по-точно допреди три месеца, в долината имаше древен параклис, построен от дърво, което растеше в областта. Човек трябваше да влезе в сградата сам и невъоръжен (и с приготвен дар за светията). Набожният пътник получаваше оловна значка за шапката си, която го легитимираше, като изряден поклонник. С нея той вече имаше достъп до малките лодки, които осъществяваха превоза през езерото, до града на дутия бряг. Единствената такса, която се приемаше, беше тази значка, а лодкарите бяха неподкупни. Затова пътниците, които искаха да влязат в града от юг (и да избегнат двудневната езда до северната порта, където входът беше свободен), отдаваха своята почит на Свети Торин. За повечето от тях времето, което спестяваха си струваше една молитва.

Но преди три месеца Морган и Маклейн трябваше да платят много по-скъпо за достъпа до Дхаса, който така и не получиха. В

паклиса беше заложен капан за Аларик. На място, където той със сигурност щеше да постави ръката си, имаше игла напоена с мераша, вещество, което замъгляваше разума на дерините.

Морган се убоде и отровата свърши своята работа. Когато дойде в съзнание слаб и объркан, той откри, че е пленник на бунтовника Уорън де Грей и на един от подчинените на архиепископите. Само своевременната намеса на Дънкан го спаси от бавна и ужасна смърт.

Но спасението им също имаше своята цена. В последвалата битка, Маклейн беше принуден да разкрие деринския си произход, като използва магия, която направи възможно бягството им. В бъркотията на земята бяха изпопадали факли, които запалиха помещението и превърнаха старата, дървена сграда в ревящ, огнен ад. Именно пожара, както и някои предишни събития, доведоха до това, че над главите над двамата заехтя тътена на анатемата. Именно тези си грехове се надяваха да изкупят, ако успеяха да се доберат до сравнително безопасните за тях покои на епископите.

Дълго време те стояха тихо в храстите, като се ослушваха и душеха въздуха, докато накрая слязоха от конете. Зад хребета пред тях бяха съзрели да се издига дим от лагерни огньове. Като напрегнаха сетивата си, те чуха животински звуци, човешки гласове, усетиха острата миризма на горящо дърво в спокойния и топъл пролетен въздух.

Морган въздъхна примирено и като се усмихна накриво към своя роднина, завърза коня си и започна бавно да се изкачва към върха на хълма. Имаше достатъчно дървета за прикритие, но постепенно те бяха заменени от храсти и висока трева. Последните няколко метра им се наложи да пълзят, като все повече се прилепват до земята. Накрая стигнаха до върха и внимателно надникнаха над ръба.

Долината беше изпълнена с въоръжени мъже. На юг и на изток, докъдето поглед стигаше, се виждаха шатри и палатки, войници, работилници, редици от завързани коне, кошари с животни за провизии. В долината растяха и дървета, но те не скриваха много от погледите на двамата наблюдатели. Пред по-богатите палатки бяха побити знамена, които трептяха и блестяха на слънчевата светлина. Много от гербовете обаче им бяха непознати. Тук-там се открояваха златисто — виолетови флагове и само благодарение на тях можеше да се разбере, че събраната войска е епископска армия. От състоянието на

лагера личеше, че той съществува от доста време, а също така, че никой не се кани да го вдига веднага.

Морган потисна тревожната си въздишка, а Дънкан го докосна по лакътя и направи знак с глава наляво. В далечината се виждаше бившето местонахождение на параклиса на Свети Торин. Едно черно петно, което представляваше бъркотия от овъглени греди и срутени стени, беше всичко, останало от известното някога място за поклонение. Но и там имаше войници, които разчистваха развалините. Вдясно от тях други сечаха дървета и правеха греди. Явно епископите бяха решили да намерят работа поне за част от армията си, докато дойде време да се влезе в бой и бяха наредили да се възстанови „Свети Торин“.

Като поклати глава, Морган запълзя назад, докато стигна безопасно място, където се изправи и тръгна надолу по хълма. Когато стигнаха до относителната безопасност на мястото, където бяха конете им, Аларик сложи ръка върху седлото и се взря внимателно в лицето на Дънкан.

— Е, явно, че не можем да се промъкнем през цялата епископска армия — каза той тихо. — Някакви идеи какво да направим?

Дънкан намръщено си играеше с ремъка на конското стреме.

— Трудно е да се каже. Явно е, че вече не изискват от пътниците да преминават през параклиса, защото той не съществува. Обаче се съмнявам, че пускат всеки, който иска да влезе в Дхаса, просто ей така.

— Хммм. Чудя се... — Морган замислено прокара пръсти през брадата си и се намръщи.

— А какво ще кажеш, ако се опитаме да ги заблудим? — предложи Дънкан след известен размисъл. — В тези дрехи и както сме брадясали, съмнявам се, че някой ще ни разпознае. Видя ли, колко внимание ни обърнаха тази сутрин по пътя. Можем да се опитаме и да откраднем лодка през нощта, ако мислиш, че да пробваме влезем посред бял ден е твърде рисковано.

Морган поклати глава:

— Няма да рискуваме дори толкова. Ние трябва да се доберем до епископите. Ако ни заловят, преди да стигнем до тях и ни се наложи да използваме магия, за да се измъкнем, никога няма да можем да ги убедим в искреността си.

— И какво предлагаш тогава? Да загубим два дни, за да влезем от север? Не мисля, че можем да си го позволим.

— Не, трябва да има и друг начин. Сигурно не знаеш наблизко да има някой Портал за преход? Чудя се, как ли са ги правили древните?

Маклейн изсумтя:

— Аз пък се чудя, защо не можем да летим! Все пак мисля, че докато ни хрумне нещо, трябва да поговорим с някои от местните жители, за да разберем какво точно е положението в долината. Ако стане още по-лошо, винаги можем да се сдобием с друга значка на Свети Торин и да се опитаме да влезем през деня. Ако искаш да знаеш, аз още си пазя моята.

Морган изненадан гледаше как Дънкан извади знака от кесията на кръста си и започна да го прикрепя към шапката си. Аларик наблюдаваше тази операция, като мълчаливо се възхищаваше на предвидливостта на своя роднина и обмисляше предложението му, докато накрая кимна бавно. След няколко минути те тръгнаха към пътя, за да си изберат подходящ информатор.

Не им се наложи да чакат дълго. След като оставиха един керван от товарни животни и охраната му да преминат необезпокоявани, бдението им беше възнаградено с появата на дебел, самоуверен човек, облечен като нисш чиновник. Когато стигна до мястото, където двамата дебнеха, той спря и изтри потното си лице с ръкава на дрехата си. В този момент пътят беше пуст и Дънкан, като хвърли последен поглед към братовчед си, излезе от храстите и се поклони дълбоко.

— Добър ден, господин чиновнико — каза той любезно, като се усмихна пленително и свали шапката си така, че човекът да види знака на Торин. — Бихте ли ми казал, чия е армията в долината?

Внезапната поява на Маклейн стресна мъжа. Очите му се разшириха и той заотстъпва назад, но се натъкна на Морган, който запуши с ръце устата му.

— Спокойно, приятелю — измърмори Аларик и пусна силата си в действие, докато човекът се опитваше да се бори. — Недей да се противиш. Няма да те нараним.

Разтрепераният чиновник се подчини. После очите му се изцъклиха и Морган го помъкна към храстите, за да се махнат от пътя. Когато решиха, че са добре скрити, Дънкан допря леко пръсти до слепоочията на мъжа и започна да изговаря думите, които щяха да го

накарат да изпадне в транс. Свещеникът се усмихна тъжно, когато очите на човека се затвориха и той се отпусна в ръцете на Морган. Те го облегнаха на дънера на едно дърво и Аларик клекна усмихнат пред него, докато Маклейн държеше мъжа под контрол.

— Беше толкова лесно — рече Дънкан и погледна със светнали очи. — Почти се чувствам виновен.

— Нека първо чуем, дали може да ни каже нещо полезно, пък после се радвай — отвърна братовчед му и докосна с пръсти челото на чиновника. — Как се казваш, приятелю? Хайде, нищо ти няма. Сега можеш да си отвориш очите.

Човекът погледна към Аларик с леко учудване:

— Ами, аз съм учителят Тиъри, сър... чиновник от домакинството на лорд Мартин от Грейстоук. — В резултат на причинения от Дънкан транс, той ги гледаше с широко отворени, искрени очи, без следа от страх в тях.

— Тези войници в долината на епископ Кардиъл ли са? — попита Маклейн.

— Да, сър. Те са на стан вече два месеца и чакат вест от краля. Говори се, че Негово Величество ще дойде тук, за да бъде освободен от ужасното зло, което го е сполетяло и да получи опрощение.

— Ужасно зло? Какво ужасно зло?

— Деринската магия, сър. Говори се още, че той закриля ужасния херцог Аларик от Коруин и оня еретик братовчед му, свещеника. Всички знаят, че те двамата бяха отлъчени, когато епископите се събраха през април.

— О, да, знаем това — рече Дънкан неспокойно. — Я ми кажи, Тиъри, как се влиза сега в града? Трябва ли още да се отдава почит на Свети Торин?

— О, да, разбира се, сър. Вие носите значка и би трябвало да знаете. Даровете от пилигримите се получават на ливадата до мястото, където беше старият параклис. Тези, които го изгориха тази пролет са ужасни хора. Херцог Ал...

— Кой пази лодките? — нетърпелива го прекъсна Морган. — Може ли да се подкупят лодкарите? Какви са стражите на вълнолома?

— Подкупени ли, сър? Лодкарите на Свети...

— Успокой се, Тиъри — рече Дънкан, като докосна челото на мъжа, за да засили контрола. — Възможно ли е двама човека да

прекосят езерото, без да бъдат спрени на вълнолома?

Тиъри се отпусна отново и възвърна предишния си, спокоен тон:

Не, сър. Стражите имат заповед да проверяват всички пътници и да арестуват тези, които изглеждат подозрителни — той замълча тъжно. — А трябва да призная господата, че вие наистина изглеждате подозрителни.

— Наистина ли? — измърмори Морган под носа си.

— Моля, сър?

— Казах, има ли друг начин да се влезе в Дхаса, освен през езерото.

Тиъри не знаеше, нито пък следващите трима, които Аларик и Дънкан оставиха заспали сред дърветата. За щастие един побелял майстор — обущар се оказа по-полезен и на съдбоносния въпрос започна да отговаря по-различно.

— А, преди имаше и друг път.

— Имаше? — прошепна Дънкан, като се напрегна и погледна братовчед си.

— Да, имаше път през високия проход на север — отвърна мъжът доволно. — Но водата го затвори още по времето, когато бях момче. Така е по-добре. Иначе нечестиви души можеха да влизат в свещения град, без да отдадат почит на нашия закрилник. Това, разбира се, е...

— О, немислимо, разбира се — съгласи се Аларик и се приведе, за да погледне човека в очите. — Къде беше този път, Доукин? Как можем да стигнем до него?

— О, не можете да минете оттам. Казах ви, че е наводнен. Ако искате да влезете в Дхаса, трябва да вземете лодка. Стига да не сте готови да яздите до северните порти.

— Не, ще опитаме стария път — рече леко усмихнат Морган. — Сега, кажи ни къде е.

— Добре — вдигна рамене мъжът. — Връщате се на пътя и вървите около половин мила, докато стигнете до една пътека, която води на север. След няколкостотин метра, тя стига до едно дефиле, което се разклонява на север и на запад. Тръгвате по северното разклонение, западното води до село Гаруод и вече сте на стария път.

— Много ни помогна, Доукин — усмихна се Аларик и кимна на братовчед си.

— А, няма да е за добро — говореше обуцарят, докато Маклейн се навеждаше към него. — Пътят е наводнен и вие...

Той млъкна и главата му клюмна. Дънкан го приспа и гората се озвучи от силно хъркане. Усмихнат свещеникът се изправи и погледна мъжа. После внезапно се наведе и свали от дрехите му значката на Свети Торин. Докато вървяха към конете, той я подаде на Морган, който я излъска в ръкава си и я забодде на шапката си. Откраднатият знак заблестя сребристо и весело на слънчевите лъчи, които преминаваха през листата.

— Дънкан, когато следващия път посетим Свети Торин официално, да ми напомниш да кажа специална молитва на благодарност за майстор Доукин.

— Няма проблем — засмя се Маклейн. — Следващия път, когато посетим Свети Торин официално.

Час по-късно двамата конници бяха високо в планините, които отделяха езерото Джашан и Дхаса от хълмистите полета на запад. След като взеха разклонението, за което им беше казал Доукин, те се спуснаха по полегат склон, за да стигнат до една поляна. На нея с наслада пасяха около половин дузина мършави овци и кози. Те не обърнаха особено внимание на натрапниците, като се изключи това, че няколко минути наблюдаваха внимателно конете. Отне известно време, докато намерят продължението на пътя от другата страна на поляната, но накрая успяха и отново потеглиха.

Пътят всъщност представляваше по-скоро пътека и явно се използваше рядко. Свежата зелена трева растеше необезпокоявана. Полски цветя цъфтяха в буйно изобилие на всяко парче земя и от всеки процеп между скалите. Постепенно пътят се влошаваше. Конете все още можеха да се движат без много трудности, но отпред вече долиташе шумът на бързо течаща вода. Морган, който водеше, задъвка замислено устната си, докато се ослушваше и накрая се обърна към Маклейн.

— Чуваш ли?

— Звучи като водопад. Искаш ли да се обзаложим, че...

— Не го казвай — отвърна Аларик. — И аз си мисля за същото.

Шумът от водата се усилваше и когато отминаха поредния завой, те без изненада видяха, че пътят им се препречва от доста внушителен поток. Водопадът отляво се превръщаше в бързо течение пред тях, което изчезваше в гората отдясно, по посока на езерото Джашан. Изглеждаше, като че ли няма път.

— И така, какво си имаме тук — каза Морган, като дръпна юздите и взе да наблюдава потока.

Дънкан спря до него и смутено зараглежда водопада.

— Ако искаш отговор, на това му викат водопад. Имаш ли някакви гениални идеи?

— Не и гениални, страхувам се — Аларик подкара коня си с няколко метра надолу по потока, за да го изучи по-добре. — Колко ли е дълбоко според теб?

— О, десет до петнайсет стъпки. Във всеки случай твърде дълбоко е за нас. Конете в никакъв случай не могат да минат през това течение.

— Сигурно си прав — отвърна Морган. Той спря отново коня си и се извъртя на седлото, за да погледне към водопада.

— Ами ако се качим горе. Смятам, че ще успеем да минем, пък макар и без конете.

— Заслужава си да опитаме.

Като праметна крак през седлото, Дънкан скочи на земята, наметна се с кожената си пелерина и пусна коня си да пасе свободно. Той закрачи към водопада, а Морган последва примера на братовчед си.

Вече бяха изкачили около две трети от скалата, когато Маклейн внезапно спря и подаде ръка на Аларик. На пръв поглед бяха застанали на най-обикновена издатина, но после Дънкан показа на братовчед си какво беше привлякло вниманието му. В скалата имаше дълбок процеп, който се издигаше поне на тридесет стъпки, преди да се изгуби във водната пара образувана от падащата вода. Трябваше да изминат няколко опасни метра, за да могат да надникнат в цепнатината.

Беше тясна не повече от пет стъпки при входа, но краят се губеше в тъмнината. Докъдето се виждаше, стените бяха изцяло покрити с лишей и мъх, чието кадифено великолепие се нарушаваше на места от непокрити рубини или топази. Дъното на цепнатината

беше няколко стъпки по-ниско от нивото, на което се намираха те. Тънка струйка ледена вода извираше от процеп в скалите. Тя беше толкова студена, че във въздуха над нея се образуваше мъгла, щом слънчев лъч успееше да я докосне.

Възхитени, Морган и Маклейн гледаха мълчаливо, като никой не искаше да наруши неземната магия на това място. Накрая Дънкан въздъхна и вълшебството изчезна.

— Как мислиш — прошепна Морган. — Дали не продължава до края?

Братовчед му вдигна рамене и се спусна в процепа, за да види по-отблизо. Той се огледа бързо, поклати глава и се заизкачва обратно. Аларик протегна ръка и го издърпа, но Маклейн все още клатеше глава, когато излезе.

— Продължава само няколко метра. Нека видим как е на върха.

За съжаление и там нещата не стояха по-добре. Бързата вода се пенеше около острите скали и назъбените речни камъни, които изпълваха коритото на потока. Водата не беше дълбока, едва ли достигаше повече от четири стъпки, но течението беше опасно. Една погрешна стъпка и човек можеше да падне и да бъде отнесен към водопада, за да намери смъртта си върху скалите отдолу. По-нагоре по течението положението беше още по-безнадеждно. Реката беше заобиколена от стръмни, почти отвесни брегове, които не позволяваха да се застане до водата, а камо ли да се прекоси. Трябваше да се намери друг път, може би надолу по течението, след водопада.

С разочаровано изражение на лицето Морган започна да се спуска по скалата, а Маклейн се приготви да го последва. В този момент той погледна надолу и замръзна. После протегна ръка и докосна братовчед си по рамото.

— Аларик — прошепна Дънкан, като залегна върху скалата и спря Морган с ръка. — Не мърдай. Погледни зад себе си, но тихо!

ГЛАВА ОСМА

Всред пладне направи сянката си като ноц.
Исаия 16:3

Морган извъртя бавно глава и погледна над ръба в посоката оказана от Дънкан. Отначало не видя нищо странно, просто единият кон спокойно пасеше до брега на потока. После осъзна, че другото животно го няма и усети някакво движение близко до водопада. Протегна се, за да види какво точно става и замръзна от учудване. Трудно му беше да повярва на очите си.

Четири деца с рошави и мокри коси, с прилепнали към телата дрехи водеха втория кон към водопада. Главата на животното беше закачулена с одеялото, взето от седлото, а едно от децата държеше ръката си на носа на коня, за да не цвили докато го водеха към водата. Най-възрастното от четирите беше на около единайсет години. Най-малкото едва ли имаше повече от седем.

— Какво по дяволите? — промърмори Аларик и стрелна очи към Дънкан.

Свещеникът присви тъжно устни и понечи да започне да се спуска.

— Хайде. Малките крадци ще ни отмъкнат и двата коня, ако не ги спрем.

— Не, чакай — Морган хвана братовчед си за пелерината и го спря, като наблюдаваше как децата и конят вървяха към водопада през един участък от потока, където водата беше спокойна. — Знаеш ли, мисля, че те знаят някакъв брод. Гледай.

Докато говореше децата и конят се скриха зад падащата вода. Като се огледа наоколо Аларик започна бързо да се спуска, като подкани Дънкан да го последва. Двамата се прикриха по-добре, а през това време децата и конят се появиха от другата страна на потока мокри и треперещи, но иначе здрави и читави. Най-малкото, момиче,

ако се съди по плитката, се изкачи на брега с помощта на другите, след което хвана юздите и поведе пръхтящото животно извън водата. То успокои коня, свали одеялото от главата му и започна да го бърше. Другите три отново се скриха зад водопада. Въодушевен Морган тупна Маклейн по рамото, за да го накара да се раздвижи и започна бързо да се спуска, като гледаше да се прикрива, доколкото това беше възможно. Лицето му имаше сериозно, но доволно изражение и той едва сдържаше усмивката си, когато двамата с Дънкан залегнаха близо до останалия им кон. Скоро децата отново се появиха иззад водната стена и започнаха да се катерят по брега.

Трите погледнаха към приятелката си на другия бряг, която беше оставила коня да пасе и внимателно се взираше нагоре към скалите. След това малките крадци започнаха да се придвижват предпазливо към втората си плячка. Морган ги остави да се доближат съвсем. Едно от тях точно беше хванало юздите и се протягаше да сложи ръка върху ноздрите на коня. В този момент двамата с Дънкан изскочиха от скривалището си и се втурнаха да уловят децата.

— Майкъл! — изпищя момичето на другия бряг. — Не! Не! Пуснете ги!

Сред бъркотия от крясъци, неистово гърчене и вихрушка от ръце, децата се опитаха да се измъкнат от нападателите си. Морган залови това, което беше хванало юздите, а за момент успя да докопа и още едно. Именно то обаче беше най-голямото и най-силното. След като се загърчи като обезумяло в ръцете му, то успя да се отскубне и побягна, като крещеше от ужас.

Маклейн, който беше заловил третия крадец, се опита да го хване, когато то се стрелна покрай него, но в ръцете му остана само мократа дреха на детето. Момчето, а че беше момче нямаше вече съмнение, след като остана без дрехата си, полетя като светкавица. То се плъзна като змиорка във водата и се скри зад водопада, преди който и да било от двамата мъже да успее да направи повече от няколко крачки.

Заловените деца продължиха да се борят и крещят, докато накрая Аларик укроти своето с един не много нежен жест. Момичето на отсрещния бряг беше скочило на коня, беше го докарало до водопада и протягаше ръка, за да помогне на избягалото момче, което се катереше по брега, както майка го е родила. Морган разбра, че няма друг избор,

освен да използва магия. Знаеше, че така съвсем ще ужаси децата, но не можеше да им позволи да избягат и да разкажат за двамата мъже, които се опитват да преминат през потока. Така че той остави своя пленник да спи на земята и вдигна ръце.

Докато двамата на отсрещния бряг се опитваха да подкарат коня, като удряха със слабите си, голи крака по тежкото седло, внезапно пред тях изникна блестяща бяла стена, която им препречи пътя. Децата рязко спряха, а очите им станаха кръгли като чинии, когато стената започна да образува полукръг, който ги притисна до водата. В това време Дънкан успя да приспи крадеца, който беше заловил и го постави върху седлото. После той засмука окървавената си ръка, след което се наведе и я потопи във водата.

— Един от тези хубостници ме ухапа — промърмори той, а в това време Аларик покачи и второто дете на седлото и раздражено погледна през потока към другия бряг.

— Стойте, където сте и нищо няма да ви се случи — рече той като размаха пръст към децата. — Няма да ви направя нищо, но засега не мога да ви пусна да си вървите. Просто стойте, където сте.

Въпреки тези думи те гледаха с широко отворени, ужасени очи, как Дънкан пое юздите на втория кон и като го закачули с дрехата, която беше взел от избягалото момче, го поведе към водопада. Морган тръгна с него, като крепеше двете заспали деца на седлото и внимателно наблюдаваше другите две. Той зяпна, когато стъпи в ледената вода, като за момент почти загуби контрол върху блестящата стена, след което продължи да върви до коня към водопада. Зад ревящата водна стена откриха тесен брод, където дълбочината беше до кръста. Дъното беше покрито с тиня и опасни полирани от течението речни камъни, които се хлъзгаха под краката на хората и копитата на коня. Все пак успяха да преминат бе: неприятности. Когато изнервеният кон се закатери по брега Дънкан улови двете заспали деца и внимателно ги постави на огряната от слънцето трева. Морган успокои животното и като вдигна вежди се отправи към двете деца на другия кон. Те седяха вдървени. Бяха уплашени, но гледаха предизвикателно към Аларик, който премина през стената от светлина и протегна мократа си ръка към юздите. Когато ги погледна светлината зад него изчезна.

— Сега, искате ли да ми кажете, какво смятахте да правите всъщност с моя кон? — запита той спокойно.

Момичето, което седеше отпред се обърна към приятеля си, като изхленчи, след което погледна с подивели очи към Морган. По-голямото дете я прегърна успокоително през кръста и въпреки страха си твърдо отвърна на погледа на мъжа пред себе си.

— Вие сте дерини, нали? Дошли сте да шпионирате епископите?

Аларик сдържа усмивката си и свали момичето от седлото. В момента, в който го докосна, то се отпусна. Това беше по-скоро от страх, а не в резултат на някаква магия, но момчето на седлото се изпъна, а очите на загорялото му лице засветиха със студен блясък. Морган подаде момиченцето на Маклейн, а в замяна получи мократа дреха, която подхвърли на притежателя ѝ. В очите му проблесна весела искрица, докато гледаше как момчето безмълвно се облече.

— Е? — рече то, като нагласи дрехата си с предизвикателен жест. — Нима не сте дерини? Нима не сте дошли да шпионирате?

— Аз първи зададох въпрос. Какво щяхте да правите с коня ми? Да го продадете ли искахте?

— Разбира се, че не. Аз и братята ми щяхме да го дадем на баща ни, за да може той да тръгне с армията на епископа. Капитанът му казал, че нашият впрегатен кон е твърде стар и няма да издържи на дълги преходи.

— Значи, щяхте да го дадете на баща си — каза Морган, като кимна бавно. — Синко, знаеш ли как наричат хората, които взимат чужди неща?

— Не съм крадец и не съм ти син! — заяви момчето. — Ние се огледахме и не видяхме никого, затова помислихме, че конете са се отдалечили от лагера долу. В края на краищата те са бойни коне.

— Значи са бойни? — отвърна замислено Аларик. — И вие си помислихте, че е много вероятно такива коне да се скитат свободни.

Момчето тъжно кимна.

— Лъжеш, разбира се — рече равно Морган, хвана момчето за бицепса и го свали на земята. — Но това се и очакваше. Кажи ми, има ли други препятствия оттук до портите на Дхаса или...

— Вие сте шпиони! Знаех си! — избухна момчето и започна отново да се бори, щом усети твърда земя под краката си. — Пусни ме! Ох, боли! Стига!

Разгневеният Морган изви ръката на момчето зад гърба му, като увеличаваше натиска, докато то не се преви надве от болка. Когато детето се отказа да се бори и цялото му внимание се съсредоточи върху болката в ръката (а както се оказа, болката изчезваше щом спреше да се бори), Аларик го пусна рязко и го извъртя с лице към себе си.

— Сега се успокой! — нареди той, като втренчи сивите си очи в момчето и се приготви за Прочитането на истината. — Нямам време да се занимавам с твоите истерии.

Детето се опита да му устои, но то съвсем не беше равностоеен противник. За няколко секунди сините му очи гледаха твърдо към сивите на Морган, но после волята му отслабна и погледът му се изпразни. Когато момчето се успокои достатъчно, Аларик го пусна. С въздишка на облекчение, той пристегна колана си и отметна кичур коса от очите си.

— Сега — каза, като погледна отново детето в очите. — Какво можеш да ми кажеш за пътя по-нататък? Можем ли да го преминем?

— Не и на коне — отвърна момчето спокойно. — Пеша може би, но на коне никога. Има хлъзгав участък, само кал и глина. Дори планинските понита не могат да го прекосят.

— Хлъзгав участък? А има ли начин да го заобиколим?

— Не и ако искате да стигнете до Дхаса. Пътят, по който дойдохте, води назад към Гаруод. Много рядко го използват, защото не може да се премине с товарни животни или тежък багаж.

— Разбирам. Можеш ли да кажеш още нещо за хлъзгавия участък?

— Не много. Най-лошата част е около сто метра, но крайт не се вижда, преди да тръгнете по нея. По това време на годината е доста кално. Ще трябва да се справите както можете.

Морган погледна към Дънкан, който беше застанал до него по време на разпита.

— Сещаш ли се за още нещо?

— Какво ще кажеш за портите на града? Ще имаме ли някакви проблеми да преминем през тях?

Момчето изгледа замислено Маклейн и като забеляза знака на шапката му, поклати глава.

— Значките ще ви послужат като пропуск. Просто се смесете с хората, които слизат от лодките. Тия дни в Дхаса има стотици

чужденци.

— Отлично. Дънкан, имаш ли още въпроси?

— Не. А какво ще правим с децата?

— Ще ги оставим заедно с конете и с няколко фалшиви спомена, които да запълнят губещото им се време. Така или иначе, не можем да вземем животните с нас. — Морган докосна леко челото на момчето и то рухна. Той го подхвана и го отнесе, за да го остави легнало до другите деца.

— Страшен, малък дявол, нали?

— Маклейн се ухили комично:

— Няма да се учудя, ако се окаже, че точно той ме е ухапал.

— Хммм, сигурно и аз бих те ухапал при такива обстоятелства — отвърна Аларик. После отново докосна за момент челото на момчето, за да му внуши лъжливи спомени, след което взе торбите от седлото си и ги метна на рамо.

— Готов ли си да се попързалие, братовчедо? — ухили се той.

Пързалието, за което Морган се шегуваше толкова лекомислено почти им струва живота. Рискованият участък се оказа с около една трета по-къс, но поне два пъти по-опасен и по-стръмен, отколкото очакваха. Всичко беше в пясък и глина, беше кално и мазно. При това калта не беше гъста, така че да спре подхлъзналия се човек. Тя представляваше лепкаво тресавище, което в един миг се превръщаше в някаква полутечна гадост. Дънкан затри дисагите си, малко остана и самият той да ги последва. Когато най-накрая се добраха до страната на езерото, от която се намираше Дхаса, общо взето лесно успяха да се вмъкнат в града, като се смесиха с група току-що слезли от лодките пътници. Този и следващите два дни бяха пазарни и в Дхаса наистина имаше много чужденци. Без проблеми двамата стигнаха до оживения пазарен площад, който се намираше до епископския дворец.

Морган взе няколко плода от една пазарна сергия и след като подхвърли малка монета на продавача, се смеси с тълпата като се оглеждаше и слушваше внимателно. Вече повече от час той и Дънкан се мотаеха сред хората на площада, задаваха по някой въпрос, но преди всичко слушаха. За жалост все още не можеха да открият как да проникнат незабелязано в епископския дворец. Внимаваха да си държат езиките зад зъбите, защото сред тълпата на площада се разхождаха много войници. Същевременно не можеха да си позволят

лукса да чакат, защото вечерта приближаваше и площада щеше да се опразни, което засилваше опасността да ги разкрийт. Засега те нямаха къде да отидат щом паднеше мракът.

Гледките, миризмите и звуците на пазарния ден, които заливаха площада, представляваха бъркотия от ярки цветове, развълнувани гласове и оплаквания на изтощени товарни животни, аромат на подправки, смрад на животинска тор, миризма на току-що опечен хляб и на въртящо се на шишове месо, писъци на свине и овце, неистово кудкудякане на пилета и други пернати същества. Морган разсеяно погледна към група жонгльори, които изнасяха представление пред един копринен павилион. От него долетя миризмата на прекалено силен парфюм, когато платнището се повдигна, за да пропусне навън един войник. През входа долетяха звуците на лека, бърза музика и смях. Мъжът, който имаше леко стъклен поглед се заклати през тълпата и скоро изчезна от погледа. Двойка прислужници блъснаха Аларик в гърба, техните претоварени кошници им отваряха широк проход през тълпата. Момичетата бяха неспретнати и изглеждаха мръсни — определено не бяха по вкуса на Морган.

Той намести дисагите на гърба си и ухапа една ябълка, като се наслаждаваше на тръпчивия и освежителен вкус в устата си. Докато се оглеждаше, Аларик забеляза няколко сергии, от които си купиха прясно изпечен хляб и голямо парче домашно сирене. Братовчед му не се задържа дълго при сергията и като се намръщи продължи нататък. Морган сдържа усмивката си и го последва, като продължи да яде и да се оглежда. Накрая Дънкан седна на ръба на един обществен кладенец и започна да се храни с хляба и сиренето, като си режеше дебели парчета с камата. Морган се приближи и остави торбите си и плодовете до него. После се облегна на кладенеца и продължи да оглежда тълпата, като се стараеше да изглежда съвсем естествено. Човек никога не знаеше кой може да го наблюдава.

— Оживено място, нали? — рече той тихо, като довърши ябълката и подхвърли огризката на едно тежко натоварено магаре. Взе си парче хляб и сирене, отхапа от тях, като продължаваше да наблюдава внимателно. — Надявам се да си открил нещо повече от мен.

Дънкан преглътна и се огледа предпазливо:

— Малко, което да ни е от полза, страхувам се. Обаче мога да ти кажа, че епископите ще имат проблеми, ако в скоро време не предприемат нещо. Засега народът подкрепя Кардиъл и армията му, но има много хора, които не одобряват плановете му. Те смятат, че е срамно водачите на църквата да се изпокарат до такава степен, че да се стигне до разкол. Не мога да кажа, че не са прави. Особено сега, когато предстои война.

— Хммм — Морган си отрязва още едно парче сирене, погледна зад гърба си и се наведе към Дънкан. — Чу ли за стария епископ Уолфръм?

— Не, какво е станало?

— Опитали да го убият преди няколко седмици. Не успели, но... — Той млъкна, когато покрай тях премина двойка войници, като си взе още едно парче сирене и задъвка небрежно, докато стражите се изгубиха от поглед. — Както и да е, затова сега пазят толкова внимателно портите на двореца. Кардиъл не иска да рискува нещо да се случи на някой от неговите епископи. Ако някой от Шесторката бъде убит, то Лорис и Кориган в Корът ще бъдат тези, които ще посочат наследника му. А ясно е на кого той ще бъде верен.

— И ще даде на Лорис дванадесетия глас, който му трябва, за да станат декретите му законни в действителност, а не само на думи — прошепна Маклейн.

Аларик дояде сиренето, изтри ръце в бедрата си и се извъртя, за да извади вода от кладенеца. Докато пиеше, погледът му се стрелна към портите и кулите на двореца. После напълни кофата отново и я подаде на братовчед си, като седна пак до него, докато той пиеше.

— Знаеш ли — измърмори Морган, като изучаваше движението на площада. — Мисля, че тълпата вече оредява. Скоро ще започнем да привличаме внимание, ако не измислим какво да правим.

Дънкан му подаде кофата и изтри устата си с ръкав.

— Знаем. Войниците също взеха да намаляват, но се увеличили монасите.

От една кула, далеч зад гърба им се чу звън, на който отговориха големите камбани от епископския дворец. Маклейн замълча при тези звуци, като продължи да наблюдава тълпата, после бавно се изправи с напрегнато лице.

— Какво има? — промърмори Аларик, като се стараяше да не покаже никаква емоция. Наблизо отново преминаваха войници.

— Монасите — прошепна Маклейн, като кимна към портите. — Виж къде отиват.

Морган бавно се извърна и проследи погледа на своя сродник. В огромните порти на двореца имаше малка странична вратичка, през която точно в този момент влизаха няколко монаха. Аларик се извърна към Дънкан и го видя да пъха остатъците от хляба и сиренето в дисагите. На подозрителния му поглед, Маклейн отвърна с конспиративна усмивка, като си взе последната ябълка и я затърка в ръкава си. Объркан Морган вдигна торбите и го последва, когато той бавно тръгна към портите на двореца. Докато вървяха, Аларик въпросително докосна лакътя на братовчед си.

— Виждаш ли къде отиват монасите — каза Дънкан с пълна уста.

— Да.

Маклейн отхапа отново и продължи напред.

— И никой не ги спира, нали? Сега, виж, те идват отляво. Внимавай да не се издадеш.

Аларик се огледа небрежно и забеляза страничната врата на един манастир. От време на време тя се отваряше, за да пропусне по няколко монаси, облечени в черни раса с качулки на главите. Доколкото Морган можеше да види всички те отиваха към портите на двореца. И никой не ги спираше.

— Къде отиват всички те? — измърмори той, докато братовчед му захвърли огризката от ябълката и намести меч под наметалото си. Главният вход на църквата беше по-нататък, между две ниски, каменни кули. Пред него стояха няколко монаха, които приветстваха посетителите на църквата.

— Трябваше да се сетя — каза Дънкан под нос. — Във всеки град, в който има голяма монашеска общност, е обичай братята да присъстват на службите в епископската базилика, стига да има такава. Сега отиват за вечернята.

— Вечерня — ахна Морган.

Настъпи тишина, докато те се отдалечаваха от двореца по посока на църквата. После Аларик рече:

— Дънкан, нали няма да ходим на вечерня в тази църква? — Това беше по-скоро заявление, а не въпрос.

Маклейн поклати глава и братовчед му едва сдържа усмивката си.

— Така си и мислех.

Десет минути по-късно към редицата от монаси, които бавно вървяха към епископския дворец, се присъединиха още двама. Те вървяха бързо, за да настигнат своите братя, тези двама пипкави монаси в техните черни, дълги до земята раса с качулки. Те преминаха покрай стражите на вратата със смирено приведени глави и ръце напъхани в дългите, широки ръкави. Вътре двамата спокойно поеха по блестящите коридори. Стъпките им бяха някак странно заглушени в сравнение с тътренето на сандали, което произлизаше от техните братя.

Двамата внимаваха да не направят нещо, което да ги открои сред братята. Защото под грубите черни раса имаше стомана. Мечове бяха препасани на кръста и ками напъхани в ботушите, ръкавите и поясите. Под кожените дрехи, които носеха скрити от робата, проблясваше ярката стомана на ризниците. Но имаше и още нещо, което отличаваше тези двама монаха сред останалите. Те бяха дерини и носеха магия в душите си.

Докато останалите влизаха в базиликата, Морган и Маклейн свърнаха по един задънен коридор наблизко и се спотаиха сред сенките. Скоро коридорите се озвучиха от пеенето на монасите и от службата, която беше започнала. На няколко пъти вратите се отваряха, за да пропуснат закъснелите и веднъж на Дънкан му се стори, че отвътре долетя гласът на Кардиъл.

Когато службата приключи и вратите се отвориха, коридорът се изпълни със слуги от домакинството на епископа, пажове, оръженосци, лордове и техните дами, прелати. Някои от тях разговаряха тихо, докато се разотиваха. В средата на този човешки поток бяха самите Кардиъл и Арилан, следвани от няколко свещеници и чиновници, след които идваха още лордове и дами. Дънкан сръга Морган в ребрата, когато те се появили, защото той познаваше Арилан, а веднъж беше видял отдалеч и Кардиъл. Но Аларик беше замръзнал със затаен дъх при появата на една жена и дете, които бяха малко поизостанали от лордовете. Жената, облечена в небесносиньо, беше висока, стройна, с

кралска осанка, но без да изглежда надменна. Тя беше поставила ръка върху рамото на момчето, което едва ли имаше повече от четири години и тихо говореше с една по-тъмна дама. Очите на Морган се бяха разширили от стремежа му да обхване всяка подробност.

Тя имаше големи, дълбоки очи с цвят на метличина. Лицето ѝ с формата на сърце беше обрамчено от фин копринен воал. Косата ѝ имаше цвета на огъня и се спускаше покрай слепоочията ѝ, а на гърба беше завързана с панделка. Притежаваше деликатен, леко чип нос, високи скули с цвят на роза. Устата ѝ беше широка, щедра, сочна и подканваща. Детето до нея имаше същата червена коса и сиви очи, които гледаха сънливо.

Беше ги виждал само веднъж — освен в сънищата си — преди цяла вечност, в карета пред сега разрушения параклис недалеч оттук. Но образите им бяха завинаги запечатани в паметта му. Той си напомни, че жената беше омъжена и детето беше нечий син, като се зачуди, кой ли наистина беше бащата. Морган усети как някой го стиска за лакътя и се извърна, за да види как Дънкан го гледа с доста странно изражение на лицето. Аларик го погледна извинително и събра мислите си, след което отново погледна към коридора, преди да съсредоточи вниманието си на епископите. Жената и детето бяха изчезнали.

Маклейн смъкна качулката още по-ниско над лицето си и невъзмутимо закрачи. Морган го последва, като се стараеше да наподобява възможно най-точно скромните походка и поведение на братовчед си. Епископите се изгубиха, когато свърнаха на следващата пресечка, но двамата фалшиви монаси, които ги следваха от разстояние, стигнаха до ъгъла навреме, за да видят как висшите духовници влизат в някакво помещение през една двойна врата. Аларик и Дънкан спряха неуверено недалеч оттам, за да обмислят следващия си ход.

— Знаеш ли какво има там вътре? — прошепна Морган.

Маклейн поклати глава:

— И аз никога не съм идвал тук. Може би е заседателната зала на Курията. Просто трябва да си опитаме...

Той млъкна, когато отряд войници зави зад отсрещния ъгъл и спря пред вратата, зад която бяха епископите. Един от стражите почука дискретно, но друг се огледа и забеляза двамата непознати в коридора.

Като се намръщи, той каза нещо на един от другарите си и тръгна към тях. Дънкан и Аларик се спогледаха и се постараха да изглеждат колкото се може по-безвредни.

— Добър вечер, братя — поздрави войникът, като ги гледаше любопитно. — Мога ли да попитам, какво правите тук? Знаете, че нямате право да идвате в тази част на двореца, без разрешение от игумена ви.

Дънкан пристъпи напред и се поклони леко, като старателно държеше лицето си извърнато настрани.

— Имаме спешна работа с Негово Преосвещенство, епископа на Дхаса. Жизненоважно е да се срещнем с него.

— Страхувам се, че това е невъзможно, братко — отвърна войникът, като поклати глава. — Техни Превъзходителства вече закъсняват за събора.

— Ще отнеме само няколко минути — рискува да настоя Маклейн и погледна към Морган, като се чудеше как ще успеят да се отърват от този. — Може би, ако може да поговорим с тях, докато вървят... знам, че ще поискат да ни видят.

— Не мисля, че това е вероятно — каза войникът, който вече започваше да се дразни от двамата настойчиви монаси. Проточилият се разговор беше привлякъл вниманието на колегите му, включително и на командира на отряда. — Както и да е, ако ми кажете имената си, бих могъл да...

— Какъв е проблемът, Селдън? — Попита офицерът, който се приближаваше бавно с няколко войника зад гърба си. — Вие братя, сигурно знаете, че не трябва да сте тук. Селдън не ви ли каза?

— О, да, сър — смотолеви Дънкан, като се поклони отново. — Но...

— Сър — намеси се един от стражите, който с подозрени гледаше към Морган. — Този мъж май крие нещо под расото си. Братко, ти...

Когато войникът тръгна към него, Аларик се дръпна инстинктивно назад, като вдигна ръка към дръжката на меча. При това движение, расото се завъртя и под него се очерта оръжието, а също така се показа върхът на ботуш, вместо на сандал, както би трябвало да бъде.

Войниците ахнаха едновременно, когато осъзнаха какво виждат и в следващия момент се втурнаха към него. Те го сграбчиха за ръцете, притиснаха го към стената и извиха ръката, с която би извадил меча. Усети, че Маклейн също е атакуван и в този момент нечия ръка го сграбчи за рамото и започна да дърпа расото му, докато то не се смъкна от него с приглушения звук на раздиращ се плат. Щом качулката падна, косата на Морган засвети като излъскан златен шлем.

— Боже в небесата, това не е монах! — ахна един от войниците, като отстъпи неволно под въздействието, което студеният, сиви очи на херцога му оказваха.

Дори и повален на пода с пет-шест души върху него, Аларик не се предаде, а продължи да се бори, като за момент дори изглеждаше, че ще успее да се освободи. В крайна сметка обаче, той се оказа прикован към земята, безпомощен, а към него бяха насочени блестящи остриета, едно от които застрашително притискаше вратната му вена. Внезапно той престана да се бори и се остави да го обезоръжат. Прехапа устни, когато му взеха дори тънката кама скрита в ръкава. Когато откриха и ризницата под дрехите му, той се насили да се отпусне, като се надяваше така да предотврати някоя ненужна проява на насилие. Победителите оцениха това сътрудничество, като отслабиха малко натиска върху него. Сега той се състоеше в това, че върху всеки от крайниците му седеше по един човек, а пети държеше кама допряна до гърлото му. Опита се да вдигне глава, за да види какво става с Дънкан, но после се отказа. Не искаше да му прережат гърлото, а да се отърве от цялата тази бъркотия.

Офицерът се изправи, като дишаше тежко, прибра меча си и погледна към пленниците с отвращение.

— Кои сте вие? Убийци? — Той подритна не много нежно Морган. — Как се казваш?

— Ще кажа името си на епископите — отвърна спокойно Аларик, като гледаше към тавана и се стараеше да не си изпусне нервите.

— О, така ли? Селдън, претърси го. Дейвис, какво става с другия?

— Нищо, което да го идентифицира, сър — отвърна войникът откъм Дънкан.

— Селдън?

Селдън тършуваше в кесията на кръста на Морган. Намери няколко дребни златни и сребърни монети, както и една завързана торбичка от еленова кожа. Тя беше тежка. Офицерът я пое и в този момент забеляза как нещо трепна в очите на пленника.

— Нещо по-ценно от злато, нали? — досети се проникателният командир, разхлаби връзките и отвори торбичката.

От нея изпаднаха два златни пръстена. Първият беше с черен оникс, върху който беше гравирани златният Лъв на Гуинид — знакът на Защитника на краля. Другият беше със зелен грифон — печатът на Аларик, херцогът на Коруин. Когато разпозна гербовете, очите на офицера се разшириха и челюстта му провисна. После той отново погледна към пленника, като се опитваше да различи чертите му скрити от брадата. Командирът на стражата ахна неволно, когато със сигурност разпозна човека, който лежеше в краката му.

— Морган! — прошепна той и очите му ставаха все по-широки.

ГЛАВА ДЕВЕТА

*Моите собствени убеждения значат за мен повече,
отколкото всичко, което светът твърди.*

Цицерон

— Морган!

— Господи! Дерини!

Неколцина от мъжете се прекръстиха боязливо, а онези, които държаха пленниците се отдръпнаха, но без да ги пускат. В същия момент едното крило на двойната врата се отвори и някакъв монах надникна в стаята. Хвърли бегъл поглед към войниците струпани пред вратите и зяпна от изумление, когато съзря мъжете проснати на пода с разперени ръце, след което побърза да се изнесе заднешком от помещението. Малко след това отново се появи, съпроводен от висок човек във виолетова мантия. Лицето на епископа на Дхаса бе ведро и спокойно, а стоманеносивата коса го обгръщаше като ореол. На гърдите му висеше тежък кръст обсипан със скъпоценни камъни. Той също хвърли бърз погледна стаята и очите му се спряха върху началника на стражата.

— Кои са тези хора — попита тихо Кардиъл. Инкрустираният аметист проблесна, когато епископът се опря на масивната дръжка на вратата. Началникът на стражата преглътна тежко:

— Т-т-тези нарушители, Ваше Превъзходителство, те...

Без повече обяснения той пристъпи към епископа и му подаде двата пръстена с трепереща ръка. Кардиъл пое пръстените и ги разгледа, след което се обърна към двамата пленници Морган и Дънкан отвърнаха на погледа му, без да трепнат. Тогава Кардиъл рязко се обърна назад и каза:

— Денис?

На вратата се показа епископ Арилан, лицето му остана безизразно дори когато разпозна двамата. Кардиъл му показва

пръстените, но той не прояви никакъв интерес към тях.

— Отец Маклейн и херцог Аларик — изрече бавно Арилан — Виждам, че най-сетне се добрахте до Дхаса.

Той скръсти ръце на гърдите си като епископският му пръстен хвърляше странни отблясъци наоколо.

— Кажете ми, нашата благословия ли търсите или смъртта ни?

Лицето му бе строго, а тъмните му очи ги гледаха студено, но все пак в изражението му имаше нещо, което Дънкан определи по-скоро като удоволствие, отколкото като гняв — сякаш играеше някаква роля пред наобиколилите ги стражи. Дънкан прочисти гърлото си и се опита да седне, но се отказа, докато Арилан даде знак на стражите да разхлабят хватката си. Дънкан приседна и хвърли кос поглед към Морган, който полагаше отчаяни усилия да се изправи.

— Ваше Превъзходителство, умоляваме ви да простите начина, по който пристигнахме, но огромно бе желанието ни да ви видим. Дойдохме, за да потърсим вашата опека. Ако сме постъпили неправилно сега или преди, то моля да изобличите прегрешенията ни и да ни простите. А ако сме били обвинени несправедливо, то се надяваме да ни предоставите възможност да се защитим.

Стражите шумно си поеха дъх, когато в помещението отново се възцари тишина, но Арилан остана невъзмутим. Погледът му прескачаше от Дънкан на Морган и обратно. После се завъртя и отвори широко двете крила на вратата, обръщайки се към войниците:

— Вкарайте ги вътре и ни оставете сами. Епископ Кардиъл и аз ще ги изслушаме.

— Но Ваше Превъзходителство, тези хора са отлъчени, прокълнати са с вашия декрет. Разрушиха параклиса на Свети Торин, убиха...

— Зная какво са направили — прекъсна го Арилан — и съм наясно с факта, че са отлъчени. А сега направете, както ви наредих. Може да ги вържете, ако това ще ви успокои.

— Тъй вярно, Ваше Превъзходителство.

Войниците ги изправиха грубо на крака, а неколцина донесоха кожени ремъци и завързаха ръцете им. Кардиъл наблюдаваше мълчаливо сцената, докато Арилан стоеше неподвижен до двойната врата. Монахът, който бе отворил вратата се появи безшумно в помещението и придърпа два тежки стола по-далеч от камината. После

се обърна към епископите и стражата и се вторачи в Дънкан. Дънкан го погледна и се усмихна, но монахът сведе поглед към пода. Отец Хю Де Бери и Дънкан бяха стари приятели. Само Бог знаеше какво им бе писано в този момент.

Арилан се отправи към единия от столовете и с жест освободи секретаря си и стражата. Отец Хю веднага се насочи към вратата, но войниците все още се колебаеха. Кардиъл, който бе при тях, им разреши да останат отвън и им обеща да ги извика, ако се наложи. Остана на мястото си докато и последният напусна помещението, след което затвори вратите и ги заключи. После зае свободния стол отдясно на Арилан, склочи пръсти и дълго гледа към пленниците. Най-сетне рече:

— Прочее, Дънкан, ти пак се върна при нас. Когато ни напусна и отиде да станеш кралски изповедник загубихме ценен помощник в твоє лице. Сега обаче изглежда, че кариерата ти е взела непредвидим обрат.

Дънкан сведе глава, усещайки официалният тон в Арилановото „нас“. Думите му не бяха пряка нападка, но можеха да се тълкуват и така. Трябваше да внимава, докато разбере със сигурност какво цели епископа. Засега в тях се четеше само строгост. Погледна Морган и разбра, че той очаква от него да отговори.

— Съжалявам, ако съм ви разочаровал Ваше Превъзходителство. Надявам се, че ще посрещнете с разбиране обяснението ми. Не смея да се надявам на опрощението ви.

— Това тепърва ще се разбере. Все пак имаме някаква представа за причините, довели ви тук.

Морган се изкашля.

— Останахме с впечатлението, че сте разговаряли с краля, Ваше Превъзходителство, и че той ги е споделил с вас.

— Вярно е — отзова се Арилан — Обаче се надявах вие сами да потвърдите тези причини. Нима не е ваше желанието да изчистите имената си от обвиненията, които Курията ви отправи тази пролет и да искате отмяна на отлъчването ви от църквата?

— Така е, Ваше Превъзходителство — обади се Дънкан и се поклони леко.

Морган проследи движението на братовчед си и го последва.

— Добре. Значи се разбрахме. Смятам, че трябва да чуем поотделно версиите ви за онова, което е станало в параклиса на Света Торин.

Арилан се изправи, обръщайки се към Морган:

— Лорд Аларик, нека оставим епископ Кардиъл и отец Маклейн насаме. Последвайте ме, ако обичате.

Морган хвърли кос поглед към Дънкан и последва Арилан към малката врата в ляво. Озова се в тясно помещение с един-единствен прозорец високо горе. На писалищната маса срещу стената имаше поставка със запалени свещи, пред която бе поставен стол с висока облегалка. Арилан придърпа стола към масата и седна като направи знак на Морган да затвори вратата. Морган се подчини, и се обърна към него с въпросителен поглед. До стената имаше ниска пейка, но епископа не го покани да седне, а и той не се осмели да го направи. Без да дава изява на чувствата си, Морган се подпря на едно коляно и сведе русата си глава към завързаните си китки. Потърси нужните думи и погледна Арилан. Очите им се срещнаха — сиви срещу тъмносини с лек виолетов отблясък, равен срещу равен.

— Официален ли ще бъде разговорът ни, Ваше Превъзходителство?

— Само ако настояваш — отвърна Арилан с лека усмивка — Но подозирам, че не искаш това. Все пак желая да ми дадеш позволенията си да обсъдя това, което ще споделиш с мен и с Кардиъл. Не искам от мен дискретност.

— Нека Кардиъл знае. Делата ни не са тайна, а още повече всички знаят, че сме дерини. Но има и други неща, които не бива да стават достояние на тълпата.

— Това е разбираемо. Ами останалите епископи? Какво мога да им кажа, ако го счита за наложително?

Морган сведе очи.

— Все пак ще трябва да разчитам на дискретността ви, Ваше превъзходителство. Търся помирение с всички ви, затова не мога да поставям условия. Кажете им, каквото вие прецените.

— Благодаря.

Настъпи кратко мълчание. Морган разбра, че от него се очаква да започне пръв. Прехапа устни в притеснението си, осъзнавайки колко много неща зависят от думите му в този момент.

— Ще трябва да сте търпелив с мен, Ваше Превъзходителство. Ще ми е трудно. Последният път, когато коленичих, бе пред едного, който беше дал клетва да ме убие. Уорън Де Грей ме хвана в капан под параклиса на Свети Торин и Монсиньор Горони бе с него. Тогава бях принуден да признавам безброй грехове, които не съм извършил.

— Никой не те е карал да идваш тук, Аларик.

— Не.

Арилан замълча за миг, после въздъхна:

— Значи ли това, че твърдиш, че си невинен пред обвиненията на Курията?

Морган поклати глава.

— Не, Ваше Превъзходителство. Боя се, че наистина извършихме повечето от нещата, в които ни обвини Горони. Онова, за което съм дошъл е да обясня защо сторихме всичко това и да ви оставя да присъдите сам дали можехме да постъпим иначе, за да оцелеем в капана, заложен за нас.

— Капан? — Арилан докосна устни с показалците си — Ами добре, разкажи ми за това, Аларик. Разбирам, че са ви приготвили клопка.

Морган вдигна поглед, но разбра, че не бива да го гледа в очите, ако иска да възстанови точно събитията в Свети Торин. Пое дълбоко въздух и сведе очи. Когато заговори, гласът му бе така тих, че Арилан се принуди да се наведе напред, за да чува.

— Възнамерявахме да молим Курията да не издава указ за отлъчването — рече Морган. Очите му се спряха върху кръста, окачен на врата на прелата. — Бяхме убедени, както и в този момент, че указът е несправедлив. Всъщност сам вие и колегите ви в Дхаса стигнахте до такова заключение. Надявахме се, че ако се явим пред Курията ще имаме възможност заедно да обсъдим разногласията си и ако не съумеем да стигнем до помирение, то поне да поемем бремето на гнева ви върху себе си, а не то да падне на целия народ.

Гласът му звучеше глухо, колкото по-близо изплуваше спомена за преживения ужас.

— Пътят ни минаваше през Свети Торин, както на всички друго пътници в тази посока, още повече че и тогава бях в немилост и не можех да вляза официално в Дхаса като херцог на Коруин без

разрешението на епископ Кардиъл. Знаех, че той не би се осмелил да ми даде разрешение, тъй като цялата Курия се бе събрала там.

— Преценката ти е била погрешна, но продължавай — прекъсна го Арилан.

Морган преглътна и продължи.

— След като Дънкан влезе в параклиса и се върна, отидох и аз. По средата на вратата, на върха на една игла, имаше мераша. Знаете ли какво е това, Епископе?

— Да.

— Аз... одрасках си ръката и мерашата ме упои. Изгубих съзнание, а когато се свестих бях в ръцете на Уорън Де Грей и поне дузина от хората му. С него бе и Горони. Казаха ми, че епископите са решили да ме предадат на Уорън, стига само да ме хване и че Горони присъства като гаранция на законността на залавянето ми и като изповедник, в случай че реша да се покая от греховете си.

— Искаха да ме изгорят жив, Арилан — прошепна Морган — кладата вече бе приготвена. Нямаха ни най-малко намерение да ме оставят да се защитя. Аз... още не знаех какво са наумили.

Морган преглътна с усилие и отново продължи.

— Накрая Уорън реши, че е крайно време да ме убие. Бях напълно беззащитен. Всеки момент можех да припадна, а как бих могъл да използвам силите си, за да се защитя. И тогава той ми каза, че имам една последна възможност да се спася, ако не живота си, то поне безсмъртната си душа. Разреши ми да се изповядам на Горони. Единствената мисъл, която се въртеше из главата ми в този кошмарен час, бе да печеля време, за да не ме убият преди Дънкан да тръгне да ме търси. И аз...

— И ти коленичи пред Горони — намеси се Арилан.

Морган затвори очи и кимна измъчено:

— И всичко щях да призная само да не ме убият на минутата, щях да си измисля несъществуващи грехове.

— Е, ами разбираемо е — измърмори Арилан — Какво му каза?

Морган поклати глава.

— Нямаше време за каквото и да е. Някой ще да е чул молитвите ми. Дънкан падна през някакъв отвор в тавана и развъртя меча си като косата на самата Смърт.

В съседната стая епископ Томас Кардиъл се бе подпрял на рамката на прозореца, а Дънкан бе коленичил в краката му. Ръцете му бяха събрани като за молитва, но макар и завързан бе успял да се подпре на меката подплата на стола на епископа. Главата му бе леко сведена, но гласът му не трепваше. Сивите очи на Кардиъл гледаха с недоверие докато слушаше разказа на Дънкан.

— Та не съм съвсем сигурен колцина от тях убих — четири, пет предполагам. И раних повечето. Обаче, когато Горони ме нападна с нож, го хванах и го използвах като щит. Изобщо не ми мина през ум, че и той е свещеник. Аларик беше много зле, но успя да прониже един, а аз го прикривах. Горони беше единствената гаранция, че ще се доберем живи до вратата. А същевременно целият параклис бе обхванат в пламъци.

— Значи тогава ти разкри пред другите, че си дерини.

Дънкан кимна бавно.

— Аларик се опита да отвори вратата, но тя бе заключена отвън. Уорън се беше подсигурил. Аларик и по-рано използваше силите си да отваря врати, ето защо знаех, че е възможно. Обаче тогава той не бе на себе си и аз трябваше да направя своя избор. Направих го. Със собствените си сили отворих пътя към спасението ни. Горони видя всичко и взе да крещи. Тогава Уорън почна да вика нещо за богохулство и светотатство. Това беше последното, което чух. Нищо не можеше да се направи за горящия параклис, така че яхнахме конете и избягахме. Мисля, че се спасихме именно благодарение на пожара. Никой не ни преследваше. Ако бяха препуснали след нас със сигурност щяха да ни хванат. Аларик беше много зле.

Той сведе глава и затвори очи опитвайки се да прогони нахлулите спомени. Кардиъл поклати глава в изумлението си.

— Какво стана след това, синко?

Гласът на Морган възвърна обичайната си яснота към края на разказа си, когато отново вдигна поглед към Арилан. Лицето на прелата бе спокойно и замислено, но Морган реши, че открива и някаква следа на заинтригуваност в красивите му черти. Арилан се наведе напред и се вгледа в златния огън, който играеше около епископския му пръстен. Когато отново се изправи, гласът му звучеше делово:

— Аларик, как успяхте да се доберете до Дхаса? От дрехите ви личи, че сте съблекли някои от злочестите монаси на Томас. Не сте ги наранили, нали?

— Не Ваше Превъзходителство. Ще ги откриете приспани с едно от деринските заклинания под главния олтар. Съжалявам, но това ми се видя единствения начин да постигнем целта си, без да използваме груба сила. Уверявам ви, че това няма да има никакви последици за тях.

— Разбирам — рече Арилан. Замислено погледна коленичилиия Морган и склочи ръце зад гърба си.

— Не мога да ти дам опрощение, Аларик — продума той.

Морган трепна и понечи да възрази.

— Не, не ме прекъсвай — срязва го Арилан преди още да се е обадил. — Искам да ти кажа, че не мога да ти дам опрощение още сега. В разказа ти има празноти, които трябва да проуча. Но ела, не е време да говорим за подобни неща. Ако Кардиъл и Дънкан са приключили — той мина зад Морган и отвори вратата широко — и както виждам, те са свършили, значи, трябва да се съберем и да обмислим какво ще предприемем по-нататък.

Морган се изправи на крака и погледна Арилан изпитателно. Епископът се обърна и влезе в другата стая. Дънкан седеше на перваза загледан в пода, а Кардиъл се подпираше на съседния прозорец. Той го погледна и понечи да каже нещо, но Арилан поклати глава.

— По-добре да излезем, Томас. Ела. Стражата ще остане при тях.

Щом отвориха вратите, войниците се втурнаха с извадени оръжия. Арилан им даде знак да се наредят покрай стените на стаята. После епископите напуснаха заедно помещението и Морган приседна до братовчед си. Чуваше тихото му дишане, докато се опитваше да се концентрира. Притвори очи. Умът му шепнеше в мъртвата тишина:

„Дано сме постъпили правилно, Дънкан. Добрите ни намерения няма да попречат на Арилан и Кардиъл да подпишат смъртните ни присъди, ако решат да не ни вярват. Как прие нещата Кардиъл?“

„Не зная“, отвърна Дънкан след продължително мълчание. „Наистина не зная“.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Аз създавам светлината, и творя тъмнината.
Исаия 45:7

— Е, какво ще правим с Морган и Дънкан? — попита Арилан.

Двамата епископи стояха отново в параклиса на Кардиъл, вратите бяха залостени от вътрешната страна, а пред тях се бе събрала неспокойна група отличната охрана на Кардиъл. Арилан се бе подпрял по навик на олтара от лявата страна на средната редица столове и разсеяно си играеше с тежкия сребърен кръст окачен на врата му. Кардиъл се разхождаше нервно напред-назад по мраморния под и усилено жестикулираше.

— Не съм сигурен, Денис — изрече той с усилие — Зная, че трябва да бъдем по-предпазливи, но все пак съм склонен да им вярвам. Разказът им звучи приемливо — много повече от това, което обикновено слушам. И като вземем предвид различната гледна точка, версията им съвпада с онова, което Горони ни разказа в деня на самото събитие. Честно казано, не виждам никаква възможност за тях да постъпят другояче в същата ситуация и да оцелеят, за да разкажат за това. Вероятно и аз щях да направя същото.

— И дори да използваш магия?

— Да, стига да можеш.

Арилан продължаваше да си играе замислено с веригата.

— Има нещо друго, Томас. Не става въпрос какво точно са направили, а как са го направили. Нещата опират до магията, и злоупотребата с нея.

— Злоупотреба ли е да се браниш, когато те нападат?

— Може би, ако за това се използват зли средства. Така са ни учили през целия ни живот.

— Хм, ами ако учителите ни са грешали — измърмори Кардиъл — Не им е за първи път. Ако Морган и Дънкан не бяха дерини досега

да са получили опрощение, особено след като дойдоха при нас като молители, още повече че нямаше и да ги отлъчат преди това.

— Но те са дерини, отлъчени са и не са получили опрощение. Признай, че първото носи причината за второто и третото. Трябва ли да е така? Справедливо ли е да се съди с различен аршин само, защото кръвта на родителите ти те прави различен от останалите и няма как да го промениш?

Кардиъл поклати глава отрицателно.

— Разбира се, че не. Все едно да кажеш, че си по-добър от мен, тъй като очите ти са сини, а моите сиви.

Показалецът му очертаваше резки линии във въздуха докато говореше:

— Ще си по-добър от мен, ако умееш да извличаш повече полза от онова, което виждаш с очите си, отколкото аз. Цветът няма значение, нито пък факта, че майка ти е била с едното око зелено, а другото синьо!

— Сиви й бяха очите — усмихна се Арилан.

— Не се заяждай, знаеш какво имам предвид.

— Знам. Само че очите, сини или зелени са едно, а доброто срещу злото е съвсем друго. Спорът е дали природата на човека се определя от факта, че е Дерини, или не.

— Значи не приемаш аналогията ми.

— Не искам да кажа това, Томас. Твърдял съм и преди, че не всички дерини са зли. Но как ще убедиш обикновените хора в истинността на това, особено след последните триста години, когато са ги учили да ги мразят? И по-точно, как ще ги убедиш, че Аларик Морган и Дънкан Маклейн не са зли, щом самата църква твърди обратното? Ти самият убеден ли си?

— Може би не — промърмори Кардиъл избягвайки погледа на Арилан — Но понякога се налага да вярваме и в несигурни неща. Понякога трябва да взимаме всичко на вяра, дори когато говорим за действителни неща, извън контекста на метафизиката и религиозните доктрини, а и твърдим на това отгоре, че вярата е добродетел.

— Простата вяра — рече Арилан — Де да беше всичко така просто.

— Така трябва да бъде. Зная, че трябва да го вярвам, че отчаяно искам да го вярвам. Защото ако греша по отношение на Дерините, ако

те са наистина такива, за каквито сме ги смятали през изтеклите столетия на омраза, то всички сме загубени. Ако цялата им раса е зла изначало, то Морган и Маклейн ще ни предадат, също и кралят ни. И Уенсит От Торънт ще прекоси земите ни като вятъра на смъртта.

Арилан остана за дълго с наведен надолу поглед, играейки си с кръста. После въздъхна и кимна на Кардиъл да го последва към левия край на параклиса, където по пода се преплитаха странните фигури на мозайката.

— Ела, трябва да ти покажа нещо.

Кардиъл погледна озадачено колегата си, когато спряха в сенчестата страна на олтара. Тревожната бяла светлина хвърляше сребристи отблясъци върху главите на прелатите. Лицето на Арилан бе безизразно.

— Не разбирам — мърмореше Кардиъл — видях, че...

— Не си виждал това, което ще ти покажа — тонът на Арилан бе почти рязък. — Погледни нагоре, там, където лъчите се пресичат.

— Ами, там няма нищо... — взираше се безпомощно Кардиъл.

Арилан затвори очи и остави думите да нахлуят в главата му, усещаше вибрациите на Портала под краката си. Внезапно сграбчи Кардиъл в желязната си прегръдка и отключи силата на заклинанието.

Усети, че Кардиъл се задъхва. После дойде Прехода, параклисът изчезна и двамата се озоваха в сред непрогледен мрак.

Кардиъл се запрепъва пиянски в тъмнината с протегнати напред ръце. Арилан се промъкна зад него и сякаш се стопа в чернотата. Умът му отчаяно се опитваше да намери някакво логично обяснение на онова, което се случи. Едната му ръка описа внимателен полукръг докато с другата предпазваше очите си. Най-сетне събра смелост да наруши тишината, събрала в себе си ужасяващите му подозрения.

— Денис — прошепна тихо той, сякаш се боеше да не получи отговор.

— Тук съм, приятелю.

На няколко метра от него прошумоля дреха, а миг след това проблесна лъч бяла светлина. Кардиъл се обърна бавно, лицето му загуби цвета си, когато разпозна източника на светлината.

Арилан стоеше обгърнат в сребърно сияние, а чертите на лицето му се губеха в белия ореол, който се свиваше и разширяваше, сякаш бе нещо живо. Само виолетовите очи блестяха спокойно. В ръцете си

държеше сфера, която гореше в някакъв студен огън и осветяваше ръцете и краищата на дрехата му. Кардиъл се взираше в него с изумление, очите му бавно се разширяваха, а сърцето му щеше да изскочи.

После стаята се завъртя и той пропадна във водовъртеж от мрак. Следващото му усещане бе, че лежи на нещо меко с полуотворени очи и че някаква топла ръка повдига леко главата му и поднася чаша към устните му. Той отпи като насън, но после отвори очи, усещайки хладното вино в гърлото си. Арилан се бе надвесил над него загрижено, но се усмихна като видя, че идва в съзнание.

Кардиъл премигна и отново се взря в Арилан, но образът не изчезна. Сребърното сияние го нямаше, а стаята се осветяваше от обикновени свещи. В камината гореше слаб огън, а мебелите хвърляха неясни сенки наоколо. Лежеше върху някаква кожа. Когато успя да се подпре на лакти установи, че кожата е на огромна черна мечка със свирепозъбена паст. Разтри лицето си с ръце и потръпна под напора на възвръщащите се спомени.

— Ти — прошепна той с респект и известна доза страх — това, което видях...

Арилан кимна безизразно и се изправи.

— Аз съм дерини — изрече отчетливо той.

— Ти си дерини — повтори като ехо Кардиъл — Значи всичко, което каза за Морган и Дънкан е...

— Е вярно — продължи Арилан — А трябваше да го знаеш, преди да вземеш решение по въпроса с дерините.

— Дерини — мърмореше Кардиъл, възвръщайки си самообладанието — Значи Морган и Маклейн не знаят?

Арилан поклати глава.

— Не знаят. И въпреки че съжалявам за безпокойството, което незнанието им причини, те не бива да го узнаят. Ти единствен измежду хората знаеш истинската ми същност, а това не е тайна, която споделям с всекиго.

— Но щом си дерини...

— Опитай се да се представиш в моето положение — въздъхна Арилан — Аз съм единствения дерини, който носи дрехите на епископ през последните двеста години — единствения. Освен това съм и най-младият измежду двадесет и тримата епископи на Гуинид, а това

отново ме поставя в „историческо“ положение. Зная какво си мислиш — моето бездействие по деринския въпрос вероятно е причинило неизброим и жертви и страдания, оставяйки беззащитните в ръцете на хора като Лорис. Зная — и моля за прошка всяка една от тези жертви в молитвите си. — Повдигна очите си към Кардиъл без да мига и продължи: — Вярвам обаче, че по-голямата добродетел в такива момента е да знаеш как да изчакваш, Томас. Понякога цената на такова мълчание е твърде тежка, но независимо че сърцето и съвестта викат за справедливост, умът е длъжен да прецени кога е настъпил момента за действие. Само се моля да не съм чакал прекалено дълго.

Кардиъл погледна настрани, без да може да издържи погледа на събеседника си повече.

— Кое е това място? Как дойдохме тук?

— Портал за Преход — уведоми го Арилан — Пътят започва от мозайката на пода в параклиса. Много е стар.

— Магия на дерините?

— Да.

Кардиъл приседна докато обмисляше получената информация.

— Значи тук си дошъл през онази нощ, когато те оставих в параклиса? Щом се върнах да те потърся ти беше изчезнал.

Арилан се усмихна скромно:

— Боях се, че ще се върнеш. Съжалявам, но не мога да ти кажа къде отидох тогава.

Той протегна ръка, за да помогне на Кардиъл да стане, но онзи не я пое.

— Не можеш или не искаш?

— Не ми е позволено — отвърна кротко Арилан — Поне не още. Имай търпение, Томас.

— Искаш да кажеш, че има и други, на които трябва да се подчиняваш?

— Искам да кажа, че има неща, които все още не мога да ти кажа

— Арилан прошепна умоляващо и отново протегна ръка. — Вярвай ми, Томас, кълна се, че няма да те предам.

Кардиъл дълго гледа към протегнатата ръка и към тревожните очи вперени в него. После бавно се протегна и пое ръката на Арилан, който му помогна да се изправи на крака. Останаха така за миг, като

всеки се опитваше да прочете мислите в очите на другия. После Арилан се усмихна и хвана Кардиъл през рамо.

— Ела, братко, много работа ни чака тази нощ. Ако наистина искаш да опростим Морган и Дънкан, трябва да ги уведомим, а и други неща да уредим. Още повече че трябва да преодолеем съпротивата на вироглавите ни братя в Съвета, който ще се запитат какво ни кара да се загрижим така за този проблем. Ще трябва да ги убедим, макар че смятам, че и без друго са склонни да те последват.

Кардиъл прекара нервно ръка през стоманеносивата си коса и поклати глава с недоверие.

— Наистина действаш бързо, когато искаш, а Денис? Извини ме, ако се държа малко неадекватно, но ще ми трябва време, докато свикна с всичко това.

— Разбира се, че ще ти трябва — засмя се Арилан, водейки Кардиъл към центъра на странната мозайка — И като за начало ще трябва да се върнем в параклиса. Стражата може да се притесни.

Кардиъл гледаше подозрително към пода.

— Значи, Портал за Преход, това ли е?

— Да — отвърна Арилан, докато отново обгръщаше раменете на другия — Сега само се отпусни и остави останалото на мен. Няма нищо страшно. Отпусни се и не мисли за нищо.

— Ще опитам — прошепна Кардиъл.

И пода пропадна под двамата като прозрачна мъгла.

Морган и Дънкан узнаха съвсем скоро решението на епископите.

Срещата им не бе сърдечна; всички бяха твърде предпазливи. Бегълците бяха отлъчени от църквата твърде дълго време, за да имат пълно доверие на двама от най-влиятелните епископи, а и те не можеха да забравят подозренията си.

Но епископите бяха доброжелателни. Сякаш само преценяваха искреността на покаяните се грешници, без да забравят, че преди всичко са длъжни да бдят за спасението на душите им.

Кардиъл бе необичайно мълчалив, което озадачи Морган. Той не можеше да забрави красноречието на епископа, проявено в писмата изпратени на Келсън през последните месеци. Епископът на Дхаса често поглеждаше към Арилан със странно, въпросително изражение,

което Морган не можеше да изтълкува — изражение, което понякога караше космите на врата му да настръхват, без да може да определи защо.

От друга страна, Арилан бе спокоен, духовит и очевидно не се притесняваше от положението. Обаче не пропусна да посочи на останалите, преди да влязат в събранието на епископите, че тепърва предстои да се срещнат с истинските трудности. Все още имаше поне половин дузина епископи, които трябваше да бъдат убедени в невинността и искреното покаяние на деринските благородници — и освен тях още единадесет други, събрани в Корът. А решението трябваше да се вземе, преди да мислят за общата си отбрана срещу Уенсит от Торънт.

Когато четиримата влязоха в залата имаше доста първосигнални реакции. Сиуърд зина от изумление; Джилбърт се прекръсти боязливо докато се взираше с малките си свински очички за подкрепа в останалите; дори старият Уолфръм Де Бленит, най-ревностният противник на Отлъчването, пребледня леко. Никой от тях не бе стоял в присъствието на дерини, още по-малко на двама от прокълнатата раса.

Положението не бе розово. Наистина епископите в Дхаса бяха в по-голямата си част образовани и здравомислещи хора, без предрасъдъци и склонност към истерия, но с обикновените хора нещата съвсем не стояха така, а именно с тях трябваше да се съобразяват сега. Дълги години народът бе учен, че дерините са прокълнати и че самото им присъствие носи разруха и гибел на околните. Въпреки това Морган бе съумял да опази името си чисто през годините на служба при Брайън и Келсън, а репутацията на Дънкан беше безупречна преди случая в Свети Торънт. Но достойнствата и на двамата бледнееха пред факта, че са дерини.

Бяха нужни солидни доказателства, за да повярват хората, че Морган и Дънкан са се покаяли. Престолюдието нямаше да се успокои от една формална отмяна на Отлъчването им; селяните, войниците, работниците и занаятчиите бяха гръбнака на една армия. Те я създаваха и поддържаха. Трябваше да се открият убедителните думи, които да успокоят хората и да ги накарат да повярват смирението и искреността на двамата дерински благородници. Необходима бе една официална церемония, която да увери народа, че епископите и двамата дерини са стигнали до помирение пред Всемогъщия Бог.

Това щеше да стане едва два дни преди да се уточнят окончателните военни планове; два дни преди армията на епископите да е готова за поход. Освен това Морган и Дънкан донесоха вестта, че Келсън няма да пристигне на посоченото място за по-малко от четири дни. Пътят до там бе труден.

По тази причина церемонията по отмяната на Отлъчването бе насрочена за след два дни, в навечерието на заминаването за срещата с Келсън. През това време двамата дерини щяха да обсъдят с епископите и висшите им военни съветници стратегията на предстоящите сражения. Едновременно с това монасите на Кардиъл щяха да тръгнат между хората и да разпространят вестта за покаянието на Морган и Дънкан. Церемонията трябваше да се състои в края на втория ден в голямата катедрала на Дхаса пред очите на народа и войската. Там Морган и Дънкан щяха да се преклонят пред светата мощ на църквата и отново да бъдат приети в лоното ѝ след тържествено богослужение. Това щеше да се хареса на хората.

Два дни по-късно в подножието на обширната равнина Линдрет пред Кардоса лорд Дери свали шлема си и обърса челото си с опакото на ръката. Тук бе доста топло, въздухът вече носеше в себе си лепкавата влага на идващото лято. Шлемът спарваше неприятно главата му, а тялото го сърбеше от задушавачата прегръдка на кожените дрехи.

Дери сподави тежката си въздишка и се размърда, за да облекчи сърбежа. После предпазливо се насочи към мястото, където бе оставил вързан коня си — бодрото хрупане на добичето се чуваше поне на две левги Дери бе избрал това място за укритието си, защото пътеката бе затрупана с листа и клонки, под които можеха да се крият коварни клопки. Ако го хванеха сега, смъртта му щеше да бъде мъчителна и със сигурност бавна.

Дери се насочи наляво щом съзря храсталака, който търсеше. Далеч зад него се извисяваше източната планинска верига, заграждаща укрепения град Кардоса с могъщите си хилядаметрови склонове. Там бе и Кардоския проход, където се бе събрала армията на Уенсит от Торънт, както твърдяха хората. На запад обаче се простираха на много километри равнините Линдред. От другата страна на прохода имаше

ниски възвишения. Войските на Бран Корис, графът изменник на Марли, стануваха в подножието им. Графът бе станал съюзник на Уенсит от Торънт, факт, който сам по себе си заплашваше съществуването на Гуинид.

Умът на Дери рисуваше мрачна картина. Никаква надежда не се очертаваше през идните дни. След като се раздели с Морган и Дънкан преди два дни, Дери се насочи на североизток през раззеленилите се хълмове на северен Коруин към Ренгарт. Там се надяваше да се срещне с армията на херцог Джеърд Маклейн.

В Ренгарт обаче нямаше никой; само неколцина селяни, които му казаха, че армията се е отправила на север преди пет дни. Той продължи нататък докато тучните ливади на Коруин отстъпиха пред голите, смълчани степи на Истмарч. Но вместо армия, откри само следи от свирепа битка; ужасени хора, криещи се в останките на оплячкосани и изгорени градове; и труповете на коне и хора с емблемите на рода Маклейн, гниещи непогребани под слънцето.

Разпитваше всички онези, които имаха смелостта да излязат от укритията си. Да, армията на херцога бе минала оттам. Бяха се срещнали с друга армия, която изглеждала съюзническа в началото. Предводителите се здрависали, когато се срещнали.

После започнало клането. Един твърдеше, че забелязал жълто-зеленото знаме на лорд Макантър, владетел на северните покрайнини, който често гостуваше на Ян Хауел, мъртвия господар на Истмарч. Друг спореше, че знамената били с кралско синьо и бяло — цветовете на графа на Марли.

Но който и да е бил главнокомандващият на противниковата войска, дружините на херцога бяха избити до крак, а оцелелите — отведени като пленници. Когато победителите се изтегляли неколцина забелязали черно-бели знамена с емблемата на скачащ елен — знака на Фурстан. Всичко говореше за предателство.

Кървавата пътека свършваше преди Линдред. Дери пристигна призори и откри армията на Бран Корис разположена на стан в началото на голямото дефиле на Кардоса. Знаеше, че трябва да доложи за това, което узна и да се измъкне докато още може, но разбираше, че няма да успее да се свърже мисловно с Морган до късно през нощта. Освен това се надяваше да научи още неща.

Дери продължи да се промъква из околността и да запаметява разположението и числеността на войската. Очевидно Бран Корис бе сключил съюза си с Уенсит от Торънт в самото навечерие на войната, преди не повече от седмица. Неизвестни оставаха мрачните обещания, с които го бяха изкушили, неща твърде ужасни, за да може човек да разсъждава за тях спокойно. Дори хората на Бран избягваха да говорят за това, макар че и тях ги привличаха обещаната слава и богатства, които Уенсит щедро сипеше на думи.

Целта на Дери в момента бе да остане незабелязан до вечерта, за да може да предаде съобщението на Морган. Само да не попаднеш в капан преди залез-слънце, после щеше лесно да се остави на странния дерински сън, чрез който той и господаря му можеха да разговарят дори на такова разстояние. Кралят трябваше да знае за предателството на Бран, преди да е станало късно. А и съдбата на херцог Джеърд и остатъка от армията му оставаше загадка.

Дери навлезе под сянката на дърветата и почти стигна до мястото, където остави коня си, когато се чу лекия пукот на съчка. Дери замръзна на място, ръката му плавно се прокрадна към дръжката на широкия му меч, но не последва нищо. Почти се успокои, приписвайки шума на напрегнатите си нерви, когато конят изпръхтя някъде пред него. Нима животното го бе подушило?

Невъзможно, вятърът духаше към него. Всички признаци за засада бяха налице.

В ляво се разнесе тихо шумолене и всички подозрения се оправдаха. Но нямаше да успее да избяга без кон. Налагаше се да продължи. Това бе единствената възможност.

С ръка поставена небрежно върху меча той закрочи към коня си, без да прави каквито и да е опити да се крие. Точно както очакваше, на поляната го чакаха трима войника. Вероятно имаше и други, които обаче не се виждаха, може би дори стрелци с лъкове, насочени в гърба му. Трябваше да се държи напълно естествено.

— Нещо да търсите? — заинтересува се Дери спирайки на няколко метра от групата.

— От коя част си войнико? — попита първият от тримата. Тонът му бе служебно спокоен, но в начина, по който държеше палците си в колана имаше нещо заплашително. Този зад него обаче беше открито враждебен — гледаше го мръсно и си играеше с ножницата на меча си.

Дери се усмихна невинно и разтвори ръце в знак на подчинение.

— Пети, разбира се — стреля той на посоки като изчисли, че има поне осем конни отряда в армията на Бран. — И що питате?

— Грещиш — обади се третият като го огледа изпитателно и също се хвана за меча. — Пети носят жълти жакети, а твоят е кафяв. Кой е командирът ти?

— Е, господа — зауспокоява ги Дери докато измерваше разстоянието до коня си — Що да си създаваме проблеми?

— Ти вече си имащ проблем, пиленце — отвърна първият, без да променя позата си — Кажы само доброволно ли ще тръгнеш с нас, или не?

— Ами, мисля си, че не!

Мечът изскочи със съсък от ножницата на Дери и като запокити шлема си в лицето на първия, посече застаналия зад него войник. Едва успя да измъкне острието на меча си от тялото на убития, когато върху му връхлетяха другите двама. Скоро на поляната се появиха още неколцина и Дери разбра, че е попаднал в капан. Трябваше незабавно да избяга, преди да е станало твърде късно.

Приведе се бързо и изтегли камата скрита в ботуша му, парира удара на нападателя си и го рязна с ножа по китката. Онзи изврещя и изпусна меча си, но върху Дери връхлетя последният от тримата, заедно с още двама от новодошлите. Предимството съвсем не бе на негова страна. Дери хвърли поглед през рамо и видя, че поне половин дузина мъже тичат към него с изтеглени мечове. Изруга ядно и с удари си проправи път към коня.

Замахна с камата към един от нападателите и ритна друг, докато се качваше на коня, но някой бе разхлабил стремената и седлото се изсули изпод него. Все пак успя да се задържи на гърба на животното, но десетки ръце се вкопчиха за дрехите и косата му, за да го свалят на земята.

Усети остра болка в дясната си ръка, нечия кама се бе забила в бицепса и мечът се изплъзна от окървавените му пръсти. Усети, че пада, върху му се струпа цяла купчина тела. Силен удар се стовари върху стомаха му и го остави бездиханен върху пролетната трева.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Шатрите на разбойниците са в благоденствие, и тези, които разгневяват Бога, са в безопасност.

Йов 12:6

Дери се сгърчи от болка, когато груби ръце го обърнаха по гръб и взеха да опипват ранената му ръка.

Смътно си спомняше, че бе загубил съзнание, когато падна от коня и че се свести докато го влачеха към мястото, където лежеше сега. Трима въоръжени войници го притискаха към земята — носеха синьобелия герб на графа на Марли и явно не бяха от разговорливите. Единият бе допрял камата си до гърлото му — по-скоро по навик, отколкото от необходимост. До тях имаше още един мъж, облечен като санитар, който огледа скептично раните му и се зае да го превързва. С периферното си зрение успя да забележи неколцина други застанали встрани. Усети неприятно гадене. Сега вече бе наистина невъзможно да се измъкне.

Щом санитарят приключи работата си, един от другите извади няколко кожени ремъка и завърза ръцете му. След като опита възлите, човекът се отдръпна и огледа Дери изпитателно, сякаш го познаваше отнякъде, после се обърна и се отдалечи. Дери вдигна глава, опитвайки се да разбере къде се намира, а онези, които го държаха се присъединиха към останалите.

Отново бе в стана им и лежеше в сянката на кафява кожена шатра. Не успя да установи с точност местоположението си, а и не се надяваше, защото предния път успя да огледа една незначителна част от целия лагер. Единственото сигурно нещо бе, че оттук няма измъкване.

Шатрата бе като тези на овчарите в Истмарч, ниска и тумбеста, но здраво изработена — явно бе на някой от офицерите. Чудеше се кой живее в нея, защото до момента не бе видял никой с по-висок чин.

Може би тези хора не осъзнаваха важността на пленника си. Вероятно нямаше да го отведат при някой от командирите си, който би могъл да го разпознае.

От друга страна, ако не знаеха кой е щяха да го сметнат за обикновен шпионин и никой не би се церемонил с него. Щяха да го екзекутират на часа.

Но раната му бе превързана, което си беше чиста загуба на време, ако смятаха да го екзекутират. Чудно къде ли бе командирът им?

Сякаш в отговор на мислите му в кръга се появи висок мъж на средна възраст, облечен в синьо и златисто, и подхвърли украшения си шлем на един от стражите. Движеше се с увереността на роден аристократ, но нещо в походката му издаваше военното обучение. Дръжката на меча му бе украсена със скъпоценни камъни, а на врата му проблясваше златна верига. Дери веднага го разпозна, барон Кемпбъл от Истмарч. Дали и той щеше да го познае?

— Я, какво сме си хванали? Кралят ли те изпрати, синко? Дери се намръщи, сякаш му задаваха просташки въпрос. Чудеше се дали си играеха с него или пък наистина не го познаха.

— Разбира се, че кралят ме прати — отговори Дери с възможно най-презрителен тон — Така ли се държите винаги с кралските пратеници?

— А, значи твърдиш, че си кралски пратеник? — попита мъжът с нотка на недоверие в гласа си — Стражите ми казаха нещо друго.

— Стражите не са ме питали — сряза го Дери презрително — Освен това съобщението, което нося не е за ушите на обикновените войници. Трябваше да стигна до армията на херцог Иуон на север. Беше нещастна случайност, че се натъкнах на лагера ви.

— А вярно си е нещастие, синко — продума Кемпбъл като гледаше Дери с подозрение — Хванали са те, когато си душел около стана, излъгал си онзи, който те е попитал кой си, убил си един от войниците. И на всичкото отгоре, нямаш никакви документи или послание в себе си, за да докажеш, че си нещо повече от обикновен шпионин. А по всичко личи, че си точно такъв. Как ти е името, синко?

— Не съм шпионин, а кралски пратеник. А името и съобщението ми не са за теб! — разлюти се Дери — И когато кралят научи какво сте...

Кемпбъл се спусна като светкавица към пленника и го сграбчи за врата. Взе да го извива, докато Дери усети, че се задушаваше.

— Няма да ми държиш такъв тон, шпионино! И ако искаш да доживееш до по-зряла възраст, което не изглежда твърде вероятно, предвид хапливия ти език, съветвам те да не си отваряш устата, ако няма какво смислено да кажеш! Напълно ясен ли съм?

Дери примижа, когато хватката около врата му се стегна и като преглътна яростната си забележка, даде знак, че е разбрал какво се иска от него. Желязната ръка се махна от врата му. Едва успя да си поеме дъх и Кемпбъл му обърна гръб с думите:

— Заведете го при Негово Превъзходителство. Нямам време да се занимавам с този. Може би някой от дерините ще успее да изтръгне истината от него.

След като заповедта бе изречена, изправиха Дери на крака и го помъкнаха по калната пътека към центъра на лагера. Мнозина го гледаха с интерес и дори му се стори, че съзира проблесък на неясни спомени в очите на някои. Обаче никой не го приближи. Още повече че нямаше особено значение дали го познават или не. Бран Корис щеше веднага да разбере кой е, а и мисълта за дерините не бе никак успокоителна.

Заобиколиха рядка горичка от дъбове и застанаха пред разкошна шатра с герб от кралско синьо и бяло на фона на зелено кадифе. Наоколо имаше и други шатри, които почти не отстъпваха по великолепието си на първата. Ярките им цветове и гербове сякаш се надпреварваха помежду си. Недалеч се виждаше тъмната вода на придошлата река, която се пенеше в коритото си през този дъждовен сезон.

Войниците блъскаха Дери всеки път, когато залитнеше и накрая го събориха на колене пред шатрата в черно и сребристо, недалеч от тази на Бран. Ранената ръка го болеше неопишимо вследствие на грубостите на стражата, а завързаните му китки бяха изтръпнали. От вътрешността на шатрата долитаха гласове, явно се водеше някакъв спор, но думите бяха заглушени от дебелия плат. Барон Кемпбъл поспря за миг пред вратата, явно се чудеше дали ще е уместно да влезе, после сви рамене и изчезна вътре. Влизането му бе последвано от взрив на недоволство и някакво сподавено проклятие на чужд език, което Дери не схвана. После се разнесе гласа на Бран Корис:

— Шпионин? По дяволите, Кемпбъл, безпокоиш ме, защото сте хванали някакъв си шпионин?

— Смятам, че е нещо повече от шпионин, милорд. Той е... — най-добре сам вижте.

— Добре. Сега се връщам, Лайънел.

Сърцето му подскочи, когато Кемпбъл излезе от шатрата, последван от облечен в синьо благородник. Дери извърна лице. Бран Корис пое дълбоко дъх, когато го забеляза. Нямаше смисъл да се отлага неизбежното. Повдигна очи и се взря в познатата физиономия на Бран.

— Лорд Дери — възкликна онзи. Златистите му очи станаха студени. — Е, какво прави моят млад колега извън залите на Кралския Съвет? Да не си изоставил ненагледния си Морган?

Очите на Дери блеснаха гневно.

— Явно не си. Лорд Лайънел, елате да видите какво ни е изпратил Морган. Най-любимият от шпионите си.

Лайънел излезе от шатрата и се взря в Дери. Бе висок на ръст, а тъмната брада и мустаци му придаваха нещо чуждоземно. Тънките му устни говореха за спотаена жестокост. Бяло копринено наметало се спускаше почти до средата на ботушите му. Малко над пояса му Дери зърна блясъка на извита кама. Сребърен обръч придържаше дългата му черна коса, вързана на плитка отзад. Над сребристите ръкави на ризата проблясваха украсени налакътници.

— Значи това е любимецът на Морган? — изрече Лайънел с презрителен тон.

— Да, това е лорд Дери — кимна Бран — Келсън го назначи на мястото на Лорд Ралсън в съвета миналата есен. Преди това беше адютант на Морган. Къде го хванахте, Кемпбъл?

— В гората на юг, милорд. Патрулите открили коня му и го издебнали. Ранил е неколцина, преди да го заловят. Питър Дейвънси е убит.

— Дейвънси? Онзи дебелия, дето лесно се палеше.

— Същият, милорд.

Бран изскърца със зъби. Палците му побеляха докато стискаше колана си. Погледът му бе като буреносен облак. За миг Дери си помисли, че ще го изрита и се сви да посрещне удара, но нищо

подобно не последва. Бран успя да потуши гнева си и се обърна към Лайнел, без да му обръща повече внимание.

— Ако този човек бе изцяло в моя власт, досега щеше да е мъртъв. — Гласът на Бран бе по-тих и от шепот — Все пак, не съм до толкова заслепен от гняв, че да не преценя значението, което има за теб и Уенсит. Би ли попитал своя роднина какво иска да направим с тази мърша?

Лайнел се поклони леко и се запъти към шатрата последван от Бран. Дватамата спряха точно на прага ѝ, силуетите им се открояваха ясно на фона на тъмния вход. После някаква странна светлина затрептя над главите им и Дери осъзна, че използват магия, за да се свържат с Уенсит. Малко по-късно Бран се върна сам, изглеждаше замислен и някак си развеселен.

— Е, лорд Дери, изглежда, че новите ми съюзници са склонни да бъдат милостиви. Вместо заслужената екзекуция довечера ще бъдеш гост на Негово Величество, крал Уенсит в Кардоса. Лично аз не зная какви забавления ще ти бъдат предложени там. Понякога развлеченията от Торънт ми изглеждат малко странни, но може и да ти харесат. Кемпбъл?

— Да, милорд.

Лицето на Бран бе безизразно, докато се взираше надолу към безпомощния Дери.

— Кемпбъл, вземи един кон и го разкарай оттук. Повдига ми се като го гледам.

Морган крачеше нетърпеливо из тясната приемна и от време на време поглеждаше с безпокойство към високия прозорец. Нощта се спускаше бавно и Дхаса потъваше в странна, лепкава мъгла. Въпреки че още не бе съвсем тъмно, на много места се палеха фенери и техните призрачни пламъци трептяха и хвърляха бледи лъчи в здрача. Улиците, по които се движеха тълпи войници, сега бяха пусати. В ляво се виждаше почетната стража, поставена пред голямата катедрала на Дхаса. Около нея се тълпяха множество граждани и търговци, чакащи да отворят вратите. Огромната катедрала, огряна от стотици свещи, бе светла като ден. След малко той и Дънкан щяха да влязат вътре заедно с епископите. Чудеше се как ли ще ги посрещне народът.

Морган въздъхна и се обърна с гръб към прозореца, в другия край на стаята седеше Дънкан. На пейката до него бе поставена свещ — братовчед му четеше някаква книга в кожена подвързия. Както и Морган, той бе облечен в лилавия цвят на покаянието и беше гладко избръснат. Лицето му изглеждаше странно бледо без брада, а наметалото не бе закопчано. Не носеше никакви украшения. Морган отново въздъхна и след като огледа собствените си дрехи и двата пръстена с лъв и грифон се насочи към братовчед си. Дънкан явно не забелязваше нетърпението му или поне не даваше вид, че това го впечатлява.

— Никога ли не ти омръзва да чакаш? — попита Морган.

Дънкан вдигна поглед и се усмихна леко.

— Понякога. Това е умение, което свещениците научават твърде рано — или пък стават добри артисти. Защо не седнеш и не се опиташ да се успокоиш? Значи все пак бе забелязал.

Морган седна тежко на пейката до Дънкан и подпря глава на стената. Ръцете му бяха скръстени в жест на пълна досада.

— Да се успокоя? Лесно ти е на тебе. Обичаш церемониите. Свикнал си с църковните ритуали. А пък аз съм се наострил като паж преди рицарското си посвещение. И освен това съм умрял от глад. Цял ден не съм хапвал.

— Нито пък аз.

— Да, ама ти си свикнал. Не забравяй, че съм благородник в немилост, който обича да си угажда на дребните капризи. Дори малко от това проклето местно вино би било добре дошло.

Дънкан затвори книгата и се облегна назад с усмивка.

— Глупости говориш. Както не си ял от два дни, виното ще те омае на часа. Още повече че е по-добре да умреш от жажда, отколкото да го пиеш това вино.

— Добре, предавам се — усмихна се Морган — Прав си. Сега разбирам какво значи да се пости. Това не само смирява тялото, а и гипсира мозъка.

— Хм, сигурно епископите ще ни дадат да хапнем нещо, въпреки канона — изхили се Дънкан — Едва ли ще допуснат да припаднем от глад по време на церемонията.

— Явно си запознат с нещата — направи гримаса Морган и отново тръгна да крачи из стаята — Обаче смятам, че няма да е

толкова лошо, ако припаднем. Само си представи: „Покаяните се дерини, след строг тридневен пост, с пречистени духове и сърца припадат в присъствието на Господа.“

— Знаеш, че...

В същия момент на вратата се почука леко и Дънкан подскочи и погледна към Морган. В стаята влезе епископ Кардиъл облечен във виолетов сатен с качулка отметната назад. Махна на монаха, който го съпровождаше, че може да си върви. Дънкан и Морган се наведоха да целунат пръстена му. После се обърна и затвори вратата, като същевременно извади изпод наметката си лист хартия и им го подаде.

— Това пристигна преди около час — рече тихо Кардиъл и хвърли неспокоен поглед към прозореца. — От краля е. Желаете ни успех тази вечер и иска да се срещнем вдругиден при Кор Рамат. Надявам се да не го разочароваме.

— Да го разочароваме? — Морган вдигна изненадано поглед от листа — Защо? Има ли някакъв проблем?

— Засега няма — каза Кардиъл. Той се пресегна към писмото и Морган му го подаде мълчаливо. — Имате ли някакви въпроси относно предстоящата церемония?

— Отец Хю ни каза всичко необходимо, Ваша Светлост — Дънкан подбираше внимателно думите — Но ако има нещо, което трябва да знаем, Милорд, то моля да ни кажете.

Кардиъл ги изгледа продължително и се облегна на перваза на прозореца. Известно време остана така, сякаш обмисляше онова, което има да им съобщи. После се обърна бавно към тях. Стоманено сивата му коса се открояваше ярко на тъмнеещото небе.

— Този следобед в шествието направихте много добро впечатление, разбрахте ли това? — попита ги Кардиъл — Хората обичат да гледат покаяли се грешници. Това ги кара да се чувстват по-праведни. В интерес на истината, болшинството от тези, които ще бъдат довечера в катедралата са склонни да вярват в искреността ви.

— Обаче... — осмели се да го прекъсне Морган.

Кардиъл го погледна с усмивка и продължи:

— Е, винаги има по едно „обаче“ — той срещна погледа на Морган без притеснение — Аларик, опитай се да повярваш, че ви вярвам, да, и на двама ви. Но мнозина са тези, които още не са

убедени. И няма значение колко искрени ще изглеждате. Чудо трябва да стане, за да ви повярват, че не кроите нещо лошо.

— Чудо ли искате да уредим, Ваша Светлост? — обърна се към него Морган.

— За Бога, не! Това е последното, което искам — Кардиъл изглеждаше възмутен — Всъщност, именно в това се състои моят проблем.

Той дълго гледа епископския си пръстен, преди да продължи.

— Аларик, бил съм епископ на Дхаса повече от четири години. През всички тези години, а и по времето на последните ми петима предшественици никога не е имало повод за разделение сред тази епархия.

— Може би трябваше да вземете това предвид, преди да се присъедините към схизмата, милорд — рече меко Морган.

Кардиъл изглеждаше огорчен.

— Направих това, което трябваше.

— Това ви го казва логиката — обади се Дънкан — но сърцето ви се бои от онова, което двама дерини биха могли да сторят. Така ли е?

Кардиъл сподави кашлицата си и отвърна:

— Аз... може би, може би е така. Обаче, все едно, искам и двамата да ми обещаете, че няма да използвате силите си довечера, чухте ли — и двамата. Каквото и да се случи трябва тържествено да ми обещаете, че с нищо няма да сте по-различни от всеки друг грешник пристъпил прага на тази катедрала, за да търси помирение с църквата. Надявам се, че разбирате важността на онова, за което ви моля.

Морган замислено хапеше устни загледан в пода.

— Предполагам, че Арилан знае, че сте тук?

— Знае.

— Също и темата, която обсъждаме?

— Съгласен е. Не бива да има магия.

Дънкан сви рамене и погледна към Морган.

— Тогава е очевидно, че трябва да ви дадем дума, милорд. Имате моята.

— И моята — добави Морган след непоносимо дълга пауза.

Кардиъл въздъхна с облекчение.

— Благодаря ви. Сега ще ви оставя за още няколко минути. Предполагам, че ще искате да се пригответе за церемонията. Арилан и

аз скоро ще се върнем.

Щом вратата се затвори след Кардиъл, Дънкан се обърна към братовчед си. Свещта хвърляше танцуващи сенки по каменните стени и правеше лицето на Морган като маска на самовглъбеност. Дънкан не сваляше поглед от него, докато усети някакво странно неудобство и се принуди да наруши мълчанието:

— Аларик, какво...

Морган като че се сепна и допря пръст до устните си, след което коленичи до пейката.

— Боя се, че през последните седмици рядко се сещах да се помоля — обърна се той към Дънкан като му направи знак да се присъедини към него — Ще се помолиш ли заедно с мен?

Дънкан коленичи до него без колебание, макар че го погледна въпросително докато се кръстеше. Понечи да заговори отново, но забеляза, че Морган гледа неспокойно към вратата и устните му оформят една-единствена сричка: „Не.“ Тогава той прошепна въпроса си, но така, че само братовчед му да го чуе:

— Ще ми кажеш ли какво става. Знам, че може би ни подслушват, но какво от това? Не искаше да дадеш думата си на Кардиъл — защо?

— Защото може би не ще изпълня дадената дума — прошепна Морган в отговор.

— Да не я изпълниш? — зина от изненада Дънкан като едва се удържа да не вдигне глава — Но защо не, за Бога! Какво има?

Морган се огледа неспокойно, преди да отговори.

— Дери. Трябваше да се свърже с нас или снощи, или тази вечер. А това ще стане, когато сме в средата на церемонията.

— Господи! — простена Дънкан, но успя да се прекръсти навреме. — Аларик, не можем да говорим с Дери в катедралата, не и след като обещахме на Кардиъл да не използваме силите си. Ако ни хванат...

— Знам. Но няма друг начин. Боя се, че нещо може да е станало с него. Трябва да рискуваме и да се надяваме да не ни хванат.

Дънкан зарови лице в дланите си и въздъхна:

— Разбирам, че си обмислил внимателно всичко. Имаш ли план?

Морган отново наведе глава и се приближи към Дънкан.

— Да. Има няколко момента в литургията, когато няма да се налага да отговаряме. Ще се опитам да говоря с Дери, а ти внимавай. Ако видиш, че някой ни гледа по-особено ми дай знак да прекъсна. Можеш да...

Той рязко млъкна и наведе глава, когато чу, че вратата се отваря. После и двамата се прекръстиха и станаха, за да посрещнат Арилан и Кардиъл. И двамата бяха облечени във виолетово, а зад тях стоеше редица от монаси със запалени свещи в ръце.

— Готови сме да започваме — рече Арилан. Виолетовият сатен подчертаваше странния цвят на очите му и ги превръщаше в искрящи скъпоценни камъни, в които се отразяваше светлината на свещите. Аметистът на ръката му излъчваше хладна светлина.

Морган и Дънкан се поклониха и се присъединиха към процесията. Скоро щеше да е съвсем тъмно.

Дери и стражите, които го пазеха, пристигнаха в Кардоса в непрогледен мрак. Бяха го вързали за седлото като някакъв денк, без никакво зачитане на човешкото му достойнство. Явно това трябваше да му покаже колко абсурдно е високомерието му в настоящия момент. Така се изкачи нагоре по дефилето — с провесена надолу глава, в студ и влага — преживяване, което не бе за препоръчване никому. На няколко пъти главата му се оказваше под водата и той с мъка успяваше да задържи дъха си, за да не се удави. Китките му бяха вкочанени и разранени от грубите ремъци, а краката му тежаха като олово.

Но явно войниците не се вълнуваха особено от състоянието на пленника си. Скоро малката група спря в средата на неосветен двор и Дери бе издърпан грубо от седлото. Болката в ранената ръка го прониза като с нож, за миг си помисли, че ще припадне. Кръвта нахлу в измъчените му крайници като огън и Дери откри, че не може да стои на краката си, беше почти благодарен на двамата стражи, които го държаха под мишниците.

Опита се да огледа обстановката, за да отклони мисълта си от кошмара на болката. Бяха пред стените на Есгаир Ду, черната крепост, която защитаваше укрепения град Кардоса. Успя да зърне назъбените бойници над главата си, но войниците не му дадоха възможност да разучи мястото по-обстойно. Двама войника с черно-белите униформи

на Фурстан дойдоха да го вземат и го помъкнаха надолу по дълга стълба изсечена в грубата скала. Опитва се да запомни пътя, по който минават, но стълбите криволичеха безкрайно, а главата му се маеше от болка и скоро съвсем се обърка. Най-сетне се изправиха пред тежка желязна врата и единият от придружителите му извади масивен ключ докато другият го държеше. Единственото, което можеше да направи бе да остане в съзнание още известно време. Така и не разбра как се озова седнал в удобно кресло в топла стая.

Мъжете завързаха китките му за облегалките на креслото и прекараха здрав кожен ремък през гърдите и глезените му. След това излязоха. Болката бе утихнала и на нейно място усещаше непоносима умора. Дери се насили да огледа помещението до колкото може.

Очевидно се намираше в килия, но тя бе по-добра от обикновените в тъмниците на Есгаир Ду. В светлината на единствения фенер се виждаше, че подът е застлан със суха слама. Стените също изглеждаха сухи — нещо, което го успокои, защото въображението му рисуваше далеч по-ужасни картини на една затворническа килия.

И все пак това бе тъмница, виждаха се железни халки и нови лъскави вериги, а и други инструменти, за чието предназначение предпочиташе да не мисли. Имаше също и сандък увит в кожа. Предметът някак си изглеждаше неуместен на подобно място — странен и зловец. Върху него се различаваха разни знаци и емблема с гравиран надпис, но буквите бяха твърде дребни, за да ги прочете. Чувстваше обаче, че сандъкът бе отскоро в стаята и не изпитваше никакво желание да се запознае със собственика му. Насили се да не го гледа повече и отново обходи килията с поглед.

Осъзна, че има прозорец. Едва сега го забеляза в дъното на отсрещната стена. Веднага разбра, че няма да му е от особена полза. Бе висок и тесен, и външната стена се стесняваше зад него до процеп с ширина не по-голяма от десетина сантиметра. В него бе вградена метална решетка и Дери осъзна, че дори да успее да я махне, няма да може да се провере през теснината. Освен това (ако не бе загубил чувството си за ориентация) прозорецът гледаше към отвесна скална стена. И да стигнеше до там, нямаше как да се измъкне, освен ако не избере да се отърве от грижите си веднъж завинаги. Зъберите под Есгаир Ду можеха да му предложат подобно спасение.

Дери въздъхна и отново насочи вниманието си към килията. Нямаше полза да обмисля предимствата на избора, който му предлагаше скока от тесния прозорец, след като и без това не можеше да се добере до там. Мисълта за самоубийство предизвикваше у него гадене, още повече че никому не бе потребен мъртъв. Най-вече на себе си. А и винаги съществуваше минималната възможност да се измъкне от ноктите на враговете си. Ако останеше жив, поне би могъл да съобщи на Морган онова, което бе узнал.

Това внезапно му припомни за медальона на Свети Камбър, който все още висеше на врата му. Докато не му го вземеха, все още можеше да се свързва с Морган.

Направи си сметка, че вероятно е настъпило уговореното време за разговор. Магията трябваше да действа — въпреки преживените мъки — все още имаше надежда да успее.

Пое дълбоко въздух и се концентрира върху медальона на гърдите си. Молеше се да му остане време да предаде съобщението си. Морган му беше казал, че трябва да държи медальона в ръце, когато се опитва да се свърже с него, но в момента това бе невъзможно. Надяваше се, че и докосването до тялото му щеше да е достатъчно за целта.

Ето го! Усещаше медальона върху гърдите си, отместен леко в ляво. Дано това бъде достатъчно за контакта.

Дери притвори очи и се опита да си представи медальона сякаш го държи в ръце. После остави ума си празен, докато думите на заклинанието, казано му от Морган, взеха да кънтят в главата му. Сега вече наистина чувстваше медальона в дланите си. Усети, че е на ръба на съноподобния транс, който предшестваше контакта — потъваше в хладните му дълбини. Внезапно до ушите му долетя прещракването на ключалката и той с ужас установи, че звукът го дърпа нагоре към действителността с неудържима сила. Пантите изскърцаха и в стаята се разнесоха стъпки на обути в ботуши крака. Удържа се да не извърти глава в опит да погледне кой влиза.

— Чудесно. Ще имам грижата — гласът бе студен и учтив — Дееган, имате ли нещо друго?

— Само съобщението от херцог Лайънел, сир — вторият глас явно принадлежеше на някой от подчинените.

Последва неясна размяна на реплики, след което Дери чу разчупването на восъчен печат и шумоленето на хартия. Усети, че стомахът му се свива, защото в Есгаир Ду имаше само един, към когото биха се обърнали със „сир“. В същия момент в стаята внесоха още един фенер, който хвърли разкривени сенки по отсрещната стена. Космите по врата му настръхнаха и сърцето му заби лудо. Успокояваше се с мисълта, че сенките изкривяват образите и че светлината на фенера ги прави да изглеждат тъй ужасни. Но с цялото си същество разбираше кой е дошъл при него — Уенсит от Торънт. Сега вече никога нямаше да се свърже с Морган.

— Ще свърша останалото сам, Дееган. Сега ни оставете.

Последваха стъпки и шумолене на пергамент. После вратата изскърца и ключалката изщрака. Светлината на втория фенер се приближи още повече, но усещаше, че от другата страна към него идва още някой.

В тези стъпки имаше нещо, което караше в главата му да звънят тревожни камбани.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

*Да се не отдалечиш от мене, защото скръбта е близо,
понеже нямам помощник.*

Псалми 22:11

В катедралата на Света Сенан в Дхаса продължаваше церемонията по опрощаването на двамата покаяли се дерини. Процесията се състоеше от осем епископа и безброй свещеници, монаси и дякони. Морган и Дънкан се представиха тържествено пред епископ Кардиъл и официално изказаха желанието си да бъдат приети обратно в лоното на Светата Майка Църквата. После коленичиха в подножието на олтара, докато Арилан, Кардиъл и останалите четяха установените формули за приемането на покаянието им.

Трябваше да внимават много и да не се отпускат, защото им се налагаше често да отговарят по церемониала на литургията. Най-сетне настъпи моментна относително затишие, когато активното им участие вече не бе необходимо. Двамата не се погледнаха, когато ги отведоха до килим прострян пред олтара и ги накараха да легнат по очи върху него. Така трябваше да останат до края на следващата част от церемонията.

— Благославяй Господа, душо моя — рецитираше Кардиъл — и не забравяй благодеянията Му: Той прощава всичките ти беззакония; Той изцелява болестите ти, Той избавя живота ти от примка; Той те е възвеличил...

Епископът продължаваше да напява, но Морган бе погълнат от съвсем друго занимание. Обърна се леко, така че да вижда пръстена си с грифона. Трябваше на всяка цена да се свърже с Дери, дори само за минута. Лесно можеха да си уговорят време за втори контакт по-късно същата вечер, когато опасността няма да е така голяма.

Погледна косо към Дънкан, който му направи знак, че никой не ги наблюдава. Имаше около пет минути. Дано се окажеха достатъчно.

Притвори очи и призова образа на грифона като отправна точка. Бавно остави ума си да забрави светлината на свещите, напевните гласове на епископите, гъстият тамян стелец се над него и бодливото докосване на вълнения килим под главата му. Усети настъпващия Транс на Турин, съзнанието му се пресегна през пространството към лорд Дери.

— ... срещу Теб, да, единствено срещу Теб прегреших, и сторих зло. О, Господи; праведен си, когато говориш, и няма грешка в присъдата Ти — продължаваше Кардиъл.

Но Морган не чуваше.

Дери с нищо не издаде, че се притеснява от приближаването на двамата в тясната килия. Човекът от лявата страна бе с орлов нос, прорязан от жесток белег, който се губеше в мустаците и брадата, слепоочията бяха леко посребрени, а очите изглеждаха почти бели в светлината на фенера. Това бе същият онзи фенер, чиито сенки го хвърлиха в такъв смут преди малко. Сега, окачен на стената, фенерът отново го плашеше.

Но това не бе Уенсит. Разбра го инстинктивно веднага щом зърна втория човек. Той бе толкова различен от първия, колкото могат изобщо да бъдат двама души. Бе висок и ъгловат, и все пак се движеше плавно, косата и мустаците му бяха червеникави, а очите бледосини и пронизващи. Уенсит беше загърнат в свободно наметало от бледожълта коприна, което би подходило повече за някой дворцов бал. Само обкования в злато колан, където бе затыкната кама нарушаваше общия изглед. Единствените украшения по него бяха златните пръстени по ръцете. Бе обут с кадифени пантофи, малко по-тъмни от наметалото. Дери не забеляза никакво друго оръжие, освен камата. Това някак си го поуспокои.

— Значи — рече той, — ти си прословутият Шон лорд Дери. Сещаш ли се кой съм аз?

Дери вече бе определил гласа и притежателя му, така че въпросът не го свари неподготвен. След известно колебание реши да кимне леко.

— Чудесно — каза Уенсит с пресилено дружелюбие — Но не мисля, че си виждал по-рано моя приятел: Райдън от Истмарч. Името може би ти е познато.

Дери погледна към другия, който се бе облегал на стената в ляво и кимна в отговор. Рандън бе облечен също като Уенсит, само че в тъмносиньо и сребристо. В светлината на фенера той изглеждаше зловещо и създаваше впечатление на човек, способен да всява ужас у хората. Редом с него Уенсит имаше почти женствен вид. Дери реши да не им позволи да го подмамят по този начин. Трябваше да се бои от Уенсит повече, отколкото от десетима като Райдън, въпреки че последният бе известен като майстор в деринските вълшебства. Нямахше да позволи да го заблудят. Опасността идваше от Уенсит.

Уенсит дълго изучаваше поведението на пленника, особено що се отнася до Райдън. Най-сетне се усмихна и скръсти ръце на гърдите си. Лекото шумолене привлече погледа на Дери и Уенсит разбра, че усмивката му е притеснила Дери много повече от строгото му държание.

— Шон лорд Дери — изрече провлачено Уенсит — Слушал съм много за теб, мой млади приятелю. Узнах, че си личния адютант на Аларик Морган и че сега си един от тези, които заседават в кралския съвет на Халдейн — е, не точно в момента, разбира се.

Дери прехапа устни при последната забележка.

— Да, наистина, много съм слушал за доблестта на Шон лорд Дери. Изглежда, че скоро ще разберем дали тази безупречна репутация е заслужена. Разкажи ми за себе си, Дери.

Дери се опита да сподави гнева си, но разбра, че няма да успее. Така да е, нека Уенсит разбере, че няма да му е лесно. Глупаво бе да мисли, че ще получи това, което иска без никакви усилия.

Уенсит пристъпи към Дери, който се вцепени. С усилие на волята си наложи да срещне погледа на магьосника. Едва успя да си поеме дъх и с учудване видя, че онзи се отдръпва леко и си играе разсеяно с камата.

— Разбирам — рече Уенсит докато въртеше камата ловко между пръстите си — Желаш да ме предизвикаш? Честно ще е да ти призная, че това ме радва. След всичко, което ми разказаха за теб, вече се боях да не ме разочароваш. А тъп мразя разочарованията.

Преди Дери да успее да отговори, Уенсит преодоля с една крачка разстоянието помежду им и опря камата си до врата му. Наблюдаваше го съсредоточено, за да открие някакъв признак на уплаха като същевременно увеличаваше натиска на острието, но Дери не трепна.

Уенсит се подсмихна и насочи камата към кожената му жилетка. Дрехата поддаде и се разпори с пукот, но Уенсит продължи да реже плата като същевременно размишляваше на глас:

— Знаеш ли, Дери (храс), винаги съм се чудел какво толкова има у Аларик Морган, че хората да го следват тъй предано (храс).

Или пък в Келсън и тия негови странни предци от рода Халдейн (храс). Малко хора могат да се държат като тебе, ако бяха в същото положение (храс). Отказваш да говориш, а знаеш какво те чака, (храс) и все пак оставаш верен на някой, който е толкова далече и никак не може да ти помогне, дори и да знаеше къде си.

Острието се закачи в нещо с тих метален звън. Уенсит погледна изненадано към Дери.

— Какво е това? — попита той заинтригувано — У теб има нещо, което ми се противопоставя?

Отново опита с камата, но нищо не постигна, освен познатия метален звън.

— Райдън, какво е това според теб?

— Съвсем не зная, сир — измърмори тъмнокосият и се приближи.

— Нито пък аз — призна Уенсит и разтвори леко раздраните краища на дрехата с върха на камата. Отдолу проблесна тежка сребърна верига, чиито краища се губеха надолу.

Уенсит придърпа веригата към себе си и откри тежкия сребърен медальон.

— Я, талисман — сви презрително устни той — Не е ли трогателно, Райдън? Носи го до сърцето си.

Райдън се изхили.

— Чудя се в кой светец ли вярва, сир. Не мисля, че някой може да го измъкне от тук.

— Едва ли — съгласи се Уенсит докато разглеждаше медал йона.
— Хм, свети Камбър?

Очите му добиха цвета на индиго, когато се взря в лицето на Дери. Съвсем бавно Уенсит прочете надписа около медальона. В гласа му звучеше странно презрение.

— Санктус Камберус, либера нос абомнибус малис — от всяко по избави ни...

Юмрукът му се сви около сребърния диск и го изви, така че веригата се стегна плътно около врата на Дери. Лицето му почти се допираше до неговото.

— Да не би да си дерини, мъничкият ми? — гласът на Уенсит бе станал леденостуден — Закрила просиш от светеца на дерините, глупавичкият ми. Нима вярваш, че той ще те защити от мен?

Веригата се стегна още повече и Дери усети, че се задушаваше.

— Не ще ли ми отговориш, мъничкият ми?

Ужасяващите очи сякаш дълбаеха дупки в черепа му и Дери бе принуден да извърне поглед треперейки. Чу как Уенсит изръмжа презрително, но нямаше сили да погледне още веднъж в тези бездънни кладенци.

— Добре, както искаш — въздъхна накрая Уенсит.

Веригата около врата му леко се отпусна, но в следващия момент Уенсит я дръпна със страшна сила, така че металът поддаде. Дери си пое дъх и погледна към магьосника. Скъсаната верига висеше между пръстите му. Усещаше болезнено раната на врата си, причинена от скъсването на медальона. Сега вече нямаше никакъв шанс да се противопостави на Уенсит, магията бе загубена, остана съвсем сам. Морган никога нямаше да узнае истината.

Преглътна с усилие и напразно се опита да успокои сърцето си.

В края на молитвата Морган излезе от дълбините на транс си и отвори очи. Трябваше да дойде на себе си по-бързо, защото церемонията продължаваше и от него се очакваха адекватни отговори. Не биваше да издава по никакъв начин заниманието си от последните пет минути. Никой не трябваше да разбере.

Но все пак бе усетил част от съзнанието на Дери. Естествено не можеше да е сигурен. Изглеждаше сякаш Дери го бе потърсил, но контактът бе внезапно прекъснат. И после последва някакво странно усещане, наподобяващо страх — спомни си, че се наложи да протегне сетивата си до края, там, откъдето не би могъл да се завърне без чужда помощ.

Успокои се и с помощта на едно от деринските заклинания за възстановяване успя да се изправи на крака, когато свещениците дойдоха да го вземат. Забеляза, че Дънкан го наблюдава и му кимна в

знак, че всичко е наред братовчед му обаче усети, че е притеснен. Това бе изписано на лицето му, когато двамата коленичиха пред високия олтар. Морган отново се заслуша в молитвите на Кардиъл.

— *Ego te absolvo...* опрощавам ви, Аларик Антъни и Дънкан Хауърд, и оттеглям обвиненията в ерес и схизма, и всяка заплаха от осъждане, затвор и болка, които тези обвинения носят. Отново ви приемам в лоното на нашата майка, Светата ни Църква.

Морган събра набожно ръце и реши да измисли някакъв план за действие. След частичния контакт, който успя да установи, разбра, че трябва да опита отново — Дери бе забъркан в голяма каша, където и да се намираше.

Но какво точно бе станало? И докъде можеше да си позволи да потъне в транс на търсенето, тук, в средата на катедралата?

Свещениците отново му помогнаха да се изправи. Двамата с Дънкан пристъпиха напред и коленичиха за пореден път. Предстоеше полагането на ръце, най-тържествената част от церемонията. Морган наведе глава и се опита да избистри ума си, за да даде що-годе адекватен отговор на Кардиъл, който бавно снижаваше ръцете си към тях.

— *Dominus Sanctus, Parti Omnipotcuti, Deus Aeternum...* Свети Боже, Отче Всемогъщи, Господи Всевечни, който покриваш земята с милостта си, Теб молим ние, нищожните ти слуги, да склониш ухо към думите ни и да ни покажеш милост, да простиш беззаконията и греховете на тези твои слуги, Аларик Антъни и Дънкан Хауърд; да не помниш вече прегрешенията им и да им въздадеш радост вместо скръб и живот вместо смърт.

Ръцете на Кардиъл докоснаха леко главите им.

— И дай им, Господи, въпреки предишното им падение от светия ти град, да добият милост и мир за душите си, и място сред избраните ти за живот вечен. *Per eumdem Dominum nostrum Jesum Christum Filium tuum, qui tecum vivit et regnal in unitate Spiritus Sancti Deus, per omnia saecula saeculorum...* Amen.

Последва скърцане на безброй столове, тътрене на крака и кашляне, когато всички присъстващи се изправиха на крака. Морган и Дънкан се запътиха към Кардиъл, който се готвеше да започне с благодарствената меса в чест на приемането им обратно в паството.

Морган погледна косо към братовчед си, когато заеха местата си преди месата и прошепна едва чуто:

— Нещо е станало. Не знам какво, но трябва да разбере, а за тази цел ще изпадна в дълбок транс. Ако отида твърде далеч и не мога да се върна сам, ти ще ми помогнеш да изплувам в действителността и ще прибягнем до номера, който измислихме по-рано. Ако се наложи, ще припадна.

Дънкан кимна леко, но очите му останаха безизразни докато оглеждаше катедралата.

— Добре, ще те крия, както мога, но внимавай.

Морган се усмихна леко и притвори очи. Отново усети настъпващия транс на Турин, но този път потъна незабавно надолу към най-дълбоките му нива.

Уенсит се загледа за последен път в медальона на Свети Камбър, а после го подаде на Райдън, който го затъкна в пояса си. Магьосникът продължаваше да пази желязно спокойствие, но Дери почувства раздразнението му, примесено със сянка на тревога. Светлината на фенера хвърляше червеникави отблясъци върху косата на Уенсит и правеше присъствието му още по-заплашително. За един миг Дери сякаш бе погълнат от тази игра на сенки и с пронизваща яснота разбра, че се бори за живота си. Мисълта му подежда като кофа ледена вода, защото вече знаеше, че Уенсит би го убил веднага, ако решише, че не му е потребен повече. Усети погледа му върху себе си и сподави надигналия се ужас.

— Сега — гласът на Уенсит стана зловец и далечен — трябва да решим какво ще правим с нашия натрапник, Райдън. Той е шпионин. Да го убием ли?

Уенсит се облегна на стола на Дери. Лицето му бе на сантиметри от неговото.

— Или може би да го оставим на карадота — продължи замислено Уенсит — Знаеш ли какво е карадот, мъничкото милордче?

Дери преглътна с усилие, но не отговори. Нещо във въпроса го плашеше. Уенсит се усмихна.

— Не знаеш какво е карадот? Боя се, че това е непростима празнина в образованието ти. Тоя Морган изобщо не те е просветил.

Покажи му карадота, Райдън.

Райдън кимна отсечено и се приближи до стола на Дери с напрегнато изражение. Показалецът му описа странен знак във въздуха, докато бавно изговаряше думите на древно заклинание. Езикът беше напълно непознат за Дери. Внезапно избухна пламък, сякаш самият въздух лумна като нажежен метал. Разнесе се миризма на разтопено олово.

После Дери зърна за част от секундата ужасния образ на някакво адско създание: цветовете му се преливаха от зелено до ръждиво кафяво, кошмарната паст нададе писък и прещрака с гълголец звук. Назъбените пипала се протегнаха към очите му с някакво лакомо нетърпение, все по-близо и по-близо...

Дери изкрещя и затвори очи като се дърпаше истерично в стола, защото усещаше киселия дъх на чудовището в лицето си. Миризмата на олово го задушаваше, а оглушителният рев разкъсваше мозъка му.

После всичко изчезна, настъпи мъртва тишина и хладен полъх докосна страните му; разбра, че кошмарът е свършил. Отвори очи и видя, че Уенсит и Райдън го гледат със задоволство. Сребристият блясък в очите на Райдън бе примесен със сянката на неизказана и мрачна сила. Дери си пое дъх на пресекулки и се вторачи в тях с неподправен ужас. Уенсит изглеждаше раздразнен, но все пак се усмихна на Райдън и му кимна леко.

— Благодаря ти, Райдън.

— За мен бе удоволствие, сир.

Дери преглътна мъчително, но реши да не проговаря, за да не издаде треперенето на гласа си. Страхът още гризеше мозъка му. Мина му през ум, че няма да го подхвърлят за храна на нещото, докато не разберат какво знае, но тази мисъл не го успокои. Постепенно успокои дишането си, но звънът в главата му не спря.

— Е, приятелче — гласът на Уенсит отново бе мек като коприна — да нахраним ли карадота с теб? Или ще ни послужиш за нещо по-добро? Останах с впечатлението, че нашият домашен любимец не ти се понрави, въпреки че той те хареса много.

Дери отново преглътна усещайки надигналото се гадене. Уенсит се изхили.

— Не искаш карадот? А ти какво ще кажеш, Райдън?

Гласът на Райдън бе едновременно угоднически и студен:

— Мисля, че можем да намерим нещо по-добро за него, Ваше Величество. И на мен това забавление ми допада, но нека не забравяме, че Шон лорд Дери е все пак син на граф, човек с благородно потекло. Може би не заслужава участ като тази, не сте ли съгласен?

— Но зверчето направо се влюби в него — Уенсит се усмихна, когато Дери потръпна в стола — И все пак си прав, живият Шон лорд Дери ще ми е много по-нужен от мъртвия. Макар че той самият вероятно би предпочел второто преди нощта да е свършила.

Уенсит кръстоса ръце и се усмихна снизходително на Дери.

— Сега, миличък, ще ни разкажеш всичко, което знаеш за силата на Келсън — военна и магическа. А после искам да науча всичко за този твой Морган.

Гневът заля Дери като разтопено желязо, сините му очи светнаха с презрение.

— Никога! Няма да предам...

— Достатъчно! — Дери не можа да преодолее заповедта, която Уенсит вложи в гласа си. Погледът му се прикова в този на магьосника, очите му бяха станали като течни сапфири. После Дери взе да се върти като в някой кошмар и в отчаянието си стисна очи, за да избяга от ужаса. Разбра, но без да знае как, че Уенсит се опитваше да разчете мислите му. Докосването на този чужд ум бе непоносимо.

Осмели се да отвори очи и видя, че Уенсит се отдръпва с лека изненада. Изгледа го с подозрение, след което се насочи към кожения сандък в другия край на помещението. Отвори капака и доста време ровичка из него докато намери онова, което търсеше. Когато се обърна, Дери видя, че държи в ръка прозрачна стъкленица пълна с бяла блещукаща течност. Уенсит отсипа малко от течността и я смеси с няколко капки от друго безцветно вещество в глинен съд. Новополучената смес доби искрящо червен цвят, като някаква светеца кръв. Уенсит я пресипа в стъклена чаша и се запъти обратно към пленника като продължаваше да разклаща течността в ръката си.

— Жалко е, че не се съгласи да си сътрудничим, приятелче — рече Уенсит навеждайки се към него — Нямам друг избор. Добре са те защитили, този твой Морган и неговият принц. Но уви, онези, които са получили защитата на дерини, са обвързани със същите заклинания,

както и тези, които са родени дерини, уви за теб, в този случай. Това тук ще премахне цялата ти защита.

Гърлото на Дери бе пресъхнало, но все пак успя да прошепне:

— Какво е това?

— А, любопитството ти още е живо? Няма да научиш кой знае колко от онова, което ще ти кажа, пък и защо ли ти е. Мерашата се намира доста лесно, а останалото... — Уенсит се ухили, когато забеляза, че Дери стисна зъби — Чувал си значи за мераша? Е, няма значение. Райдън, дръж му главата.

Дери извъртя рязко глава, за да попречи на другия дерини, но закъсня. Ръцете на Райдън го стегнаха в желязна хватка, врата му се схвана от усилието да се освободи. Райдън знаеше къде са нервните центрове и ги натисна рязко. Устата на Дери се отвори безпомощно като на бебе.

После червената течност се изля в гърлото му, бълбукаше и се пенеше по езика му, докато се мъчеше да не преглътне. Причерня му, когато Райдън изви главата му, за да го накара да гълта. И успя, въпреки отчаяната му съпротива — една, две, три глътки, докато се задави и избълва всичко останало.

Усещаше езика си надebelял, металния вкус в устата му само се усиливаше, а дробовете му горяха от докосването на течността. Кашляше и тръскаше глава, за да повърне гадостта на Уенсит, но нямаше никаква полза. После усети, че зрението му се раздвоява. В ушите му се надигна ужасен грохот, сякаш ураганен вятър го тласкаше във пространство и време. Цветовете се сливаха и потъмняваха пред очите му.

Опита се да повдигне глава, но усилието се оказа непосилно за него. Не успя да фокусира погледа си. Главата му клюмна настрани и за миг зърна ботушите на Уенсит, омразният глас изрече нещо, което трябваше да разбере, но думите се загубиха, преди да стигнат до съзнанието му.

После имаше само мрак.

Катедралата се бе смълчала с приближаването на кулминацията на месата, а Морган отчаяно се опитваше да се върне към реалността. За миг бе зърнал мрака, преди да обгърне Дери изцяло, но не успя да

установи неговия източник. Обаче разбра, че това е тясно свързано с Дери и че нещата бяха поели катастрофален обрат.

Не узна нищо друго. Простена от напрежение при опита си да се откъсне от неясния ужас и залитна, когато излезе окончателно от трансa на Турин. Дънкан усети какво става и му хвърли тревожен поглед.

— Аларик, добре ли си? Преиграваш ли или всичко е сериозно?

Морган преглътна и поклати глава опитвайки се да преодолее обзелата го слабост. Обаче дългият пост и последвалите го усилия го бяха изтозили до край. Ако разполагаше с малко време, щеше да успее да се съвземе, но тук бе заобиколен от подозрителност и недоверие. Разбра, че няма да може да се съпротивлява дълго на съня и прииждащата тъмнина и се облегна тежко на ръката на Дънкан, главата му клюмаше.

Дънкан погледна епископите, част от които гледаха в тяхната посока и се наведе към ухото на Морган.

— Наблюдават ни, Аларик. Ако наистина имаш нужда от помощ, кажи ми. Епископите... Господи, Кардиъл спря да говори и идва към нас.

— Действай тогава — прошепна Морган и притвори очи — Скоро ще припадна наистина. Бъди вним... — гласът му секна наскре думата, преглътна с усилие и се свлече върху Дънкан.

Братовчед му го положи внимателно на пода и видя, че Кардиъл, Арилан и още двама епископи ги гледат със загрижени лица. Дънкан разбра, че трябва незабавно да даде обяснение на случилото се.

— От поста ще е. Нали не е свикнал — обясни той и разхлаби яката на изпадналия в безсъзнание мъж — Някой би ли донесъл малко вино? Ще му трябва нещо за подсилване.

Един от монасите се завтече да донесе вино, а Дънкан използва суматохата и потърси съзнанието на Морган. Наистина бе припаднал, не можеше да има и капка съмнение. Лицето му беше бледо, пулса учестен, а дишането му — плитко и неравномерно. Несъмнено щеше да дойде на себе си и без чужда помощ, още повече че Дънкан не искаше да привлича излишно внимание. Кардиъл се протегна и хвана китката на Морган. Неколцина от бароните и бойните командири, които стояха наблизо се изправиха на крака и неспокойно се

заозъртаха, като потракваха с ножниците на мечовете си. Трябваше да ги успокоят незабавно или щеше да настъпи непоправима бъркотия.

Със загрижено изражение, което съвсем не бе подправено, Дънкан се наведе над Морган и прошепна едно от целителните заклинания на дерините. Усети как съзнанието му се завръща, много преди тялото да прояви признаци на живот. После Морган простена и се извъртя на една страна. Монахът коленичи и поднесе бокал с вино до устните му. Дънкан го повдигна леко и нареди:

— Изпий го!

Морган кимна покорно и отпи няколко глътки от виното, след което прокара длан през лицето си, сякаш отпъждаше някакъв неясен и мъчителен спомен. Същевременно стисна успокояващо ръката на Дънкан и той разбра, че опасността е отминала. Можеше да се грижи сам за себе си. Морган отпи последна глътка от виното, което бе твърде сладко за вкуса му и бутна настрана бокала. Епископите го наобиколиха със смесица от загриженост, презрение и подозрителност, а бароните се скупчиха зад тях, за да чуят какво обяснение ще даде Морган.

— Простете ми, господа. Много глупаво се получи — промърмори той и остави гласа му да звучи отпаднало и колебливо, което не бе трудно в случая — Боя се, че не съм свикнал много с постите.

Тонът му бе жаловит и преглъщаше с усилие, което поуспокои епископите. Нормално бе строгият пост да има своите последици. Не бе никак чудно, че след три дни глад изнеженият херцог на Коруин припадна на благодарствената меса. Кардиъл докосна леко рамото му за кураж, а после се обърна, за да успокои останалите. Арилан ги гледа продължително и се върна на мястото си едва, когато Кардиъл поднови месата. Морган и Дънкан забелязаха това и си размениха многозначителни погледи, докато коленичиха отново, но церемонията продължи без никакви нови инциденти. Двамата получиха опрощение и бяха приети обратно в лоното на църквата, и след последните молитви народа и прелатите се насочиха към вратите. Последни вървяха Кардиъл, Арилан и двамата дерини. Кардиъл се преоблече докато останалите излязоха от катедралата и едва по-късно се присъедини към тях, като ги отведе в една от страничните стаи и затвори вратата след себе си.

— Има ли нещо, което искате да ми съобщите, Аларик Морган, херцог на Коруин? — попита той хладно и се подпря на залостената врата.

Морган погледна Дънкан, а после и Кардиъл, който се бе заврял в един ъгъл и изглеждаше доста притеснен.

— Не съм сигурен, че разбирам за какво говорите, Ваше Високопреосвещенство — отвърна предпазливо Морган.

— Често ли се случва един херцог да припадне посред меса? — попита Арилан и го изгледа със студени виолетови очи.

— Ами аз — както вече ви казах, рядко съм постил. Това не е практика в моя дом. А гладът от последните дни и малкото сън си казаха думата...

— Това не е приемливо извинение, Аларик! — епископът го гледаше право в очите — Ти наруши даденото обещание и ни излъга. Използва силите си на дерини в самата катедрала, въпреки че ти забранихме — да, и на двама ви! Желая да чуя оправдание, което е достатъчно смислено, че да бъде прието!

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

*И ще поставя стаи околоръст против теб, ще те
обсадя с могили.*

Исаия 29:3

Морган устоя на погледа на Арилан, без да мигне, после кимна бавно.

— Да, използвах силите си днес. Нямах друг избор.

— Нямах ли? — отвърна като ехо Арилан — Осмели се да рискуваш плода на цели седмици усилен труд и внимателно обмисляне заради собственото си непокорство, и сега ми казваш, че си нямал друг избор?

После погледът му падна върху Дънкан.

— Ами ти, Дънкан. Смятах, че на думата на свещеник може повече да се разчита. Предполагам, че и ти си нямал друг избор?

— Сторих само онова, което бе неизбежно, Ваша Светлост. Никога не бихме дръзнали да нарушим даденото обещание, ако не ни го налагаше въпрос на живот и смърт.

— След като въпросът е от такова значение, защо не ме уведомихте. Трябваше да държите Кардиъл и мен в течение, щом и без друго играем една игра. Длъжни сме да знаем за всичките ви действия по въпроси засягащи общата ни кауза.

Морган успя да сдържи резкия си тон, преди да заговори.

— Щяхте да бъдете надлежно уведомен, милорд. Просто стана така, че ние трябваше да вземем това решение. Ако бяхте дерини, щяхте да ни разберете!

— Щях ли? — Арилан си пое рязко дъх, очите му станаха далечни и някак странни.

Обърна се внезапно и плесна с ръце, Морган погледна към Дънкан, при което успя да забележи изражението на Кардиъл. Той бе пребледнял и следеше движенията на Арилан с нескрит страх. Преди

Морган да успее да анализира странната промяна в поведението на Кардиъл, Арилан се обърна и с две крачки прекоси разстоянието, което ги делеше.

— Добре, Аларик. Не исках да те обременявам с излишна информация, но явно е дошло времето да го узнаеш. Ти със сигурност не смяташ, че двамата с Дънкан сте последните дерини на този свят?

— Последните — Морган застина, защото внезапно проумя на какво се дължи странното изражение на Кардиъл — вие... значи?

Арилан кимна.

— Така е. И аз съм дерини. А сега ми кажи какво е онова, което няма да разбере.

Морган си загуби гласа. Като клатеше недоверчиво глава, той заотстъпва назад и се стовари в някакъв стол. Все още не можеше да откъсне очите си от епископа-дерини. Дънкан, застанал в страни, само кимаше с поглед вперен в Арилан, сякаш едва сега бе успял да сглоби парчетата от мозайка, която дълго го бе озадачавала. Кардиъл мълчеше. Арилан се усмихна леко и се извърна като продължаваше да ги следи с периферното си зрение.

— Е, да не онемяхте? Дънкан, ти сигурно си подозирал нещо. Как мислиш, добър артист ли съм?

Дънкан кимна, опитвайки се да съдържи огорчението в гласа си.

— Един от най-добрите, Ваше Превъзходителство. Отличен опит зная колко трудно се пази подобна тайна, трябва да се живее във вечен страх и лъжи. Все пак, кажете ми, не ви ли е горчало бездействието, когато други са страдали и умирали, а вие не сте помогнал? Можел сте да ги подкрепите, Арилан. А не сте сторили нищо.

Арилан наведе глава и мълча дълго, преди да отговори:

— Помагах, доколкото ми стигаше смелостта, Дънкан. Бих искал да беше повече. Но трябва да се съгласиш, че не е лесна работа да си едновременно свещеник и дерини. Доколкото ми е известно, двамата с теб сме единствените посветени в духовен сан през последните няколко века. Не можех да си позволя да рискувам с привързаност далеч по-важни неща от тези. Разбираш ли ме?

Дънкан мълчеше и Арилан сложи приятелски ръка на рамото му.

— Зная как си се чувствал, Дънкан. Но няма завинаги да е тъй, както е било.

— Може би сте прав. Не зная.

Арилан отново насочи вниманието си към Морган, който не бе помръднал от мястото си. Морган бе възстановил самообладанието си, докато двамата духовници разговаряха и сега наблюдаваше Арилан изпитателно. Арилан схвана промяната и застана до него.

— Толкова ли е трудно за вярване, Аларик? Знам, че и твоят път не е бил лесен. Скръбта не е само за свещениците.

— Защо да ви вярвам? — каза Морган — Преди ни измамихте — защо да не го сторите пак? Как може да сме сигурни, че няма да ни предадете?

— Само думата ми — усмихна се Арилан вяло — Или не, има и по-сигурен начин. Защо не ми позволиш да ти покажа защо е нужно да ми вярваш, Аларик? Нека споделим нещо от тъмната страна, стига да не се боиш. Това, което ще видиш може би ще те изненада.

— Вие... ще... влезете в съзнанието ми? — Морган се задъха.

— Не, ти ще влезеш в моето. Опитай.

Морган изглежда се колебаеше, но Арилан внезапно се отпусна на колене до него и се подпря на облегалката на стола му. Двамата даже не се докоснаха — едно от условията, които Морган смяташе за задължителни при първото установяване на контакт между непозната. Арилан обаче не мислеше така. Морган отправи мисълта си предпазливо към него и в следния момент се озова обгърнат от ума на Арилан. Мислите му бяха подредени в строен интелект, който обаче не бе лишен от очарование. Морган разбра, че не може да не харесва човек като него. Зърна мигове от живота на Арилан като младеж в семинарията, в първата му енория, на заседанието на Курията миналия март, когато се бе противопоставил на Отлъчването. Колко много неща не очакваше да открие тук!

После отново се озова навън и Арилан просто го наблюдаваше. Без да продума, епископът се изправи и се отдалечи към другия край на стаята. Изгледа останалите и рече с напълно спокоен тон:

— Време е да вървим.

Морган кимна покорно и се изправи. Дънкан и Кардиъл го последваха.

— По пътя може да ни разкажете какво стана в катедралата — добави Арилан и обгърна всички с един жест на примирение — След това ще е най-добре да се оттеглим за почивка. Утре потегляме призори. Не бива да караме Келсън да чака.

Два дни по-късно Келсън прие почитанията на епископите при Дол Шая и сам той получи опрощението им заради общението си с бившите еретици. След още два дни армията спря пред портите на Корът.

Келсън не изглеждаше особено изненадан от новината, че Арилан е дерини, което бе странно. От мига, когато научи, че Дънкан, Морган и непокорните епископи се присъединяват към него, разбра, че нещо жизненоважно се е променило. Наистина, никой от епископите, освен Кардиъл не узна потеклото му, но отношението им някак си се промени, те усещаха силата му, макар и да не го съзнаваха.

Келсън, който дълги години бе учил как да открива скритото в думите и жестовете на хората, забеляза, че дори Морган и Дънкан се държаха различно с Арилан — нещо, което и той не можеше изцяло да обясни, въпреки че ги познаваше от много време. Самият той прие новината, че Арилан е дерини така, като че ли винаги го е знаел, но е било нужно да му го припомнят. Това много му помогна в случая. Защото още преди войските да стигнат до Корът, четиримата дерини вече бяха екип. Келсън почувства нова увереност и прилив на сили, когато спряха на върха на едно възвишение преди града и се загледаха в стегнатите редици на пристигащата армия.

Бяха прогонили няколко банди от облечени в сиво конници, така че отдавна пристигането им пред Корът бе известно на цялата област. Не можеха да разчитат на изненадата. Следобедното слънце огряваше пустеещата равнина, а вятърът люлееше високата до пояс трева като някакво зелено море. На югоизток, обвити в мараня, смътно се различаваха сребристосините морски талази. Въздухът бе напоен с мирис на сол, трева и гниеци водорасли.

Келсън огледа местността за десетина минути, като обърна особено внимание на изсечените крепостни стени и голите пясъчни дюни, по които се движеха отделни отряди от армията му. Далеч на северозапад се виждаха виолетовите знамена на войниците на Кардиъл, след копиеносците идваше тежката пехота, чиито огромни щитовете се различаваха ясно дори оттук.

Вляво сред дюните бяха разположени стрелците на Нигел Халдейн. Барабанчиците се открояваха ясно със зелено-лилавите си

униформи. Поддържаха бърз, маршов ритъм, като от време на време се провикваха, за да отбележат стъпката. С всеки от стрелците вървеше и копиеносец с широк щит, чиято задача бе да пази стрелеца от вражеските лъкове. Всички те носеха цветовете на Стрелковия Корпус на Халдейн.

Зад Келсън бяха строени най-елитните части от кавалерията на Гуинид, рицари и пажове готови да следват навсякъде своя крал.

Знамената на владетелите на Хортнес и Вариан, Линдестарк и Рорау, Бетенар и Пелагог се вееха над главите им. Там бяха събрани потомците на най-могъщите родове в Гуинид благородници, чиито предай са били верни на Короната през цялата история на страната, от самото основаване на Единадесетте Кралства. Вдясно се вееше грифонът на Морган, самият той очевидно обсъждаше някакви подробности около предстоящата атака. Встрани се виждаше герба на рода Маклейн, спящи лъкове и рози и червения знак на Дънкан, който сега бе единствен наследник на Касан и Киърни, след като по-големият му брат Кевин бе мъртъв. Единствено сребърният кръст изписан върху бронята на Дънкан свидетелстваше за духовното му служение. Той скочи от коня и се поклони на Келсън, след което се обърна към приближилия се Морган. На върха на хълма се събраха всички гербове на кралската армия — Грифонът и спящият лъв. Лъвът на Гуинид и епископското знаме на Арилан и Кардиъл. Последен пристигна Нигел със своя лъвски полумесец.

— Е, какво ще кажеш, Морган? — попита Келсън, като свали шлема си и приглади гарвановочерната си коса с ръка. — Ти най-добре познаваш силата на собствената си крепост, може ли да бъде превзета?

Морган изсумтя и се наведе напред в седлото си.

— Само некадърен пълководец би тръгнал с директна атака срещу такава крепост, Ваше Величество. Всъщност всяка стена има по някое слабо място, макар че бих предпочел да си възвърна града, без да го разрушавам. За съжаление не разполагаме с време за продължителна обсада.

Арилан гледа дълго към залязващото слънце, преди да се обърне към Келсън. Последните лъчи се отразиха в лъскавата му броня. Двамата с Кардиъл носеха доспехи под епископските си мантии — истински служители на войнстващата Църква. Погледът на Арилан отправен към Келсън бе изпълнен с въпроси.

— Спуска се мрак, Ваше Величество. Ако не възнамерявате да нападнем под закрилата на тъмнината, ще е най-добре да се подготвим за нощуване.

— Прав си, вече е твърде късно — Келсън пропъди някаква муха от главата на коня си — Освен това се надявам, че все още можем да преговаряме с тях, без да вдигаме оръжие.

— Не ми се вярва да успеем, мой принце — намеси се Дънкан — Не и докато Уорън командва там. Човекът е обсебен от омраза срещу дерините. Дълго ще трябва да го убеждаваме.

Келсън се навъси.

— Знам. Но ще трябва да опитаме на всяка цена. Кардиъл повикай останалите епископи. Морган и отец Дънкан ще съобщят на останалите, че ще прекараме нощта тук. Не е зле и да разположите стражи, преди да направим опит да преговаряме. Не искам външните ни станове да се бият през цялата нощ срещу бунтовниците.

— Разбрано, мой принце.

Много погледи следяха действията на кралската армия зад стените на обсадения град. Там бяха и Уорън де Грей и неколцина от лейтенантите му. Сивите очи на Уорън не пропуснаха да отбележат многобройните гербове и знамена покрили равнината пред града. Несъмнено гледката бе внушителна.

Уорън не изглеждаше като човек покорил половината Коруин. Бе средно висок на ръст, късо подстриган и с брада, чийто цвят бе труден за определяне. Дрехите му бяха сиви, сива бе и пелерината, пристегната със сребърна закопчалка на врата му. Единствено черният орел, закачен на гърдите му нарушаваше монотонността на дрехите му. Стоманените предпазители на ръцете и краката му също блестяха с всепоглъщащия сив цвят. Само очите привличаха вниманието върху този човек, който сега бе известен като лорд Уорън — очи на мистик, ясновидец и както твърдяха някои — светец.

И с тези очи Уорън проникваше в човешката душа, както се говореше; и пак с тях носеше изцерение на хората, подобно на старовремските пророци и светци. Този мъж пристигна от северна земя и проповядваше изтребление с огън и меч за всички, които имаха

в себе си кръвта на дерините и вдигна хората на свещена война срещу прокълнатата раса, безчинствала тъй дълго из тези равнини.

Сам Господ го бе пратил — или поне така мислеше Уорън. Победите, които извоюва и фанатичната преданост на последователите му сякаш подкрепяха това твърдение. Дори Курията го подкрепяше, макар и заради архиепископа на Гуинид Едмънд Лорис, който сам бе измежду най-върлите врагове на дерините.

Сега въстаниците на Уорън и войските на Курията се бяха укрепили в Корът, за да се бият срещу законния владетел на града и краля на Гуинид. Бяха влезли в града благодарение на предателството на неколцина от стражите, без да дадат каквито и да било жертви. Колкото до привържениците на Морган, сега те лежах в тъмниците на Корът, хранени добре, но все пак затворници на религиозните фанатици. Необикновената сила на Уорън бе привлякла за неговата кауза дори по-старите граждани на Корът, независимо от изпитаната им лоялност към херцога и краля. Сега, скрит зад високите бойници на крепостната стена, Уорън преценяваше силата на противниците си. Зад него се чу подрънкване на меч и един от лейтенантите му се прокашля, преди да се обърне към него:

— Мнозина са тръгнали с тях, милорд. Ще успеят ли тези стени да ги задържат?

Уорън кимна.

— Засега да, Майкъл. Морган не е бил глупав, когато е решавал как да укрепи града си. Подсигурил се е срещу всяка възможна атака, която е предвидил. Ще видим дали ще преодолее собствената си отбрана.

Вторият адютант, Пол де Джендъс, поклати глава и рече:

— Боя се да не успее, милорд. Знаем на какво е способен. Помните ли как се измъкна от Свети Торин, когато даже не можеше да разчита на магическите си сили. Сега с него са и други дерини: свещеника Маклейн, краля, а може би и неговия чичо и синовете му. Всички от рода Халдейн са опасни.

— Не се грижи за това — успокой го Уорън. — Смятам, че дори деринските заклинания ще се разбият в тези стени. А между другото къде са нашите архиепископи? Знаят ли какво става тук?

— Идват, Милорд — обади се трети глас. — Епископът на Валорет просто побесня като научи.

— Не се и съмнявам — промърмори Уорън с лека усмивка. — Епископът на Валорет е известен с избухливия си нрав. Още повече че не се бои да застане срещу Морган. Този следобед ще имаме възможност да го видим в действие.

Навсякъде около Уорън се тълпяха стрелци и копиеносци, които заемаха позиции зад бойниците. Там бяха струпани и огромни купчини камъни, чието предназначение бе да посрещнат незащитените нападатели. Уорън се извърна към стражевите кули и видя епископските роби да се приближават откъм най-високото укрепление. Неговото собствено знаме се вееше в усилващия се морски бриз над една от по-ниските кули. Скоро и над останалите укрепления се развяха епископските знамена, а под тях се виждаха гербовете на мнозина дребни благородници, които се присъединиха към светата кауза.

Уорън отново насочи вниманието си към вражеските пълководци, които се бяха събрали пред армията си. До краля бе застанал висок конник облечен в бяло. В този момент към Уорън се приближиха архиепископ Лорис и Кориган, заедно с неколцина от по-ниските духовни санове. Лорис носеше обичайното си виолетово наметало, което сега се развяваше от силния вятър, задухал откъм морето. Краищата на бялата му коса се вееха като ореол изпод епископската му шапка и Уорън се чудеше как ли я бе закрепил на главата си, за да не я отнесе вятъра. Единственото му украшение бе големия сребърен кръст окачен на врата му и епископския му пръстен. Кориган изглеждаше видимо напълнял през последните няколко месеца, а очите му гледаха подплашено към равнината под тях.

Лейтенантите на Уорън се поклониха ниско пред прелатите, а той самият се задоволи с леко кимване. Лорис кимна сковано в отговор и се подпря на стената.

— Тъкмо бях тръгнал, когато дойде адютанта ти — каза той, без да се обръща към Уорън. — Какво ще предприемат според тебе?

— Изглежда, че искат да преговарят, Ваша Светлост. Съмнявам се, че ще нападнат преди падането на нощта. Келсън и белият конник са най-отпред, а до тях са епископите Кардиъл и Арилан, и останалите, а по-назад е принц Нигел. И разбира се Морган и отец Маклейн. Явно са убедили епископите в невинността си, защото всички са навлекли бойни доспехи.

— Ах, невинността им! — изръмжа Лорис. — Бог ми е свидетел, че ти си най-добре запознат с „невинността“ им, Уорън. Нали бе в Свети Торин!

— Така беше, милорд — отвърна му Уорън. — Но фактът е, че „невинните“ са разположили стана си срещу нас и очевидно искат да преговарят. Допада ли ви идеята?

Лорис се изви към парапета, за да огледа по-добре равнината, след което се обърна към Уорън. Към портите се приближаваше малка група с бяло парламентъорско знаме.

— Ами добре, поне ще ги изслушаме. Съобщи на хората си да не им пречат и да ги пуснат при нас.

Докато Лорис говореше, белият конник препусна напред като развяваше високо знамето. По всичко изглеждаше, че е невъоръжен. Уорън вдигна далекогледа си и успя да разчете герба извезан върху нагръдника на конника. Това беше Конал, най-големият син на принц Нигел. Младият мъж спря коня си на около петдесет метра от крепостта. Уорън вдигна ръка, за да сигнализира на хората си да не го закачат. Тетивите се отпуснаха. Конникът се приближи още малко, очевидно търсеше някой от командирите, за да се обърне към него.

— Нося съобщение за архиепископ Лорис и онзи, който се нарича Уорън де Грей — провикна се младежът като гледаше към назъбените бойници.

Лорис се стегна вътрешно, но все пак пристъпи напред, Уорън го последва. Момъкът ги забеляза и накара коня си да отскочи настрани, по-близо до тях. Дори Уорън трябваше да признае, че е великолепен ездач.

— Ваше Преосвещенство! — провикна се Конал. В гласа му се долавяше известна нервност.

— Аз съм архиепископ Лорис, а Уорън де Грей е до мен. Какво е съобщението ти?

Младият човек се поклони леко, без да слиза от коня и вдигна поглед към тях.

— Благородни братовчедо, кралят ме изпраща, за да ви съобщя, че иска да преговаря. Той моли да бъде запазено примирието, за да може да се приближи на разстояние, от което да можете да говорите. Ще бъде ли зачетено желанието му?

Лорис се консултира с Уорън и кимна.

— Ще бъде зачетено. Но предайте на Негово Величество, че ако не възнамерява да търси помирение с Църквата и да предаде под наша юрисдикция двамата дерини, които закриля, преговорите няма да са му от полза. Волята ни по тези въпроси е непреклонна.

— Така и ще му предам, милорд — поклони се Конал. След това обърна коня си и препусна към своя лагер. Бялото знаме плющеше зад гърба му. Уорън и Лорис гледаха след него докато стигна до облечената в червено фигура, заобиколена от пълководците на неприятеля. Лорис захапа юмрука си, преди да се обърне към Уорън.

— Не ми харесва това. Изобщо не ми се нрави. Най-добре ще е да изпратиш лейтенантите си между войниците, да не би да се готви предателство. Боя се, че вече не вярвам на краля ни.

В същото време Келсън наблюдаваше странния контраст образуван от виолетовата мантия на епископа и бунтовническото сиво, застанали един до друг на крепостната стена. Когато получи отговора, изпратен по парламентъора му, кралят въздъхна и свали шлема си. Пришпори коня и се спусна надолу към крепостта, последван от Морган и Кардиъл. Знаменосецът яздеше пред тримата. Бледата светлина на залеза играеше по доспехите им.

Келсън си помисли, че златният кралски лъв изглежда особено красив в тази светлина. Наметалото на Морган искреше в светло зелено, а Кардиъл бе взел епископския си жезъл вместо копие. Пред тях братовчед му Конал развяваше бялото знаме сякаш бе кралски флаг. Гарвановочерната му глава бе гордо вдигната. Когато приближиха до стената, Келсън зърна за миг Лорис и се почувства странно неловко, щом улови погледа на Уорън.

Изад бойниците надничаха много лица и безброй погледи следяха движението на малкия му ескорт. Келсън си пое дъх и си наложи да се успокои. Светският водач на Гуинид бе изправен срещу духовния водач на страната.

— Сърдечен е поздравът ми към вас, Архиепископе. Благодаря ви за готовността да преговаряме.

Лорис се наведе леко напред.

— Щом Кралят е дошъл да търси опрощение, кой свещеник може да му откаже?

— Опрощение ли, архиепископе? — Келсън погледна косо към Кардиъл и отново насочи вниманието си към Лорис. — Не съм дошъл

да си играя с думите, Ваша Светлост. Просто искам да изчистим разногласията си и да сме отново единни за благо на Гуинид. Стоим на прага на гражданска война, и трябва да я спрем, сега, преди да ни връхлети северното зло.

Лорис скръсти ръце и вирна гордо брадичка.

— Радост ще е за мен да решим разногласията си, Ваше Величество, но все пак ще помоля да ми обясните защо дружите с еретици и предатели. Та нали именно това стои в основата на противоречията помежду ни? И същото това сега язди до вас.

Кардиъл се изкашля и излезе крачка напред с коня си.

— Милорд! Аз и братята ми во Христе приехме искреното покаяние на херцог Аларик и братовчед му Маклейн. Те получиха опрощение и бяха приети обратно в лоното на църквата. Това е напълно достатъчно за нас.

— Това е абсурдно — заяви Лорис. — Морган и Маклейн бяха отлъчени от пълния състав на Курията на Гуинид. Ти и твоите бунтовни съратници също подкрепихте това решение.

Лорис хвърли гневен поглед към епископските знамена сред кралския стан и махна презрително с ръка, преди да продължи:

— И вие смятате, че сте отменили решението на цялата Курия, вие, които сте едва седмина? Дума не може да става за такова нещо.

— Осем сме, Ваша Светлост, не седем. И всички признахме грешката си. С цялата си убеденост подкрепяме херцога на Коруин и отец Маклейн, както и Негово Величество и всички негови верни поданици.

Лорис се извърна настрани с презрение.

— Това е нелепо. Не можете да отмените решението на Курията. Защо ли изобщо ви слушам? Трябва да сте се побъркали.

— Тогава чуйте краля си, архиепископе! — изрече Келсън с присвити очи. — И друго имаме да обсъдим с вас, а именно действията на вашия сподвижник и съюзник Уорън. Повече от шест месеца е безчинствал из Коруин, преследвал е васалите ми, унищожавал е посевите и открито е призовавал народа на бунт срещу мен.

— Не и срещу вас, Ваше Величество — намеси се Уорън. — Срещу дерините.

— А не съм ли и аз наполовина дерини? — отвърна Келсън — Ако си срещу тях, значи си и срещу мен.

Сивите очи на Уорън гледаха хладно към Келсън.

— Жалко е, че имате деринска кръв, Ваше Величество; но вие сте наш крал и не можем да се бунтуваме срещу вас. Тръгнали сме на кръстоносен поход срещу истинските дерини, като този до вас. Не подобава да се съюзявате с него, Ваше Величество.

— Значи упрекваш краля си? — прекъсна го Келсън. — Уорън, нямам време да обсъждам въпроса за дерините с теб. Уенсит от Торънт нахлува в страната ни. А той е зъл, зъл дори и без деринската си кръв. Гражданската война, започната от теб и архиепископът е най-добрия подарък, който Гуинид може да поднесе на Уенсит.

Лорис тръсна глава гневно в знак на протест:

— Ние нямаме нищо общо с Уенсит от Торънт, Ваше Величество. Не ни обвинявайте за това. А аз не ще направя компромис с волята Божия, дори заради волята на краля.

— Тогава ме изслушай като законен крал, поставен от Бога. Ти собственооръчно ме помаза с миро по време на коронацията ми и сложи короната на главата ми; и това, което стори като служител на Бога, не може да бъде развалено от човешки ръце.

— Следователно, с дадената ми чрез тебе самия власт, произтичаща от Бога, ти нареждам да сложиш оръжие и да предадеш този град на законния му владетел. По-късно, когато имаме достатъчно време, ще обсъдим разногласията си по въпроса с дерините.

Зад Лорис се разнесе недоволно мърморене и прелатът поклати глава.

— Признавам властта ви, Ваше Величество, но с прискърбие трябва да ви уведомя, че не ще се подчиня. Не мога да ви предам града. Освен това ще ви посъветвам бързо да се изтеглите към стана си, преди някой от хората ми да се поддаде на гнева си и да опетни ръцете си с кралска кръв. Защото, макар и да съм решил да се противопоставя, не ща да съм виновен за смъртта ви.

Келсън не помръдна от мястото си с безмълвен поглед, вперен в архиепископа. Гневът го задушаваше. После обърна коня си и препусна обратно. Пътниците му се движеха непосредствено зад него, като същевременно следяха някой своеволен стрелец да не пусне стрела в гърба им, както ги бе предупредил Лорис. Едва, когато се озоваха в лагера, Келсън спря и си позволи да заговори. Изглежда не

забелязваше останалите си генерали, които се тълпяха наоколо, за да научат какво е станало.

— Е, Морган? Какво трябваше да кажа на този нагъл духовник? — Келсън запокити шлема си към един от пажовете. — Кажи ми, Защитнико на краля, говори де! Какво би трябвало да му кажа? Този простак се осмели да ме заплашва с цялата си наглост.

— Успокой се, принце — отвърна тихо Морган. Конят на Келсън цвилеше и се дърпаше в отговор на яростта на господаря си и Морган го хвана за юздите, за да го успокои. — Извинете ни, господа, моля ви. Няма причини за тревога. Нигел, ти и нашите благородни епископи можете да продължите с укрепяването на лагера, ако не възразявате. Дънкан, най-добре ще е да дойдете с Арилан и Кардиъл при нас. Негово Величество се нуждае от съвета ни.

— Не съм дете, Морган — измърмори Келсън. Издърпа юздите от ръката му и го изгледа сърдито. — Ще ти бъда признателен, ако не се държиш с мен по този начин.

— Но моя суверен сигурно ще се вслуша в думите на верните си съветници — Морган приближи коня си до този на Келсън и заедно се насочиха към кралската палатка. — Дънкан, ти познаваш добре защитните укрепления на Корът, нали?

— Разбира се — съгласи се Дънкан като схвана, че Морган иска да отклони вниманието на останалите от Келсън. — Принце, Аларик вероятно има някакъв план.

Келсън позволи да го отведат настрана. Войниците вече бяха издигнали палатката му и се бяха разпръснали. Когато отново погледна към Морган, гневът му явно бе утихнал.

— Съжалявам. Не исках да правя сцени — призна той тихо. — Само дето Лорис ме вбеси. Наистина ли имаш план?

Морган кимна с глава, по устните му заигра лека усмивка.

— Да, имам — той се огледа наоколо и после скочи от коня като подкани останалите да го последват. Влязоха заедно в кралската палатка и насядаха около масата. Само Морган остана прав, с ръце опрени на хълбоците.

— Все още нищо не можем да предприемем. Нужно ни е прикритието на тъмнината, както и време да се подготвим. Но щом се спусне нощта, ето какво предлагам...

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

*Ето моя служител, когото подкрепям, моят избраник,
в когото благоволи душата ми.*

Исаия 42:1

Тази нощ ветровитата равнина на Корът бе осветена от хиляди стражеви огньове, хиляди очи вперени в обсадения град. Пред палатката на Келсън стояха вързани пет коня, чиито копита бяха увити в парцали. Синът на Нигел, Конал, ги пазеше. Неговата задача бе да върне конете обратно, след като онези, които ги яздеха стигнеха до целта си. Младежът се загърна с черно наметало и уви токовете на ботушите си с плат, за да не тропат. Входът на палатката се отметна встрани и оттам излезе баща му, последван от Морган, Дънкан и краля, заедно с двамата епископи.

— Разбираш ли какво трябва да направиш, в случай че се провалим, чичо? — попита Келсън.

— Разбирам — отвърна мрачно Нигел.

— Също и ти, епископ Арилан — продължи младият крал — Зная, че мога да разчитам на тебе.

— Съмнявам се дали ще ви бъда от полза, Ваше Величество — усмихна се леко Арилан. — Планът изглежда разумен, но в случай на нужда, знаете как да се свържете с мен.

— Ще се молим да не се налага такова нещо — отвърна Келсън. После кралят се спусна на едно коляно, а Морган и Дънкан го последваха. След кратко колебание Конал и Кардиъл също коленичиха.

— Бог да бъде с всички ви, мой принце — благослови ги Арилан. — *In nomine Patris, et Filii, et Spiritus Sanctus. Amen.*

После мъжете се изправиха и възседнаха конете си. Пръв потегли Морган, след него Дънкан. Арилан направи знак на Кардиъл да се наведе към него.

— Бог да те пази, приятелю мой — изрече тихо той. — Скръб ще е за мен да си отидеш, преди да е дошло времето ти. Предстои ни много работа заедно, ти и аз.

Кардиъл кимна мрачно, но не проговори, за да не му изневери гласа. Арилан се усмихна.

— Разбираш защо тръгваш ти, а не аз, нали?

— Разбирам, че трябва да помогнеш на принц Нигел, ако стане нужда. Някой трябва да бъде с него, ако нещо се случи с Келсън, да не дава Господ.

Арилан се усмихна и кимна леко.

— Това е само половината от истината. А не ти ли минава през ум, че от четирима ви, ти си единственият без деринска кръв?

Кардиъл погледна косо приятеля си, после сведе очи.

— Обяснявам си го с това, че аз съм водачът на отцепилите се епископи. Така останалите биха се вслушали в думите ми. Но има и друга причина, нали?

Арилан го потупа по рамото.

— Разбира се има и друга причина, но в нея няма нищо страшно, уверявам те. Просто се надявам, че ще имаш възможността да наблюдаваш някой от най-изкусните в деринските заклинания, когато ги прилагат на практика. И макар че зная, че си повярвал с ума си в онова, което ти разказах за дерините, бих искал да го видиш с очите си и да повярваш със сърцето си.

Кардиъл го погледна в очите и му се усмихна измъчено.

— Благодаря ти, Денис. Аз... аз ще се опитам да държа и ума, и сърцето си отворени.

— Не ще те моля за друго — отговори Арилан.

Кардиъл обърна коня си и пое с лек тръс след останалите. Фигурата му сякаш се топеше в светлината на безбройните огънове. Арилан се обърна все така усмихнат и се запъти към Нигел, който продължаваше да стои на входа на кралската палатка.

Около половин час по-късно петимата ездачи слязоха от конете всред дълбока клисура, югоизточно от Корът. Най-напред се бяха насочили на запад, след което завиха на юг, за да се възползват от прикритието на скалите. Сега, на около половин миля от външните стени на града, Морган им направи знак да пазят тишина и навърза конете с общ повод, след което го подаде на Конал.

— Побързай, момко — прошепна той. — Внимавай да не се отклониш навътре, преди да си стигнал до мястото, където завихме. Не искам да те забележат от крепостта.

— Ще внимавам, Ваша Светлост.

— Добре. Сега изчезвай — прошепна Морган и го тупна по коляното. — Дънкан, приятели, да вървим.

Конал поведе колоната от коне нагоре по брега, а Морган се заизкачва по стръмнината. Останалите го изчакаха докато стигне до най-високата точка на прилива и им даде знак да го последват. Фигурите им, загърнати в тъмни наметала, хвърляха неясни сенки в лунната светлина.

Насочиха се към тъмна цепнатина в скалите, която почти не се забелязваше всред гъстите храсти около входа ѝ. Морган се наведе и потъна в нея. Другите трима — Дънкан, Келсън и Кардиъл се спогледаха. Най-сетне Дънкан се пристраши и се наведе към цепнатината. Вътре цареше непрогледен мрак. Внезапно лицето на Морган изплува от тъмнината на сантиметри от неговото.

— Исусе, стресна ме! — изсумтя недоволно Дънкан. — Нищо не виждаме.

Морган се ухили, зъбите му проблеснаха в бледите лунни лъчи.

— Идвайте, по-навътре се разширява, само в началото трябва да се наведете. Ти си първи, Келсън.

— Аз?

— Побързайте. Хайде, помогни му, Дънкан. Трябва да се претрашите.

Келсън се подчини и се сви преди Морган да потъне отново в мрака. Дънкан се наведе, за да помогне на младия крал. Лицето на Келсън бе бледо, а очите окръглени в бледата светлина, докато се взираше в мрака, където трябваше да скочи. После просто изчезна, само едно глухо тупване и неясното проклятие, което краля избълва, показваха, че е стигнал до пода. Дънкан направи знак на Кардиъл да го последва и скоро и четиримата се намираха в тъмното подземие. Морган ги остави да постоят няколко секунди, докато очите им привикнат към тъмнината, а после опипа стената с ръка, докато открие пролуката, която водеше надолу към още по-непрогледна тъмнина. Обърна се към спътниците си и им направи знак да се съберат около него.

— Дотук добре. Всичко е както си го спомням. Не смея обаче да запаля светлина, преди да сме минали първите два завоя, защото не е ясно дали някой не се навърта в района. Хванете се за коланите си, а аз ще вода. Помня добре първите двадесетина метра от пътя.

Останалите изръмжаха одобрително и скоро се наредиха в колона, първо Морган, след него Келсън, Кардиъл и Дънкан. Кралят хвърли един прощален поглед към звездното небе и Морган ги поведе. Няколко минути по-късно водачът им спря, но на останалите им се струваше сякаш са минали години. Мракът ги обгръщаше изцяло, нямаше даже намек за бледата светлина, която ги съпровождаше в началото.

— Всичко наред ли е? — попита Морган.

Всички измърмориха, че са добре, след което Морган пусна ръката на Келсън и отстъпи крачка назад. Кралят се вираше безпомощно, но скоро проумя какво прави Морган. Зеленикава светлина се разля наоколо и Кардиъл ахна като видя, че в ръката на водача им свети малка искряща сфера.

— Спокойно, епископе — рече Морган с протегнатата напред длан. — Това е само светлина, нито добра, нито зла. Ето, докоснете я. Тя е студена и напълно безобидна.

Кардиъл се подпря на стената, когато Морган пристъпи напред. Гледаше го в лицето, не в дланта, където продължаваше да блести зелената лъчиста сфера. Спомни си, че същата светлина обгръщаше главата на Арилан в нощта, когато му разкри, че е дерини.

Кардиъл посегна, но не усети нищо. Само някакъв хладен полъх докосна ръката му, преди да се допре до тази на Морган. После погледна младия генерал в очите и му се усмихна.

— Прости ми, ако ти изглеждам малко плашлив, но...

— Няма нищо — усмихна се Морган в отговор. — Хайде да тръгваме, сега ще стигнем съвсем бързо.

Това бе самата истина. След няколко минути бяха в края на тунела, но там ги чакаше ново препятствие, което не бе предвидено. Част от тавана беше срутена и запречваше изхода. Морган прекара ръка над сферата и тя се издигна плавно, за да увисне ниско над главите им. Кралят и Дънкан се приближиха и тримата заедно затвориха очи, за да изследват докъде стигаха камъните, препречили пътя им. Усетиха, че пред тях се бе събрало езеро от водата на

приливите и насочиха вниманието си към него. После Морган свали наметалото и ръкавиците си и пристъпи напред.

— Какво правиш? — попита Кардиъл и се приближи към него. Думите му сякаш извадиха останалите от сънното им състояние и те също се обърнаха към Морган, който се бе съблякъл полугол.

— Мисля, че отдолу има проход — отвърна той и се насочи към водата. — Сега ще се върна.

После си пое дълбоко дъх и се хвърли надолу с главата. Тримата видяха как изчезва в мрачните дълбини и зачакаха. Изтече цяла минута преди на повърхността да излязат първите мехури. Дънкан се намръщи и насочи светлината към езерото, откъдето се показва мократа глава на Морган и заплува към тях.

— Намерих прохода — изпуфтя той докато си тръскаше косата. — Продължава около метър, но е на два-три метра дълбочина. Можете ли да плувате, епископ Кардиъл?

— Ами, да, само че никога...

— Отлично, не се тревожете — ухили му се окуражаващо Морган. — Келсън, ти си първи. От другата страна е тъмно, но ръба на езерото е само на десетина метра. Веднага щом излезеш направи светлина и се върни да помогнем на Кардиъл. Ще те чакам. Келсън кимна и също се съблече.

— Ами оръжията? Със сигурност ще ни трябва от другата страна.

— Ще си набавим нови в стаичката ми горе, в кулата. Най-напред ще идем там — отвърна Морган и подаде ръка на Келсън.

— Добре. Покажи ми сега тая подводна прелест.

Морган кимна, пое си дъх и се гмурна, а Келсън го последва. След няколко секунди на повърхността се показва само Морган и направи знак на Дънкан да скача. На брега остана само преbledнелият Кардиъл, който недоверчиво топеше босия си крак в хладната вода. Не носеше никакво оръжие, и само дървеното разпятие, окачено на врата му, напомняше епископското му достойнство. Морган се показа за трети път и му махна с ръка.

— Сега ли? — попита плахо Кардиъл.

Морган кимна и му подаде мократа си ръка. Кардиъл приседна до езерото с въздишка. Сивите му очи изглеждаха като на мъченик в зелената светлина на кълбото. После пое дълбоко дъх и хвана ръката

на Морган. Кардиъл зина като удавник, преди да се гмурнат и Морган почувства странно притеснение.

— Мислиш ли, че ще се справиш? — попита тихо той.

— Нямам друг избор — епископът явно се бе примирил с участието си. — Само ми покажи какво да направя.

Морган кимна.

— Входът е на два метра под водата, право надолу. Виждаш ли го?

— Не, но все едно.

— Добре. Сега искам да се гмурнеш, както видя да правят останалите, а аз ще съм плътно до теб, за да те бутам. Главното е да не дишаш, преди да излезем от другата страна. Разбрано?

— Ще опитам — рече измъчено епископът.

Морган се зачуди дали има светия закрилник на удавниците и му отправи мълчалива молитва. После изгаси светлината с едно движение на китката и даде знак на Кардиъл да тръгва. Епископът стисна очи и зарита отчаяно с крака, а Морган го буташе.

Обаче веднага разбра, че така няма да стане, въпреки всички усилия на Кардиъл да се гмурне по-надълбоко. Морган го хвана през кръста и се опита да го повлече към входа с тежестта си, но нещастникът изобщо не знаеше накъде да плува. Видя се принуден да го избута обратно на повърхността, където вече нямаше светлина. Епископът пляскаше панически с ръце като някакъв едър тюлен и се наложи Морган да го прегърне, за да се успокои. Кардиъл успя да си поеме дъх и попита:

— Успяхме ли, Аларик?

Морган бе благодарен, че тъмнината скриваше изражението му от другия.

— Боя се, че не, приятелю — отвърна той, като се опитваше да придаде на гласа си по-ведър тон. — Но този път ще стане, не се тревожи. По-силно трябва да риташ.

Настъпи скръбно мълчание и после Кардиъл се закашля, единственият звук, който нарушаваше плисъка на водата в подземиято.

— Съжалявам, Аларик. Аз... аз нали ти казах, че не ставам за тази работа. Не мога да се гмурна толкова дълбоко.

— Ще трябва да можеш — рече тихо Морган. — Иначе трябва да те оставя тук, а това няма да стане.

— Прав си, за жалост — съгласи се немощно Кардиъл.

— Добре, нека опитаме пак — рече с въздишка Морган. — Този път искам да изпуснеш част от въздуха си, преди да се гмурнем. Така ще потънем по-лесно. От другата страна ще те изтласкам.

— Ами няма ли да ми свърши въздуха? — въпросът на епископа накара Морган да се вцепени. Усети, че човекът е много поизплашен, отколкото даваше да се разбере.

— Не се тревожи. Само недей да дишаш. Сега пускай въздуха и давай.

Чу как епископът си пое дълбоко дъх, издиша бавно и потъна, правейки слаби опити да се гмурне по-надолу. Морган го натисна с всичка сила и го насочи към прохода, но още преди да навлязат навътре, почувства, че човекът изпада в паника. Принуди се да го натика насила в прохода, но усети как тялото му омеква и съпротивата изчезва. Мислено призова Дънкан и Келсън и задърпа безжизненото тяло към повърхността като се молеше Кардиъл да не е глътнал твърде много вода.

Но колкото и вода да бе поел епископът, когато го изнесе на повърхността, бе изпаднал в безсъзнание. Морган отръска главата си и ревна на Дънкан и Келсън да му помогнат. Двамата вече бяха във водата и пренесоха тялото на брега, но това им отне ценни секунди. Морган го обърна по очи и взе да натиска стомаха и гърдите със силни, ритмични движения като заруга ядно щом видя, че от носа и устата му излиза вода, но не започва да диша самостоятелно.

— Дявол го взел! Казах му на туй магаре да не диша под водата! За риба ли се мисли, говедото?

Наложи се да го обърне по гръб, но гърдите на епископа все така не помръдваха. Морган преглътна поредното проклятие и започна да му прави изкуствено дишане. Келсън следеше тревожно за пулса му, а Дънкан дори му удари няколко шамара. След цяла вечност, както им се стори, Кардиъл потрепна в синхрон с дишането на Морган, и тримата подновиха отчаяните си усилия. Дънкан смени Морган и скоро бяха възнаградени със задавената кашлица на удавника, която премина в давещи гърчове Кардиъл се превъртя на хълбок и избълва още вода, а после отвори очи и ги загледа, сякаш ги виждаше за първи път.

— Сигурни ли сте, че не съм умрял? — изграчи той. — Имах най-ужасяващия кошмар.

— Ами, почти беше умрял — каза Морган с облекчение. — Но явно някой се е застъпил за теб пред Господа.

— Слава Богу, тогава — прекръсти се Кардиъл. — Благодаря ви, на всички.

Той приседна с помощта на Морган и отново се закашля, след което им направи знак да му помогнат да стане. Скоро отново продължиха като подкрепяха бившия удавник. Няколко минути покъсно пред тях изникна разклонение. Дясната страна бе запушена от огромен каменен къс, а от лявата сякаш извираше непрогледен мрак. Морган докосна с длани преградата и въздъхна.

— Ама че нещастие. Надявах се коридорът вдясно да е отворен, за да се доберем до кулата, където да се преоблечем и въоръжим.

— Не можем ли да стигнем до там по този коридор? — попита Келсън.

— Да, можем. Само дето трябва да минем по обикновения път през двореца и рискуваме да ни забележат. Все едно, налага се да опитаме. Ще минем през нещо като лабиринт и после ще се изкачим на няколко нива. Пазете тишина.

Малко по-нататък се заизкачваха по дълга и стръмна стълба без парапет, чиято ширина не бе повече от половин метър. Стъпалата завиваха леко вдясно и се низеха едно след друго до безкрайност. Морган изведнъж спря и им направи знак да мълчат. Светлината в дланта му почти угасна, само неясно мъждукане показваше къде е застанал водача им. После в тъмнината се чуха няколко неясни думи и по грубите каменни стени заиграха огнени призраци. Сетне светлината съвсем угасна и Морган се извърна и им прошепна да го последват. Пред тях се отвори врата и се озоваха в стаята на херцога, неговото светилище, където никой не влизаше без разрешението му.

Помещението бе тъмно и смълчано, само бледата луна и звездите проникваха през седемте зелени прозореца. Морган мина безшумно по мекия килим и затъмни прозорците. После извика вълшебната светлина в дланта си и запали огъня в камината. Взе една главня и запали високите свещи на масата до камината. Останалите още мижеха в ярката светлина изпълнила стаята, но вниманието на Кардиъл бе внезапно привлечено от кристалната сфера в средата на масата, поставена на гърба на златен грифон. Светлините се пречупваха през нея и тя изглеждаше, като че плува във въздуха. Кардиъл запристъпва

като омагьосан към нея, но гласът на Дънкан го върна обратно към действителността.

— Нека се поразровим из сандъците на братовчеда и да сменим мокрите дрехи със сухи.

Когато се преоблякоха, само Морган и Дънкан изглеждаха горедолу прилично. Келсън бе навлякъл някаква къса риза, но наметалото бе по-дълго от необходимото и леко се влачеше по пода. Кардиъл пък се бе облякъл целия в черно, но с това приключваше всяка прилика с духовник. Туниката бе твърде стегната в кръста, а ботушите му стягаха, но широкото черно наметало прикриваше останалото. Избърса дървеното си разпятие и отново го сложи на врата си. Същевременно Морган и Дънкан прехвърляха разни мечове и ками от частната колекция на Морган. Най-сетне домакинът им вдигна ръка, за да привлече вниманието им и отиде до голямата дъбова врата, върху която ясно се виждаше големия зелен грифон. Той погледна през окото на грифона от другата страна и им направи знак да мълчат. После отвори вратата и прекоси коридора до отсрещната врата. Остана дълго с ухо опряно в нея, преди да се върне при тях и отново да затвори първата.

— От другата страна има стража, както и предполагам. Дънкан, ела с мен да чуеш. Ако е достатъчно податлив ще можем да го контролираме през вратата. Иначе ще се наложи да го убием.

— Нека поне опитаме — рече Дънкан и се плъзна покрай Морган. Дватамата останаха дълго време с ръце опрени на втората врата като дишаха съвсем леко. Най-сетне Морган поклати глава и измъкна камата си от ножницата. Произнесе беззвучно „Готов“ и Дънкан кимна мрачно, опипвайки ключалката.

Келсън и Кардиъл се приближиха, за да виждат по-добре действията им, а Морган се опря на едно коляно като балансираше внимателно ножа в лявата си ръка. Вратата се откряна безшумно и острието се втурна в очерталия се процеп. Когато Морган отстъпи назад, камата имаше мокър, червен блясък. Чу се глух стон и някакво тяло се свлече тежко от другата страна. Дънкан отвори широко вратата, пред която лежеше един от бунтовниците. Раната бе нанесена в долната част на гърба и бе несъмнено смъртоносна. Морган се поколеба за миг, след което го издърпа навътре в стаята. През лицето на Кардиъл мина сянка и той прекръсти падналия на пода мъж, преди да се присъедини към останалите.

— Съжалявам, но беше неизбежно, епископе — прошепна Морган като притвори вратата и им направи знак да го последват.

Кардиъл кимна, но без да продума, и тръгна след него.

Близо пет минути се промъкваха из разни коридори, преди Морган да свали една от факлите и да натисне част от стената зад нея по особен начин. Изведнъж коридора хлътна навътре и се оформи малка ниша, през която спокойно можеше да мине един човек. Морган ги пусна пред себе си и ги последва като затвори стената зад гърба си. Отдалечиха се от мястото на повече от десет метра преди да спрат.

— Сега ме слушайте и то внимателно, защото сигурно няма да имам време да ви повтора всичко отново. Оттук започват стотици тайни входове, които пресичат замъка на всички нива. Оттук ще отидем право в моите покои, където се обзалагам, че ще намерим или Уорън, или някой от архиепископите. А сега никой да не си отваря устата, докато не ви разреша. Съгласни ли сте?

Никой не възрази, така че четиримата отново тръгнаха и се озоваха в коридор застлан с дебели килими и драперии, окачени по стените. Морган подаде факлата на Дънкан и отмести една от драпериите вляво. В стената имаше скрита пролука, през която надзърна Морган. Внимателно огледа помещението с всичките му познати подробности, което бе негов дом до преди няколко месеца. Както предположи, в стаята бе настанен Уорън де Грей и в момента обсъждаше нещо с командирите си. Морган махна на Дънкан да изгаси светлината и им посочи още няколко шпионки в стената. Така можеха да узнаят какви са плановете им, преди да предприемат каквото и да е.

— И к'во смятате, че ще направят срещу нас? — питаше един от хората на Уорън. — Не че мъ и страх от дерините, пък не се боя да умръ, ако тебе, ама ако херцогът 'земе да използва магия? Ни'ква защитъ немаме срещу туй, освен вярата ни, де.

— Това не е ли достатъчно? — прекъсна го Уорън, седнал с гръб към камината.

— Абе, да, ама...

— Вярвай в правотата на делото ни, Маркъс — обади се трети глас — Господне подкрепи ли Уорън онзи ден, когато ги хванахме в параклиса на Свети Торин? Никаква магия не можа да ни спре.

Уорън поклати глава и се обърна към пламъците.

— Не ти е добър примера, Пол. Морган беше упоен, когато го хванахме в Свети Торин. И аз му вярвам в онова, което ми каза тогава, че не може да използва вълшебната си сила, ако е поел от онази деринска отрова. Нали така разбрахме, че и братовчед му Маклейн е като него. А той не би се разкрил, ако въпросът не бе на живот и смърт.

— Значи все тая, 'сичко мо'е да стори херцогът, за да ни избие — изблея Маркърс. — Сигурно мо'е целия тоя замък да ни го срути връз главите, ако иска. Мо'е...

— Не мо'е — имитира го другият — Той е разумен мъж, нищо, че е дерини. Не би разрушил собствения си дом, освен ако няма друг избор.

В същия момент на вратата се потропа силно. Уорън се изправи, без да каже онова, което си бе намислил и се провикна:

— Влез.

Тропането обаче продължи още по-настойчиво и Пол се запъти към вратата.

— Не могат да чуят, милорд. Стаята е доста добре изолирана. Ще им отворя.

Едва успя да натисне дръжката и в стаята влетя един от сержантите на Уорън.

— Командире, командире, трябва ни помощ! — извика задъхано той още преди да коленичи пред Уорън. Хората ми трупаха камъни на северната стена, когато цялата купчина се сринна.

Уорън се сепна при новината и попита:

— Има ли пострадали?

— Да, сър: Оуен Матисън. Всички други успяха да избягат навреме, но Оуен се спъна и — сега и двата му крака са премазани!

Четирима войника внесоха Оуен и го положиха в краката на Уорън. Сержантът се обърна разтреперан към него и прошепна:

— Помогнете му, сър. Ако искате, можете да го спасите.

Четиримата отстъпиха назад и Уорън кимна леко като им направи знак да го пренесат върху леглото в противоположния край на помещението. Мъжете изпълниха бързо заповедта и после се оттеглиха. Уорън нареди на Маркърс да затвори вратата и пристъпи към леглото. На лицето му се изписа искрено състрадание към пострадалия.

Оуен бе едър и силен мъж, но това не му бе помогнало, когато камъните са се свлекли върху му. От кръста нагоре по нищо не изглеждаше да е пострадал, но краката му бяха смазани и извити под най-невероятен ъгъл. Уорън махна на Маркърс да премести по-близо свещника и положи ръка на челото на Оуен. Мъжът дойде на себе си и простена от болка.

— Чуваш ли ме, Оуен?

Очите на ранения трепнаха и се спряха на Уорън. С усилие успя да прошепне:

— Прости ми, господарю. Трябваше да внимавам повече.

Уорън огледа травмата и отново насочи вниманието си към лицето му.

— Много ли те боли, Оуен?

Онзи кимна и преглътна с усилие, явно му бе трудно да говори. Уорън се взря в очите му и разбра, че човекът с мъка остава в съзнание. Изправи се и протегна ръка към Пол.

— Дай си камата.

Уорън пое оръжието и забеляза, че очите на Оуен се разширяват от страх. Раненият дори направи опит да се изправи, но Уорън го натисна леко към леглото.

— Спокойно, синко. Няма да те ампутирам. Ще си загубиш само панталоните, но нищо друго.

Човекът се отпусна, а Уорън хвана единият от напоените с кръв крачоли и внимателно го разпори до горе. Оуен изкрещя при докосването и припадна. Вторият крачол бе разпорен по същия начин. Краката приличаха по-скоро на някакви окървавени чукани, отколкото на крайници.

Уорън захвърли ножа и заразглежда нараняванията. После се обърна към Маркърс и Пол и ги помоли да му помогнат да намести костите. Когато приключиха, той постоя за миг със събрани ръце и се обърна към останалите.

— Жестоки са раните му. Ако не се погрижим веднага за него, няма да оживее. Никога по-рано не съм лекувал подобно нещо. Помолете се с мен, приятели! Това ще е нужно, даже и ако Бог без друго е решил да спаси този мъж.

Пол, Маркърс и сержантът паднаха на колене като по команда и се втренчиха в Уорън със страхопочитание. Той остана прав дълго време

преди да продума с поглед вперен в краката на пострадалия.

— *In nomine Pairis, et Filii, et Spiriius Sancti, Amen. Oremus.*

Още докато говореше, около главата на Уорън започна да се оформя светъл ореол. Гласът му бе приглушен, така че Морган не успя да чуе думите, но светлината около главата му се виждаше съвсем ясно, когато водачът на бунтовниците протегна ръце и докосна краката на пострадалия.

И всички видяха как ужасните рани се затварят една след друга под дланите му. После Уорън замълча и вдигна леко краката на ранения. Бяха здрави, все едно че никога не са били премазвани от каменната лавина.

— *Per Ipsum, et cum Ipsum, et in Ipso est tibi Deo Pairi omnipotenti in imitate Spiritus Sancti, omnis honor et gloria. Per omnia saecula saeculorum. Amen.*

Думите на Уорън още звучаха в стаята, когато Оуен отвори очи и приседна. Взря се с изумление в краката си и ги заопипва, а другите скочиха на крака. Уорън го погледна за миг и го прекръсти с думите:

— Слава да е на Бога! Чудото бе станало.

Морган вече бе изготвил плана си. Прошепна няколко думи на Дънкан и Келсън, преди да погледне отново през шпионката. В същото време Дънкан изтегли меча си и изчезна в тъмнината. Морган се обърна към Кардиъл.

— Сега ще влезем, Ваша Светлост. Следвайте ме. Те сами подготвиха сцената за нашето появяване и ми се ще да се възползвам от създадената атмосфера. Съгласен ли сте?

Кардиъл кимна тържествено.

— Келсън?

— Готов.

Уорън и хората му още стояха около Оуен, когато откъм камината зад гърба им се чу странен шум. Само Пол бе обърнат с лице в тази посока и се вцепени с широко отворени очи.

— Господарю!

При този вик Уорън и останалите се извърнаха и видяха как лявата стена се отмества встрани и в стаята влизат някакви хора. Даже и в слабата светлина на камината успяха да разпознаят лицето на младия крал, но когато до него се появи златната коса на Морган, всички застинаха в изумление и ужас. Зад тях стоеше още един човек,

чиято сива коса блестеше със стоманен блясък, но Уорън не го позна. Отворът в стената се скри с глухо триене.

Уорън се заозърта като хванат в капан, а хората му се спуснаха към вратата, но там ги посрещна Дънкан с гол меч в ръка. Не изглеждаше враждебно настроен, но позата му издаваше пълна непоколебимост. Уорън се втренчи в Дънкан, за миг пред очите му изплува спомена от последната му среща с младия дерини, който стоеше така гордо пред него сега. С видимо усилие си наложи да овладее паниката, след което се обърна към своя отколешен враг и краля си.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Да не прокълнеш царя нито даже в мисълта си.
Екlesiаст 10:20

— Нареди на хората си да се предадат, Уорън. Аз поемам властта — каза Келсън.

— Не мога да допусна това, Ваше Величество — кафявите очи на Уорън срещнаха тези на краля без никакъв страх. — Пол, повикай стражата.

— Не се приближавай до вратата, Пол — изрева Келсън преди онзи да е направил и крачка.

Лейтенантът се закова като чу името си произнесено от самия крал и погледна към Уорън въпросително. Зад вратата, където стоеше Дънкан, още мъждукаше зеленикаво сияние. Едно леко помръдване с меча и колебанията на Пол бяха окончателно разсеяни.

Уорън не пропусна да забележи страха изписан върху лицето на подчинения му. Морган го следеше с безизразен поглед. Най-сетне въздъхна и сведе очи.

— Е, загубихме, приятели — изрече уморено Уорън. — Хвърлете оръжията и отстъпете. Не можем да противостоим на деринското магьосничество само със стомана.

— Но, командире — възрази един от мъжете.

— Достатъчно, Джеймс — Уорън отново срещна погледа на Келсън — Знаем каква е участта на онези, които тръгват срещу краля си и се провалят. Поне ти и аз, и останалите ще знаем, че сме се били за Господа. А ти, кралю, скъпо ще платиш за кръвта ни в идещия свят.

Четиримата, скупчени зад гърба му, явно не бяха във възторг от идеята, но се подчиниха и разкопчаха коланите и ножниците си. Единствено дрънченето на стомана се смесваше с пукота на огъня в камината, но макар и невъоръжени, бунтовниците гледаха краля си предизвикателно.

Келсън си отбеляза мислено това, преди да направи знак на Дънкан да събере оръжието. Морган кимна леко към ниското кресло до камината и кралят се отпусна в него като прибра краищата на наметалото си с привичен жест. Дънкан отстъпи назад, а Морган застана непосредствено зад креслото. Наблюдателят оставаше с впечатлението, че присъства на официална аудиенция при монарха. Само Кардиъл остана полускрит в сенките в срещуположния край на помещението. Очевидно и хората на Уорън усетиха промяната в ситуацията и нервно очакваха какво ще каже младия крал.

— Ние не искаме живота ти, Уорън, нито този на хората ти — рече Келсън, подчертавайки множественото число в обръщението си. — Желаем само верността ви към короната от този момент нататък, или ако не верността, то поне вашата добра воля да изслушате онова, което имаме да ви кажем в следващите минути.

— Не дължа вяност на дерински крал — изсъска Уорън — Нито пък признавам вече кралския ви произход. Вие, дерините, сте много смели, когато сте обградени от магиите си.

— Така ли? — повдигна учудено вежда Келсън. — Ние пък случайно си спомнихме как веднъж хванахте по подобен начин нашия генерал Морган, като дори не му предоставихте човешкото право да се защити. Явно и човеците имат склонността да налагат насила волята си, а не само дерините, не мислите ли?

— Не ще общувам с онези, които са предали душите си на магията — процеди Уорън и вирна брадичка.

Морган с мъка се въздържа да не се усмихне.

— Не ли? Чудно тогава как успяваш да общуваш със себе си, Уорън? Дарът на изцелението също е вид магия.

— Магия? — Уорън се наежи и се извърна към Морган — Богохулстваш! Как се осмеляваш да сравняваш дара на Божието милосърдие с гнусните си, еретически сили?! Господ, да, нашият Бог е изцелител. А вие не сте достойни дори да дишате въздуха, който Той е сътворил!

— Не ще дам присъда за това кой е достоен да диша — отвърна Морган. — Все пак кажи ми, как разбираш ти дара на изцелението?

— Изцелението? — Уорън премигна и хвърли бърз поглед към съратниците си, за да разбере дали усещат накъде бие Морган. — Та нали в Светото Писание се казва, че Господ е лекувал болните и

недъгавите, както и апостолите му след Него. Дори и ти би трябвало да го знаеш.

Морган кимна.

— Ами какво ще кажете за това, Ваше Преосвещенство, епископ Кардиъл, прав ли е Уорън?

Кардиъл, който до момента предпочиташе да не се показва, пристъпи стреснато напред като чу името си. Пламъците играеха върху епископския му пръстен и той докосна разсеяно дървеното си разпятие, преди да се обърне към водача на бунтовниците.

— Винаги съм вярвал в това, че Господ и учениците му са лекували болните и сакатите — съгласи се без колебание той.

— Отлично — кимна Морган и се обърна към Уорън — Значи и двамата сте съгласни, че изцелението иде право от Господа, и е Негов дар?

— Да — рече Кардиъл.

— Несъмнено — потвърди и Уорън.

— Значи и твоята сила да лекуваш, Уорън, и тя също е дар от Бога, нали?

— Моята сила...

Келсън кръстоса отегчено крака и въздъхна.

— Хайде, Уорън, не увъртай. Знаем, че можеш да изцериш. С очите си видяхме преди малко. И със сигурност знаем, че тази пролет в Кингслейк си излекувал друг човек. Ще отречеш ли?

— Аз разбира се, че не — отвърна Уорън и почервеня леко. — Щом Бог ме е избрал за свое оръдие, кой съм аз, та да се противя на святата Му воля?

— Така е — рече Морган и вдигна ръка, за да му обърнат внимание — И ти твърдиш, че изцелението е дар от Бога.

— Да.

— И че само онези, които са с Божията милост, могат да лекуват?

— Да.

— Нека допуснем тогава, че и дерините могат да носят изцеление? — попита тихо Морган.

— Дерините?!

— И аз съм лекувал, Уорън. А ти разбира се няма да отречеш, че съм дерини. Можем ли тогава да твърдим, че дарът на изцелението също е в силите на дерините?

— В силите на дерините?

Хората на Уорън стояха като зашеметени, а самият той бе по-бял от сняг, само втораченият му поглед загатваше, че в него е останала частица живот. Войниците взеха боязливо да си шушукат като избягваха да гледат застиналото лице на водача си. Внезапно Уорън се олюля и се подпря на ръката на един от мъжете зад него. Сетне успя да възстанови равновесието си и погледна невярващо Морган, но всички усетиха, че във водача на бунта не е останало нищо бунтовно.

— Ти си луд! — прошепна той, когато възвърна способността си да говори — Злото на дерините е размътило ума ти. Вие не можете да изцерявате!

— Със собствените си ръце излекувах Шон лорд Дери миналата есен, когато получи смъртоносна рана от ножа на един наемен убиец в Ретмут — каза тихо Морган. — По-късно в катедралата изцерих собствените си рани. Истината казвам, Уорън, макар и да не мога да обясня как го направих. И хора, и дерини са били лекувани от мен.

— Невъзможно е — измърмори Уорън по-скоро на себе си. — Не може да бъде. Дерините са дяволска семка, тъй са ни учили винаги.

Морган замислено погледна ноктите си, преди да заговори:

— Зная. Понякога и на мен самия така ми се е струвало, особено като си спомням гоненията срещу расата ми. Но и мен са ме учили, че изцерението идва от Бога. А щом мога да лекувам с ръцете си, значи може би... — Бог си служи и с мен, колкото и да съм Му безполезен за друго.

— Не, лъжеш — поклати глава Уорън. — Лъжеш, и се опитваш и мен да оплетеш с лъжите си!

Морган въздъхна и погледна към Келсън, Кардиъл и Дънкан, който върна меч в ножницата и се усмихна странно. После пристъпи напред и освободи вратата. Уорън и хората му се дръпнаха подозрително назад хвърляйки погледи към отворената врата.

— Аларик не лъже — рече Дънкан. — И ако бъдете така любезни да ме изслушате, вместо да мислите как да избягате, може би ще успея да ви го докажа.

Думите му очевидно привлякоха вниманието им, а Уорън го изгледа с подозрение.

— Да не би да искаш да ни демонстрираш как ще излекува някой пред очите ни? — попита Уорън.

— Точно това ви предлагам — отвърна Дънкан със същата странна усмивка.

Морган трепна, а Кардиъл стисна здраво разпятието. Келсън с нищо не издаде тревогата си, но и той никога не бе наблюдавал Морган да изчерява. Бунтовниците обаче го гледаха с нескрито любопитство.

— Е, Уорън?

— Но — кого ще изцери?

Дънкан се усмихна.

— Ето какво предлагам. Уорън, ти не искаш да говориш с нас, докато Морган не те убеди, че казва истината. А ти, Аларик, от своя страна не можеш да го убедиш, без да има кого да излекуваш. Поради това, един от нас трябва да се остави да го наранят леко, за да можеш да покажеш целителната си сила върху него. И тъй като предложението е мое, аз ще бъда доброволец за демонстрацията.

— Какво? — сащиса се Келсън.

— И дума не може да става — заяви Морган.

— Дънкан, не бива да правиш това! — додаде едновременно с него Кардиъл.

Уорън и хората му само ги слушаха с израз на пълно недоверие.

— Защо не? — попита ги Дънкан. — Да не би да имате по-добра идея? Не мисля, че имаме друг избор. Оставаме в задънена улица, ако не успеем да ги убедим. А и не е необходимо да се изкормите за показно. Една драскотина е достатъчно доказателство. Какво ще кажеш, Уорън? Това ще те убеди ли?

— Аз... — Уорън не намери думи да завърши.

— И кой предлагаш да те „одраска“ при това положение — попита Морган с явно неодобрение в сивите си очи.

— Ти, или Келсън, все тая — отвърна Дънкан като се стремеше да не издава притеснението си.

Кардиъл поклати глава непоколебимо.

— Не мога да позволя това. Ти си свещеник, Дънкан. Един свещеник не може да...

— Знаете, че в момента съм лишен от сан, Ваше Преосвещенство. И съм длъжен да сторя това, което трябва да сторя.

След кратко колебание изтегли камата и я подаде с дръжката към тримата.

— Хайде. Един от вас да го направи и да приключваме по-бързо, докато не съм се отказал.

— Не! — прекъсна го Уорън. Направи крачка напред и впери гневен поглед в тях.

— Някакви възражения ли имаш? — попита спокойно Келсън.

Уорън махна нервно с ръка и закри из стаята, като клатеше ядно глава.

— Измяна, измяна! Не мога да ви вярвам! Как да съм сигурен, че не сте измислили всичко само, за да ме заблудите, да нараните този човек само привидно, и само привидно да го изцерите. Това не е доказателство. Дяволът е изкусен в лъжите и илюзиите.

Дънкан погледна приятелите си, после рязко се обърна към Уорън и му подаде камата.

— Тогава ти ще ме клъцнеш, Уорън. Ти ще нанесеш раната, чието изцеление ще ти бъде за свидетелство, че говорим истината.

— Аз? — Уорън се дръпна назад — Но аз никога...

— Никога не си нанасял някому рана ли, Уорън? — присмя му се Морган. — Съмнявам се. Но ако е вярно, то толкова по-важно е ти да го порежеш сега. Искаш доказателства, добре, ще ги имаш. Но и ти ще вземеш участие в доказването.

Уорън се втренчи в тях сякаш се чудеше дали не му готвят нещо, после отстъпи назад и отблъсна камата.

— Добре, ще направя, каквото предлагате. Но не с неговата кама. Искам една от нашите, за които зная, че са чисти от деринските магии.

— Както ти харесва — съгласи се Дънкан и прибра камата в калъфа ѝ.

Същевременно Уорън се наведе край купчината мечове, събрани преди малко и се спря на къс боен нож с дръжка от слонова кост и кръст инкрустиран върху предпазителя му. Пламъците играеха по бляскавата стомана. Уорън целуна кръста и се обърна мълчаливо.

— Ще те помоля — обади се Дънкан — да се ограничиш до рана, която ти самият би могъл да излекуваш.

Ленената му риза бе наполовина разкопчана и той я изхлузи през врата си.

— Също така, ако решиш да ми нанесеш смъртоносен удар, то нека той бъде такъв, че да не умра мигновено, за да има Аларик възможност да използва лечебните си сили.

Уорън се огледа притеснено и стисна здраво дръжката на ножа.

— Няма да ти нанесе рана, която сам да не мога да изцеля.

— Благодаря — каза Дънкан. Бе пребледнял, но не даваше признаци, че се страхува, когато се изправи пред Уорън.

Бунтовникът се приближи бавно. Бе предпазлив и някак си скован, но в същото време изпитваше вътрешно задоволство от предоставената му възможност да нарани врага си. През ума му мина мисълта, че ако реши може да убие поне този дерини, но имаше и нещо друго, което не го оставяше на спокойствие — може би те все пак казваха истината и не биваше да съди прибързано.

Щом се доближи на една ръка разстояние от Дънкан спря и се насили да го погледне в очите. Те бяха ведри и спокойни. Отклони погледа си надолу към гърдите му. Кожата бе бледа, изглежда, че Дънкан рядко излизаше на слънце. Раменете обаче бяха широки и стегнатите мускули ясно се очертаваха под кожата. За мъж бе доста слабо окосмен. На лявото рамо се забелязваше малък белег, такъв имаше и от дясната страна на гърдите — вероятно бяха следи от стари тренировки с меч.

Уорън бавно вдигна ножа, докато върха му опря в лявото рамо. Дънкан не трепна при докосването на стоманата, но бунтовникът вече не намери сили да го погледне в лицето.

— Не се бави — прошепна Дънкан, готвейки се да посрещне удара.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Опитал си ме и познал си ме.

Псалми 139:1

Изведнъж Дънкан почувства разкъсваща болка в лявото си рамо и цялото му тяло изтръпна. За един безкраен миг осъзна лудия блясък в очите на Уорън, предупредителния вик на Келсън и Аларик, който го прихвана под мишниците, за да не се свлече на пода.

После Аларик изкрещя на Уорън да се дръпне и онзи сякаш дойде на себе си и се сгърчи от ужас, виждайки какво е направил. После Аларик издърпа острието от рамото му. Никой друг не помръдна от мястото си. Братовчед му се наведе над него и прошепна нещо, което Дънкан не схвана.

— Дънкан? Дънкан, чуваш ли ме? По дяволите, Уорън! Не трябваше да го удриш така силно! Дънкан, аз съм, Аларик. Слушай ме!

Дънкан разбра, че ако се концентрира може да разбира думите само по движението на устните. Премигна и погледна братовчед си занесено и като че мина цяла вечност, преди да успее да кимне слабо. Успя да види дръжката от слонова кост на камата на Уорън. По нея имаше някакви ръждиви петна.

Отново вдигна поглед към Аларик и го обзе пълно спокойствие. Морган докосна леко челото му.

— Тежка е раната, Дънкан — промърмори той. — Ще трябва да ми помогнеш. Опитай се да превъзмогнеш болката. Искам да си в съзнание, защото не съм сигурен, че ще мога да се справя сам.

Дънкан извърна леко глава и прошепна:

— Давай. Ще се държа.

Сивите очи на Морган го гледаха със състрадание. После го привдигна и го остави да се опре на гърдите му. Дънкан се подпря на дясната си ръка, за да го улесни, доколкото е възможно.

— Давай — прошепна отново Дънкан.

Лявата ръка на Морган мина леко над раната. Ударът бе силен и дълбок, защото дори костта бе засегната. Кръвта бликаше на струи, явно някаква артерия беше разкъсана. После Дънкан почувства как ръцете на братовчед му притискат раната и кръвта избива между пръстите. Съзнанието му се докосна до неговото, оттам идваха вълни на спокойствие и сигурност, които отмиваха агонията.

Болката остана някъде назад. Отвори рязко очите си и ги прикова в тези на Аларик. В един миг умовете им се срещнаха и връзката помежду им стана по-здрава от най-силното ръкостискане.

После и двамата затвориха очи като по команда и Дънкан чу в главата си странен напев, който идваше от дълбините на самото му същество. Връзката помежду им стана неразрушима, и покоя, който му носеше бе като вечност. Някаква огромна призрачна ръка го докосна и той почувства нечие трето присъствие над тях, което никога по-рано не бе усещал. После болката изчезна и кръвта спря. Дънкан отвори очи и видя Аларик все така надвесен над него, връзката помежду им се разпадаше. Привдигна се леко и изви глава да погледне рамото си. Морган вдигна изцапаните си с кръв ръце и се усмихна. Раната я нямаше!

Блед белег очертаваше контурите ѝ, но дори и той се различаваше все по-трудно. Огромното количество кръв, което загуби се бе изпарило почти без следа. Вдигна лявата си ръка без всякакво усилие и едва тогава се обърна за пръв път към останалите. Уорън стоеше най-близо — бял като платно и вцепенен от изумление. Келсън и Кардиъл стояха непосредствено зад него, а малко по-встрани бяха хората на Уорън. Дънкан се усмихна уморено и сведе глава.

— Благодаря ти, Аларик — прошепна той.

Морган отвърна на усмивката му и го повдигна да седне.

— Е, Уорън, приемаш ли това, което видя? Трябва да признаеш, че Бог е дал дара на изцерението не само на теб, но и на дерините.

Уорън успя да се откъсне от вцепенението си и поклати глава.

— Не може да бъде. Дерините не могат да лекуват. А ти как лекуваш? Значи това е част от силата ти. И аз, който също мога да лекувам...

Изведнъж се сепна, като осъзна до какъв извод го водят разсъжденията му и пребледня още повече, ако това изобщо бе възможно. Морган забеляза реакцията му и разбра, че е постигнал

поне част от целта си. Помогна на Дънкан да се изправи и се обърна към Уорън с усмивка.

— Да, трябва да приемеш и тази възможност, Уорън — каза меко той. — Ако ти го бях казал преди, просто нямаше да ме изслушаш. Сега може би ще си малко по-обективен. Ние смятаме, че ти също си дерини.

— Това не е възможно — прошепна Уорън зашеметено. — Няма как да съм. Нали съм мразил дерините през целия си живот? И знам, че измежду предците ми няма дерини. Невъзможно е.

— Всъщност е напълно възможно — намеси се предпазливо Келсън. — Мнозина от нас до края на живота си не подозират, че са такива, докато не се случи нещо съвсем неочаквано, което да им отвори очите. Може би си чувал как майка ми разбра за деринския си произход? А никой не е допускар, че Джихана Гуинидска има нещо общо с дерините. Тя ги мразеше от дъното на душата си, Уорън, може би дори повече от теб.

— Но как — как може някой да разбере със сигурност? — попита тихо Уорън. — Как да зная дали съм дерини?

Морган се усмихна.

— Джихана разбра като използва сили, които не знаеше, че притежава, но за това я принудиха обстоятелствата. От друга страна има хора, чиито необичайни сили не могат да се обяснят с дерински произход. Единственият сигурен начин е да се прочете съзнанието на другия. Мога да го направя за теб, стига да искаш.

— Да се прочете съзнанието?

— Трябва просто да се отпуснеш и да не мислиш за нищо, а аз ще вляза в ума ти с моя. Не мога да ти обясня как разбирам дали си дерини, щом се свържа с теб, но го разбирам със сигурност. Повярвай ми, че имам тази способност. Ще ми позволиш ли да го направя?

— Да... да влезеш в ума ми? Аз... — Уорън погледна безпомощно към Кардиъл като неволно призна епископската му власт по този начин. — Това позволено ли е, Ваша Светлост? Аз... аз не съм сигурен как да постъпя в такъв случай. Дайте ми съвет, моля ви.

— Вярвам на Морган — рече тихо Кардиъл. — Не зная как го прави, но съм сигурен, че казва истината. И макар и да не съм се докосвал до ума му, смятам, че намеренията му са благородни. Ти трябва да видиш недоразумението, което ни изправи едни срещу

други, и да се присъединиш към нас. Гуинид трябва да е единен, за да се вдигне срещу Уенсит от Торънт. Ти със сигурност разбираш това.

— Но да позволя на Морган... — Гласът му трепна, когато се обърна към младия генерал.

— Споделям тревогата ти по този въпрос. Чувствата ми към теб все още носят спомена за враждата ни. Но никой друг, освен мен не може да изпълни тази задача. Келсън има дарбата, но му липсва опита, който аз имам. А се боя, че успя да изтощиш Дънкан докрай с раната, която му нанесе. Предстои ни да направим нещо, изискващо много енергия и не мога да позволя на Дънкан да поеме този риск. Той е изчерпан. Нямах друг избор, освен мен, стига разбира се да искаш да научиш истината за себе си.

Уорън сведе поглед към краката си и замълча, преди да се обърне към хората си.

— Истината ми кажете — прошепна той — Вярвате ли, че съм дерини? Пол? Оуен?

Пол погледна останалите и пристъпи колебливо напред.

— Аз... аз ще говоря от името на всички ни, милорд, и... що се отнася до нас — ние не знаем какво да мислим.

— Но какво да направя? — изплака жално Уорън.

Пол си размени поглед с мъжете зад него и рече:

— Трябва да научите истината, милорд. Може би сме сбъркали по отношение на дерините. Ако и вие сте такъв, то значи не цялата им раса е зла. Ще ви следваме до Ада и обратно, ако трябва, но... трябва да знаете истината.

Раменете на Уорън увиснаха. Усети, че е загубил и се обърна към Морган с думите:

— Изглежда се налага да приема предложението ти. Последователите ми трябва да знаят кой съм, и признавам, че и аз искам да разбера. Какво трябва да направя?

Морган подаде ризата на Дънкан и обърна стола към камината.

— Не мисли, че си загубил, Уорън — рече той и направи знак на останалите да се отдръпнат, спомняйки си последния път, когато отвори съзнанието си за друг човек. — Просто ще споделим един с друг умовете си, ще работим заедно. Винаги можеш да скъсаш връзката помежду ни, ако се уплашиш и не искаш да продължаваме.

Обещавам ти, че няма да посегна на свободната ти воля. Седни тук, ако обичаш.

Уорън преглътна тежко и приседна на ръба на стола с лице към огъня. Морган мина зад него и сложи ръце на рамената му, за да го издърпа да се настани по удобно. Сетне заговори. Гласът му бе тих и успокояващ в осветената от пламъците стая.

— Отпусни се, Уорън. Облегни се и гледай огъня. В това, което ще направим, почти не се използва магия. Отпусни се и гледай огъня. Насочи вниманието си върху докосването на ръцете ми и гласа ми. Нищо не може да те нарани, Уорън, обещавам ти. Отпусни се и ме последвай. Само пламъците се движат покрай нас. Следвай ме.

Гласът на Морган се носеше като песен, утихваше и се люшкаше заедно с огъня. Уорън се отпусна. Отслаби натиска на ръцете си върху раменете му и човекът не трепна. Това бе добър знак. Уорън бавно потъваше в магията на напевния глас и Морган се концентрира върху грифона, който носеше — това бе първата фаза от четенето на едно съзнание. Разшири сетивната си мрежа около Уорън и усети, че човекът е в стадия на лек транс, дишаше дълбоко и очите му почти се затваряха.

Морган внимателно обви слепоочията му с дланите си и пристъпи към директния контакт. Уорън не се възпротиви при първия досег със съзнанието му и Аларик въздъхна облекчено. Наведе се над него и загледа лицето му. Уорън спеше. Проникна в ума му без усилие.

Пет минути по-късно Морган се обърна към Келсън и Дънкан. Очите му ги гледаха сякаш от огромно разстояние.

— Колко е красива подредбата на съзнанието му под плесента на омразата към дерините — прошепна Морган — но съм почти сигурен, че не е дерини. Бихте ли потвърдили?

Келсън и Дънкан се приближиха безмълвно към Уорън и докоснаха челото му едновременно. Миг по-късно се отдръпнаха назад.

— Прав беше. Не е дерини — прошепна Дънкан.

— И все пак умее да изцелява — учуди се Келсън. — Освен това има дарбата да убеждава другите. От всички таланти на дерините тези двата са най-полезни за човек като него, които твърди, че има божествена мисия на земята.

Морган кимна и отново се взря в лицето на Уорън.

— Прав си. Но аз все пак ще му разкрия част от истинската същност на дерините, за да има какво да противопостави на наслоените си предубеждения срещу нас. После ще го събудя.

Отново притвори очи и докосна раменете на Уорън. Онзи трепна и се взря в Морган с учудване.

— Значи... не съм дерини — въздъхна той с изражение на страхопочитание. — Колко странно разочарование изпитвам поради това. Нямах представа, че...

— Но сега разбираш всичко, нали? — попита Морган уморено.

— Просто не знам как съм могъл да бъда така предубеден към вас. И дали наистина Бог ме е избрал за нещо?

— Силата ти иде от другаде, не е свързана с дерините — каза тихо Дънкан. — Може би Бог наистина те е избрал, но погрешно си изтълкувал волята Му за тебе.

Уорън погледна стреснато Дънкан и осъзна, че редом с него е и Келсън, който го изучаваше мрачно. През ума му мина, че не трябва да седи в присъствието на краля и се изправи бързо.

— Ваше Величество, простете ми. Всичко, което ви казах порано, всичко що сторих против вас през последните месеци, колко много съм ви огорчил!

— Искам само да си ми верен — рече просто Келсън — Помогни ни да убедим архиепископите в това, което току-що узна, за да тръгнем заедно срещу Уенсит. Ако направиш това, то ще простя на теб и съратниците ти всичко, което сторихте. Нужна ми е помощта ти, Уорън.

— С радост ще ви я дам, Ваше Величество — рече Уорън и падна на колене пред Келсън.

Хората му го последваха с готовност.

Келсън докосна леко рамото му и им направи знак да станат.

— Благодаря ви, господа, но нямаме време за церемонии. Уорън, най-добре ще е да решим как най-бързо да разпространим новината за настъпилата с теб промяна. Какво предлагаш?

Уорън се замисли за миг и кимна.

— Да, имам идея, Ваше Величество. Често съм имал видения за опасности, които предстоят да се случат. Хората ми вярваха на тези видения. Така ще постъпя и сега, ще им кажа, че през нощта ме е посетил ангел и ми е наредил да бъда верен на краля си, за да не падне

Гуинид. По-късно ще имаме време да им разкрием цялата истина. Междувременно мълвата ще се разпространи и сутринта ще е по-лесно да обявим присъствието ви в замъка, а това ще е най-силният коз срещу архиепископите. Съгласен ли сте с това?

— Морган? — попита Келсън.

— Уорън, имаш усет за хубава интрига — усмихна се Аларик. — Ще могат ли хората ти да се заемат със задачата веднага?

Бунтовникът кимна.

— Отлично. Когато приключите, ще се срещнем в кулата горе. Междувременно бих искал да се посъветвам с неколцина от офицерите ми. Вярвам, че мога да ги открия в тъмницата долу?

— Уви, прав сте. Там са — призна Уорън.

— Няма значение. Ще ида да ги отключа. Нека се срещнем горе след два часа.

— По-добре след три — намеси се Пол де Джендъс.

Морган сви рамене.

— Късно е. Трябва да побързате. След два часа ще ви чакаме. Съгласни?

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

И той ще издигне знаме за народите отдалеч.
Исаия 5:26

Призори нямаше ни един в Корът, който да не бе узнал за чудните видения, споходили лорд Уорън през нощта. Всъщност, защитниците на крепостта се състояха в основната си част от хора на Уорън, които бяха фанатично предани на вожда си, но промяната в отношението му към дерините ги озадачи. От друга страна войските на архиепископите бяха малобройни и новото положение ги поставяше с вързани ръце. В ранните часове на утрото неколцина от тях допуснаха грешката да се усъмнят в истинността на чутото и се опитаха да попречат на хората на Уорън. Опитът им обаче приключи в тъмниците на Корът, където верните последователи на Уорън ги затвориха.

Така първите слънчеви лъчи свариха архиепископите Лорис и Кориган, заедно с още половин дузина съратници, в параклиса на херцога, за да отслужат утринната литургия, или по-право да обсъдят тревожните вести от изминалата нощ. Видението на Уорън не зарадва никой от тях, а действителните му последствия бяха направо немислими.

— Продължавам да твърдя, че това е някаква нелепост — говореше Лорис. — Уорън прекалява с историите си. Какви видения може да има в такъв момент? Това е нещо нечувано!

Прелатите се бяха скупчили в единия край на параклиса, а Лорис се разхождаше нервно пред тях. Бръчките на старостта бяха болезнено ясни върху лицето на Кориган и той седеше оклюмал на ниското столче встрани от останалите като по този начин показваше, че отстъпва по сан единствено на Лорис. Другите — Де Лейси, Креода от Карбъри, Карстън от Меара, Ифър и двама отпътуващите епископи, Морис и Конлан, ги гледаха с нескрита тревога. Вратата на параклиса

бе залостена отвътре. Конлан, един от по-младите, прочисти гърлото си.

— Твърдите, че е нещо нечувано, но според мен нещата отиват на зло. Изглежда, че Уорън е склонен да приеме компромис спрямо дерините. Ами ако реши да подкрепи краля?

— Точно така — съгласи се Ифър. — Чух, че той дори обмисля подобна стъпка. С армията обсаждаща стените ни, това е много сериозна заплаха за нас.

Лорис ги изгледа ядосано и излая:

— Няма да посмее. Освен това хората на Уорън трудно ще си променят възгледите за една нощ.

— Може би не — прекъсна го Креода. Гласът на стария епископ бе дрезгав и стържещ. — Може би не, но тази сутрин става нещо странно. Не го ли усещате? Половината от личната ми охрана не се появи тази сутрин. И стражата по стените е сменена.

— Хм, едва ли има някой да знае какво точно е било видението на Уорън — обади се отново Лорис.

— Не е точно така — каза Де Лейси. — Един от помощниците ми тази сутрин научил от стражите, че Уорън е видял ангел.

— Ангел?

— Нелепост някаква! — възмути се Лорис.

Де Лейси сви рамене.

— Така поне ми каза. Ангел с огнен ореол дошъл при Уорън през нощта и го предупредил да внимава какво върши.

— По дяволите, това вече е прекалено! — избухна Лорис — Не може просто да сънува нещо си и да хвърли на вятъра целия ни труд. Какво си мисли, че предст...

Внезапно на вратата се потропа и всички млъкнаха. Тропането се повтори и погледите се обърнаха към Лорис. Конлан стана като по команда и се отправи към вратата на параклиса.

— Кой е?

Настъпи кратка пауза.

— Уорън е. Какво значи това? Защо сте се заключили?

Конлан погледна въпросително към Лорис и отмести тежкото резе, след което се дръпна встрани пред Уорън и лейтенантите му, съпроводени от цял взвод войници. Един от тях побутна Конлан към останалите епископи.

— Какво означава всичко това? — попита Лорис с цялото достойнство на духовния си сан.

Уорън се поклони леко с тържествено изражение.

— Добро утро, Ваше Високопреосвещенство — изрече сковано той. — Вярвам, че вие и останалите епископи прекарахте спокойно нощта.

— Стига предисловия, Уорън — прекъсна го Лорис. — Защо прекъсна утринните ни задължения с въоръжените си мъже? Те не трябва да прекрачват прага на Господния дом.

— Такива действия понякога са наложителни, Архиепископе — отговори спокойно Уорън. — Дойдох да ви помоля да отмените отлъчването от църквата.

— С въоръжени хора? — започна гневно Лорис.

— Чуйте ме, Архиепископе. Желая да отмените отлъчването на Аларик Морган, Дънкан Маклейн и краля, както и на целия Коруин.

— Какво? Да не си се побъркал?

— Не съм, Архиепископе. Но със сигурност ще се ядосам, ако не приемете искането ми.

При това Лорис зяпна и от устата му излезе пяна.

— Това... това е лудост! Конлан, повикай стражата. Няма да се подчиним на подобно...

— Пол, залости вратата — изрева Уорън преди Лорис да е довършил изречението си. — А вие, архиепископе, млъкнете и слушайте. Ваше Величество, бихте ли се намесили?

Прелатите ахнаха при думите на Уорън, защото вратичката до олтара се отвори и оттам излезе Келсън, загърнат в червена мантия. Следваха го Дънкан, Кардиъл, Морган и неколцина от офицерите му. Гарвановата коса на краля бе увенчана със златен обръч. Морган бе облечен с една от родовите си мантии, златния грифон блестеше над сребристия плат. Дънкан бе целия в черно — тежка сребърна брошка изобразяваше герба на рода Маклейн. Кардиъл също бе в черно, но по ръба на дрехата му искряха изящни сребърни ивици. На главата си носеше красива сребърна митра.

Впечатлението предизвикано от появата им моментално се изписа върху лицата на прелатите. Неколцина се прекръстиха боязливо. Конлан и Кorigан видимо пребледняха и дори Лорис занемя в яростта си.

После хората на Уорън паднаха на едно коляно пред краля. Келсън бавно се извърна към застиналите епископи и направи знак на войниците да станат. Сетне прекоси параклиса заедно с придружителите си и застана редом с Уорън. Епископите се отдръпнаха уплашено назад. Едва тогава благоволи да обърне персонално внимание на Лорис.

— Е, архиепископе, нима сте забравили клетвата си за вяност към нас? — сивите студени очи го гледаха презрително изпод златния обръч.

Лорис събираше с усилие останките от достойнството си.

— При всичкото ми уважение към вас, сир, вие сте отлъчен.

Този факт ви лишава от прерогативите, които вашето рождение заявява като неотменими. За нас, вие сте мъртъв.

— Ама аз не съм, архиепископе — рече Келсън. — Нито пък Морган, нито отец Маклейн, нито останалите, които анатемосахте поради някакво си недоразумение. Дори Уорън признава властта ни сега.

— Уорън е предател! — изстреля Лорис. — Измамили сте го с деринските ви шашми. Излъгали сте го.

— Напротив — прекъсна го Келсън. — Уорън е верен поданик. Той разбра грешката си и се отказа от предишните си убеждения и доброволно се присъедини към нас. Инцидентът в Свети Торин, върху който изглежда се гради цялото ви обвинение, сега е приключен. Ако продължавате да отстоявате неподчинението си въз основа на този единствен случай, то стигаме до извода, че то се основава на нещо по-сериозно, което ви кара да се бунтувате срещу краля си. Не Уорън е предателят тук. Той вече не се сражава срещу мен.

— Направили сте му нещо! — кресна Лорис и го посочи с пръст. — Използвали сте злокобната си сила да извратите ума му. Той не би се променил така, ако не бяхте вие.

Морган пристъпи напред и погледна заплашително Лорис.

— Не забравяй на кого говориш, архиепископе — изрече той с копrien глас. — Дори кралското търпение може да се изчерпа.

— Брей! — Лорис погледна отегчено нагоре. — Този еретик иска да го слушаме. Нямам какво повече да ви кажа и на двамата. Ни не ще отстъпим във вярата си.

— Тогава ще останете под стража тук, в Корът, докато промените възгледите си — каза тихо Келсън. — Няма да търпя наглостта ви. Стража, отведете архиепископ Лорис. Епископ Кардиъл, от днес вие ставате духовен пастир на Гуинид, докато Курията се събере официално и потвърди назначението ви, или избере друг верен наш поданик. Архиепископ Лорис вече не е приемлив в очите на Короната.

— Ваше Величество, не можете да направите това! — Лорис се задърпа в ръцете на двамата стражи. — Абсурдно е да се мисли такова нещо!

— Тихо, архиепископе, или ще ви откарат насила. Онези, които не искат да последват Негово Високопреосвещенство, имат две алтернативи. Ако считате, че не сте в състояние добросъвестно да ни помогнете в борбата срещу нашественика Уенсит, то ще ви оставим свободно да се оттеглите в съответните ви епархии, където да запазите пълен неутралитет, докато войната приключи.

Но ако не можете да опазите обещанието си за ненамеса, тогава ще ви помолим да не се обричате с клетва, която да не изпълните. За вас ще е далеч по-добре да останете под домашен арест тук, в Корът, отколкото да попаднете пред очите ми, когато разбере, че сте ме предали.

— А за останалите, дано има и такива, остава възможността да възвърнете доброто си име, независимо от делата ви през последните месеци. Ако някой от вас се поклони на краля си сега, в знак на вяроност към Короната, ще се радвам да простя предишните ви грешки и да ви приема обратно под моя закрила. Вашите молитви и подкрепа ще са неоченима помощ в борбата ни срещу Уенсит.

Той огледа лицата на прелатите още веднъж, преди да продължи.

Е, Ваши преосвещенства? Какво решавате? Арест, манастир или Короната? Даден ви е избор.

Заклучението на Келсън дойде твърде много за освирепелия Лорис.

— Не ви дава никакъв избор! — кресна архиепископът. — Нямаме никакъв избор, когато става въпрос за ерес! Кориган, не ще предадеш вратата си, нали? Креода, Конлан, няма да се поклоните на този нагъл младеж, пък бил той и крал?

Келсън махна с ръка и един от войниците, които държаха Лорис, напъха парцал в устата му.

— Предупредих те — каза Келсън с поглед все така вперен в останалите. — Сега решавайте. Нямаме време за размишления.

Епископ Креода се прокашля нервно и пристъпи напред.

— Не мога да говоря от името на братята си, сир, но не искам да ви се противопоставям повече. Ако Ваше Величество благоволи, ще се оттегля в Карбъри. Аз наистина не знам вече в какво да вярвам.

Келсън кимна отсечено и отново се обърна към другите. След кратко колебание Ифър и Карстън пристъпиха напред. Ифър се поклони леко, преди да заговори.

— Ние също молим за вашата снизходителност, сир. Приемаме предложението ви и ще се оттеглим в епархиите си. Даваме ви думата си.

Келсън кимна.

— А останалите? Казах ви, че не разполагам с много време.

Епископ Конлан решително пристъпи напред и падна на едно коляно пред Келсън.

— За втори път коленича пред вас, сир. Случаят в Свети Торий е забравен. Щом вярвате в невинността на Морган и Маклейн, това ми е достатъчно. Всички се бяхме подвели в хаоса на онези събития. Моля да ни простите, сир!

— Прощавам ти на драго сърце, епископ Конлан — Келсън се протегна и докосна леко рамото му. — Ще яздиш ли на север заедно с нас?

— С цялото си сърце, Ваше Величество.

— Добре.

Келсън погледна останалите. Лорис сумтеше и се дърпаше в отчаяните си опити да говори. Креода, Ифър и Карстън отиваха в епархиите си, оставаха още двама, които не бяха взели решение.

— Де Лейси, ти какво ще правиш?

Де Лейси сведе поглед за дълго, после внезапно падна на колене и рече:

— Простете ми нерешителността, млади кралю, но аз съм стар, а старите хора трудно се отказват от миналото си. Не съм свикнал да се противя нито на краля си, нито на архиепископа си.

— Изглежда, че си принуден да се противиш на един от двама ни Де Лейси. Кой от нас да бъде?

Де Лейси сведе глава.

— С вас ще тръгна, Кралю. Само ще помоля да се возя в талига, вместо да яздя. Трудно ще е за костите ми да се тръскат на седлото, а вие ще искате да напредваме бързо.

Капитан, погрижете се за превоза на Негово Преосвещенство. Ами ти, Кориган? Поотделно ли трябва да ви питам? Имаше достатъчно време да вземеш решение до сега.

Кориган бе пепеляв на цвят. Месестото му лице лъщеше от пот. Дълго гледа ту към колегите си, ту към Лорис, който продължаваше да трепери в ръцете на войниците. После извади носна кърпа и взе да бърше челото си. Хвърли един прощален поглед към Лорис и зараглежда ръцете си.

— Простете ми, сир, но вече съм стар, и болен, и уморен. Боя се, че не сте прав, но нямам сили да ви се противопоставям. И се боя, че не е за мен вече да стоя в арест. Моля да ми разрешите да се завърна в Ретмут. Не... не се чувствам добре.

— Отлично — рече тихо Келсън. — Щом ми даваш дума, че няма да ми пречиш, свободен си да си вървиш. Благодаря на всички ви, че не направихте нещата по-сложни, отколкото и без друго са. А сега, Морган, Уорън, лорд Хамилтън, искам да потеглим по обяд, ако е възможно. Моля да подготвите незабавно заминаването ни.

Когато армиите потеглиха, следобедът преваляше, но Келсън все пак даде заповед за тръгване. Ако не почиват през нощта, на следния ден щяха да пресекат по-голямата част от Коруин. При такова темпо щяха да стигнат до Кардоса призори на втория ден от заминаването им. Оттам ги чакаше още един двудневен преход до долината, където ги чакаха съюзническите сили. Както и да го смятаха, преди да се срещнат с Уенсит щеше да мине поне една седмица. Келсън се молеше това да не се окаже фатално.

Никой не посмя да се жалва поради късното потегляне от Корът. Батальоните се насочваха един подир друг на северозапад. Кралските знамена се вееха редом със сиво-черните соколи на Уорън, а до тях бяха и виолетовите флагове на елитния корпус на Кардиъл. Колите от обоза громоляха по пътищата, а кавалерията препускаше направо през ливадите. Зад тях идеха стадата добитък за прехраната на

войската, а най-подир идваше ариергарда на Морган. Самият крал яздеше на чело на колоната, заобиколен от личната си охрана.

Келсън отново бе сложил златните доспехи на кралете на Гуинид, а на кръста му висеше тежкия боен меч на баща му, който сам го бе носил преди години в първата си битка като млад крал. Златният шлем на главата му блестеше като самото слънце, когато потеглиха този следобед, а над него се вееше гордо алено перо. Загърнат бе с червено наметало, в такъв цвят бяха и ръкавиците му от най-фина кожа. До него язدهа най-близките му съмишленици: Морган, Дънкан, Кардиъл и Арилан, Нигел заедно със сина си Конал, офицерите на Морган и мнозина други.

Тъй бе подредена армията, когато напусна Корът. Така се появи и пред Уенсит няколко дни по-късно. Но сега им бе достатъчно дори това, че напуснаха Корът обединени, че им предстоеше среща с приятели, преди да ударят врага си и че бяха удържали моралната победа зад стените на обсаждания до вчера град.

Много славни дни на рат стояха пред Келсън Гуинидски. Но през идните години колцина щяха да се помнят? Този ден обаче, когато Келсън излезе от Корът, отбеляза първата му военна победа, независимо от факта, че никой не извади меч.

Духовете щяха да са все тъй бодри, когато армията стигнеше Дхаса два дни по-късно.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

*Да/Самият ми близък приятел, комуто имах доверие,
който ядеше хляба ми, дигна своята пета против мене.*

Псалми 41:9

Пристигнаха в Дхаса навреме и прекараха там един ден и една нощ, като обсъждаха окончателните планове за битката при Кардоса, но новините от фронта бяха оскъдни. Северната армия не бе пратила вестноосци до тях повече от седмица. Тревогата им постепенно нарастваше, а северът и изтокът оставаха все така безмълвни. Сега, след като Гуинид бе отново обединен, изхода от предстоящата война не изглеждаше така зловещ, особено ако се вземе предвид числеността на кралската армия. Но неизвестността плашеше. Морган бе особено разтревожен заради загубения си контакт с Дери.

А бяха правили безброй отчаяни опити да го търсят. Морган и Дънкан често се събираха преди срещата с Уорън и след като потеглиха от Корът, за да се свържат с Дери чрез магията на медальона, която бе действала безотказно преди.

Всичко обаче бе напразно. Морган беше убеден, че може поне да открие къде се намира младия благородник, но той сякаш бе изчезнал без следа. Дори да напрягаше силите си до границата на издръжливостта си, пак не успя да докосне и частица от съзнанието на Дери. Принуди се с неохота да признае, че или адютантът му е мъртъв, или че е попаднал в клопката на чудовищна сила, която не позволяваше нито да се обади на Морган, нито да бъде открит от него. Но и в двата случая Морган страдаше за момчето и мисълта за него идваше като леден душ след бляскавата им победа при Корът.

В нощта преди армията да потегли към Кардоса, свещите горяха до късно в двореца на епископа на Дхаса. Кардиъл с радост отстъпи

заседателната зала на Курията на Келсън и военните му съветници, за да могат да работят на спокойствие. В долината под стените на града войниците спяха покрай стотиците стражеви огньове, докато техните водачи обсъждаха плановете си.

Блюдата бяха изнесени от залата на Курията след късната вечеря и сега на тяхно място лежах разгънати карти и планове, и генералите разгорещено спореха относно стратегията на предстоящите сражения. Червени стрелки в картите обозначаваха предвижданията на кралската армия, а почивките между преходите се отбелязваха с кръст. Встрани бяха поставени подноси с плодове и сирена и мъжете разсеяно посягаха към тях. Наистина наоколо имаше и бокали пълни с вино, но дори в този късен час атмосферата си оставаше трезва. Генералите явно се вслушваха в мненията на военните съветници на епископите, защото независимо от духовното си образование, те често даваха много задълбочени предложения относно бъдещите им действия. Присъстваха дори и някои от по-ниските военни чинове, в случай че опитът им на ветерани се окажеше потребен. Само потракването на ножниците в дъбовите мебели и приглушените гласове нарушаваха тишината в помещението.

Кралят явно не искаше да натрапва присъствието си тази вечер. Келсън прекара повече време с духовниците и дребните благородници от двора си, опитвайки се да успокои духовете, облечен в проста роба и без златния кралски обръч на главата. Не се ангажираше с никакви планове, освен с най-важните, а всичко друго оставяше на Морган, Нигел и генералите си. Посвети всичките си усилия на командирите си, за да им вдъхне сигурност и надежда, защото не им оставаше друга, освен искрената им клетва за вярност.

Отиваше при пълководците си само, когато го помолеха настоятелно да вземе някое решение извън тяхната компетенция. Имаше обаче доблестта да си признае, че по военните въпроси знае далеч по-малко от своите генерали и военни съветници, независимо от факта, че е син на Брайън. В момента най-разумно бе да не командва много-много, за да не засегне някой. Хората му трябваше да са единни, когато се изправят срещу Уенсит от Торънт.

Келсън не бе единствения, който се опитваше да изглади отношенията и да помири духовете на Гуинидските благородници. В другия край на залата Морган и епископ Конлан обсъждаха нещо с

трима от западните барони на херцога, които се присъединиха към армията в Корът. Там бяха и неколцина от по-младите благородници заедно с Конал и се оглеждаха наоколо с широко отворени очи. Нигел също участваше до преди малко в разговора, но сега отиде при Уорън и графът на Данок, за да изглади спора им.

Само Дънкан изглежда не бе погълнат изцяло от заниманията на останалите. Келсън зърна свещеника да гледа разсеяно през прозореца. Цялата вечер Дънкан бе стоял на страна, защото не се считаше за военен експерт, както и Келсън. Но кралят знаеше, че Дънкан е обучен боец и е получил основно военно образование при баща си, преди да се посвети на Бога. Чудеше се какво ли може да го тревожи, защото не бе типично за него да стои така настрана. В този момент към Келсън се приближиха двама епископи, за да му предадат някакво ново съобщение.

Дънкан въздъхна и се облегна на перваза. Сянка мина над сините му очи докато оглеждаше планините на изток от Дхаса. Пръстите му барабанияха нервно по каменната стена.

Трудно можеше да обясни какво го тревожи, ако го попитат. Естествено безкрайните спорове и очакваното потегляне го бяха изморили. Но в сърцето му се бе загнездила неясна тревога за Дери. Дънкан разбираше, че смъртта на младия лорд бе тежко бреме за Морган. Независимо от буйния си и често необуздан темперамент, Дери успя да спечели приятелството на Морган, нещо, с което малцина можеха да се похвалят. Ако младежът бе загинал поради нареждането на Аларик да отиде на разузнаване, той никога нямаше да си го прости, независимо, че първоначалната идея бе на Келсън.

Освен това Дънкан имаше и собствените си грижи — призиванието му не можеше да се съчетае с деринската му кръв.

Изад далечните хълмове се носеше вълчи вой и Дънкан отново огледа градските стени. Към двореца се приближаваха няколко факли. Вратите се отвориха и конниците влязоха във вътрешния двор. Един от групата — паж или скуайър — очевидно се държеше с големи усилия на седлото, главата му се люшкеше, а тялото бе ниско приведено. Трудно бе да се различат подробности от това разстояние, но устата му изглеждаше странно изкривена. Появиха се още факли, но когато един от войниците улови коня на пострадалия за юздите, животното се препъна и краката му се подкосиха, а ездачът падна на земята като

някаква тъмна купчина. Нещастникът се изправи с мъка, подпря се на един от стражите и вдигна измъчен поглед към прозореца на Дънкан, преди да се отправи към стълбите.

Дънкан се хвана за перваза и се вторачи в него докато не се скри от поглед. Униформата му бе позната, небесносинята коприна на рода Маклейн бе нещо, с което бе свикнал от детинство, както и спящия лъв избродиран на гърдите.

Но туниката му беше мръсна и измачкана, и зацапана с почервен цвят от този на пръстта, а лъвът на гърдите бе разкъсан.

Какво се бе случило? Да не би момъкът да носеше вести от армията на херцог Джеърд?

Долу войниците убиха ранения кон и това прогони всички мисли от главата на Дънкан. Вестоносецът щеше да застане направо пред Келсън, в това нямаше никакво съмнение. Обърна се да потърси Морган или краля и в същия момент вратите на залата се отвориха широко и стражите въведоха ранения. Дънкан веднага разбра, че засъхналата боя по туниката му не бе нищо друго, а кръв. Лявото му око бе полускрито в син оток, а по цялото тяло се виждаха незараснали рани. Препъна се на прага и щеше да падне, ако стражите не го бяха подхванали под мишниците.

— Къде е краля? — задъхано изрече момчето докато оглеждаше залата с размътен поглед. — Нося спешни вести за него!

В този момент съзря Келсън, който се насочи към него още, когато се появи на вратата. Момъкът се опита да коленичи, но само се свлече на пода. Морган и Дънкан си проправиха път през тълпата и застанаха до него. Аларик повдигна леко главата му. Наоколо се скупчиха останалите благородници.

— Припадна от изтощение — каза Морган и докосна леко челото му. — Има и треска от раните си.

— Конал, донеси вино — нареди Келсън. — Отец Дънкан, той носи цветовете на баща ти. Познаваш ли го?

Дънкан поклати глава и прехапа устни.

— Дори да съм го виждал по-рано, съм го забравил, сир. Видях го да идва, конят му бе полумъртъв от изтощение.

— Хм — изръмжа Морган докато оглеждаше раните му. — Бързал е като дявол, дано няма и нещо счупено. Я виж, какво ли е това?

Под туниката му имаше малък копринен вързоп, завързан здраво. Не успя да го отвори поради засъхналата по него кръв. Келсън се пресегна и хвана свободния му край. С общи усилия успяха да го развържат. Оказа се някаква емблема — там, където нямаше кръв ясно се виждаше скачащ черен елен в сребърен кръг. Фонът бе оранжево-червен.

Келсън подсвирна и хвърли знамето като несъзнателно си избърса ръцете в панталоните. Всички познаваха скачащия елен на Торънт и какво можеше да означава кървавото знаме. Кралят се обърна към припадналия паж сред гробна тишина. Конал се върна с виното и Морган го поднесе към устните на момчето. По лицето му премина тръпка.

— Хайде, пийни си момко — прошепна Морган и сипа малко вино между зъбите му.

Раненият изстена и се опита да извърти глава, но Морган не му позволи.

— Не, пийни си още. Бъди добро момче. Сега отвори очи и се опитай да ни разкажеш какво стана. Негово Величество те чака.

Момъкът отвори очи и се взря в Келсън и Дънкан до него. После прехапа устни със сподавена въздишка. Аларик докосна леко челото му.

— Всичко е наред, синко. Кажи ни какво стана и после ще можеш да почиваш.

Момчето преглътна и се вторачи в Келсън, сякаш неговото присъствие бе единственото нещо, което го държеше в съзнание. За всички бе ясно, че може да припадне отново.

— Сир — започна той слабо — свършени сме. Ужасна битка — предател сред нас — армията на херцог Джеърд, цялата — разбита...

Гласът му заглъхна и той отново изпадна в несвяст. Морган опипа притеснено пулса му. Очите му бяха тревожни, когато се обърна към Келсън.

— Не изглежда да има смъртоносни рани — няколко драскотини и страшна преумора, нищо, че дрехите му са целите в кръв. Но няма да издържи, може би след няколко часа...

Гласът му се повдигна въпросително, когато изрече последното. Келсън поклати глава.

— Не става, Аларик. Не можем да чакаме толкова време. Битка, предател, армията на херцога разбита... трябва да разберем какво е станало.

— Ако го принудя да дойде отново в съзнание, това би го убило.

— Налага се да поемем този риск.

Морган погледна първо момчето, после Келсън.

— Нека опитам по друг начин, принце. Няма да е безопасно, но все пак...

Двамата се гледаха продължително преди Келсън да кимне леко.

— Можеш ли да го направиш тук, без излишни рискове? — Въпросът на краля засягаше едновременно безопасността на Морган и тази на вестоносеца.

Аларик сведе очи.

— Ти трябва да научиш истината, принце. А твоите барони трябва рано или късно да видят делата ми. Не мисля, че имаме избор.

— Тогава действай — Келсън си пое дъх и го погледна окуражаващо. — Господа, умолявам ви да се отдръпнете и да освободите на Аларик място за работа. Съобщението на момчето е жизненоважно за нас и само дарбите на нашия приятел ще ни позволят да го научим, без да жертваме живота на вестоносеца. Никой от вас не е застрашен от това.

Неколцина от благородниците замърмориха неодобрително и дори се запътиха към вратите, но погледа на Келсън ги прикова по местата им. Само тези, които стояха най-близо, се отдръпнаха встрани. До Морган останаха единствено Дънкан и Келсън. Аларик приседна и взе главата на пажа в скута си. Залата се смълча. Мнозинството от присъстващите за първи път виждаха силата на дерини в действие.

Морган ги изглежда съсредоточено — лицата на повечето издаваха уплаха, а някои дори враждебност. Никога по-рано не бе изглеждал тъй уязвим с момчето, припаднало в скута му. И никога след това сивите му очи не погледнаха тъй кротко лицата на потенциални врагове.

Нужно бе да се роди доверие помежду им. Не беше време да се вадят старите вражди. Истината не биваше да се крие повече. Тези хора щяха веднъж завинаги да проумеят, че страховитите сили на дерините можеха да се ползват и за добро. Много неща зависеха от това какво щеше да се случи през следващите няколко минути. Грешките бяха недопустими.

Морган си позволи да се усмихне леко, преди да каже онова, което бе намислил.

— Разбирам страховете ви, господа. Чули сте разни слухове за силата ми и за способностите на такива като мене. Нормално е да се боите от това, което не разбирате.

Ще чуете и ще видите нещо твърде странно за пас. Но така изглежда всичко непознато, преди да стане познато. Дори аз не мога да предскажа със сигурност какво ще се случи след малко, защото не зная през какви мъки е минало това момче. Ще ви помоля само да не ми пречите, без значение какво ще стане. Само наблюдавайте, без да коментирате. Излагам се на по-голяма опасност, отколкото можете да предположите.

Щом се наведе към момчето, зрителите въздъхнаха облекчено и млъкнаха. Морган го погали по русата глава и сложи лявата си ръка с пръстена с грифона под брадичката му. За последен път потърси Келсън и Дънкан, след което съзнателно се отпусна в първата фаза на транс на Турин, усвоен така отдавна. После главата му клюмна, дишането стана равномерно и дълбоко. Момчето потръпна под ръцете му и замря.

— Кръв.

Морган прошепна думата, но гласът му бе странно променен, като че някой друг говореше чрез него. Хората, които го слушаха, усетиха ледени тръпки.

— Колко много кръв — повтори Морган, този път по-високо. — Навсякъде има кръв.

Главата му се вдигна, макар че остана все така със затворени очи.

Дънкан погледна тревожно към Келсън, странната промяна с лицето на братовчед му го притесняваше. Вече подозираше какво възнамерява да стори Аларик и това го уплаши, независимо, че добре познаваше същността на процеса. Навлажни устните си, без да смее да отклони погледа си от Морган.

— Кой си ти? — попита тихо той.

— О, Господи, кой идва? — каза Морган, сякаш изобщо не разбра въпроса му. Гласът му вече звучеше направо момчешки, точно както предполагаше Дънкан. — А, това е само господаря Джеърдс верните му съюзници, графа на Марли и приятелите му... Момче, донеси вино за моя благороден другар от Марли, Бран Корис води

подкрепления. Донеси вино, момко, къде ти е уважението към графа на Марли!

Морган замълча и продължи почти шепнешком, така че останалите трябваше да дойдат по-близо, за да го чуват.

— Армията на Бран Корис идва с нас. Кралското синьо ще се вее редом със спящите лъвове на Касан. Сега вече всичко е наред.

— Какво става! Войниците на Бран Корис вадят мечовете си!

Очите на Морган се отвориха широко, но той продължи да говори, или по-скоро да пици от ужас.

— Не! Не предателство! Не е възможно! Хората на Корис носят скачащия елен под щитовете си! Избиват войниците на херцога! Ужасно клане в редиците на Касан!

— Господарю! Господарю Маклейн! Спасявайте се! Хората на Марли са ни предали! Бягайте, бягайте, Ваша светлост! Загубени сме! Господи, загубени сме!

Със сподавен вик Морган се сви на пода, гърчове разтърсиха тялото му. Келсън се наведе към него, но Дънкан го спря. Напрегнато гледаха докато риданията му утигнаха и спряха съвсем.

Отново вдигна глава, но очите му бяха пусти. Изражението му бе на човек, завърнал се от ада.

— Виждам господаря ми, пада от коня — прошепна тихо Морган, при което Дънкан изстена. — Не знам дали е мъртъв. Аз лежа между убитите, правя се на умрял.

Морган потрепери и продължи хълцайки:

— Свил съм се под тялото на умиращ рицар, кръвта му се стича по дрехите ми. Не ме откриха. Скоро битката свърши и се спусна нощ, но не съм в безопасност. Хората на Марли отвеждат пленените, а тежко ранените ги заколват на място, нито един жив не напусна това поле, освен окован във вериги.

Всичко е тихо и моят рицар е вече мъртъв, използвавам изпод тялото му и шепна молитва за душата му, защото макар и неволно ме спаси от смърт.

Лицето на Морган се сгърчи и дясната му ръка стисна копrienното знаме донесено от момчето.

— В ръката на рицаря виждам черния елен на Торънт, а на щита му са изобразени сините орли на Марли.

— Взимам знамето, нали трябва да докажа какво видях. Нощта ме скрива. Два, не три коня уморих, докато стигна портите на Дхаса.

Очите му проблеснаха леко и Дънкан реши, че Морган излиза от трансa, но странния глас отново изкриви устните му.

— Изпълних мисията си, кралят знае за предателството на Бран Корис. Дори господарят Джеърд да е мъртъв, младият ни крал ще отмъсти за кръвта му. Боже... пази... го.

При това главата на Морган клюмна отново надолу и този път Дънкан не попречи на Келсън да го докосне. Минута по-късно тялото му се отпусна и Морган въздъхна. Сетне пусна окървавената коприна и отвори очи. Дълго гледа свитото на пода момче припомняйки си споделения с него ужас, а после сложи ръка на челото му. Сивите очи се притвориха за миг и най-сетне вдигна поглед към Келсън. По бузите му още личаха сълзите пролени по време на трансa, но той не направи опит да ги избърше.

— Горчиви вести ни донесе това момче, принце — рече тихо Морган. — Тежко бреме сложиха те на плещите ми.

— Вестта за предателство никога не е леко бреме — продума мрачно Келсън. — Добре ли си?

— Само малко уморен, сир. Дънкан, съжалявам за баща ти. Жалко, че момчето не е видяло какво е станало с него после.

— Аз съм последния му син — прошепна Дънкан. — Трябваше да съм редом с него. Той вече бе твърде стар, за да застане начело на армията.

Аларик кимна, защото знаеше какво изпитва братовчед му, после се обърна към благородниците и епископите. Двама скуайъри дойдоха да отведат момчето да си легне, но не посмяха да го погледнат в очите. Морган се изправи и се подпря на ръката на Келсън. Дори в ярко осветената стая очите му изглеждаха тъмни, като мастилени езера пълни с тайна и мощ незасегната от изнуреното тяло.

Но за негова изненада, нито един от онези, върху които спря погледа си, не трепна. Епископите пристъпваха от крак на крак, но никой не излезе от залата. Генералите и съветниците също го гледаха с неподправено уважение без сянка на недоверие. Нямаше никой в залата, който да не бе склонен да отдаде почитта си на Морган, ако това се очакваше от него — и присъствието на Келсън с нищо не променяше отношението им.

Само кралят изглежда не бе впечатлен от магическото представление, което бяха наблюдавали. Лицето му изразяваше сподавен гняв, но не и страхопочитание, когато се обърна към хората си.

— Както можете да предположите, господа, вестта за предателството на Бран Корис ме разгневи много. А загубата на херцог Джеърд е удар, чиито последствия тепърва има да понесем.

Погледна съчувствено към Дънкан, който сведе поглед.

— Но мисля, че вече няма никакъв спор какво трябва да предприемем. Графът на Марли влезе в съюз с най-яростния ни враг и предаде собствената си кръв. И не ще избегне възмездието.

— Но кои са от неговата кръв, Ваше Величество? — прошепна епископ Толивър. — Кои сме ние, събрани наполовина дерини и хора? Къде е границата? И кой е от правата страна?

— Който върши правото, той е от правата страна — намеси се Кардиъл. — Без значение дали с човек, дерини или наполовина от двете. Не кръвта ни тласка да избираме между добро и зло. Душата ни го решава.

— Но всички сме тъй различни... — Толивър погледна към Морган със страхопочитание.

— Няма значение — отвърна Кардиъл. — Хора или дерини, винаги има нещо, което да ни свързва. И то е по-силно от кръвта, клетвата или заклинанията. Това е нашата сигурност, че сме на страната на светлината. А другите, що са се вrekli в мрака, винаги ще са наши врагове. Без значение дали са обвързани с кръв, клетва или магия.

Епископите се спогледаха и замълчаха. Кардиъл се обърна към Келсън и се поклони.

— Аз и братята ми ще помагаме с всичко, на което сме способни, Ваше Величество. Новините за Бран Корис ще променят ли намерението ви да тръгнем призори?

Келсън бе благодарен за застъпничеството на епископа, но поклати глава.

— Мисля, че не, Ваша Светлост. Предлагам всички да поспят малко и да подсигурием провизии за войската. Нужна ми е помощта на всеки един от вас през идните дни.

— Но ние не сме бойци, сир — възрази старият епископ Карстън. — Каква полза може да имате...

— Може да се молите за мен, епископе. За нас.

Карстън отвори уста и пак я затвори като риба на сухо. Сетне се поклони и се върна при колегите си. Скоро хората взеха да се разотиват. Само Нигел и генералите се заеха отново с картите си, но тонът на обсъждането бе далеч по-вял от преди. Келсън забеляза, че Морган отведе Дънкан до прозореца и поговориха няколко минути преди да се присъединят към останалите. Плановете трябваше да се преработят основно в светлината на новите вести. Скоро Келсън се отдели от военния съвет и застана до една от камините. Морган веднага забеляза отсъствието му и дойде при него.

— Надявам се не смяташ, че победата на Бран се дължи изцяло на твоето недоглеждане — рече тихо той. — Току-що Дънкан ми каза, че ако бе тръгнал с баща си към Ренгарт, това нямаше да се случи.

Келсън сведе поглед.

— Не. Но съпругата на Бран и наследникът му са тук, в Дхаса. Знаеше ли?

— Не съм изненадан. Убежище ли са търсили?

Келсън сви рамене.

— Така мисля. Тук има много жени и деца. Бран има имение недалеч оттук, но явно е решил, че в Дхаса ще е по-безопасно. Не смятам, че е замислял предателството си дълго време. Поне така ми изглежда.

— И аз мисля, че предателството му е станало без подготовка — съгласи се Морган. — Никой не би изпратил жена си и наследника си за заложници, ако може да го предотврати.

— Да, но предпоставките за предателството му бяха налице — промърмори Келсън. — И аз трябваше да го предвидя. Всички знаехме, че Бран недоволства от доста време. Не биваше да го изпращам тъй близо до противника.

— Мислех, че няма да се обвиняваш за станалото — усмихна се леко Морган. — Ако това ще те успокои, на твое място и аз бих постъпил така — и щях да сбъркам. Винаги може да се случи да сгрешим.

— Трябваше да го предвидя — повтори Келсън. — Това е мое задължение.

Морган въздъхна и погледна разсеяно към военния съвет. Искаше му се да смени темата.

— Спомена за наследника му. Смяташ ли, че може да ни създаде проблеми?

Келсън изръмжа и на лицето му се изписа сардоническа усмивка.

— Младият Брендан? Не, едва ли. Той още не е навършил четири години. Друго ме тревожи, графинята и нейното семейство винаги са били верни на короната. Няма да ми е лесно да ѝ съобщя, че съпругът ѝ е предател.

— Искаш ли аз да ѝ го кажа?

Келсън поклати глава.

— Не, това е моя работа. Тук ще си по-полезен. Освен това имам известен опит с истерични жени. Майка ми бе точно такава на моменти, ако си спомняш.

Морган се усмихна като се сети за високата кралица Джихана, затворена сега в манастир, за да се бори със собствената си деринска душа. Да, Келсън имаше предостатъчно опит в това отношение. Морган не се съмняваше, че кралят ще се справи отлично в тази ситуация, без чужда помощ.

— Добре, принце — поклони се леко Морган. — Дватамата с Нигел ще изготвим плановете с останалите и след час ще сме по леглата. Ще изпратя някой да те повика, ако присъствието ти тук стане необходимо.

Келсън кимна доволен от предоставилата му се възможност да изчезне без излишни обяснения. Дънкан обаче го видя да излиза и след като си размениха поглед с Морган, също напусна залата. Аларик разбра, че братовчед му иска да остане сам с мислите си и се върна на масата, за да чуе докъде е стигнало обсъждането. Забеляза, че върху картите са се появили нови обозначения след вестта за обединението на Бран Корис с армията на Уенсит, а равнините между Дхаса и Кардоса вече не бяха заети от войските на Джеърд.

В най-северните области все още стояха ярките оранжеви линии на херцог Иуон, но сега това бе дълбокия тил на врага и дори тази съюзническа армия да съществуваше, на нея не можеше да се разчита. Всъщност единственото, което делеше Уенсит от беззащитния Гуинид, бе кралската армия, събрана около Дхаса.

— Значи знаем със сигурност, че Джеърд е разбит южно от Кардоса, някъде в Ренгарт — обобщава Нигел. — Не е ясно с колко войска разполага Уенсит, но хората на Бран са около 3500 според последните сведения. Доколкото ни е известно, те все още са разположени на стан някъде тук, по източните граници на равнината, в началото на дефилето на Кардоса.

— Нашите обединени сили възлизат на 12 000 войници. Ден и половина бърз ход са достатъчни, за да стигнем до дефилето. Смятам, че ще е най-разумно там да издигнем защитните си укрепления, защото не е ясно колко хора е пратил Уенсит в помощ на Бран.

Останалите съветници изръмжаха одобрително.

— Добре тогава. Елас, ти и генерал Реми поемате командването на левия фланг тук. Годуин, ти и Мортимър ще...

Нигел продължи да изрежда подробностите и задълженията на всеки пълководец в предстоящия поход. Морган мина встрани, за да може да наблюдава реакцията на всеки един по отделно. В залата влезе адютантът на Нигел с някакъв плик, но Аларик го спря и пое писмото от ръцете му, за да не прекъсва работата на всички. Печатите бяха стандартни и Морган не си направи труд да ги огледа внимателно, но един от тях, голям и жълт, привлече погледа му. Морган се намръщи и в следния момент го позна. Разчупи го с треперещи пръсти и трескаво разчете съобщението.

Разбута хората около Нигел и го хвана за рамото, с което привлече всеобщото внимание.

— Прощавай, Нигел, но ето една добра новина. Господа, това е писмо от генерал Глодрут, който както добре знаете бе с армията на херцог Джеърд...

Думите му се загубиха в общата гълчава от изумление. Морган се принуди да тропва по масата докато всички млъкнат. Хората явно с усилие сдържаха емоциите си докато прочете цялото писмо.

— Ето какво пише Глодрут — Джеърд е ранен и хванат в плен, но е жив със сигурност. С него са графът на Дженас и благородниците Лестър, Харкнес, Колиър и епископ Ричард от Найфорд. Самият той заедно с лорд Бърхард се изтеглили от битката с около сто мъже и още толкова вероятно са успели да избягат на запад.

Последните му думи бяха посрещнати с радостни възгласи, но Морган вдигна ръка, за да запази тишина.

— Новините несъмнено са добри, но Глодрут пише, че по негово мнение битката е ужасен разгром. Били са абсолютно неподготвени. Смята, че около 60 процента от войниците са загинали, а останалите са отведени в плен. Утре ще се присъедини към нас с малцината оцелели.

— Какво?

— По дяволите! Не е толкова зле! Морган, къде...

— Какво още пише, Ваша Светлост?

Морган поклати глава и си запробива път към вратата, като размахваше писмото.

— Съжалявам, господа, това е всичко. Нигел, след малко се връщам. Дънкан и Келсън трябва да знаят за това.

Не успя да открие Дънкан. Колкото до Келсън, той се бе заел с далеч по-трудна задача, макар и не така спешна, както тази на военните в залата. Веднага щом си тръгна, кралят се запъти към стаята на графиня Рикенда, съпруга на Бран Корис. Бързо я откри на горния етаж в източното крило, но цяла вечност мина, докато слугите успеят да събудят господарката си. Келсън се въртеше нервно из гостната докато сънените прислужници донесат свеци и подредят стаята. Лунната светлина падаше косо през източните прозорци и придаваше на помещението призрачен и плашещ вид, който още повече тормозеше уморения крал.

Най-после вратата на спалнята се отвори и графинята се поклони на госта си. Келсън обаче се оказа неподготвен за стройната, млада фигура, облечена в бяло. Лейди Рикенда изобщо не приличаше на съпруга си. Лицето ѝ имаше нежен овал, който подчертаваше морскосините ѝ очи, тъй странни и контрастни на фона на червеникавозлатистите ѝ къдри. Келсън знаеше, че е майка на малкия Корис и че е поне десет години по-възрастна от него самия, но никак не можа да повярва, че тя не е просто момиче, едва навлязло в моминството си.

Само дрехите загатваха за истинското ѝ положение и възраст. Бяло наметало покриваше бялата ѝ риза без никакви бродерии и украшения, сякаш бе чакала ужасните новини, които младият крал ѝ носеше. След като отпрати слугите си, тя изслуша спокойно вестта за предателството на мъжа ѝ. После се обърна мълчаливо към прозореца и задълго остана неподвижна — златиста сянка в бледата лунна светлина.

— Да повикам ли някоя от прислужничките ви, Милейди? — попита Келсън, който взе да се притеснява от мълчанието ѝ. Боеше се, че всеки момент жената може да припадне или да изпадне в истерия, както правеха често дамите с благородна кръв.

Рикенда поклати бавно глава, при което една от панделките ѝ падна на пода. Тежкият годежен пръстен на мъжа ѝ проблесна, когато се облегна на перваза и на Келсън му се стори, че някаква капка се плъзна надолу по камъка.

Но дланта ѝ покри сълзата, ако изобщо бе сълза и кралят видя, че пръстите ѝ не треперят от сподавеното усилие. Рикенда бе дъщеря на благородници и бе възпитана стоически да посреща съдбата, без да жертва достойнството си. Келсън си помисли, че в нещо прилича на майка му.

— Съжалявам, милейди — изрече най-сетне той като осъзна, че с нищо не може да облекчи скръбта ѝ. — Ако... ако това ще ви успокои, бъдете сигурна, че предателството на съпруга ви, няма да промени отношението ми към вас и сина ви. Вие ще бъдете под личната ми защита докато...

Последва отсечено почукване по външната врата и познатият глас на Морган попита:

— Келсън?

Келсън се обърна стреснато, без да забележи ефекта, който гласът на Морган оказа върху жената до прозореца. Тя пребледня и стисна с побелелите си пръсти перваза. Аларик влезе в стаята и се поклони учтиво към нея без всъщност да я забелязва. Явно бе изцяло погълнат от съобщението, което носеше. Рикенда изслуша с удивление новините на Морган, като че не можеше да повярва на чуто.

— Прости ми безпокойството, принце — измърмори Морган докато сочеше на Келсън печата на плика. — Предполагам, че ще искаш да го прочетеш незабавно. Херцог Джеърд е пленен, но жив. Генерал Глодрут и неколцина други са успели да се спасят. Много се зарадвахме на новината.

— Глодрут! — възкликна Келсън и отиде до свещите да прочете останалото. — Също и Бърхард! Извинете ме, милейди. Вестите са наистина важни.

При тези думи Морган се сепна сякаш едва сега забеляза, че в стаята има и трети човек. Нещо в тези сини очи го хвърли назад в

миналото. В главата му изплува спомен от последната пролет, когато заедно с Дънкан пътуваха към Дхаса и бяха застигнати от карета точно преди Свети Торин. Тогава за първи път видя тези очи и огнената коса; за втори път се срещна с нея преди една седмица, когато заедно със сина си присъстваше на вечернята. Искаше да попита Дънкан за нея, но забрави. Сега образът стоеше пред очите му, по-ярък от всякога.

Коя бе тя? И какво правеше тук в покоите на графинята на Марли?

Неволно пристъпи към нея, после спря объркано и се поклони леко, за да прикрие объркването си. Кръвта му бучеше в ушите и не можеше да разсъждава ясно. Единственото, което можа да стори, бе да я погледне в очите и да промърмори:

— Милейди.

Тя му се усмихна колебливо.

— Разбирам, че не е бил обикновен ловец на име Елън онзи, който измъкна каляската ми при Свети Торин през пролетта — каза меко тя.

Морган не пропусна да отбележи, че Рендълските езера едва ли са по-сини от очите ѝ.

— Вашето лице бе последното нещо, което си спомням през онзи ужасен ден, когато забравих всичко — прошепна Морган като изостави окончателно етикета и формалностите. — Оттогава ви зърнах само веднъж, но вие не ме забелязахте. Обаче сънувах...

Внезапно замълча като усети, че няма право да говори всички тези неща, а жената сведе очи и се заигра разсеяно с подгъва на дрехата си.

— Простете, милорд, но не зная как да се обръщам към вас. Аз... — Келсън прочете писмото и откри с изненада, че двамата си говорят.

— Милейди, простете недодяланите ми маниери. Съвсем забравих да ви представя Негова Светлост, херцога на Коруин. Морган, това е лейди Рикенда, съпруга на Бран Корис.

Стомахът на Морган се сви, когато Келсън спомена името на предателя и с усилие на волята си наложи поне външно спокойствие.

Разбира се, че бе жената на Бран, иначе какво ще прави в тази стая?

Рикенда от Марли! Съпруга на Бран Корис! Каква извратена прищявка на съдбата ги бе срещнала на пътя за Дхаса само, за да ги

раздели завинаги тук, зад стените на града? Рикенда от Марли, Боже, как можа да е така недосетлив?

Прочисти си гърлото и се поклони отново, за да скрие чувствата си.

— О, лейди Рикенда и аз вече сме се срещали, сир. Преди няколко месеца имах честта да ѝ помогна да измъкнем каляската ѝ от тинята до Свети Торин. Е, тогава ѝ се представих под друго име. Нямах как да разбере кой съм в действителност.

— Не той, аз — отвърна Рикенда и вирна смело брадичката си, но без да среща погледа на Морган.

— Аха — рече Келсън. Очите му прескачаха от единия на другия докато мислеше на какво се дължи странната реакция на Морган. Най-после се предаде и се усмихна лъчезарно.

— Е, радвам се, че си останал рицар дори и под чуждо име, Морган. Милейди, ако ни извините, ще ви напуснем сега. Лорд Аларик и аз имаме още доста работа. Освен това предполагам, че искате да останете сама за известно време. Моля, не се колебайте, ако ви потрябвам за нещо.

— Много сте любезен, Ваше Величество — промълви Рикенда като се поклони ниско и сведе поглед.

— А, няма нищо. Морган, да тръгваме.

— Както кажете, принце.

— Един момент, сир.

Келсън се извърна и видя, че графинята го гледа много особено.

— Има ли нещо друго, милейди.

Рикенда си пое дълбоко дъх и направи крачка към него. Ръцете и бяха свити нервно. После падна на колене пред краля и сведе глава. Келсън се облещи към Морган.

— Направете ми услуга, сир, умолявам ви!

— Услуга ли, милейди? Рикенда погледна Келсън в очите.

— Да, сир. Позволете ми да дойда с вас в Кардоса. Може би ще мога да поговоря с Бран, да го убедя да се откаже от тази лудост. Ако не заради мен, то поне заради сина ни.

— Да дойдете с нас в Кардоса? — отвърна като ехо той и погледна Морган с отчаяна молба за помощ. — Милейди, това не е възможно. Армията не е за жена с благороден произход. Нито пък мога

да ви изложи на опасностите на битката, дори и да разполагахме с прилична квартира за вас. Ние отиваме на война, милейди!

Рикенда сведе поглед, но остана все така на колене.

— Наясно съм с трудностите, сир, и те не ми пречат. А това е единствения начин да ви помогна да поправите злините, които предателството на съпруга ми причини. Моля, не ми го отказвайте, сир.

Келсън още веднъж погледна към Морган, но генералът се бе вторачил в ботушите си и упорито не вдигаше поглед. За миг през съзнанието му пробяга мисълта, че Морган иска той да изпълни молбата ѝ независимо, че не бе казал нищо подобно. Келсън отново погледна към Рикенда, която все така стоеше на колене пред него, и я хвана за ръцете, за да я изправи. Възнамеряваше да направи последен опит да я разубеди.

— Милейди, вие не знаете какво искате. Това е немислимо. Да пътувате като последния войскар в боен поход.

— Мога да пътувам под покровителството на епископ Кардиъл, сир — рече тя с готовност. — Може би не го знаехте, но Кардиъл е чичо на майка ми. Зная, че няма да възрази.

— Значи ще сглупи — отвърна Келсън. Той се взря в лицето ѝ, в погледа му се четеше примирение.

— Морган, имаш ли някакви сериозни възражения срещу това?

— Само тези, които ти изтъкна, принце. Но мисля, че милейди успя да ги разсее.

Келсън изсумтя и кимна.

— Добре, давам ви разрешение да дойдете, но при условие че епископ Кардиъл също ще се съгласи. Тръгваме по изгрев-слънце, след няколко часа. Ще бъдете ли готова?

— Да, сир. Благодаря.

Келсън кимна.

— Морган ще се погрижи за настаняването ви.

— Както наредите, сир.

— Тогава лека нощ.

След това Келсън се поклони леко и напусна стаята. Все още стискаше несъзнателно писмото в ръка. Морган тръгна след него, но преди да излезе се обърна назад към бялото видение на лунната светлина. Лицето на Рикенда бе бледо и изпито, но в него се четеше

решителност. Тя сведе очи и се поклони, когато Морган се обърна към нея, но не срещна погледа му.

С тиха въздишка Морган затвори вратата след себе си и последва Келсън.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Насърчават се в едно зло намерение, наговарят се да поставят скришно примки, и казват: Кой ще ги види?

Псалми 64:5

В Кардоса бе пладне и слънцето прежуряше немилостиво в планинския въздух, но по северните склонове на ридовете все още се виждаше сняг. Рано тази сутрин Уенсит, Райдън и Лайънел се спуснаха на коне надолу по дефилето, за да се срещнат с Бран Корис и останалите генерали на Уенсит, които щяха да оглавят ударната му сила. Защитните укрепления бяха огледани и Уенсит заедно с антуража си спря пред високата шатра с огненочервен цвят, около която щеше да се разположи стана на армията му, когато противникът пристигнеше. Наоколо сновяха войници в черно-бялата униформа на Фурстан и мъкнеха вещите/които господарят им смяташе за неизбежна част отличното си удобство за всяка подобна военна операция.

Шатрата бе огромна. Куполът напомняше по формата си гигантска лукова глава от огненочервена коприна и покриваше пространство голямо, колкото тронната зала на Уенсит в Белдор. Вътре бе разделена на половин дузина отделни помещения с тежки драперии и кожи, които заглушаваха всички звуци и държаха приятна прохлада. Уенсит можеше да събере всичките си съветници там, но днес денят бе твърде хубав, за да го прекара затворен и нареди да изнесат креслата на разкошния килим пред входа на купола. Слугите се втурнаха да изпълнят заповедта, а междувременно един отличните камериери на Уенсит пое измокреното при ездата в дефилето наметало на господаря си и донесе вместо него кафтан от кехлибарена коприна. Уенсит се отпусна в едно от кожените кресла и позволи на слугите да му събуят ботушите, за да сложи сухи пантофи. Същевременно майордомът му поднесе димяща порцеланова чаша чай. Уенсит кимна подканящо на

съратниците си и им посочи свободните кресла, а после собственооръчно поднесе чаша чай на Бран Корис с думите:

— Пийни и се отпусни, приятелю. Днес ти направи големи неща.

Бран пое чашата, а Уенсит подаде още две на Лайънел и Райдън. По лицето му се изписа удоволствие от силния аромат на чая.

— Наистина аз съм силно впечатлен от удара, който нанесе на врага ни, Бран. Освен това ти стори много за обединението на силите ни, изглади пропуските в отбраната ни и укрепи нашия съюз. Лайънел, трябва да сме щастливи, че имаме такъв съюзник.

Лайънел се поклони почтително и седна в креслото до Уенсит.

— Радвам се, че господарят на Марли избра да се присъедини към нас, Ваше Величество. Той би бил страшен противник. Невероятна е способността му да извлече най-доброто от всяка ситуация. — Тъмните очи на Лайънел умееха да излъчват смразяващ огън в мигове на ярост, но днес те бяха топли, почти прями, сякаш в лицето на Бран Корис бе открил свой изгубен роднина. — Дори аз научих много от него, сир — добави замислено Лайънел.

— Наистина ли? — попита мило Уенсит.

Бран се разтопи в похвалите на Уенсит и Лайънел. Отпи с удоволствие от чая си, без да забелязва тежкия поглед на Райдън. Настъпи кратко мълчание преди Райдън да заговори:

— Сега се сещам, че не проучихме обстойно пленниците от Касан, сир. Наистина ударът, който Бран нанесе бе великолепен и мога само да му се възхищавам. Това несъмнено ще се отрази на духа на войниците на Келсън. Но пленниците от Касан — несъмнено имате план какво ще правите с тях. Все пак ми се струва, че Лайънел и Бран някак си оставят това встрани.

Лайънел се засмя, но в звука имаше нещо гърлено и плашещо.

— Говориш така, сякаш Бран и аз трябва да оправдаваме действията си пред теб, Райдън. Не се тревожи. Плановете около пленниците не те засягат.

— Значи очаквате да имам нещо против?

— Очаквам да не се месиш — подчерта Лайънел. — Дадено ни е правото да се разпореждаме с пленниците, както намерим за добре. Проблемът не е твой.

Уенсит се подсмихна, разправията го забавляваше.

— Не се сърди, Райдън, дори аз не съм запознат с всички подробности свързани с този случай. Не е необходимо. Затова са генералите и съветниците като Лайънел, за да вършат нещата вместо мен. Доверявам му се точно, както и на теб. И ако той твърди, че прави всичко необходимо, то аз мога само да му вярвам. Или ти си на друго мнение по въпроса?

— Съвсем не — отвърна Райдън и отпи от чая си. — Изобщо не съм имал намерение да правя проблем от това. Ако изглежда така, то моля всички засегнати за извинение.

— Имаш го — кимна разсеяно Уенсит. Райдън обхвана чашата с ръце и продължи:

— Днес получих второ съобщение от генерал Ликън. Предните му постове потвърждават, че армията на Келсън ще пристигне тук не по-рано от свечеряване, в зависимост от това до колко вестта за поражението на Джеърд го е забавила. Няма причина да очакваме нападение преди утре сутрин.

— Отлично — Уенсит обърна стола си и махна на майордома да донесе голямата кожена чанта, в която се пазеха писмата. Щом я отвори, Уенсит прехвърли набързо вече разпечатаните пликосе докато намери онзи, който го интересуваше. Прегледа го и извади втори от чантата.

— Тази сутрин получих вести за теб, Бран — рече той. — Изглежда, че Келсън е узнал за удара ти и е взел семейството ти като заложници.

Бран застина и стисна чашата с побелели пръсти. Изправи се в цял ръст и попита:

— Защо не ми беше съобщено?

— Ето, съобщено ти е — каза Уенсит и му подаде писмото. — Но не се тормози излишно. Съпругата и синът ти са задържани в Дхаса, но не ги грози никаква опасност. Прочети го сам.

Очите на Бран пробягаха през редовете, устните му се свиха, когато свърши.

— Довели са ги като заложници, а вие твърдите, че не ги заплашва опасност? — Очите му срещнаха тези на Уенсит с огорчение. — Ами ако Келсън реши да ги използва срещу мен? Как мога да стоя безучастно, когато живота на сина ми виси на косъм? Как да гледам спокойно, когато умира?

Райдън повдигна учудено вежда. Реакцията на Бран го забавляваше.

— Хайде, Бран. Познаваш Келсън по-добре. Ти и аз бихме изнудили някого чрез семейството му, но принцът на Гуинид не е от същото тесто — каза Райдън гледайки досадено ноктите си. — Освен това винаги можеш да си направиш още синове, нали?

Бран се вцепени при последните му думи.

— Какво трябва да значи това? — изсъска той.

Уенсит се подсмихна и поклати глава с неодобрение.

— Стига толкова, Райдън. Не бива да дразниш младия ни приятел. Не разбира шегите ни. Бран, няма да допусна семейството ти да пострада. Ще уредим размяна на заложници. Във всеки случай Райдън е прав по отношение на Келсън. Принцът няма да излее гнева си на невинни жени и деца.

— Как може да го гарантирате?

Усмивката на Уенсит се стопи и очите му добиха познатия стоманен блясък.

— Мога да гарантирам, че ще сторя всичко, което зависи от мен. Надявам се, че разбираш, че нещата, които зависят от мен са много повече от всичко зависещо или зависило някога от теб самия?

Бран сведе поглед, защото си спомни положението, в което се намира — трябваше да е по-предпазлив, още повече че Уенсит каза самата истина.

— Моля за извинение, Ваше Величество. Ни исках да поставям под съмнение думите ви. Просто много се тревожа за семейството си.

— И аз така прецених, иначе едва ли щеше да си жив в момента — рече спокойно Уенсит и протегна ръка да вземе писмото от Бран.

Онзи му го подаде мълчаливо, без да издава чувствата си, когато Уенсит го прибра в чантата. Най-сетне Уенсит наруши тежката тишина. Гневът му явно бе утихнал.

— Сега, Райдън, кажи ми какво става с нашия малък дерини? Вярвам, че всичко е както трябва?

— Предадох ми, че е готов да ни види — отвърна Райдън.

— Добре тогава — каза Уенсит и изпи чая си на един дъх. — Смятам, че двамата с теб трябва да го почетем с присъствието си.

Дери лежеше по гръб върху купчина слама в занданите под Кардоса, зад стените на Есгаир Ду. Ръцете му бяха оковани във вериги, чиито халки бяха вклинени в стената. Треската от раните му се бе усилила, след като прекара едно денонощие в това положение. Подхвърлиха му къшей сух хляб и му сипаха глътка зеленясала вода. Стомахът му се бе свил на топка, а главата го болеше ужасно, но събра сили да отвори очи и да се вторачи в мокрия таван, преди да се обърне на една страна.

Болки. В рамото и главата, в ставите и колената. Навсякъде по изтерзаното му тяло.

Успя да приседне скърцайки със зъби при всяко движение. Веригите бяха забити на около два метра над пода. Знаеше защо са ги сложили — палачите, които го докараха тук го приковаха към стената и го удряха с юмруци и бичове докато загуби съзнание. Свести се няколко часа по-късно в това зловонно място върху подгизналата слама.

Избърса си очите със здравето рамо и с мъка се изправи на крака. В ляво от него имаше прозорец, а веригите бяха достатъчно дълги, за да погледне през него. Доколкото си спомняше схемата на Есгаир Ду, оттук можеше да се наблюдава цялата равнина. С неимоверни усилия се добра до него и погледна навън.

В далечината се забелязваха отрядите на Уенсит, които заемаха позиции. На едно възвишение на север бяха застанали стрелци с лъкове. На изток от тях бе конницата и тежката пехота, чиято задача бе да хване нападателите в клещи, ако възникне удобна възможност. Основната част от конницата обаче се събираше в центъра на укрепленията — кавалерията бе ударната сила на Уенсит. Безкраен поток от ездаци се движеше в тази посока, струваше му се, че ако напрегне слух ще чуе тропота на копита и командите на офицерите.

На югоизток, точно срещу прохода, се бяха събрали още войски. Там сигурно бе и самият Уенсит. Магьосникът възнамеряваше да ръководи битката от тази позиция. Все още не се виждаха никакви признаци за приближаването на Келсън, но Дери знаеше, че кралят отдавна е на път и по всяка вероятност вече е научил за клането сполетяло войската на Джеърд. Надяваше се само, че когато кралската армия се появи, вътрешните раздори ще са разрешени. Чудеше се дали Морган и Дънкан са се помирили с архиепископите.

Дери въздъхна и за стотен път подръпна веригите си, за да провери здравината им. Нямахше никакъв шанс да се измъкне, ако стои така окован като животно. Но дори и без вериги, едва ли можеше да иде далеч с тези рани. Кракът го болеше още повече от преди. За сметка на това, болката в рамото бе утихнала, но Дери имаше тревожното усещане, че именно тази рана бе причина за треската и замайването му. Преди няколко часа се опита да я огледа, но превръзката бе твърде стегната и не успя да я разхлаби. Чудеше се дали раната е почнала да забира.

Прещракването на ключалката прогони всички мисли от главата му и той се извърна дрънчейки с вериги. В килията надникна надзирателят, след което вратата се отвори широко и на прага застана Уенсит. Райдън бе непосредствено зад него.

Дери потрепери неволно и си пое дълбоко дъх, когато двамата дерини влязоха в помещението. И двамата бяха с костюми за езда под пищните си мантии, Уенсит в огнено червена, а Райдън в тъмносиня. Уенсит огледа замислено затворника си като разсеяно си играеше с кожения камшик окачен на колана му.

Дери се изправи в цял ръст, без да обръща внимание на болката в крака и звъненето в ушите си. Уенсит пристъпи към него, а Райдън се облегна по навик на стената. Единствено тъмничарят остана неподвижен, с поглед вперен в една точка.

— Значи нашият затворник е буден — отбеляза Уенсит. — И при това на крака. Добре, момко. Господарят ти ще се гордее с теб, ще те похвали дори.

Дери не отговори, защото знаеше, че магьосникът ще се опита да го изкара извън нерви, а трябваше да запази самообладание на всяка цена.

— Разбира се похвалите на господар като твоя не са кой знае какво. Пък и как може един страхливец и предател да изисква вярност от хората си?

Очите на Дери хвърлиха гневна мълния, но успя да сдържи езика си. Нямахше представа колко ще може да търпи. Това ставаше все по-трудно.

— Значи си съгласен? — повдигна учудено вежда Уенсит и направи още една крачка към него. — Очаквах повече от теб, Дери. Но това пак се дължи на човека, който те е обучил, нали? Защото хората

разправят, че ти и Морган сте много близки, много по-близки, отколкото следва да бъдат двама мъже; че споделяте един с друг тайни, за които другите не са и сънували.

Дери затвори очи и се опита да се успокои, но Уенсит изплющя с камшика пред лицето му и го принуди да погледне омразните сипи очи с бледи клепачи.

— Защо не реагираш, Дери? Хайде, не бъди страхливец. Кажу ми, вярно ли е, че ти и Морган сте... как да се изразя? Любовници? Че споделяш леглото, а не само силата му?

С беззвучен вик Дери се хвърли към мъчителя си, за да смаже омразното му лице с веригите си. Но Уенсит бе изчислил разстоянието с точност до сантиметри и дори не помръдна при нападението на младежа. Дери простена и рухна на пода всред дрънченето на веригата. Уенсит го изгледа с презрение и даде знак на войника да го изправи на крака.

Закачиха веригите му на скобите и Дери се оказа увиснал над пода с разперени ръце и крака. Уенсит отново огледа полуприпадналия си пленник, преди да освободи тъмничаря. Вратата се затвори със скърцане. Райдън я подпря от вътрешната страна и се облегна на нея, така че да закрива шпионката.

— Значи има още гордост у теб, приятелче? — рече Уенсит и повдигна брадичката на Дери с дръжката на камшика. — Какво друго ти каза Морган, което трябва да узнаем?

Дери прикова поглед в дясното ухо на Уенсит и се опита да проясни мислите си. Не трябваше да се хвърля така. Нали точно това целеше онзи. Всичко стана заради проклетата треска, помътила разума му. Само да можеше да разсъждава трезво.

Уенсит дръпна назад дръжката на камшика, доволен, че успя да привлече вниманието на жертвата. Отново заигра разсеяно с бича навивайки го около китката си.

— Кажу ми от какво се страхуваш най-много, Дери? От смъртта? Разбирам по очите ти, че не е от самата смърт. Превъзмогнал си този страх, жалко за теб. Жалко, защото сега съм принуден да извадя най-кошмарните ти страхове от тъмните бездни на душата ти.

Той се обърна замислено и закрочи из килията като размишляваше на глас.

— Тъй че ти не се боиш да загубиш живота си, но все пак те е страх от загуба. На какво? На положение? На богатство? На чест? Това ли е, Дери? Да загубиш честта си, целостта си, от това ли се боиш най-много? Ако е така, каква точно цялост? На тялото? На душата? На ума?

Дери не каза нищо, само гледаше съсредоточено тясната цепнатина в стената над главата на Уенсит. Там пълзеше мъничък паяк и запълваше ъгъла с фината си паяжина. Дери реши да преброи нишките на паяжината, за да отвлече вниманието си от думите на този презрян...

Пляс!

Внезапна болка преряза лицето на Дери, когато камшика на Уенсит изплющя върху бузата му.

— Не внимаващ, Дери! — излая той. — Предупреждавам те, че не търпя глупави ученици!

Дери потисна желанието си да се свие и погледна право в лицето на мъчителя си. Уенсит стоеше на половин метър от него и камшика се гърчеше в ръката му. Очите на магьосника бяха като езера от живак.

— Сега ще ме изслушаш внимателно. И няма да се разсейваш, Дери, или ще ти причиня болка. И ще те боли отново и отново, докато не ми обърнеш внимание или не умреш. А смъртта ти няма да е лека, уверявам те. Слушаш ли ме, Дери?

Дери успя да кимне и си наложи да внимава. Устните му бяха сухи и усещаше езика си надебелял, а по бузата му се стичаше нещо топло, там, където го удари камшика.

— Отлично — промърмори Уенсит. — Първият ти урок за днес е да разбереш и то много добре, че животът ти е изцяло в ръцете ми. Ако искам, мога да те накарам да пълзиш пред мен, за да те убия по-бързо и без изтезания.

Без предупреждение ръката му се стрелна и изви раненото рамо на Дери. Дери изкреця и почти изгуби съзнание, но болката изчезна също тъй бързо, както бе дошла. Неволно погледна Уенсит, в очите му се четеше нескрит ужас. Ръката на магьосника все още докосваше рамото му, но Дери не се и опита да си представи какво може да му причини всеки момент. Усмивката на Уенсит сега беше по-различна.

— Заболя ли те, Дери? — измърка той като разтриваше леко ръката му. — Е, не това исках. Няма смисъл да те изтезвам, защото вече владее волята ти и мога да се разпореждам с нея така, както

желая. Ти си длъжен да ми се подчиняваш. И дори умът ти да се противопостави на онова, което кажа, тялото ти ще ме послуша.

Уенсит се усмихна лукаво и потупа леко крака на Дери с дръжката на камшика. После хвърли бича на Райдън и отново огледа пленника с презрение.

— Кажи ми благославяли ли са те някога? Идвал ли е някога свещеник да изпише светите знаци над главата ти?

Дери се вцепени от ужас, когато Уенсит вдигна ръка, за да го благослови.

— Е, боя се, че не съм свещеник, но и това няма да е благословия — продължи той. — Сигурно си спомняш, когато ти говорех за загуба на целостта — цялост на тяло, душа и ум. Смятам, че ще е най-добре да започнем с душата, Дери. И с този знак те поставям под заклинанието си.

Ръката му се спусна бавно като точно повторение на светата благословия. Дери усети, че някаква странна летаргия пада над него и оловен студ пълзи по крайниците му. Простена в отчаяния си опит да спре онова, що завладяваше съзнанието. Уенсит освободи ръцете му от оковите.

Разбра, че не е в състояние да стои на краката си. Изобщо не ги чувстваше. Нечии силни ръце го подхванаха под мишниците, преди да падне. Главата му се люшкеше безпомощно и се удряше в стената. После сините очи задълбаха в неговите, все по-близо и по-дълбоко. Жестоката уста притисна неговата в безкрайна, гнусна целувка.

Той се изплъзна от ръцете на Уенсит и се свлече безпомощно по стената със затворени очи и болезнено стиснати зъби. Зарови лицето си в изтръпналите си ръце и чу смеха на Уенсит, който идваше през гъста и лепкава мъгла. Райдън също се хилеше като зло, подигравателно ехо.

Уенсит го обърна по гръб с ботуша си, за да го огледа по-добре. Сетне се усмихна и направи знак на Райдън да му подаде камата си. Онзи явно изпитваше неопишуемо удоволствие от гаврата и подхвърли оръжието си към Уенсит, който ловко го хвана във въздуха. Златната ръкохватка бе обсипана с перли, а острието блестеше студено в сумрака на килията. Уенсит се наведе и опря върха му под брадичката на Дери.

— О, колко ме мразиш — каза тихо той. — Мислиш си, че ако се добереш до тази кама, ще ме изкормиш моментално заради онова, което ти казах и извърших с теб. Добре, имаш тази възможност.

Без повече думи Уенсит взе дясната ръка на Дери и затвори пръстите му около дръжката на камата.

— Давай. Убий ме, ако можеш.

Дери застина за миг, без да може да повярва, че Уенсит му дава този шанс. После се хвърли истерично напред.

Не можа да го достигне. Уенсит се плъзна встрани и изби камата от ръката му, след което го блъсна назад към стената. Отново бе безпомощен като котенце. Презрителният смях на магьосника прокълтя в помещението, преди да се наведе и да вземе камата от пода. После вкара острието под яката на Дери и с едно отмерено движение разпра дрехата му. Уенсит се протегна и описа с камата кръг около сърцето на затворника. Очите му бяха хладни и далечни и Дери разбра с някаква предсмъртна увереност, че скоро ще умре.

Какво в името на всичко свято го накара да си помисли, че може да убие Уенсит с оръжие? Това бе демон! Не, самия Сатана!

— Надявам се разбираш, мили мой Дери, колко безплодни са усилията ти. Душата ти е моя, а също и тялото ти, ако го поискам. Загубил си даже способността си да убиеш. Не можеш да отнемеш живота ми, Дери. Но аз мога да ти заповядам да се самоубиеш и ти ще ми се подчиниш. Вземи камата, Дери, и опри острието ѝ тук, до сърцето си.

Ръката му вече не го слушаше. Дери само наблюдаваше как взима оръжието, предложено от Уенсит и го опира в гърдите си. Вече не изпитваше ужас и не можеше да се бори срещу това, което ставаше. Знаеше само, че неговата собствена ръка ще го убие, ако Уенсит пожелае. И той с нищо не можеше да попречи на това.

— Сега ще започнем. Една малка демонстрация, нищо повече от обикновено одраскване.

Ножът се премести плавно пред омагьосания поглед на Дери и очерта ярка червена линия по бялата му кожа, от която избиха светли капчици кръв. Острието замря, като че очакваше нова заповед.

— Ето, вече се порязахме — прошепна Уенсит с кадифен глас. — Нека поспрем заедно с теб на прага на смъртта, само ти и аз. Нужен е

единствен удар и ще се изправим пред самия ангел на смъртта, тук, в тази килия на страдания.

Острието взе да прониква навътре в тялото му, все повече кръв избиваше нагоре и лицето на Дери посивя. Усещаше как леденият връх на камата пробива кожата и неуморно си проправя път към сърцето; не можеше да му попречи. Стисна очи и се опита да успокои ужасената си душа като си припомни всички полузабравени светии от детството си в най-отчаяната молитва, на която бе способен.

После ръката на Уенсит издърпа острието навън и допря къс бяла коприна до раната. После пое дясната му ръка и направи нещо, което остави студено усещане по кожата му. Магьосникът се изправи с доволна усмивка и направи знак на Райдън, че няма какво повече да правят тук.

Дери се подпря на лакти, когато вратата се отвори, съвсем забравил за ножа в ръката си. Синьото наметало на Райдън изчезна в тъмния коридор и някакъв войник донесе запалена факла преди Уенсит да излезе от килията. Обърна се към Дери и вдигна бича за довиждане.

— Почини си добре, приятелче — рече той. — Надявам се все нещо да си научил от времето, което прекарахме заедно. Защото имам за теб една много специална задача. Трябва ми Морган и ти ще го предадеш в ръцете ми.

Дери стисна неволно камата и сякаш едва сега се сети, че е у него. Направи отчаян опит да я скрие зад себе си, но Уенсит забеляза движението му и се усмихна.

— Задръж си играчката. Вече не ми трябва. Боя се обаче, че едва ли ще ти е забавно да си играеш с нея. Разбираш ли, не мога да позволя да я използваш, приятелче. Но ти и без друго ще разбереш това сам.

Вратата се затвори и ключът се превъртя в ключалката. Дери простена и се отпусна на сламата в пълно изтощение. Опита се да забрави ужаса от последния час.

Но когато умът му се проясни и болката поутихна, Дери внезапно си спомни думите на Уенсит: „Трябва ми Морган и ти ще го предадеш в ръцете ми.“ Простена отчаяно и се претърколи върху здравата си ръка.

Господи! Какво стори с него Уенсит? Добре ли го чу? Магьосникът каза, че Дери ще предаде господаря си, че ще е като Юда

за своя приятел. Морган. Не! Не може да бъде!

Успя да седне и затърси трескаво камата, която Уенсит му остави. Сграбчи я с треперещи ръце и я загледа ужасено. За миг вниманието му бе привлечено от блясъка на златен пръстен поставен на показалеца на дясната му ръка. Не си спомняше да го е носил по-рано. Обаче веднага забрави за него и отново спря погледа си на камата, припомняйки си първоначалното си намерение.

Уенсит успя да го пречупи. Извърши нещо страховито с него и сега властваше над тялото му като най роб. Каза му, че ще го накара да предаде господаря си и Дери знаеше, че е в състояние да го направи. Забрани му също да подири спасение в смъртта, макар че може би имаше начин да се заобиколи тази последна забрана. Дери не биваше, не можеше да позволи да послужи за инструмент за залавянето на Морган.

Той разчисти сламата докато откри цепнатина в пода, където можеше да закрепил камата с острието нагоре. Хвърли поглед към вратата, за да се увери, че никой няма да му попречи да извърши онова, което замисляше. После легна по корем и стисна камата с две ръце.

Самоубийство. Нещо немислимо за човек като него, който вярваше в Бога на Войнстващата църква. За вярващия самоубийството бе смъртен грях, обричащ душата на вечните адски мъки.

Но има и по-лоши неща от ада, мислеше си той. Да предадеш себе си, приятелите си. А друг начин нямаше. Изправи се срещу Властелина на Торънт и не устоя. Никой не можеше да обвинява за това. И Морган — нали високият генерал-дерини спаси живота му повече от веднъж, измъкна го от ноктите на смъртта като рискува собствения си живот. Нима Дери би отказал да стори същото за него сега?

Хвана камата за острието и се вторачи в нея докато през ума му минаха десетки молитви от детските му дни. Те нямаше да му помогнат сега. Дери докосна острието с устни и постави дръжката в цепнатината на пода. Бог щеше да го разбере. Вярата му в Неговата милост му даде сили да действа.

Дери се опря на лакти над острието, което се издигаше от пода като сребърен пламък.

Нямаше да отнеме много време. Ръцете му щяха да отмалеят след няколко минути и тялото му да рухне върху блестящата стомана. Дори Уенсит не можеше да спре това.

Ръцете му почнаха да треперят и той затвори очи. Спомни си как преди години двамата с Морган яздеха и се смееха през Кандорските поля. Спомни си битките и бързите коне, момичетата, с които се бе въргалил из сеното на бащините си обори, първия си лов за елени.

После се отпусна с цялата си тежест надолу.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Господ ме предаде в ръцете на ония, срещу които не мога да стоя.

Плачът на Еремия 1:14

Паника! Не можеше да направи това!

Когато острието докосна болезнено гърдите на Дери, ръцете му се втвърдиха и блъснаха тялото нагоре и встрани от смъртоносната заплаха. С отчаян вик той измъкна камата от пода и се опита да си пререже гърлото или поне вените. Без успех. Не можеше да го направи. Сякаш невидими ръце отклоняваха острието встрани.

Уенсит! Уенсит бе прав! Вече не можеше дори да се самоубие!

Дери се хвърли по лице на пода и заплака на глас. Сълзите се стичаха по страните му, раните му горяха, а главата му звънеше. Все още стискаше камата в ръка и взе да я забива в сламата с ярост и отчаяние. Постепенно риданията стихнаха и всичко му стана безразлично. Ужасът от безизходното положение остана като бяло петно в съзнанието му.

Някакъв спомен. Или само сън. Стори му се, че бе изгубил съзнание за няколко минути преди леко докосване да го върне към действителността. Той премигна и потрепери, защото реши, че Уенсит е дошъл отново да го изтезава, но ръката на непознатия не му причини болка. Когато Дери събра смелост да погледне, откри, че над него се е надвесил мъж в сиво монашеско расо и го гледа загрижено. Разбра, че не се бои от него, въпреки че логиката му говореше обратното.

Отвори уста да попита кой е, но непознатият поклати глава и сложи пръст на устните му, за да му попречи да говори. Очите му излъчваха странно сребристо сияние в сянката на монашеската му качулка; Дери почувства, че е виждал някъде това лице, но не можеше да си спомни кога или къде. После видението се замъгли и той помисли, че отново ще изгуби съзнание.

Смътно усещаше как ръцете на непознатия се плъзгат над раните му и изсмукват болката от тях, но не успя да фокусира отново погледа си. Човекът докосна дясната му ръка и му се стори, че възкликна от учудване, когато съзря пръстена на показалеца. После се изправи и Дери си помисли дали наистина вижда светлия ореол около главата му или е просто плод на въображението. Реши, че това не го интересува особено.

Човекът се отправи към вратата и за последен път го погледна по много странен начин. Вратата се затвори след него и Дери помисли, че сивата дреха на непознатия има необикновен синкав оттенък и че нещо по-тъмно стои под общия светъл фон. Случило се бе нещо необяснимо, което бе свързано по някакъв начин с положението му тук.

Дери обаче не бе в състояние да разсъждава. Главата му се отпусна върху сламата и блажената забрава го погълна. Скоро заспа.

Естествено Дери нямаше как да знае, че в този момент армията на Келсън се придвижва към равнината Линдрет. Келсън бързаше да стигне до заплануваното място преди мръква не и отрядите му маршируваха от най-ранно утро. Пред тях бяха изпратени многобройни разузнавателни патрули, за да проучат местността и евентуалните опасности скрити напред. Не откриха нищо особено преди да стигнат на три часа път от Кардоса. Едва тогава се получиха първите обезпокоителни сведения.

Един от разузнавачите се отклони леко на запад от пътя на армията и попадна на малка група пехотинци, скрити сред скалите на някакъв каньон. Не се осмели да ги приближи, за да не издаде собственото си присъствие, но отрядът наброяваше поне петдесет войника и очевидно бе поставен в засада.

Келсън скоро узна новините и се замисли какво ли му готвеше неприятелят. Засадата явно целеше да отклони вниманието му, защото толкова малък отряд едва ли можеше да нанесе сериозен удар на обединената армия на Гуинид. Подобна засада би била чисто самоубийство, освен ако нямаше някаква магия в цялата работа.

Тази мисъл определено го тревожеше и той повика при себе си генерал Глодрут, който бе влязъл в ролята на негов адютант след завръщането си от поражението при Ренгарт. Нареди му да предаде на фланговите командири да внимават за внезапна атака от запад. После яхна коня и препусна да търси Морган, за да чуе и неговото мнение.

Откри го в челото на главната колона заедно с Дънкан, Нигел и епископ Кардиъл. Морган разпитваше някакво изплашено момче, което с мъка удържаше буйния си жребец. Зад него се бяха събрали неколцина разузнавачи в същата униформа, каквато носеше и момчето. Морган изглеждаше раздразнен от думите на момъка, а Кардиъл си играеше нервно с юздите. Само Нигел се поклони, когато Келсън скочи от коня си. Кралят с учудване откри, че Дънкан върти в ръцете си окървавено знаме с розите и спящия лъв на рода Маклейн. Обърна се безмълвно към Морган с въпрос в сивите си очи.

— Не мога да обясня какво се е случило, принце. Очевидно някой ни е оставил недвусмислено предупреждение. Добс ми донесе знамето, но ми се струва, че не е много охотен да ни разкаже как е попаднало у него. Най-добре ще е да проучим въпроса сами.

— Мислиш ли, че е капан? — попита Келсън и потръпна при вида на знамето. — Какво видя там, Добс?

Добс погледна с боязън краля си и се прекръсти с трепереща ръка.

— Бог да се смили над душите им, Ваше Величество, но хич и не смея да кажа к'во видях — прошепна той. — Зло, гнусно нещо, нечестиво! Сир, нека се махаме отгук докле можем! Не можем да се бием с враг, дето постъпва тъй с жертвите си!

— Можем — не можем, ще се бием — прекъсна го Келсън, без да го пита повече за нищо.

— Нека видим с очите си — обърна се Морган към краля и смуши жребеца си. Келсън, Дънкан и останалите го последваха. На върха на близкия хълм вече ги чакаха Уорън и двама от лейтенантите му. С тях бе и епископ Арилан. Уорън се поклони отсечено на Келсън и се обърна към равнината пред тях.

— Страховита гледка, сир — каза тихо той с поглед вперен напред. — Виждате ли лешоядите и гарваните, дето кръжат там горе. А някои са накацали по земята. Противна работа!

Келсън проследи погледа му и ахна от изумление. Половин миля навътре в равнината се виждаше малка група войници. Залязващото слънце удължаваше сенките им и блестеше по бронята и шлемовете им.

Но те не помръдваха, бяха изправени мъртви. Само лешояди се рееха над главите им или се клатушкаха като пияни около труповете.

Далеч не запад се виеха още птици, там, където разузнавачите на Келсън бяха забелязали засадата в клисурата. Най-сетне кралят проумя какво са правили войниците там и преглътна трудно.

— Тези знамена наши ли са? — попита тихо той. Един от лейтенантите на Уорън погледна през далекогледа си и потвърди.

— Така изглежда, Ваше Величество. Всички са мъртви.

— Добре, стига толкова — намеси се Морган. — Уенсит ни е оставил малко послание. Това е очевидно. Нека узнаем и останалото. Нигел, повикай един отряд за охрана. Останалите нека ме последват.

После пришпори коня си и препусна надолу по склона. Дънкан и епископите също тръгнаха, само Келсън остана замислен известно време преди да потвърди заповедта на Морган пред Нигел, след което препусна след другите. Уорън яздеше плътно до него, само Нигел остана назад, за да повика ескорта. Постепенно конете забавиха ход, защото миризмата на смърт и разложение бе силна. Пръхтяха и се дърпаха нервно назад, особено когато лешоядите се вдигнаха с крясък от мършата.

Участта на войниците пред тях бе повече от ясна. Всички носеха герба на Касан — родовия знак на Дънкан и до един бяха набити на колове. Тези, които са носили по-лека броня вече бяха наполовина изкълвани от лешоядите и въздухът бе пропит от миризмата на мърша и птичи изпражнения.

Келсън стана бял като перото на шлема си, което можеше да се каже и за останалите. Дънкан стисна очи, за да не вижда кошмарната сцена и дори Уорън се олюля на седлото сякаш щеше да припадне всеки момент. Кардиъл измъкна бяла ленена кърпа от ръкава си и я допря до носа си, за да не повърне.

— Сир, — гласът на епископа секна и той започна отначало. — Сир, що за човек може да постъпи така със себеподобните си? Има ли душа този човек? Или призовава демоните на черните бездни, за да му служат?

Келсън поклати глава горчиво.

— Това не е магия, епископе, — прошепна той. — Това е човешки ужас, премерен така, че да плаши повече от всяка магия, която Уенсит може да ни изпрати от такова разстояние.

— Но защо това?

Морган обърна коня си и преглътна с усилие.

— Уенсит познава човешките страхове. Какъв по-голям ужас би могъл да предизвика сред нас от това да видим приятелите си окървавени и разкъсани по такъв начин? Човекът, който е извършил това...

— Не човек — дерини! — кресна Уорън и се вторачи яростно в Морган. — Извратен дерински ум! Ваше Величество. — Очите му блестяха с фанатичен огън, който Келсън смяташе за угаснал завинаги. — Сега виждате на какво са способни дерините! Казах ви, че не бива да им вярвате.

— Забравяш се, Уорън! — изрева в отговор Келсън. — Няма да оставя подобно нещо ненаказано, но историята познава случаи, когато и хората са вършили такива гнусотии, от които до днес се срамуваме. Не повдигай никога отново въпроса за дерините. Ясно ли е?

— Сир! — възрази Уорън. — Не ме разбрахте правилно. Не съм искал да кажа, че вие...

— Негово Величество те разбра, Уорън — обади се уморено Арилан. — В момента е много по-важно да...

Внезапно замълча, като че вида на разложените трупове му напомни нещо. Скочи от седлото и докато останалите го наблюдаваха с недоумение, Арилан отиде до най-близкия войник и отметна част от дрехата му. После отиде до следващия и направи същото. Лицето му изразяваше учудване, когато се обърна към Келсън.

— Ваше Величество, бихте ли дошли за малко? Има нещо странно.

— Арилан, да не би да искаш да разглеждам труповете? Това едва ли е необходимо. Съвсем очевидно е, че са мъртви.

Арилан поклати глава.

— Не, има нещо друго. Морган, Дънкан, елате и вие. Смятам, че тези хора са били мъртви от по-рано, паднали са още в боя. Раните им са тежки, но по земята почти няма кръв.

Морган и Дънкан си размениха погледи, но слязоха от конете. Келсън ги последва. В това време Нигел доведе кралския ескорт. Мъжете гледаха ужасени наоколо. Повечето от командирите също се бяха изкачили на хълма, за да разберат какво става. Арилан кимна на Нигел да дойде при тях и посочи още едно тяло.

— Ето, вижте. Сигурен съм, че не греша. Голяма част от раните даже не съответстват на местата, където бронята и дрехите са

разкъсани. Може би дори са сменили униформите им, за да изглеждат по-добре от разстояние. Освен това смятам, че мнозина от тези войници даже не са били наши... — Арилан понечи да свали шлема на един от трупове.

Всички зинаха от ужас, когато видяха, че тялото бе обезглавено. Шлемът просто бе закрепен на плещите му. Арилан изруга и се насочи към следващия труп, но и там откри същото. Всички бяха без глави. Яростта го завладя и той взе да сваля шлемовете от обезглавените тела.

— Проклет да е във вечния огън! Знаех, че не познава що е милост, но не вярвах, че дори Уенсит е способен на такова нещо!

— Смяташ, че... това е негово дело? — заекна Нигел докато оглеждаше клането.

— Тъй следва да предположим.

Нигел поклати недоверчиво глава.

— Господи, тук трябва да са поне петдесет. И мога да се обзаложа, че всички до един са без глави. Били са наши другари по оръжие. А сега дори не можем да ги разпознаем!

Той замълча и извърна глава. Келсън погледна към Морган. Само свитите юмруци на Аларик издаваха състоянието му, лицето му оставаше безизразно. Дънкан също скриваше емоциите си, но Келсън добре разбираше какво му струва това. Морган явно усети погледа, защото се обърна и докосна леко рамото му за кураж.

— Господа, трябва незабавно да организираме погребението им, не, по-добре ще е обща могила. Нямаме време да копаем отделни гробове за всички. Трябва да се погрижим и за онези в клисурата. Келсън, какво ще кажем на войниците?

— Истината ще им кажем.

— Съгласен съм — кимна Морган. — Трябва също да подчертаем, че тези хора са били мъртви, преди да ги докарат тук. По всяка вероятност са загинали достойно в битка. Не са ги клали като животни.

— Това ще ободри войската — съгласи се Арилан. — Ще ги накара да разберат защо се бият и как постъпва Уенсит с враговете си.

Келсън кимна. Бе възвърнал самообладанието си.

— Много добре. Чичо Нигел, нареди на хората си да ги съберат за общата могила.

— Веднага, Келсън.

— Уорън, вземи толкова хора, колкото ти трябва и се погрижете за онези в клисурата.

Уорън се поклонил сковано от седлото и каза:

— Както наредите, сир.

— Арилан и Кардиъл. Нямаме време за прилично опело, но може би вие и братята ви ще кажете няколко думи докато войниците приготвят кладата. И... ако случайно разпознаете някой от тези, моля да ме уведомите. Знаем, че без главите е трудно, но... — Той потръпна и продължи: — Моля да направите, каквото е по силите ви.

Келсън наведе глава и закрачи бързо към коня си, без да се обръща повече към ужасната гледка зад гърба си. Арилан дълго гледа след него докато препускаше нагоре по хълма към командирите си. Уорън и Кардиъл се насочиха с група войници към клисурата, а хората на Нигел се заеха с печалната задача да съберат телата на едно място. Арилан се приближи до Морган и Дънкан и прегърна и двамата през раменете.

— Много се събра на младия ни крал, приятели, — рече тихо той. — Не зная как ще му се отрази това през следващите дни.

Морган скръсти ръце на гърдите си.

— Епископе, имате дарбата да задавате въпроси, на които не мога да отговоря. Как ще се отрази това на всички ни? Знаете ли какво ме тревожи най-много?

Арилан поклати глава, а Дънкан го погледна с очакване.

— Ами, — започна тихо Морган — това тук са само мъртви тела. Може да са всякакви, дори загинали войници от Торънт преоблечени в униформите на Касан, макар и да не ми се вярва. Обаче... — Морган замълча, преди да продължи — някъде, някой знае кои са тези хора. Телата им са тук, но главите са на друго място. И се чудя какво ще направят войниците ни, когато се натъкнат на тези глави.

Забавиха се с още един час докато подпалят кладите и войнишките колони отдадат последна почит на другарите си. Мълвата за клането пълзеше навсякъде и се бе разраснала до невероятни размери. Все пак армията посрещна новината спокойно. Никой вече не обсъждаше дали Уенсит от Торънт е наистина зъл. Кой нормален военачалник би осакатил така телата на противниците си, пък били те и отдавна мъртви. Кралят на Гуинид не биваше да показва милост към

такъв човек. Всички знаеха, че битката на следния ден ще е шеметна и кървава.

Така походът продължи, оставяйки зад себе си две огнени клади, димът от които се виеше нагоре в небето часове наред. Нищо повече не ги забави. Може би противникът им реши, че не е нужен втори подобен спектакъл; силите трябваше да се пазят за утрешния ден. Келсън бе доволен от развитието на нещата, независимо какви бяха плановете на Уенсит. Достигнаха до целта си малко след залез-слънце. Войниците се нуждаеха от пълна почивка след изнурителния поход.

Подготовката на лагера отне около три часа. Най-сетне Келсън остана доволен от издигнатите укрепления и се оттегли да похапне. Морган, Дънкан и Нигел вече го очакваха, но и тримата се придържаха към по-обща теми, без да припомнят подробностите от изтеклия ден. Когато напълниха чашите им, Келсън се изправи и останалите го последваха.

— Господа, посвещавам този тост на победата: нека спечели правдата!

— И за краля! — добави Нигел, преди Келсън да отпие от виното си. — Да царува дълги години!

— За победата и краля! — повториха останалите и вдигнаха чаши.

Келсън се усмихна горчиво и поднесе чашата към устните си.

После се отпусна уморено в стола си и ги огледа с въздишка.

— Да бяхте наполовина така уморени, както съм аз, но няма значение. Всички вършим това, което трябва. Морган, би ли ми направил една услуга?

— Разбира се, принце.

Келсън кимна.

— Добре. Искам да отидеш при лейди Рикенда и да й разкажеш как мина деня, но без излишни подробности. Тя е твърде чувствителна. Предай й също, че няма да променя мнението си за нея, ако утре реши да не говори със съпруга си.

— От това, което зная за нея — обади се Дънкан — мисля, че едва ли ще се откаже от намерението си. Освен че е чувствителна, тя е и много упорита.

— Зная — усмихна се Келсън — И нямам нищо против, особено, когато упоритостта ѝ е в интерес на Короната. Морган, все пак се

опитай да я разубедиш предвид онова, на което се натъкнахме. При тези обстоятелства не мога да искам от нея помощ. Мисля, че сбърках дето ѝ позволих да дойде.

— Ще направя всичко възможно, принце — поклони се Морган.

— Благодаря. Сега, Нигел, бих те помолил да дойдеш с мен да огледаме укрепленията от северната страна. Не съм сигурен дали са достатъчни и искам да чуя мнението ти.

След като Келсън излезе, Морган се почувства едновременно доволен и раздразнен от молбата на краля. Не беше сигурен дали иска да види отново Рикенда след миналата нощ в Дхаса. Усещаше, че някаква част от него иска да я види отново, но предпазливостта и чувството за чест го съветваха да стои на разстояние. Не можеше да си позволи да се обвърже емоционално със съпругата на друг, особено ако на следващия ден му се наложеше да го убие.

Сега обаче обстоятелствата го принуждаваха. Заповедта дойде от самия крал и трябваше да се подчини. Почувства някаква странна радост, сякаш кралското нареждане отменяше всички морални прегради, които не му позволяваха да се срещне с Рикенда. Прекоси лагера докато стигна до палатката на Кардиъл. Епископът бе излязъл, вероятно бе тръгнал заедно с Уорън и Арилан на проверка. Рикенда обаче бе вътре и меката светлина на свещта огряваше помещението. Морган преглътна притеснено и пристъпи напред.

— Милейди графиньо? — повика я тихо той.

Прошумоля плат и някакъв строен силует се появи във входа на палатката. Сърцето му спря за миг преди да установи, че жената на входа не е графинята, а една от милосърдните сестри.

— Добър вечер, Ваша Светлост — прошепна тя и наклони глава. — Нейно Превъзходителство е вътре и слага младия господар да спи. Искате ли да я видите?

— Да, ако може. Кралят ми нареди да ѝ предам нещо.

— Ще ѝ кажа, милорд. Почакайте минутка само.

Жената изчезна във вътрешността, а Морган впери поглед в тъмнината извън кръга на факлите. След малко се чуха леки стъпки и на вратата се появи лейди Рикенда. Бялата ѝ рокля очертаваше стройното ѝ тяло, а огнената ѝ коса падаше свободно върху небесносиньо наметало. Държеше сребърен свещник с едина-единствена свещ на него.

— Милейди — поклони се Морган като избягваше да я гледа. Рикенда направи грациозен реверанс.

— Добър вечер, Ваше Светлост. Сестра Люк ми спомена за някакво съобщение от краля?

— Да, Милейди. Предполагам, че сте чули нещо за забавянето днес следобед, преди да спрем тук да ноцуваме?

— Чух. — Отговорът беше пряк и тих, след което Рикенда сведе очи. — Моля, влезте, Ваша Светлост. Репутацията ви на дерини едва ли ще нарасне, ако ви видят да стоите пред палатката ми.

— Нима предпочитате да ме видят, че влизам в палатката ви, Милейди? — усмихна се Морган, но все пак прекрачи прага.

— Сестра Люк ще свидетелства за благоприличието на срещата ни, Ваша Светлост — отвърна тя на усмивката му. — Извинете ме за момент, искам да проверя дали синът ми е заспал.

— Разбира се.

Вътрешността на палатката бе разделена от леко прозрачни завеси в кралско синьо. Различаваше светлината на свещта ѝ зад завесата, но подробностите се губеха. Вероятно спалните за сестрата, детето и самата графиня бяха някъде отзад. В тази част се виждаха само два сгъваеми стола, няколко сандъка и поставка с жълти свещи на нея. Пода бе застлан с килим, за да предпазва от влагата, но не представляваше нещо особено. Очевидно всичко бе взето от склада на Кардиъл в последния момент. Надяваше се, че графинята и синът ѝ не са принудени да търпят твърде много неудобства.

Рикенда се плъзна тихо в стаята и докосна устни с пръст.

— Заспал е, Ваша Светлост. Искате ли да го видите? Само на четири години е, но страшно се гордея с него.

Морган разбра, че ѝ се иска да се съгласи и кимна леко. Сестрата вдигна глава при влизането им и понечи да се поклони и да излезе, но Рикенда ѝ махна да остане и отведе Морган до кошчето, където спеше детето.

Брендан бе наследил огнената коса на майка си и Морган почти не откри прилика с Бран Корис. Само нещо около носа му напомняше кръвната линия на баща му, но всичко останало идваше от майката. Гъстите дълги клепки лежаха като паяжина над очите му и Аларик си помисли, че има нещо женствено в лицето и косата, същата коса, която видя за първи път в една карета пред Свети Торин. Не можа да си

спомни цвета на очите му, но бе сигурен, че ако ги отвори сега, ще се окажат сини.

Майка му се усмихна и придърпа завивките по-нагоре, след което направи знак на Морган да я последва. Неволно забеляза в другия край на помещението ниско легло, застлано с бледосиня коприна и разбра, че това е ложето на Рикенда. Наложил си да не мисли за това, когато жената се обърна към него и заговори:

— Благодаря ви, че дойдохте, Ваша Светлост. Трябва да ви призная, че много ми липсваше общуването с други хора, откакто напуснахме Дхаса. Сестра Люк е много любезна, но е твърде мълчалива. А другите... не искат да общувате жената на предател.

— Въпреки че същата жена предложи помощта си на краля и е млада и беззащитна? — попита меко Морган.

— Въпреки това.

Морган наведе глава, чудејки се какво да отговори на това изящно създание, което така силно го привличаше.

— Вашето родно място — прилича ли на Коруин? — смени внезапно темата той и закричи неспокойно в тясното помещение.

Рикенда го следеше с поглед, без да издава чувствата си.

— Да, донякъде. Не е така хълмисто. Вие, коруинците, сте взели всички красиви планини. Бран казваше, че... — Замълча за миг и отново продължи. — Съпругът ми твърди, че най-плодородните земи на Единадесетте Кралства са събрани в Марли. Знаете ли, че през последните четиристотин години в Марли не е имало глад? Дори когато всички околни земи са били опустошени от суша и болести, Марли не е пострадал. Често... си мислех, че в това се изразява особената благосклонност на Бога към земята ни.

— А сега?

Рикенда сви рамене.

— Е, миналото не може да се промени, но сега, когато Бран... о, каква полза има? Все се връщам на тази тема, нали? Зная, че последното, за което бихте искал да си говорим в навечерието на битката е моят граф-предател. Защо ви изпрати краля, Ваша Светлост?

— Отчасти заради онова, което видяхме днес, милейди — отвърна той. — Споменахте, че сте чули защо се забавихме по пътя. Съзнавате ли степента...

— Обезглавени трупове, набити на колове — прекъсна го тя. — Облечени в униформите на Касан, но раните не съответствали. Да не би кралят да ви е пратил да ме попитате дали съпругът ми е извършил всичко това? Очаквате ли да кажа, да, Бран е в състояние да извърши такива неща? Сигурно знаете, че отдавна не съм напускала Дхаса и не мога да кажа какво е сторил съпругът ми!

Морган преглътна и отстъпи назад, смаян от силата и откровеността на избухването ѝ.

— Простете ми, милейди, но вие грешите спрямо краля и мен самия. Никому не е минавало през ум, че вие знаете какви са плановете на съпруга ви. Всъщност, всичко говори, че измяната му е била въпрос на злощастно стечение на обстоятелствата и недомислие от наша страна. Човек, който е замислял да измени на краля си, едва ли ще остави съпругата и наследника си в плен. Ако сте останала с впечатлението, че верността ви е поставена под съмнение, то моля да приемете извиненията ми.

Рикенда го погледна право в очите, без да трепне. Годешният ѝ пръстен блестеше в светлината на свещта.

— Съжалявам, не трябваше да изливам негодуванието си върху вас. Нито пък кралят ми е виновен с нещо. — Гласът ѝ звучеше твърдо. — Колкото до Бран, не знам дали сте прави или не. Дано наистина да не е обмислял предварително предателството си. Все пак той беше... е амбициозен. Дори нашата женитба бе до голяма степен начин да присъедини към Марли родовете ни имоти. Но той бе добър баща, ако не любящ съпруг. Той обича искрено Брендан, дори женитбата ни да е била изцяло по сметка. Но дори и в това не съм сигурна, смятам, че с годините той ме заобича по свой начин. Макар че след днешния ден това едва ли има особено значение.

— Значи смятате, че вече не бихте могла да му въздействате по никакъв начин? — попита тихо Морган, който не искаше да се задълбават по навътре в личните им отношения с Бран.

Рикенда сви рамене.

— Не мога да кажа, милорд. Щом е бил съгласен със станалото днес, то думите ми няма да имат никакво значение. Може би само заради Брендан. Все още искам да се опитам, стига кралят да разреши.

— Това е излишен риск, милейди.

— Може би. Но всеки от нас е длъжен да играе отредената му роля. Моят е да съм жена на предател и да прося милост за живота му. И не мога да очаквам от краля да жертва цели армии заради мен. Когато всичко свърши, ние с Брендан ще наследим само името на предателя, независимо кой спечели битката. Лошо е да носиш такова име, нали?

— Невинаги, не — промърмори Морган.

Рикенда се облегна назад и го погледна.

— Ами вие, Ваша Светлост. Какво се надявате да спечелите от всичко това? Владеете обширни земи и богатства, кралят ви обича; защо залагате всичко на сляпата случайност? Ако Гуинид загуби войната, вие няма да се отървете. Известно е, че Уенсит няма да търпи противник с деринска кръв в земите си. Такъв човек винаги ще представлява заплаха за властта му.

Морган сведе глава и разглежда върховете на прашните си ботуши.

— Не съм сигурен, че мога да ви отговоря, милейди. Както вие несъмнено знаете, цял живот съм се ползвал с репутацията на бунтовник. Никога не съм крил кръвта си на дерини. Използвах открито силата си, за да помогна на Брайън да запази престола си преди повече от петнадесет години. Оттогава моята негласна цел е винаги да демонстрирам силата си пред очите на хората и да се надявам, че един ден всички дерини ще са така свободни, както съм и аз. Но дори и в това има някаква ирония, защото аз, най-свободният от дерините, трябва да се ограничавам заради интересите си.

— Но все пак използвате силата си, нали?

— Понякога — махна с ръка той, — но трябва да призная, че това ми носи повече неприятности, отколкото удовлетворение. Този разрыв между мен и архиепископите води началото си още от коронацията на Келсън и по-късно при Свети Торин. Ако магията не съществуваше, сега всички щяхме да сме си по домовете и да спим спокойно.

— Може би — рече тя отсечено — И все пак, ако бе така, сега Келсън нямаше да е крал. И се съмнявам вие и останалите като вас да могат да прекарват спокойно нощите си.

Морган се изхили, но Рикенда не се усмихна в отговор.

— Простете ми, милейди, но твърде рядко се срещам с хора, които да не са предубедени към мен, че просто не зная как да се държа. Повечето дори не могат да разберат как си позволявам да призная нещата, които съм извършил. Понякога и аз самият не се разбирам. Но се свиква.

— Но защо? Срамувате ли се от делата си?

Морган я погледна изненадано.

— Не, никога. И ако се върна назад във времето, пак така ще постъпвам. Но след като това не е възможно, проблемът е по-скоро философски, нали?

— Може би. Но не смятате ли, че бъдещите решения, трябва да са почерпени от миналия опит?

— Логиката ви е безпогрешна, Милейди — призна неохотно Морган. — Но проблемът е по-сложен, отколкото можете да си представите. Ние, дерините, сме по-различни от останалите хора, може би сте открила това и сама.

— Толкова ли много различни?

Рикенда му се усмихна много особено и се обърна настрана. Профилът ѝ се очертаваше в златно на светлината на свещта. Миг по-късно тя го погледна с непроницаемо изражение и попита:

— Милорд, мога ли да ви направя едно признание?

— Не съм ваш изповедник, милейди — отвърна меко Морган.

Рикенда пристъпи към него с все така непроницаемо изражение.

— Благодаря на съдбата, че не сте ми изповедник, милорд. Защото ако бяхте, никога не бих се осмелила да ви кажа онова, което ще узнаете сега. Между нас двамата съществува нещо, което ни свързва, милорд. Съдбата, случайността, ако щете Божията воля, макар и да смятам... о, недейте да ме гледате така.

Морган застина при първите ѝ думи и сега само я зяпаше изумено. Рикенда му говореше неща, за които му се струваше, че не трябва дори да се мисли. Реши, че е овладял емоциите си изцяло, а сега Рикенда ги отвързваше като необуздан ураган.

Той се извърна настрана, за да възстанови душевното си равновесие.

— Милейди, ние не бива... Аз... Милейди, преди години вие сте се вrekла във вярност на един човек, родили сте му син. Той все още е жив. Независимо от чувствата, които сте споделяли с него или не, вие

все още сте... Рикенда, утре може да ми се наложи да убия съпруга ви. Това нищо ли не означава за вас?

Гласът ѝ бе като тих повей в сумрачната стая.

— Бран е предател и трябва да умре; разбирам това. Ще скърбя за доброто у него, а имаше такова. И ще скърбя, защото синът ми ще расне без баща. Но ако съдбата, насочи меча или силата ви утре, и вие го убиете, не ще ви мразя за това. Как бих могла? Вие сте сърцето ми.

— Господи Исусе, не бива да говорите така — простена Морган и затвори очи, за да не я гледа. — Ние не трябва, не можем да се осмелим дори...

— О, трябва ли да ви го казвам буква по буква? — прошепна тя и пое ръката му, за да я прекара по устните си.

Морган подскочи при докосването ѝ и се наведе към нея, когато тя взе и другата му ръка. В същия миг около телата им избухна ярък пламък и съзнанията им се сляха в едно!

Рикенда бе дерини! Дерини в цялата сила на древната си кръв дошла във вените и от властелините на първите кралства. Дерини в огъня на младостта човешка, с непоковарената гордост на расата си, без сянката на вина и скръб. В този момент на огнения им съюз, Морган бе изпълнен с такова усещане за пълнота и удивление, че разбра с всяка фибра на тялото си, че е открил онази своя половина, която е търсил през целия си живот. Каквото и да се случеше утре, и до края на дните му, щеше да устои, стига тази благословена жена да е с него.

Вечността изтече помежду им и най-сетне я погледна отново с очи, а не с разум. Отстъпи назад и пусна ръцете ѝ. Дълго я гледа и с безразличие си мислеше дали сестрата в другата стая е заспала. Действителността се завърна с всичките си проблеми и тревоги.

— Това, което стана ще направи утрешния ден непоносимо бреме за мен, знаеш го, нали? Поех отговорности дълго преди да узная общата ни истина. Та и аз бях един от онези, които сринаха лавината върху ни.

— Значи съм ти дала още нещо, за което да се биеш — прошепна тя.

— Да. Но ако утре убия Бран или стана причина за смъртта му, тогава какво?

— И двамата ще знаем, че си го убил, защото тъй е трябвало, ако се стигне до там.

— Ще знаем ли?

Преди да успее да му отговори, отвън се чува стъпки на войници и тихи гласове. Морган трепна и отметна встрани входа на палатката, за да види кой идва. В тъмнината се очерта фигурата на Дънкан, явно нещо не бе наред.

— Какво има — попита Морган и излезе отвън, за да му попречи да погледне във вътрешността на палатката.

Дънкан се окашля притеснено и каза:

— Съжалявам, че те безпокоя, но те търсих в палатката ти и не те намерих. Келсън иска да ти покаже нещо.

— Идвам веднага.

Обърна се назад и срещна очите на Рикенда. Думите бяха излишни. Поклони се леко и последва братовчед си.

— Съжалявам, ако съм се забавил повече от необходимото. Какъв е проблема?

Гласът на Дънкан бе подчертано безразличен, за да не засегне с нещо мястото, където откри братовчед си.

— Не съм сигурен. Надяваме се ти да ни кажеш. Изглежда, че хората на Уенсит строят нещо.

— Строят нещо? — Морган за малко не пропусна да отговори на поздрава на двама войника, когато се извъртя към Дънкан. Онзи сви рамене.

— Ела. Най-добре се чува оттам.

Когато навлязоха в най-северния сектор на лагера, един от стражите се приближи към тях и им направи знак да го последват. Пропълзяха последните няколко метра по корем. На върха на укреплението завариха Келсън, Нигел и неколцина разузнавачи легнали ниско долу. Стражевите огньовете на неприятеля заемаха цялата равнина на север. В далечината се виждаха осветените кули на завладяната Кардоса.

Морган не им обърна особено внимание. Легна до Келсън и го смуши в ребрата.

— Какво разправя Дънкан, че строели нещо? — прошепна той. Келсън кимна по посока на вражеския лагер.

— Слушай, едва се чува, но вятърът донася някой звук от време на време. На какво ти прилича?

Морган замълча. Използва част от вродената си сила, за да изтъни слуха си, но в началото не чу нищо друго, освен обичайните за един военен лагер шумове. Цвилене на коне и виковете на стражите, когато патрулите се сменяха, дрънкане на оръжие и приглушени разговори.

После долови нещо различно, идваше от много голямо разстояние и Морган наведе глава, за да чува по-добре. Обърна се към Келсън с озадачен вид.

— Прав си. Сякаш някой кове дърво. Понякога се чува и дрънчене на стомана.

— Така решихме и ние — отвърна Келсън и впери поглед в нощта.

— Следващият въпрос е какво строи Уенсит? Какво прави с тези брадви и чукове посред нощ? И защо?

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

Свика против мене събор, за да смаже младежите ми.
Плачът на Еремия 1:15

Денят се очертаваше необикновено топъл и влажен за сезона, но утрото беше приятно. Армията на Гуинид се готвеше за битка. Командирите проверяваха дажбите и оръжията на войниците си, а свещениците започнаха сутрешната литургия. Много неща оставаха неуточнени, но нямаше време за това. Кавалерията наброяваше близо 2000 рицари, стрелците бяха два пъти повече, останалото представляваше пехотата. В хладната утринна светлина мъжете бяха необичайно мълчаливи, даже конете не пръхтяха. Нямаше никакви признаци за активност откъм страната на врага, макар че войниците на Гуинид знаеха, че и армията на Уенсит се готви за битката. Тих шепот се понесе из редиците, когато слънцето се показа над ридовете, а все още нямаше никакъв знак за предстоящото сражение.

Келсън и съветниците му стояха на върха на ниска могила в центъра на лявата колона и оглеждаха бойното поле. Зората им поднесе отдавна очакваната гледка на главите, набучени на копия по предната линия на вражеския стан. Уорън и Нигел се редуваха да разглеждат лицата на жертвите през далекогледа на Уорън. Разстоянието бе твърде голямо, а и самите глави бяха изгнили наполовина, за да може да се определи със сигурност самоличността им, но зрелището оказва ефект върху повечето от войниците. Въпреки че хората разбираха какво цели Уенсит и че главите може би изобщо не бяха на загиналите войници от Касан, гледката ги тормозеше и плашеше. Часовете се нижеха и нервите им се изопваха до краен предел.

Келсън имаше и други грижи. Изучаваше задълбочено картата на местността и изпусна отдавна забравената бисквита в ръката си, за да чуе какво му казва Морган относно разположението на резервните конни отряди. Младият крал изглеждаше самоуверен и спокоен, но

очите му току прескачаха по редиците от побити глави. Все още не се виждаха нито Уенсит, нито някой от офицерите му, а слънцето приближаваше зенита си. Епископите Кардиъл и Арилан оставиха частите си и също се изкачиха на могилата, където стоеше Келсън. Малко по-встрани беше и видимо разтревожения генерал Глодрут. Арилан първи забеляза раздвижването във вражеските редици и посочи на краля малката група конници, които се насочиха към техния лагер с бялото парламентъорско знаме в ръце.

— Нигел, какъв герб носят? — попита Келсън и извади далекогледа от пояса си.

— Не мога да определя от това разстояние, сир. Да изпратя ли хора да ги посрещнат?

— Не още. Нека видим какво ще предприемат те. Глодрут, вземи един от хората си и му дай бърз кон.

Конниците спряха на около четиристотин метра от тях, само онзи със знамето продължи напред. Келсън кимна на Глодрут да изпрати своя човек да посрещне другия, след което насочи далекогледа си към основната група.

Бяха седем на брой. Четирима бяха въоръжени с лъкове и носеха оранжевия цвят на Уенсит с елена на Фурстан на гърдите си. Всички имаха бради и островърхи шлемове и бяха препасани с къси мечове.

Другите трима обаче не бяха обикновени войници. Келсън реши, че облеченият в черно конник вероятно е някакъв свещеник или монах. Тези до него приличаха на благородници, носеха ярки пера и наметала от коприна. Арилан ги позна — първият бе херцог Лайънел, роднина на самия Уенсит. Носеше бяла копринена мантия над бронята си и слънцето се отразяваше в блестящия му шлем, изпод който се подаваше черна плитка.

Другият (лицето на Арилан се изкриви, щом различи чертите му) беше Райдън от Истмарч. Носеше широк кафтан в синьо и златисто над бронята си. Келсън не успя да види лицето му дори с далекогледа.

Двамата конника се срещнаха в средата на полето и сега обикаляха в кръг с конете си докато разговаряха. Келсън хвърли поглед към Морган и видя, че приятелят му следи някакво раздвижване в предните редици на противника. Вееха се копринени знамена и конници препускаха в разни посоки. Морган вдигна далекогледа си и изръмжа.

— Ето го Уенсит. Крайно време беше да се покаже. От лявата му страна е Бран.

Кралят погледна в същата посока и се обърна към Аларик.

— Морган, мисля, че ще е по-добре да зарежем идеята да изпратим лейди Рикенда да убеждава Бран Корис. Това не е място за жени. Не биваше да се съгласявам да идва.

Морган сви рамене и прибра далекогледа в калъфа.

— Мисля, че няма да ви е лесно да я разубедите, принце. Снощи говорих с нея по този въпрос и... тя е много горда жена.

— Зная това — въздъхна Келсън. После обърна червеникавия си жребец към Дънкан, който разговаряше с някакъв капитан от стражата. Парламентьорите вече се връщаха обратно и белите знамена се вееха над главите им.

— При нас ще дойде барон Торвал от Нетерхавен — каза Дънкан. — Той е един от командирите на Уенсит. Ще го охраняват особено строго, когато пристигне, за да ни предаде посланието им.

Келсън кимна и се обърна към Морган.

— Мислиш ли, че Уенсит ще ни поставя някакви условия?

— Едва ли, принце. А дори и да го направи, условията му ще са абсолютно неприемливи. Такава е играта му. Смятам, че ще е някаква уловка. Внимавай какво ще му отговориш.

— Не се тревожи.

Когато баронът пристигна редиците се отвориха да го пропуснат и стражите наобиколиха пратеника, за да го съпроводят до могилата на Келсън. Той спря коня си на няколко метра от краля, беше гологлав и арогантен. Едва ли бе на повече от двадесет години.

— Ти ли си Келсън Гуинидски?

— Същият. Какво ще ни кажеш?

Младежът се поклони от седлото с мазна усмивка.

— Аз съм Торвал от Нетерхавен, милорд, и ви нося поздрав от херцог Лайънел, роднина на краля ни. Негова Светлост, херцогът, е изпратен от нашия господар, крал Уенсит с предложение относно предстоящата битка. Той иска вие със свита равна на нашата да отидете при тях в средата на полето, за да обсъдите подробностите.

— Наистина ли? — попита саркастично Келсън. — И защо да преговарям с някакъв си херцог? Защо да рискувам безопасността си,

щом кралят ви не смее да се появи лично? Нещо не го виждам Уенсит долу, при останалите.

— Тогава посочете ваш приближен, който да отиде вместо вас — изрече спокойно Торвал. — Аз ще остана тук като заложник докато хората ви се завърнат.

— Разбирам. — Тонът на краля бе леден, а погледът прикован в Торвал напомняше блясъка на стомана. Младежът сведе очи. Тогава Келсън се обърна към Морган и останалите генерали и продължи, без да поглежда барона от Торънт.

— Много добре, ще преговаряме с херцог Лайънел. Чичо Нигел, ти ще поемеш командването докато се върнем. С мен ще дойдат Морган и епископ Арилан. Дънкан и Уорън ще ни следват на разстояние с малък отряд за охрана.

— Сержант — обърна се кралят към конника, който съпроводи Торвал до могилата. — Погрижете се нашият барон да не скрие някое оръжие. Торвал, дай си камата.

Баронът се подсмихна, но пусна камата на земята и тръгна след двамата навъсени конника надолу по склона. Войниците поздравиха шумно Келсън, когато мина между тях, но сетне се умълчаха, защото разбраха, че се насочва към парламентъорите на врага. Четиристотин метра по-нататък основната група спря. Само Келсън, Морган и Арилан продължиха напред. В същия момент Райдън и Лайънел се отделиха от своите и препуснаха към тях. Тропотът на копитата бе единствения звук нарушаващ тежкото мълчание.

Келсън видя конниците, които препускаха към него и вдигна високо глава. Напрежението му по някакъв начин се предаде на жребеца и животното взе да цвили и да скача настрани. Кралят погледна към Морган, но вниманието на последния явно беше изцяло погълнато от приближаващите се конници. Арилан от своя страна бе абсолютно спокоен и някак си замислен, сякаш отиваше на утринната си молитва или поне така изглеждаше отстрани.

— Привет на теб, Кралю на Гуинид! — провикна се Райдън, когато приближиха съвсем. — Не вярвах, че лично ще дойдеш при нас, но няма значение. Моят господар ти изпраца сърдечен поздрав.

Арилан се вторачи в него докато говореше, през лицето му премина тик.

— Подбирай си по-добре думите, Райдън. Ако ти носиш поздравите, то можем да сме сигурни, че те не са сърдечни. Репутацията ти е известна.

Райдън се поклонил от седлото на Арилан и кимна към Лайънел.

— Това е Негова Светлост, херцог Лайънел, роднина на краля, както може би знаете. А аз съм Райдън от Истмарч. Познавам преподобния епископ Арилан от прежни дни, за които не смея да говоря, а златокосият непознат до краля остава да е могъщият Морган. Господарят ми Уенсит ви изпраща специални поздравии, Ваша Светлост, и малък подарък.

Той бръкна под туниката си и извади нещо скрито в кожената си ръкавица. Морган внимателно го огледа, преди да посегне към протегнатата ръка на Райдън, защото се боеше от някаква клопка.

— Вярвам, че и без друго предметът ви принадлежи — каза тихо той и му подаде медальон със сребърна верижка. — Уенсит реши, че ще искате да си го приберете. Онзи, който го носеше, трябва да е означавал нещо за вас. Жалко само, че верижката е скъсана.

Морган пое медальона от Райдън. Дори през кожената си ръкавица почувства присъствието на Дери в образа на Свети Камбър. Лицето на Морган с нищо не издаде чувствата му, когато попита:

— Мъртъв ли е Дери?

— Не, но скоро може да бъде, ако не решите да ни сътрудничите.

— Изнудвате ни с живота на Дери? — изсъска Келсън.

Райдън се засмя гърлено и заплашително.

— Не точно, млади приятелю. Узнахме, не е важно как, че вие държите едни пленници от благородно потекло, които са особено ценни за нас. Моят господар, крал Уенсит, е склонен да направим размяна: вашия Дери, жив и невредим, срещу нашите хора.

— Не мисля, че държим пленници от Торънт, нали, Морган? — намръщи се Келсън. — Кого имате предвид, Райдън?

— Не съм казвал, че са от Торънт. Моля да ме извините за неточността. Пленниците са графинята на Марли и малкият ѝ син, лорд Брендан. Граф Бран би искал да прибере семейството си.

Очите на Морган се разшириха и сърцето му заседна в гърлото, но не посмя да погледне към Келсън. Усещаше, че предложението озадачава краля, но само той можеше да вземе решението в случая. Чувствата на Морган бяха без значение. Сделката бе немислима; това

беше ясно. Но той не искаше да подпише смъртната присъда на Дери. Младият благородник бе заслужил по-добра съдба с верността си, дори и Морган да не бе в състояние да му помогне.

Юмрукът му стисна до болка медальона на Камбър, но каменния му поглед не се премести от лицето на Райдън. Келсън се почувства неудобно в седлото и се размърда, без да знае какво да отговори. Арилан не каза нищо — той също разбираше, че решението принадлежи на краля, макар и да нямаше право на избор.

— Предлагаш ни сделка — започна предпазливо Келсън. — Дори и да обмислим идеята, как може да сме сигурни, че Дери е наистина жив и невредим, както твърдиш?

Райдън се поклонил леко в отговор и махна с ръка към групата зад него. Черната фигура, която Келсън взе за монах в началото се отдели и се насочи бавно към тях. Качулката му се отметна назад докато яздеше и той погледна за миг Морган в очите, но не каза нищо. Спря на няколко крачки зад Райдън и Лайънел и зачака покорно. Нямаше никакво съмнение — това беше Шон лорд Дери.

Келсън изгледа смразяващо Райдън и умишлено мина с коня си между него и херцога, за да види Дери отблизо. Лицето му бе пребеляло, когато погледна краля си и Келсън забеляза, че ръцете му стискат юздите в мъртва хватка. Дери знаеше, че животът му виси на косъм. Сърцето на краля се изпълни с обич към младия лорд.

— Ти ли си наистина, Дери? — попита тихо той.

— Уви, аз съм, Ваше Величество. Аз... хванаха ме малко след като узнах за предателството на Бран. Нямаше как да ви предупредя. Съжалявам.

— Знам — прошепна Келсън. Пресегна се и докосна съчувствено китката му, след което обърна коня си и се върна при другите. Лицето му беше бледо, но ръцете му вече не трепереха на юздите.

— Прости ми Дери, но зная, че ще разбереш онова, което ми се налага да сторя. Не мога да позволя жени и деца да се залагат като пионки в тази игра.

После се обърна и погледна Райдън с ненавист.

— Милорд, може да предадете на господаря си, че сделката е неприемлива. Наистина лейди Рикенда и синът ѝ са под моя опека и няма да пострадат, но няма да ги предам във ваши ръце при никакви обстоятелства. Те нямат нищо общо с измяната на лорд Бран и не ще

допусна да попаднат във властта на враговете ни, дори и за да спася живота на един от най-верните ми васали.

Дери се усмихна смело и донякъде предизвикателно, след което сведе примирено глава. Райдън кимна бавно.

— Очаквах този отговор, млади господарю. Разбирам ви. Естествено не бива да искате същото от крал Уенсит. Той ще се ядоса, а в такива моменти трудно се въздържа да не си отмъсти. И не обича да мами надеждите на ония, които му служат вярно. Ще заплатите решението си скъпо.

— Не съм се и надявал на друго.

— Много добре тогава.

Райдън се поклони от седлото и обърна коня си. Лайънел даде знак на Дери да тръгне пред тях. Младежът хвърли прощален поглед на Морган и се насочи към вражеските редици с гордо вдигната глава. Морган не намери сили да гледа след него и препусна към своя лагер, защото знаеше, че Дери язди към смъртта си. Келсън и Арилан безмълвно го последваха, без да се обръщат назад.

Дънкан Маклейн предусети, че срещата не е била успешна. Разбра, че конникът в черно е Дери и отгатна взетото решение.

Младият Торвал, който стоеше до Дънкан, яхна коня си. Лицето му бе ведро, почти унесено в светлината на утринното слънце. През главата на Дънкан мина мисълта, че младежът сякаш изобщо не се вълнува от личната си безопасност. От дясно на Торвал стоеше Уорън и си играеше нервно с меч като котка, която дълго време е следила движението на мишките, без да може да се намеси. Двамата стражи бяха непосредствено зад тях и гледаха мрачно ту към заложника, ту към приближаващия се Келсън. Сцената бе необичайно мирна и спокойна сякаш бе като насън. Внезапно Дънкан разбра, че нещо ще се случи.

И то се случи. Още преди кралят да стигне до групата, която го очакваше, сред неприятелските редици закипя трескава дейност. Петдесет бесилки се издигнаха над земята и петдесет примки увиснаха над главите на злочестите военнопленници. Дънкан погледна през далекогледа си и за малко да припадне, когато установи, че всички са облечени в униформите на Касан.

В центъра се издигна някакво знаме с герба на херцога на Касан, бащата на Дънкан. После под една от бесилките застана висок мъж с

прошарени слепоочия. Докато връзваха въжето на шията му Дънкан успя да различи чертите на лицето и простена, това бе херцог Джебърд. Войниците умишлено затягаха бавно примката около врата му.

Дънкан замръзна от ужас, докато гледаше как нахлузват примките на вратовете на всички пленници, как ги карат да се качат двама по двама на ниските поставки под бесилките, как завързват ръцете им отзад. Морган, Келсън и Арилан се спряха напред път и се обърнаха. Черният жребец на краля взе да цвили неистово и да се хвърля като бесен.

После от вражеските редици долетя радостен вик, въжетата се опънаха до край и телата на стоте пленника се замятаха във въздуха докато увиснаха неподвижно.

Яростен вой се надигна зад гърба им, люта ненавист избухна в сърцата на войниците на Гуинид. И три неща се случиха едновременно. Уорън със сподавен вик изтегли меча си и го заби право в усмихнатото лице на лорд Торвал като изпревари само с част от секундата удара на Дънкан, който изпадна в пристъп след екзекуцията на баща си.

Келсън с мъка удържа коня си и препусна пред Арилан и Морган към собствените си редици като крещеше на Дънкан и Уорън да се оттеглят.

Но Морган, след миг колебание, обърна коня си и се понесе като ураган след отдалечаващите се Райдън и Лайънел, и мечът искреше със злокобен блясък в ръката му.

— Дери — изкрещя той с лице изкривено от ярост. Зад него редовете на кралската армия се люшнаха, готови да се втурнат в атака, но Морган отново и отново крещеше името на приятеля си.

При неговия вик Дери се обърна и зина от изумление. Поколеба се докато прецени положението, пред него телата на екзекутираните още потръпваха, а Райдън и Лайънел пришпорваха конете си към своите редици. Морган се носеше в бесен галоп след тях с изваден меч и безумно предизвикателство.

Дери обърна коня си и препусна към Морган като инстинктивно избра да бяга по диагонала, по надалеч от Райдън и Лайънел. Лошото бе, че и двамата бяха твърде близко, едва ли ги делиха повече от десет метра, когато Дери обърна коня си. Видя, че Морган ги застига бързо, тежките бойни коне на Торънт не можеха да се сравняват със степните

жребци на Гуинид по скорост. Зад тях обаче стрелците на Райдън вече запъваха лъковете си:

Лайънел се опита да пресече пътя на Дери, но Морган го връхлетя с коня си и го блъсна от страни. Животното се спъна и падна, а Морган успя да изрита загубилия равновесие ездач в лицето. Преди Лайънел да успее да се съвземе от удара, Морган вече препускаше към Райдън. Около тях завая град от стрели, но повечето отскачаха от стоманените брони на Морган и Райдън. Обаче животните им не бяха защитени и една стрела се заби в шията на коня на Райдън и той рухна на земята в предсмъртна агония. Райдън се приземи на крака и хукна към Лайънел, който се бе изправил и се опитваше да яхне коня си. Замаха отчаяно с ръце към стрелците, за да спрат, но една от последните стрели улучи Дери в гърба, точно преди Морган да стигне до него. Все пак успя да подхване отпуснатото тяло на приятеля си и препусна с всички сили към своя лагер. Същевременно Райдън се метна зад гърба на Лайънел и заедно поеха на изток. Морган ги погледна през рамо и видя, че Райдън сипе проклетия подире му. Прихвана по-здраво отпуснатото тяло на Дери и се насочи към своите.

Армията бе разбунена като кошер. Войниците крещяха яростно и размахваха мечове и брадви към яркото обедно слънце. Келсън препускаше като демон покрай редиците им, за да удържи собствените си офицери, но положението излизаше извън контрол. Мъжете ревяха срещу гнусната екзекуция извършена пред очите им и жадуваха за мъст.

— Приберете оръжието! — крещеше Келсън — Приберете го, дявол ви взел! Не виждате ли? Той иска да нападнем първи. Приберете оръжието! Заповядвам ви!

Думите му се губеха в общата врява. Когато редиците се разтвориха да дадат път на Морган и Дери, левият фланг на армията се понесе напред, офицерите вече не можеха да укротят хората си. Келсън видя какво става и направи последен отчаян опит да ги спре. Когато разбра, че всичко е напразно, кралят препусна напред и изпревари първите атакуващи конници, за да застане на пътя им. Конят му замръзна на място като мраморна статуя. Той пусна юздите и се изправи в стремената с протегнати нагоре ръце. Само вятърът отнесе Забраненото Слово, което излезе от устните му.

От върховете на пръстите му блъвна оранжев пламък, който пресече пътя на конницата като предупредителна линия прекарана през пролетната трева. Ездачите препуснаха напред дръпнаха юздите в ужас и объркване пред стената от оранжев огън, която преграждаше пътя им.

Никой не помръдна в редиците на Торънт. Райдън, Лайънел и ескортът им се завърнаха благополучно още преди армията на Келсън да излезе от контрол. Но Келсън не се вълнуваше от това сега. Бавно спусна ръце и се загледа в хората си с очите наследени от достойните си предци в рода Халдейн. Рицарите укротиха подплашените си коне и се върнаха послушно назад. Тишината се спусна и над двете армии. Келсън простря отново ръце и замахна по посока на запаления от него огън. Пламъците угаснаха и димът се разнесе сякаш нищо не бе станало. Огненият ореол обграждащ тялото му също избледня и изчезна. Кралят на Гинид отново стана обикновен човек.

Келсън пое юздите и огледа още веднъж неприятелските редици сред гробно мълчание. Запомни всяко знаме, всеки герб, който украсяваше ужасните плодове на бесилките. После обърна коня си и пое бавно към собствената си армия, яздеше гордо и с достойнство. Стигна до тях при абсолютна тишина, сетне някакъв самотен меч заудря по щита в знак на одобрение. Последваха го и други, докато цялото поле заехтя от звъна на стоманата. Келсън дръпна юздите пред първите редици и остана така за момент. После вдигна ръка, за да въдвори тишина. Морган продължаваше да стои с Дери праметнат връз седлото му и с учудване наблюдаваше как очите на краля бавно възвръщат човешкия си израз.

— Мъртъв ли е? — попита тихо Келсън.

Морган поклати глава и махна на двама войника да свалят тялото на Дери от седлото.

— Още не. Но ще умре. Капитане, повикайте Уорън, моля. Може би има надежда.

— Погрижете се за това — потвърди Келсън. — Морган, какво мислиш за малкото представление, което Уенсит ни устрой?

Морган трудно успя да превключи на новата тема, леко изненадан от бързината, с която кралят забрави последните си действия и заговори по същество.

— Искаше да ни тласне в боя, преди да сме готови, принце. Все пак ми се струва, че и той не е готов да се бие с нас. Не разбирам...

— И аз останах с такова впечатление — кимна Келсън и се обърна към Дънкан:

— Добре ли си, приятелю?

Дънкан повдигна очи и го погледна недоумяващо, после кимна бавно. Беше прибрал меч си, но ръцете му още бяха червени от кръвта на заложника, който убиха заедно с Уорън. Погледна към вражеските редици и увисналите тела, а после се взря в окървавените си ръце.

— Аз убих онзи заложник в яростта си, Ваше Величество. Не трябваше така. Не биваше да вадя меч.

— Не е така — поклати глава Келсън. — Вие с Уорън ми спестихте труда да го убивам сам. Торвал знаеше, когато дойде, че животът му е обречен, ако стане нещо такова.

— Правилна постъпка, но с грешни подбуди — усмихна се цинично Дънкан. — Това не ме оправдава, принце.

— Може би не, но е простимо. Аз бих...

— Ваше Величество! Уенсит язди към нас! — извика един от офицерите.

Келсън се извъртя в седлото като очакваше настъплението на цялата орда от Торънт, но вместо това видя шепа конници със знамето на скачащия елен. Там бяха Лайънел и Райдън, съпроводени от висок и строен конник, който можеше да е единствено Бран Корис и — самият Уенсит. Ездачите отново спряха по средата на полето. Келсън присви очи.

— Капан е — промърмори Дънкан с поглед изпълнен с омраза. — Не искат да преговарят, само да ни измамат — не им вярвайте, сир.

— Морган, ти какво ще кажеш? — попита кралят, без да сваля очи от враговете си.

— Съгласен съм, че не бива да им се вярва, принце. Но се боя, че пак ще трябва да преговаряме с тях, макар че няма защо да ги обичам.

— Истина казваш — кимна Келсън. — Епископ Арилан, ще дойдете ли отново с мен? Ценя високо съветите ви.

— Ще дойда, Ваше Величество.

— Добре. Ами ти, Дънкан, бих искал и ти да дойдеш с нас, но няма да ти заповядам след онова, на което стана свидетел. Ще съумееш ли да удържиш гнева си още малко?

— Няма да ви разочаровам, принце.

— Тогава да тръгваме. Нигел, поемаш командването докато се върна.

Келсън уви юздите около лявата си ръка и махна на младия барон, който носеше кралското знаме да дойде с тях. После се усмихна мрачно и пришпори жребеца си напред. Баронът препусна щастлив, че кралят го взима със себе си и цялата армия изрева възторжено, когато лъвът на Гуинид се развя в насрещния вятър.

Ярките цветове пламтяха в лъчите на слънцето и Келсън, следван от Морган, Дънкан и Арилан, се понесе към враговете на дерините.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

*Лък и копие ще държат; жестоки са и немилостиви;
гласът им бучи като морето; възседнали са на коне, всеки
опълчен като мъж за бой против тебе.*

Еремия 50:42

— И така, ти си Келсън Халдейн — каза Уенсит. Гласът му беше плавен, звучеше интелигентно, маниерите му издаваха безкрайна самоувереност и Келсън моментално изпита омраза към него. — Радвам се, че може да обсъдим възникналия проблем по цивилизован начин, като двама възрастни хора — продължи той, презрително оглеждайки Келсън от глава до пети. — Или почти възрастни.

Келсън не би си позволил лукса да направи унищожителната забележка, която бе на върха на езика му. Вместо това той отвърна на презрителния поглед на Уенсит с внимателно изучаване на противника, сивите му очи поглъщаха и запечатваха в паметта всяка подробност, свързана със слабия, червенокос дерини, извее тен като Уенсит от Торънт.

Уенсит яздеше огромния златист жребец като че бе роден на седлото, а ръцете му без усилие държаха широките кадифени юзди, украсени с излъскани златни орнаменти. Към оглавника бе прикрепено едно пурпурно перо, което се полюшваше и потръпваше от полъха на вятъра, докато златистият кон тръскаше глава и изцвилваше към черния жребец на Келсън. Самият Уенсит бе целия облечен в златисто и пурпурно, всички останали части от тялото му, освен главата бяха или покрити с позлатена ризница или обвити с тежко падаща, златисто пурпурна мантия, прикрепена към обсипаната със скъпоценни камъни златна яка. Покритите с диаманти кожени маншети на китките се припокриваха безупречно с майсторски изработените ръкавици от ярешка кожа, а на врата му, върху златистата туника, падаща свободно върху бронята, блестеше тежък ланец. Ефектът, предизвикан от

подобни одежди върху всеки друг човек, би бил направо комичен, но при Уенсит той предизвикваше възхищение. Почти несъзнателно, Келсън започна да се вживява в сцената, която възседналият бойния кон мъж разиграваше пред очите му. Той напрегна сили да се отърве от неприятното чувство, което го бе обзело, опита се да седне по гордо върху коня и да вдигне високо глава. После премести погледа си върху спътниците на Уенсит: намръщеният Райдън, мазният Лайънел, предателят Бран, който не посмя да го погледне в очите. След това цялото му внимание отново бе привлечено от Уенсит. Погледът му бе твърд като стомана, когато срещна очите на магьосника, но той не трепна при този сблъсък.

— Предполагам, съдейки от това, което каза досега, че се смяташ за цивилизован човек — каза Келсън внимателно. — От друга страна, безмилостното избиване на сто беззащитни затворници едва ли е било замислено да демонстрира висока степен на цивилизованост.

— Не, не беше — съгласи се Уенсит доста любезно. — Но бе замислено да демонстрира до каква крайност бих стигнал, ако се наложи, а и трябваше да те убеди да обмислиш внимателно предложението, което смятам да ти направя.

— Предложение ли? — Келсън изсумтя презрително. — Едва ли мислиш, че съм склонен да сключа сделка с теб след жестокостите, на които току-що станах свидетел. За такъв ли глупак ме смяташ?

— Не, не за глупак — изсмя се Уенсит. — Нито пък съм толкова безмозъчен, за да подценявам заплахата, която представляваш за мен, въпреки че ти се бориш самостоятелно, без помощта на себеподобните си. Може да се каже, че е жалко, че трябва да умреш.

— Докато това не се превърне в свършен факт, предлагам ти да се занимаваш с други неща. Казвай какво имаш да казваш, Уенсит. Става късно.

Уенсит се засмя и леко се приведе от седлото.

— Кажи ми как е моят приятел лорд Дери?

— Как трябва да е?

Уенсит цъкна неодобрително с език и поклати глава.

— Хайде Келсън, аз съм по-умен отколкото ме мислиш. За какво ми е смъртта на Дери? Той ми беше коза, който се надявах да изиграя, за да помогна на семейството на лорд Бран. Уверявам те, стрелците са

действали на своя глава, без моите заповеди и са вече наказани. Жив ли е Дери?

— Това не е твоя работа — отвърна Келсън рязко.

— Значи е жив. Това е добре — кимна Уенсит. Той се усмихна и погледна надолу, а след това отново отправи поглед към Келсън. — Много добре, дойдох да кажа следното: що се отнася до мен, смятам, че не е нужно да се води битка между нашите армии. Не е нужно хората ни масово да измират поради желанието ни да премахнем различията си.

Очите на Келсън се свиха подозрително.

— А ти какво предлагаш?

— Двубой — отговори Уенсит. — Или по-точно двубой между две групи — дуел с магия, с единствен изход — смърт. Дерини срещу дерини — аз, Райдън, Лайънел и Бран срещу теб и други трима, посочени от теб. Предполагам, че Морган, Маклейн и може би чичо ти — това ще бъде твоя логичен избор, но разбира се, ти си свободен да посочиш, когото пожелаеш. В древни времена такива двубои са се наричали Дуели на Тайната.

Келсън се намръщи и погледна Морган, а след това погледът му падна върху Арилан и Дънкан. Изведнъж предложението на Уенсит го накара да се почувства неловко, а идеята за Дуела на Тайната го уплаши. Имаше някаква клопка или поне трябваше да има. Трябваше да открие каква е тя.

— Превъзходството ти в такава битка е очевидно, милорд. Ти и твоите хора сте обучени дерини, докато повечето от нас не са. И въпреки че имаш превъзходство над нас, ми се струва, че не си човек, който би рискувал толкова много в една-единствена битка. Какво премълчаваш?

— Да не би да ме подозираш в зла умисъл? — попита Уенсит, като повдигна лукаво вежди. — Е, може би има някой, който ти дава такива съвети. Но аз си мислех, че преимуществата в полза на това решение са съвсем ясни. Ако започнем битка по този начин, армия срещу армия, цветът на рицарството и от двете страни ще бъде унищожен. За какво ми е мъртво кралство — кралство, в което живеят само стари мъже, малки момчета, жени и деца?

Келсън хвърли на врага си пронизателен поглед.

— Най-малко аз искам да изгубя хората си в битката. Ако се биеш днес, последиците ще са фатални за бъдещите поколения. Но не мога да ти се доверя, Уенсит. Дори и да те разгромя, кой би предвидил какво ще се случи идната пролет? Кой...?

Уенсит отметна глава назад и се разсмя, а смехът премина като ехо сред спътниците му. Келсън се размърда смутено на седлото, той не можеше да разбере какво толкова смешно е казал. Но само един поглед към Морган му бе достатъчен, за да разбере, че генералът се досеща. Той щеше да каже нещо, когато Уенсит изведнъж спря да се смее и придвижи коня си няколко крачки напред.

— Прости ми, млади принце, твоята наивност е трогателна. Предложих равностоен начин за битка до смърт. При тези обстоятелства, загубилите едва ли ще бъдат в състояние да застрашат победителите — освен ако, разбира се, вярваш, че някои хора могат да се върнат от гроба.

Келсън се намръщи, защото през годините бе чувал и много пострашни неща, намеквани за Уенсит от Торънт. Но след това той успя да се освободи от тази натрапчива мисъл и да се съсредоточи върху това, което Уенсит му бе казал: дуел до смърт чрез магия. Колебанието му обаче явно не се хареса на Уенсит — златният крал изведнъж се намръщи, приближи се и хвана юздите на Келсъновия кон.

— В случай че още не си забелязал, аз съм нетърпелив човек, Келсън. Не понасям никакво вмешателство в плановете ми. Ако обмисляш как да отхвърлиш предложението, предлагам да си избиеш тази идея от главата. Напомням ти, че все още държа хиляда от твоите хора в плен. А има и много по-мъчителна смърт от простото обесване.

— Какво означава всичко това? — ледено промълви Келсън.

— Значи, че ако не приемеш предизвикателството, това, което видя през последния час ще бъде нищо, в сравнение с това, което ще се случи. Освен ако ти не го предотвратиш, двеста затворници ще бъдат влачени и разсечени на четири пред очите на армията ти по залез-слънце, а други двеста ще бъдат набити на колове и оставени да умрат при изгрева на луната. Ако се надяваш да ги спасиш, не бих те посъветвал да се бавиш.

Келсън пребледня пред описаната от Уенсит предопределена за пленниците съдба и ръцете му се свиха в юмруци при рязкото дръпване на коня, с цел да освободи поводите от хватката на златния

крал. Втренчил убийствен поглед в него, Келсън би се втурнал след отстъпващия назад магьосник, ако Морган не бе протегнал ръка и не бе препречил пътя му със своя кон. Келсън го изглежда ядосано с намерение да му заповяда да се върне обратно, но нещо в изражението му накара младият крал да се поколебае за миг. Стоманено студеният поглед на Морган срещна надменното изражение на Уенсит.

— Искаш да ни принудиш да вземем бързо решение — приглушено каза той. — Искам да зная защо? Защо е толкова важно да приемем предизвикателството при твоите условия? — той направи малка пауза. — Или може би си замислил някакво предателство?

Уенсит извърна глава, за да погледне Морган, вбесен от дързостта, с която прекъсна спора му с Келсън.

След това той предизвикателно огледа останалите. Накрая каза с насмешлив глас:

— Има още много неща да учиш за дерините, въпреки че твърдиш, че си наследил някои от чертите им. Ще разбереш, ако оцелееш, че има древен кодекс на честта, който се отнася за нашите сили и който дори и аз не бих престъпил. — Той се обърна към Келсън. — Предложих ти официален дуел по законите, установени от Камберианския Съвет преди повече от два века, Келсън. А има и много по-древни закони, на които аз също съм задължен да се подчинявам. Поисках и получих разрешение от Съвета да проведа дуела с теб при условията, за които вече говорих, а също и за присъствието на арбитри, изпратени от Съвета. Уверявам те, няма измама щом и Съвета е уведомен.

Челото на Келсън се сбърчи смаяно:

— Камберианският Съв...

Арилан за пръв път се намеси в разговора, прекъсвайки Келсън по средата на думата:

— Господарю мой, извинете ме за прекъсването, но Негово Величество не е готов да отговори на предизвикателство, подобно на това, което му отправихте днес. Разберете, че му трябва време да се консултира със съветниците си, преди да ви даде окончателен отговор. Ако приеме, животът и съдбата на няколко хиляди от хората му ще зависят от уменията на четирима мъже. Ще се съгласите, че подобно решение не може да се вземе прибързано.

Уенсит се обърна да погледне Арилан сякаш той бе някакъв особено вреден представител на низшите твари.

— Ако кралят на Гуинид чувства, че не може да вземе решение, без да се допита до подчинените си, епископе, това е негова грешка, не моя. Но първоначалното ми предупреждение е все още валидно. Келсън, ако до довечера не вземеш очакваното от мен решение, двеста от хората ти ще бъдат влачени и разсечени на четири на мястото, на което се намираме в момента, а други двеста ще бъдат живи набити на колове при изгрева на луната. И така ще продължава докато всички затворници намерят смъртта си, а след това ще взема още по-крупни мерки. Гледай да не ме изкараш от търпение.

При тези думи, той пъргаво отстъпи с коня няколко крачки назад, ловко го обърна и с лек галоп препусна към редиците си. Придружаващите го заобиколиха, заеха боен ред и го последваха като оставиха изуменият Келсън да гледа след тях. Беше ядосан на Арилан за това, че го прекъсна, на Морган за това, че вбеси Уенсит, на себе си — за нерешителността си, но не продума нито дума преди и те да се върнат в редиците си и да стигнат до кралската палатка. Нареди бойните колони да бъдат разпуснати, понеже нямаше изгледи за битка преди настъпването на утрото, а след това направи знак на тримата си спътници да го последват в палатката. Реши първо да се разбере с епископа, тъй като му бе под ръка, но в палатката завари дузина мъже, скупчени около застиналото тяло на човек, изпънат на сламеника в левия ъгъл. Изцапаният с кръв Уорън се бе надвесил над тялото на Дери, а синът на Нигел, Конал, бе коленичил край него до леген с кървава вода. На лицето му бе изписано страхопочитание към бившия предводител на бунта, който бършеше окървавените си ръце. Очите на Дери бяха затворени, а главата му се люлееше напред-назад сякаш той все още изпитваше болка, въпреки че около него на пода се търкаляха парчета от извадената от тялото му стрела. При влизането на Келсън и епископа, последвани от Морган и Дънкан, Уорън ги погледна и кимна за поздрав.

Той беше блед и очевидно изтощен, но очите му триумфално блестяха.

— Ще се оправи, господарю. Извадих стрелата и промих раната. Въпреки това, все още го тресе. Морган, той постоянно те вика. Може би трябва да го видиш.

Морган бързо се приближи до Дери и коленичи до него като докосна нежно с ръка челото на младия мъж. При допира очите на ранения се отвориха за миг и той погледна към тавана; след това обърна глава към Морган. През погледа му премина сянка на уплаха.

— Всичко е наред — прошепна Морган. — Сега си в безопасност.

— Морган, ти си добре. Тогава аз...

Той спря и застана за момент като че си спомни нещо ужасяващо, потрепери с отвращение и рязко извърна глава. Морган се намръщи и докосна слепоочието на Дери, за да го успокои и предразположи, но усети някакво недоверие, което никога не бе срещал преди.

— Отпусни се, Шон. Най-лошото е вече зад гърба ти. Почини си. Ще се почувстваш по-добре, след като поспиш.

— Не! Никакъв сън!

Самата мисъл изглежда още повече разпали Дери и той започна да мята глава ту на една, ту на друга страна с такава ярост, че Морган изгуби всякаква надежда да успее да поговори с него. Очите на Дери излъчваха животински страх. Изглеждаше като човек, изгубил разсъдъка си. Морган осъзна, че трябва бързо да направи нещо, защото в противен случай Дери щеше да се погуби от изтощение.

— Отпусни се, Дери, не се мятай! Всичко е наред. Сега си в безопасност. Дънкан, помогни ми да го задържим.

— Не, не ме карайте да спя! Не трябва. — Дери се хвана за плаща на Морган и се опита да вдигне глава, когато Дънкан се хвърли да сграбчи ръцете му.

— Пуснете ме да си вървя! Вие не разбирате, Господи, помогни ми, какво ще правя?

— Всичко е наред, Шон.

— Не, не разбирате. Уенсит.

Погледът му стана още по-налудничав и като надигна глава, той погледна диво Морган в очите, дясната му ръка все още отчаяно стискаше плаща, въпреки усилията на Дънкан да освободи хватката му.

— Морган, чуй! Казват, че няма Дявол, но грешат! Видях го Той има червена коса и се нарича Уенсит от Торънт. Той е самия Дявол! Той ме той ме...

— Не сега, Дери — поклати глава Морган и положи Дери отново на сламеника. — Стига засега. Ще говорим за това по-късно. Сега си изтощен от раните и пленничеството. Трябва да си почиваш. Като се събудиш ще се почувстваш по-добре. Обещавам ти, че нищо няма да ти се случи. Повярвай ми, Дери.

Докато Морган говореше, упражнявайки все повече и повече контрол върху отслабващите сили на Дери, раненият изведнъж примая и се отпусна върху сламеника с притворени очи и разхлабени мускули. Морган освободи плаща си, кръстоса ръцете на младежа върху гърдите му и изправи главата му. Конал все още коленичил наблизо, донесе кожена завивка, която Морган свободно обви около застиналото тяло. Морган погледа няколко секунди спящия Дери, като че искаше да се увери, че спи достатъчно дълбоко. Размени притеснен поглед с Дънкан и вдигна очи към загрижените, наредени в кръг лица.

— Мисля, че ще е по-добре, след като си почине, господарю. Но точно сега не бих мислил за това, което му се е наложило да преживее. — Очите му потъмняха, зареяни в пространството и промърмори под нос: — Господ да е на помощ на Уенсит, когато разбере какво е станало.

Той потрепери, когато се върна към действителността, приглади падналия върху очите си кичур светла коса и стана с въздишка. След като хвърли още един поглед върху спящия Дери, Морган извърна глава на страна, докато ставаше. Келсън бе сломен и пристъпваше нервно от крак на крак, докато очите му шареха между двамата.

— Какво мислиш, че му е направил Уенсит? — накрая попита с приглушен глас.

Морган поклати глава.

— Трудно е да се каже на този етап, принце. По-късно ще го разпитам основно, но сега е прекалено слаб. Той наистина искаше да ме удари.

— Видях.

Келсън погледна върховете на обувките си, след което вдигна поглед. Всички го гледаха. Сега изведнъж си спомни каква трябваше да бъде следващата тема на обсъждане.

— Много добре, господа. Тъй като няма какво друго да сторим за Дери в момента, предлагам да се заемем с належащите дела. Аз... —

той погледна Арилан и вдигна високо глава. — Епископ Арилан, ще ни кажете ли за този Кам...

— Благодаря за помощта ти, братовчедо. Би ли ми пратил баща си и епископ Кардиъл, преди да се върнеш към задълженията си? — Той махна с ръка към хората на Уорън. — Трябва да ви помоля да се върнете и вие на постовете си. Благодаря за положените от вас усилия.

Конал и останалите се поклониха и си проправиха път към изхода на палатката, а Уорън ги проследи с поглед, стана и привидно ги последва.

— Виждам, че думите ти не са за ушите на външни лица затова ще напусна, ако желаете. Не съм ни най-малко обиден — добави бързо той.

Келсън погледна Арилан, но епископът поклати глава.

— Не, имате право да присъствате Уорън, точно колкото и Кардиъл, който може би е в по-малка степен дерини, отколкото който и да е от нас. Келсън, ако нямаш нищо против, ще изчакам пристигането на Томас и Нигел, преди да отговоря на въпроса ти. Така няма да се налага да се повтарям.

— Разбира се.

Кралят прекоси стаята, разкопча плаща си и го постави върху облегалката на стола. После седна, облегна се и простря дългите си крака върху килима. Морган и Дънкан седнаха на две сгъваеми столчета отдясно на Келсън. Морган откопча ножницата си и остави меча да падне на килима. След моментен размисъл Дънкан стори същото, премествайки столчето в ляво, за да направи място на Уорън, който сложи възглавница, за да се облегне по удобно на колоната в центъра на палатката. Арилан остана там, привидно погълнат от сложните фигури втъкани в килима под краката му. Вдигна поглед в момента, когато първо Кардиъл, а след него и Нигел влязоха в палатката, направлявани от Келсън към определените за тях места — от лявата му страна. Присвитите сини очи на епископа срещнаха погледа на Келсън.

— Искате ли да разкажа в общи линии какво се случи, милорд?

— Да, моля те.

— Много добре — Арилан сви ръце в юмруци и се взря за секунда в тях, след което вдигна поглед.

— Лордове, Уенсит от Торънт ни постави ултиматум. Негово Величество искаше да се допита до вас, преди да даде отговор. Ако не отговорим до залез-слънце, Уенсит ще започне да убива заложниците.

— В името на Бога, този човек е чудовище! — възкликна Нигел, замръзнал от ужас.

— Съгласен съм — каза Арилан. — Но ултиматумът му беше много особен и не подлежащ на промени. Той предизвика Келсън на Дуел на Тайната: той и тримата му поддръжници Райдън, Лайънел и Бран Корис срещу Келсън и трима избрани от него. Мисля, че не е нужно да ви казвам, че двама от тримата ще бъдат Морган и Дънкан; може да ви учуди, но аз ще съм третият.

Уорън го погледна смаяно.

— Точно така, Уорън. Аз съм истински дерини.

Уорън едва преглътна, докато Нигел само кимна с глава и вдигна вежди.

— Говориш така, сякаш Келсън вече е приел — каза той.

— Ако Келсън не приеме предизвикателството до падането на мрака, двеста заложници ще бъдат влачени и разсечени на четири пред очите на армията ни. Ако закъснееш, двеста други ще бъдат набити на кол при изгрева на луната и оставени да умрат. Това ще стане тази вечер около четири часа след залеза на слънцето. Изглежда неизбежно, ако Келсън отхвърли предизвикателството.

Той огледа бавно всички подред, но никой не продума.

— Ако, от друга страна, Келсън приеме, битката ще бъде до смърт, оцелелият или оцелелите, взимат всичко. Очевидно Уенсит вярва, че ще победи, в противен случай не би предложил такава борба.

Уорън побеля при споменаването на влаченето, докато Нигел, по-добре привикнал с ужасите на войната, отново кимна с разбиране. След кратко мълчание, той вдигна ръка и поиска думата.

— Този Дуел на Тайната подобен ли ще бъде на предизвикателството, отправено към Келсън при коронацията му?

— Е, ще е подчинен на същите древни правила — кимна Арилан — освен, разбира се, че ще са четирима срещу четирима вместо един на един, както Келсън срещу Чариса. Има доста строги правила на ръководене на Дуел на Тайната и очевидно Уенсит е получил официално разрешение да го проведе спрямо древните закони.

— Официално разрешение от кого? — прекъсна го Келсън с жар.
— Камберианският Съвет, за който Уенсит спомена ли? Защо избягваш темата, когато аз...

Гласът му секна при вида на Арилан, който застина при произнасянето на това име и погледна Морган с изненада. Морган се бе втренчил в епископа и въпреки че очевидно знаеше толкова, колкото и Келсън, изведнъж прояви огромен интерес към това, което щеше да изрече. Дънкан също се стресна при звука на името и се вторачи напрегнато в Арилан. Неочаквано Келсън се запита на какво ли се бе натъкнал.

— Арилан — едва прошепна той — Какво представлява Камберианският Съвет? Това дерините ли са?

Арилан наведе поглед.

— Извини ме, принце. Трудно се нарушава дадената дума, но Уенсит не ми остави никакъв избор. Той пръв спомена съвета. Тъй като ти ще се биеш с него, честно е да ти кажа всичко, което зная. — Насочи поглед към стиснатите си в юмруци ръце и се опита да се отпусне. — Съществува тайна организация на истинските дерини наречена Камбериански Съвет. Тя датира от времето след Реставрацията, когато дерините със синя кръв били призовани да управляват и защитават онези, които преживели големите преследвания. Само предишните и настоящите членове знаят какъв е състава на Съвета. И те са сключили кръвен оброк никога да не разкриват самоличността си. Както знаете, много малък брой от дерините са имали възможността да развият напълно силите си в днешни времена. Много от нашите умения са изгубени по време на преследванията — или поне сме загубили знанията как да ги използваме. Лечебната сила на Морган може би ще ни разкрие една от загубените ни способности, но има някои, които са по-свободно организирани и общуват един с друг. Съветът действа като регулиращ орган на тези известни дерини, съблюдава старите закони и се явява арбитър на магическите действия, които възникват от време на време. Предложеният от Уенсит Дуел на Тайната спада под юрисдикцията на Съвета.

— Съветът определя валидността на Дуела, така ли? — запита Морган подозрително.

Арилан изгледа Морган доста странно.

— Да, защо питаш?

— А полудерините като мен и Дънкан? — настояваше Морган.
— Те също ли са под юрисдикцията на Съвета?

Арилан леко пребледня.

— Защо питаш? — повтори той с напрегнат глас.

Морган погледна Дънкан, който кимна.

— Кажу ми, Аларик.

— Епископ Арилан, мисля, че аз и Дънкан сме във връзка с представител на съвета. Всъщност не ни е за първи път. Последната ни среща не се различава много от това, което току-що описа.

— Какво се случи? — прошепна Арилан. — Бледото му лице се открояваше на фона на пурпурночервеното расо.

— Е, имаме посещение, така да се каже, докато бяхме на път за Дхаса. Спряхме при Свети Неот да дадем почивка на конете и той се появи.

— Той ли?

Морган кимна.

— Все още не знаем кой е той. Но и двамата сме го виждали в различни ситуации, за които не е време да разказваме. Той прилича много на портретите и описанията на Камбър от Кулди.

— Свети Камбър ли? — Арилан не вярваше на ушите си.

— Не ни разбирайте погрешно, Ваше Преосвещенство. Не твърдим, че това е Свети Камбър. Той не е споменавал името си. Всъщност, последният път, когато аз и Аларик го видяхме, той каза, че не е Свети Камбър, а просто един от верните му последователи. Мисля, че така се изрази. От това, което ни разказахте за Камберианския Съвет съдя, че може би той е един от тях.

— Невъзможно — Арилан поклати глава с недоумение. — Какво ви каза?

Морган вдигна вежди.

— Намекна, че имаме врагове-дерини, за които и не подозираме. Каза, че тези, които трябва да знаят подобни неща вярват, че аз и Дънкан имаме повече сила, отколкото предполагаме и че е възможно да ни предизвикат на Дуел на Тайната, за да ни изпитат. Но той като че искаше да предотврати подобна възможност.

Бял като платно, Арилан се олюля.

— Невъзможно — прошепна той. — И въпреки всичко не може да не е бил някой от съвета. — Той едва си проправи път до най-близкия стол и се отпусна тежко върху него.

— Това коренно променя нещата. Аларик, ти и Дънкан сте уязвими на всяко едно предизвикателство, благодарение на това, което ви е казал непознатият. Аз съм в Съвета; бях там, когато това се случи, но не можах да го предотвратя. Но кой може да е дошъл при вас в подобен образ, кой би имал мотив? Просто няма логика.

Арилан се огледа и осъзна, че бе мислил на глас. Уорън и Кардиъл го гледаха с разширени, изпълнени с ужас очи. Тяхната човешка същност не им позволяваше да проумеят думите му. Дори и Нигел го гледаше с изумление и объркване, неспособен до край да проумее какво Арилан има предвид. Морган и Дънкан внимателно го измерваха с поглед опитвайки се да свържат думите му с онова, което си спомняха от срещите с непознатия в образа на Камбър. Единствено Келсън остана безучастен, внезапната несигурност на положението го изолира и отрезви мисълта му. Потънал в неизбежна безпристрастност, той преценяваше нарастващата опасност.

— И така — продължи Арилан, отърсвайки се от обзелото го лошо предчувствие. — Аларик, Дънкан, не знам какви са били тези посещения, но възнамерявам да открия дали Уенсит наистина е говорил със Съвета и дали ги е принудил да станат арбитри на Дуела на Тайната. Самият аз не съм чувал подобно нещо, въпреки че като член на Съвета би трябвало да дам мнението си. Е, изпуснах няколко сбирки напоследък заради дългите ни преходи, така че е разбираемо. Морган, носиш ли Стражата?

— Стражата ли? Аз... — Морган се подвоуми и поклати глава.

— Не се бави. Няма време. Носиш ли го или не?

— Да.

— Тогава го вземи. Дънкан, трябва ми осем бели свещи, еднакви по големина. Виж какво можеш да направиш.

— Разбира се.

— Добре. Томас, помогни на Нигел да навие килима. Ще ми трябва нещо от едно време. Може ли да взема Огнения ти пръстен, Келсън?

— Разбира се, какво ще правиш? — Попита той, докато сваляше пръстена си и наблюдаваше с интерес сплъстената трева под навития

вече на руло килим.

Арилан постави пръстена на малкия си пръст и с жест посочи изхода на Морган и Дънкан.

— С ваша помощ ще построя Портал за Преход. За щастие това е една от способностите, която все още не сме изгубили. Нигел, ще ми е нужна по-особена помощ от трима ви след минута. Ще ми се подчините ли безпрекословно?

Тримата размениха тревожни погледи, но кимнаха в съгласие. Арилан им се усмихна окуражително и падна на колене върху тревата. Прокара пръсти по нея, отстрани няколко камъка и клонки и протегна ръка към камата на Нигел. Принцът безмълвно му я подаде. С нейна помощ Арилан започна да изрязва двуметров осмоъгълник в земята. Четиримата не сваляха очи от него.

— Представям си колко сте учудени от това, което правя — каза той докато изрязваше втората и премина към третата стена на осмоъгълника. — Уорън, Порталът за Преход е средство за прехвърляне на дерините от една точка в друга моментално. За съжаление не можем да използваме тази забележителна дарба без Портал, а построяването му отнема много време и усилия. Ето защо ми е нужна помощта ви. Ще изпаднете в дълбок транс, а аз ще използвам силата ви за активиране на Портала. Обещавам ви, че няма да има никакви лоши последствия.

Вече изрязал шестата стена, той видя как Уорън пристъпва от крак на крак, очевадно притеснен от идеята да бъде омагьосан.

— Неспокоен ли си, Уорън? Не те виня, но наистина няма за какво да се безпокоиш. Едва ли ще бъде по-различно от това, когато Морган ти чете мислите. Нищо няма да си спомняш след това.

— Обещавах ли?

Арилан кимна и Уорън сви нервно рамене.

— Добре, ще направя каквото мога.

Арилан продължи да очертава осмоъгълника и когато стигна до последната стена, Морган се върна с малка кожена кутия в ръка. Той спря до кръга. Арилан прокара последната линия и избърса ръце в расото си. След това върна камата на Нигел.

— Донесе ли Стражата? — попита той.

Морган отвори кутията и изсипа осем малки черни и бели кубчета в ръката си. Всяко кубче беше, колкото върха на малкия му

пръст, четири бели и четири черни, и те заблестяха, когато ги обърна върху дланта си. Арилан докосна кубчетата, наостри уши, като че се опитваше да чуе нещо и даде знак на Морган да продължи. Аларик излезе извън очертанията на осмоъгълника, постави кубчетата на тревата и коленичи до тях. Арилан се прокашля.

— Сложи всичките, освен последния по местата им, а след това ги активирай отвътре.

Морган кимна.

— Добре, когато Дънкан се върне със свещите, нека сложи по една във всеки ъгъл на осмоъгълника. Нигел, елате с Уорън тук и се настанете удобно. Келсън, донеси им кожите, за да легнат на тях.

Дънкан донесе свещите, коленичи извън осмоъгълника и се захвана да изравнява дължината им с камата.

Морган му посочи къде да сложи свещите и се зае с кубчетата.

Кубчетата се наричаха Стражи, а цялата конфигурация — Главна Стража. За да се активира, всички действия трябваше да се извършат съвсем прецизно. Първо четири бели кубчета трябваше да се подредят в квадрат, всяко едно плътно допряно до съседното. След това черните кубчета се поставяха по ъглите на големия квадрат, образуван от белите. Черните и белите кубчета не трябваше да се допират.

Морган подреди конфигурацията, докосна с показалеца си най-горното бяло кубче от ляво и хвърли кос поглед на Арилан, който прошепна Prime. Първото кубче заблестя със слаба, млечнобяла светлина. Показалецът му все още се намираше върху кубчето.

— *Seconde*, прошепна Морган, докосвайки най-горното бяло кубче отдясно на квадрата — *Tierce*, *Quarte* продължи бързо той при докосването на останалите.

На светлината, хвърляна от големия бял квадрат, останалите четири черни кубчета рязко контрастираха. Поемайки си дълбоко въздух, Морган докосна черното кубче в левия ъгъл и промълви: *Quinte*. Три пъти повтаряше същите движения, докато бързо произнасяше *Sixte*, *Septime*, *Octave*. Черните кубчета заблестяха с дълбока зеленикавочерна светлина. По ъглите, където светлината на черните се срещаше с тази на белите, се появиха искрящи ивици тъмнина, като че ли те взаимно смущаваха ефекта си.

Морган с изненада забележа, че всеки е зает със задълженията си. Дънкан бе поставил свещите по местата им без Морган да го забележи

и сега седеше спокойно до изпадналия в транс Уорън, чиято отпусната глава лежеше на коленете му със затворени очи. Арилан и Келсън бяха коленичили до спящия Нигел. Арилан явно помагаше на младия крал да събере достатъчно сила за това, което предстоеше да се случи.

Само Кардиъл стоеше встрани от останалите, свит върху сгънатия килим извън осмоъгълника, обгърнал с ръка коляното си. Явно бе гледал Морган, защото смутено сведе поглед. Обаче смущението му не трая дълго, сцената го бе очаровала. С огромно усилие на волята се удържаше да не се приближи по-близо, за да наблюдава по-добре.

— Съжалявам. Не исках да шпионирам — приглушено рече той.
— Имаш ли нещо против да наблюдавам.

Морган се поколеба за момент дали бе разумно да разреши на епископа да научи повече от онова, което знаеше, но само вдигна рамене.

— Нямам. Само не ме прекъсвай. Това, което следва, е доста уморително, затова ще ми трябва пълна концентрация.

— Както кажеш — съгласи се Кардиъл и се намести на по-удобно за наблюдение място. С въздишка, Морган избърса ръце в панталоните си и вдигна първото бяло кубче. Внимателно го приближи към петото, неговото черно съответствие, и леко пг притисна едно към друго с думите:

— Primus!

С приглушено цъкване, двете кубчета се сляха в сребристосив правоъгълник, който Морган бързо остави настрана, преди да вземе в ръце второто. Наблюдавайки замръзналото изражение на Кардиъл, той го докосна до шестото и прошепна: Secundus! Образува се втори светец правоъгълник.

Морган почувства как енергията отслабва и прокара ръка през лицето си. Умората изчезна, след като приложи старата техника на дерините, но знаеше, че по-късно ще си плати. Стражите трябваше да се задействат на всяка цена. Той бързо се приготви да допре третото до седмото кубче.

— Tertius!

Третият правоъгълник светна. Три четвърти от страните бяха вече готови.

— Почти привършихме — каза Арилан, приближавайки се към Кардиъл, докато Морган взимаше осмото. — Томас, трябваш ми.

С обезпокоен вид, Кардиъл придружи Арилан до навития на руло килим, легна и му позволи да сложи студената си ръка на челото му. Клепачите му леко потрепнаха, докато се унасяше в транс. Морган тръсна глава и пое дълбоко въздух. Цялата му енергия бе насочена към последната двойка кубчета.

— Quartus!

Кратко проблясване отбеляза сливането на двете в едно цяло. На земята пред него лежаха четири сребристи правоъгълника.

Морган седна и се огледа наоколо. После започна да размества правоъгълниците в четирите посоки на света. След като установи границите на действие на стражите, Арилан влезе в кръга и въздейства от разстояние върху Келсън и Дънкан. Морган се сви в центъра на осмоъгълника и нервно огледа тримата, скупчили се около него, след което изправи единия от стражите, паднал при влизането в кръга.

— Сложи стражите, — прошепна Арилан. — Включи и трите в зоната на действие. Веднага след това ще запаля свещите.

Морган огледа кръга, тримата спящи мъже извън него, вдигна дясната си ръка и последователно посочи четирите страни.

— Primus, Secundus, Tertius, et Quartus, fiat lux!

При тези думи стражите заблестяха с мъждива светлина, обвивайки седмината в млечнобяла лъчиста паяжина. Когато мрежата ги обгърна плътно, Арилан предпазливо я докосна, за да се увери в здравината ѝ и допря с ръка свещите в ъглите на осмоъгълника. Те изцвърчаха и лумнаха още по-ярко. Арилан пристъпи в центъра и сложи ръка върху рамото на Морган.

— Добре. Когато и четиримата обединим силите си, ще преминеш през Портала. Няма да е особено приятно (ще трябва да използваме огромно количество енергия), но ще се спасим. Ще направя всичко възможно да ви предпазя. Имате ли въпроси?

Нямаха. След кратко кимване, Арилан се протегна и хвана ръцете на Дънкан и Келсън. Пламъкът на свещите се люшкаше в повее на вятъра, който проникваше в палатката. Бял ореол обгърна главата на Арилан. Светлината ставаше все по-ярко, постепенно се набразди с алени и зелени ивици и през тримата премина тръпка, породена от изсмукването на умствените и физическите им сили.

Мъглите, обвили седмината, пращяха и съскаха в усилващата се вихрушка, а огънят цвърчеше и се извиваше в дъги. Накрая блесна ослепителна светлина и за секунди изчезна. Келсън извика, Морган се олюля застрашително напред-назад, а Дънкан изпъшка. Но светлината изчезна и всичко свърши. Четиримата дерини плахо отвориха очи и изпитаха познатото им вече усещане, предизвикано от появата на Портала за Преход. С въздишка на облекчение Арилан стана и премести Кардиъл извън кръга, давайки знак на Дънкан и Келсън да направят същото с Нигел и Уорън. Кръгът се опразни, с изключение на коленичилиия в центъра му Морган. Арилан прехапа устни и падна на колене до Морган и отново сложи ръка на рамото му.

— Зная колко си уморен, но трябва да ми направиш още една услуга. Стражите трябва да се поставят, така че да охраняват цялата палатка. Изтощен си, а когато се върна да взема теб, Келсън и Дънкан, искам да съм сигурен, че другите ще са в безопасност. Те трябва да се събудят около полунощ и не могат да се бранят, ако някой ги изненада.

— Разбирам.

Морган се изправи уморено на крака и се протегна. Пое си дълбоко въздух, изпусна го рязко сякаш черпеше сили отнякъде далеч, и тихо запя заклинанието. Докато изговаряше думите, той махна с ръце като че избутваше нещо с разперени длани. Когато палатката се изпълни изцяло от светлинната мрежа, той отново вдигна ръце, с насочени нагоре длани и бавно започна да ги сваля.

— Това ли искаше? — попита уморено.

Арилан кимна и махна на Келсън и Дънкан да помогнат на Морган да седне край осмоъгълника.

— Ще се бавя не повече от десет минути — каза той, пристъпвайки в центъра на конфигурацията. — Междувременно Дънкан, ти и Келсън, помогнете на Аларик да възстанови силите си, доколкото е възможно засега. Пригответе се за действие веднага щом се върна. Съветът няма да хареса цялата работа, а и аз не искам да им дам време за размисъл.

— Ще сме готови — отговори Келсън.

Арилан кимна, обгърна се с ръце и наведе глава. Изведнъж изчезна.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

Ще превържа ранената, и ще подкрепя немощната.
Йезекиил 34:16

Тъмнина. Още преди очите му да свикнат с мъждивата светлина, Арилан знаеше, че се намира близо до огромните порти на Камберианския Съвет, в малка ниша пред Портала за Преход. Обикновено мястото бе пусто по това време, и въпреки че го знаеше, той се огледа внимателно, преди да се отправи към огромните позлатени порти. Точно в момента не му се искаше да прекъсне някого.

Портите се разтвориха, когато ги приближи, но стаята бе толкова тъмна, колкото и преддверието. Следобедните слънчеви лъчи едва проблясваха през виолетовия купол. Без да забавя крачка, Арилан вдигна ръце и с жест даде заповед на факлите и виолетовото стъкло да заблестят. Седнал на стола, епископът магьосник уморено подпря ръце на абаносовата маса и отпусна глава назад. След това се втренчи в огромната кристална топка над осмоъгълната маса и започна да свиква Съвета.

Изминаха няколко минути, Арилан се въртеше неспокойно на стола си, опитвайки се да запази колкото се може повече от енергията си, но въпреки това се чувстваше изнервен от забавянето. Не след дълго портите отново се отвориха и членовете на Съвета започнаха да пристигат.

Първа влезе Кири Огнената, величествена и прекрасна в наситено зеления си ловен костюм; след нея се появи Ларън Ал Пардис с развяната роба на учен. Трети бе Торн Хейгън, бос и с облечена набързо оранжева мантия. Последва го Стивън Коръм в смачкан тъмносин костюм за езда. Последен пристигна слепият Барет Де Лейни, подпрян на ръката на Вивиан и Тирсъл Де Кларън, който пристъпваше бавно най-отзад и изглеждаше странно разпуснат в бургундската си туника с разголен врат.

Когато и последният влезе, Арилан вдигна поглед към седмината. Очите му гневно проблеснаха при вида на въпросителните им изражения. Не си размениха нито дума, докато заемаха местата си, въпреки че оглеждаха замислено Арилан. Те не се съмняваха в това кой ги е призовал. Епископът ги гледаше втренчено и сплете ръце, преди да вземе думата.

— Кой е предложил услугите на Съвета да бъде арбитър в Дуела на Тайната на Уенсит от Торънт?

Последва тишина, изпълнена с неловкост и удивление. Седмината сякаш не можеха да решат дали колегата им е изгубил разсъдъка си или не.

— Зададох ви въпрос и очаквам отговор — повтори Арилан, пронизвайки ги с поглед — Кой е отговорен?

Всички очи се насочиха към Стивън Коръм, който бавно се надигна.

— Никой не е молил Съвета за подобно нещо, Денис. Сигурно грешиш.

— Греша ли?

Арилан изгледа Коръм смаяно, изненадата бързо премина в подозрение при вида на спокойното му изражение.

— Е, хайде не се прави на невинен. Уенсит от Торънт има много недостатъци, но глупостта не е един от тях. Дори и той не би се осмелил да излъже за подобно нещо. Осмеляваш се да ми кажеш, че не знаеш нищо, така ли?

Тирсъл седна намръщено и въздъхна.

— Коръм казва истината, Денис, и говори от името на всички ни. Уенсит не е говорил с нас за каквото и да било, камо ли за Дуел на Тайната. Знаеш, че съм на твоя страна и на страната на краля. Не бих те излъгал.

Арилан с усилие се опита да се отпусне. Ръцете му, подпрени на масата не трепнаха. Ако Уенсит не е говорил със Съвета, тогава...?

— Започвам да разбирам, — промълви той, оглеждайки Съвета още веднъж. — Дами и господа, трябва да ми простите. Изглежда, че аз и кралят сме жертви на измама. Уенсит ни каза, че Съветът ще бъде официален арбитър на Дуела, за да се почувстваме в безопасност. Явно цели да се появи на Дуела с още четирима дерини в ролята на арбитри от Съвета, които да се намесят в негова полза, когато стане

необходимо. Не знае обаче, че и аз съм член на Съвета, а също и дерини. Келсън как би различил членовете на Съвета? Той дори не знаеше нищо за нас допреди няколко часа. Предателство, предателство!

Съветът бе шокиран, такъв сериозен проблем отдавна не бе възниквал. По-възрастните му членове още не можеха да повярват, че всичко това е истина. Тирсъл огледа останалите и отново се обади:

— Кого споменава Уенсит в предизвикателството?

— Осмина ще се бият в Дуела на Тайната: Уенсит, братовчед му Лайънел, Райдън и Бран Корис. Морган, Маклейн и вероятно аз ще бъдем с Келсън. Уенсит не ни е посочил специално, но друг не остава. — Той замълча за момент. — Но аз не възнамерявам да се бия с Уенсит, ако има предателство — или поне не по неговите правила. Искам от Съвета защита над себе си и онези, които са с мен. Искам защита от истинския Съвет.

Барет се прокашля смутено.

— Страхувам се, че това е невъзможно, Денис. Не всички, които изброи са дерини.

— Не всички са пълни дерини, — съгласи се Арилан. — Но всички са принудени да действат като истински дерини. Все още ли имате възражения срещу Морган и Маклейн?

— Те все още са полудерини! — отсече Вивиан. — Как ще ги промениш? Не можем да изменим на традициите си, за да ти угодим.

— Стига! — Арилан удари с юмрук по масата и скочи. — Толкова ли сте слепи, толкова ли сте оковани в правила, че ние трябва да изчезнем заради вас!

Той стана и закричи към портите, спря под арката и изчака вратите да се люшнат встрани пред него.

— Веднага се връщам. Отправено ми е предизвикателство, искам вашата помощ за себе си и за новите ми съюзници — моите съюзници — дерини. Крайно време е да ги видите!

С тези думи той се завъртя на пети и изчезна от стаята, оставяйки смаяния Съвет зад себе си.

Малко по-късно той премина през гигантската двойна порта, следван от трима мъже. Чуха се възмутени реплики при появата на Арилан. Ларън се надигна да изрази протеста си, но размисли и седна отново, след като погледа му срещна този на епископа. Арилан застана

зад стола си и изчака Келсън, Морган и Дънкан да се наредят зад него. Едва тогава се обърна към Съвета.

— Лордове, ще ме извините за привидната ми наглост, че доведох тези мъже тук, но вие ме принудихте. Ако ще бъда въвлечен в борба, която застрашава положението ми в човешкото общество, искам да се ползвам от древните протекции. Същото се отнася и за моите съюзници, тъй като нишката се къса там, където е най-тънка. Всички ние отчаяно се нуждаем от защита. Лордове, представям ви Негово Величество Келсън Синил Райе Антъни Халдейн, крал на Гуинид, принц на Меара, господар на Ретмут, и Повелител на Пурпурните покрайнини — вашият господар и суверен. С него е лорд Аларик Антъни Морган, херцог на Коруин, господар на Корът и Защитник на краля. И най-сетне, монсиньор Дънкан Хауърд Маклейн, изповедник на Негово Величество и както изглежда, след съмнителната помощ на Уенсит от Торънт, новият херцог на Касан и граф на Киърн. Днес Уенсит екзекутира баща му.

— Всеки един от тези господа е поне полудерини по нашите стандарти. Ще ги считаме за истински, предвид обсъждането на последната ни сбирка. — Той се обърна към тримата. — Господарю, приятели, на мен се пада честта да ви представя Камберианския Съвет. Дали ще запази славата си и занапред, ще проличи скоро.

Тримата внимателно се поклониха, а Морган почтително кимна на епископа.

— Ваше Преосвещенство, може ли да задам няколко въпроса?

— Разби...

— Ние ще задаваме въпросите, сър — надменно го прекъсна Вивиан. — Кой ви позволи да дойдете в Съвета?

— Как кой, лорд Арилан. Да разбирам ли, че Съвета представя всички дерини?

— Той е бастион на миналото — хладно отвърна Вивиан. — Да не би ти, полудерини, да оспорваш древните ни обичаи?

Морган вдигна вежди и обърна разширените си от учудване очи към дамата.

— Лейди, разбира се, че не. Ако не греша, древните ви обичаи бяха в сила миналата есен, когато нашият крал се би с лейди Чариса. Без поддръжката, която вярвам, че този Съвет му оказа, Негово

Величество едва ли щеше да доживее до времето, когато откри своите умения. Има основателна причина да сме горди с него.

— Разбира се, че има — каза раздразнено Вивиан. — Младият Халдейн е достоен продължител на расата ни. Той е истински дерини по майчина линия, въпреки че този факт бе укриван от години. По бащина линия, родословието му се проследява чак до Великия Халдейн, когато Благословеният Камбър избра да възвърне славата, чийто плодове бяха Великите Открития. По рождение, ние го считаме за един от нас. Той винаги се е ползвал от защитата ни, дори когато не го е знаел. Той и сега ще я получи, както и лорд Арилан. Съветът застава и зад двамата.

— А аз? А Дънкан?

— И двамата сте родени от майки дерини, наши кръвни сестри, и затова сте ни мили. Но бащите ви са хора и това ви отдалечава от нас.

— Техните сили? — Тирсъл прекъсна без колебание Вивиан. — Морган, вярно ли е, че ти и Маклейн имате силата да лекувате?

Морган дълго гледа Тирсъл де Кларън в очите, след това погледът му се плъзна върху останалите от Съвета. Забеляза очакването, нетърпението и ужаса в тях и се почувства несигурен дали да разкрие новия си талант точно сега. Погледна Арилан за съвет, но епископът не му даде никакъв знак. Много добре. Ще измени малко фактите, ще се опита да предизвика Съвета, да покаже, че полудерини или не, Аларик Морган е човек, с който трябва да се съобразяват.

— Дали имаме лечебна сила? — повтори той. — Може би покъсно ще ви разкажа за нея. Сега отново ще ви питам за положението на Дънкан и моето. Ако, както разбирам, сме обекти на предизвикателства по право от майчиното ни наследство, не трябва ли също да поискаме й правото си на защита? Ако, по рождение, аз и спътникът ми сме уязвими за опасностите, но не заслужаваме защита, къде е прехвалената деринска справедливост, лордове?

— Да не би да поставяш под въпрос властта ни? — попита Коръм предпазливо.

— Поставям под въпрос властта ви да подхвърляте на опасност живота ни заради обстоятелства, които са извън контрола ни, сър — отговори Морган.

Коръм седна и бавно кимна, когато Морган продължи.

— Не се и опитвам да разбера всички страни на наследените от мен сили, но Негово Величество ще ви увери, че имам ясна пред става какво е справедливост. Ако не ни дадете защита, на която имаме право по рождение и ни принудите да застанем срещу истинските дерини, които са обучени да използват силите си, вие подписвате смъртната ни присъда. Едва ли сме сторили нещо, за да заслужим подобна участ.

Слепият Барет извърна глава към Арилан и кимна.

— Помоли приятелите си да изчакаат отвън, Денис. Тази молба се нуждае от обсъждане. Не искам да излагам мръсните ни ризи пред външни хора.

Арилан се поклони и кимна към тримата зад себе си.

— Изчакайте навън, докато ви повикам — тихо каза той.

Веднага щом тримата затвориха вратата зад себе си, Торн Хейгън скоочи на крака и удари по масата.

— Това е нечувано! Не можете да разрешите Съветът да защитава двама полудерини. Видяхте колко е войнствен Морган. Или го отричате?

Барет бавно се обърна към Коръм, сякаш не бе забелязал избухването на Торн.

— Какво мислиш, Стивън? Аз ценя мнението ти. Смяташ ли, че трябва да извикаме Уенсит и Райдън и да поискаме разясняване на причините за това, което са извършили?

Светлите очи на Коръм леко потъмняха, лицето му придоби решителен вид.

— Аз съм срещу викането на външни лица в Съвета. Особено на двамата, които назова. Трима неканени гости са повече от достатъчни за един ден.

— Е, хайде Стивън, — каза Кири. — Знаем отношението ти към Райдън, но това бе преди години. Случаят е важен. Естествено, че можеш да оставиш настрана разправиите си с Райдън заради сигурността на всички ни.

— Не става въпрос за сигурността ни. Отнася се за двама полудерини. Ако Съветът иска да призове Уенсит и другия, той има това право. Но това ще стане без съгласието ми и без моето присъствие.

— Ще напуснеш Съвета, така ли? — попита Вивиан смаяно.

— Да.

— И аз бих предпочел Райдън да не идва тук — добави Арилан. — Той все още не знае, че съм дерини и бих предпочел да не разбира колкото може по-дълго. Това ще даде на краля предимство в Дуела на Тайната, който изглежда ще се състои.

Барет кимна бавно.

— Това е разумна причина. Същото се отнася и до присъствието на Уенсит. Съгласен ли е Съветът? И въпреки отношението ти към случилото се, какво ще кажеш за Морган и Маклейн? Да им се разреши, или не защита от Съвета?

— Разбира се, че да — отсече Тирсъл. — Уенсит постави под съмнение властта на Съвета като се осмели да го представи като лъжлив арбитър. Защо наистина да не приемем да бъдем съдии в този Дуел? Нека отидем утре и да защитим и осмината участника. Това е чиста формалност. И без друго изходът зависи от силите и уменията на участниците. Всички знаем това.

Последва кратка пауза. Вивиан кимна с побелялата си глава.

— Тирсъл е прав, дори в безразсъдната си наивност. Уенсит оскърби Съвета като го постави пред свършен факт. Що се отнася до Морган и Маклейн, така да бъде. Ако победят и оцелеят, ще докажат убедително, че са били достойни за защитата ни от самото начало. Независимо от изхода, самите ние нищо не губим.

— Но... — започна Торн.

— Би ли замълчал? — обади се Кири. — Лордове, аз съм съгласна с лейди Вивиан, и съм убедена, че Тирсъл и Арилан са на същото мнение. Ларън, какво ще кажеш? Любопитството и гордостта ти ще позволят ли да приемеш току-що направеното предложение?

Ларън кимна.

— Ще приема всичко това. И се надявам да победят. Престъпление е да изгубим изцерителната сила, която Морган може би притежава.

— Никога не съм чувала подобно обяснение — хлъцна Вивиан. — Е, лордове, и така? Петима поддържаеме предложението. Има ли нужда от гласуване?

Настъпи гробно мълчание и Вивиан леко се усмихна на Барет.

— Добре, лорд Барет, изглежда, че благородните ни колеги са съгласни да вземат полудерините под своя защита и да бъдат арбитри в Дуела на Тайната утре. Готови ли сте да изпълните задълженията си?

Барет кимна тежко.

— Готов съм. Арилан, извикай приятелите си.

С триумфална усмивка, Арилан отиде до вратата, която се отвори безшумно. Тримата отвън обърнаха угрижените си лица към него, но по изражението му разбраха всичко, което им бе нужно. Уверено последваха Арилан в стаята.

— Застани до спътниците си, Арилан, — каза Барет, когато четиримата приближиха стола на Арилан. Келсън, Дънкан и Морган застанаха зад него и открито погледнаха Барет.

— Келсън Халдейн, Аларик Морган, Дънкан Маклейн, чуйте решението на Камберианския Съвет. Решихме, че сте достойни за защита от страна на Съвета и поради това ви я даваме. Дуелът на Тайната ще бъде отсъден от Ларън Ал Пардис, лейди Вивиан, Тирсъл де Кларън и моя милост. Арилан, ти не трябва да влизаш в контакт със Съвета докато не се вземе решение относно Дуела на Тайната. Освен това, ти ще обясниш на тримата изискванията, които трябва да изпълня, за да се зачитат правилата на Дуела. Всичко трябва да се изпълни с ритуала, както е било в миналото. Никой от вас не бива да обсъжда какво ще се случи утре с онези, които сега са извън тази стая. Ясно ли е?

Арилан се поклони.

— Всичко ще е по древните ни правила, лордове.

С тези думи, той изведе тримата от стаята на Съвета обратно към сумрачния Портал за Преход в преддверието. Въпреки че разбираше нетърпението им да го питат за много неща, той не им позволи да говорят, докато се намираха на територията на Съвета. В първите объркани секунди след преминаването им през Портала, случилото се преди изглеждаше като сън. Единствено спящите Нигел, Кардиъл и Уорън, навития на руло килим и изрязаната с нож земя напомняха, че всичко бе действително. Келсън бавно се обърна към Арилан.

— Наистина бяхме там, нали?

— Разбира се, че бяхме — усмихна се Арилан. — И наистина изглежда, че все още има чудеса. Келсън, ако приемеш предизвикателството, веднага ще известим Уенсит. — Той въздъхна, докато подритваше остатъците от свещите и се отпусна тежко в стола до изрязания в земята осмоъгълник. — Сега можем да затворим

Портала за Преход. Ако ни потрябва, можем да го използваме отново, но вече не е нужно да осъществяваме контакт със земята.

Келсън кимна и се приближи до преносимото писалище, откъдето взе перо и пергамент.

— С какъв тон искаш да го напиша? Уверен? Войнствен?

Арилан поклати глава.

— Не, леко смутен, но примирен, сякаш приемаш въпреки желанието си. Не искам да узнае, че сме се срещали със Съвета и сме прозрели измамата му. — В очите му проблесна лукав пламък. — Всъщност, нека тонът ти е нещастен, дори малко уплашен. Когато утре сутрин истинският съвет се появи като съдия на Дуела, тогава ще стане интересно!

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Така казва Господ: Ето ще докарам зло върху това място и върху всичките му обитатели.

Втора книга на царете 22:16

По-късно същата вечер, подпрян на палатката на Келсън, Арилан наблюдаваше обсипания със звезди небосвод. Около него се носеха звуците на лагера. Може би това бе последната им нощ; конете пръхтяха и нервно подръпваха поводите си, нощните постове започваха обиколката на районите си, а мъжете приглушено разговаряха, готвейки се за сън. Факлите пред палатката на Келсън осветяваха с мъгливо оранжева светлина пространството пред Арилан, но блясъкът им не можеше да се сравнява с този на звездите в лятната нощ. Гледката бе така красива, че Арилан се запита дали не я вижда за последен път в живота си.

Чу шум от стъпки зад гърба си, обърна се и видя Келсън, който също се любуваше на звездите. Гологлав и загърнат с обикновен войнишки плащ, той също бе подвластен на лятната магия.

— Дали Аларик и Дънкан са тръгнали вече? — попита най-сетне той.

— Изпратих да ги повикат, скоро трябва да са тук.

Келсън въздъхна и хвърли разсеян поглед към постовете, осветявани от оранжевата светлина на факлите.

— Изглежда нощта ще е къса. Може би трябва да сме готови още преди изгрев-слънце, в случай че Уенсит е подготвил коварна клопка. Вестоносецът, който съобщи на Уенсит съгласието ни, каза, че той не се е зарадвал от новината.

— Ще сме подготвени, — рече Арилан. — А що се отнася до изненадите, боя се, че Уенсит ще е този, който ще се изненада при изгрев-слънце.

Той замълча. Погледът му бе привлечен от раздвижването, настъпило извън осветената от факлите площ, Морган и Дънкан минаваха покрай постовете. Двамата с Келсън им кимнаха за поздрав.

— Случило ли се е нещо, Келсън? — попита Морган.

Келсън поклати отрицателно глава.

— Не, просто съм нервен. Иска ми се да се изкача на върха на хълма и да разгледам отново позициите на врага. Нямам доверие на Уенсит.

— По-добре недей, — измърмори Дънкан под носа си, а Морган, повдигайки вежди, хвърли поглед към палатката.

— Как е Дери? — попита той.

Келсън проследи погледа му и пристъпи няколко крачки напред.

— Последният път, когато го видях, спеше дълбоко. Хайде, искам да се изкача на хълма. Той ще се оправя.

— Ще дойда след малко. Искam да проверя как е той.

Когато останалите изчезнаха в мрака, Морган се обърна и влезе в палатката. Кралското легло се осветяваше от една-единствена свещ и Морган успя да различи завитото с кожи тяло на Дери. Щом коленичи до него, кожените завивки се размърдаха и се показа лицето на ранения. Очите му бяха затворени, но явно сънуваше началото или края на своя кошмар. Той тихо изпъшка и прекара ръка по очите си, след което се отпусна и отново потъна в дълбок сън. На Морган се стори, че чува как Дери шепне името на Бран, но не беше сигурен в това. Морган се намръщи при лекото докосване до челото на Дери, но не го сподобиха никакви видения, предизвикани от беглия контакт с угрижените му мисли. Какъвто и кошмар да бе сънувал, той вече бе свършил. Може би сега Дери щеше да спи спокойно.

Всичко би било добре, ако Морган бе в състояние да се отърси от преживяното и да се заеме със задълженията си, но не можеше да освободи съзнанието си. Фактът, че Дери все още бе неспокоен в съня си, вместо да е вече излекуван, както и това, че извика името на Бран Корис, вещаеше нещо лошо. Разбира се Дери бе преживял много — колко много никой не можеше да каже докато Дери не се събудеше от дълбокия си сън и не споделеше преживяванията си.

Но защо не се възстановяваше? Нямаха ли бълнуванията му от първата нощ в лагера някакъв по-особен и по-страшен смисъл? Ами

ако оковите, поставени от Уенсит върху изтерзания му мозък не бяха изцяло разкъсани?

Аларик постави още един пост пред вратата и след това изчезна в мрака. Не съзнаваше накъде отива, просто вървеше, за да успокои нервното си напрежение. Сам не разбра как се озова пред шатрата на епископ Кардиъл и кой го принуди да потърси Рикенда. Повдигна се на пръсти и се взря във факлите, докато обмисляше мотивите си и се насочи към палатката ѝ. Знаеше, че не бива да идва тук след онова, което стана между тях миналата нощ, но тя сигурно можеше да хвърли светлина върху поведението на съпруга си. Възможно бе тя да намери обяснение защо Дери извика името на графа в бълнуването си. Освен това не можеше да отрече, че силно желае да я види отново, макар и да разбираше, че няма право да е тук.

Той влезе в осветения кръг пред входа на палатката, кимна за поздрав на лостовия и влезе безшумно. В преддверието нямаше никого, но зад завесата се чуваше как женски глас пее приспивна песен. Застана до подпорната греда и се заслуша в гласа ѝ.

*Замълчи и сладко спи, Господ Бог над тебе бди,
срещу ужаса в нощта ще ти бъде светлина.
Твойта майка тук лежи, ангеле, недей тъжи,
щом съм тук сега с теб, бягат страховете безчет.*

Заинтригуван от песента, Морган се приближи на пръсти до вратата и надникна вътре. Видя Рикенда, приведена над леглото на Брендан, нежно да завива червенокосия си син. Детето се унасяше в сън, но протегна пълните си ръчички да прегърне майка си и видя Морган, застанал до вратата. То веднага се разсъни и застана на колене, сините му очички гледаха учудено.

— Татко? Дошъл си да ми разкажеш приказка?

Морган се смути и заотстъпва към изхода, но Рикенда се обърна и го видя. Стресна се от думите на детето, но бързо се успокои, щом разбра, че това е Морган, а не съпругът ѝ. Тя взе детето на ръце и се приближи към него със смутена усмивка.

— Не, мили, това не е баща ти. Това е херцог Аларик. Добър вечер, Ваша Светлост. Явно на слабата светлина Брендан ви е взел за

баща си.

Брендан направи лек реверанс и се притисна плътно до майка си, разбрал, че мъжът на вратата не е баща му. С поглед потърси съвет от майка си как да се държи и щом видя, че се усмихва, разбра, че непознатият не е лош. Той срамежливо погледна отново Морган и сведе очи.

— Херцог Аларик? — прошепна той.

Името не говореше нищо на момчето. Опитва се да го прецени според вида му, но преди момчето да успее да продължи размишленията си, Морган се приближи към него и се поклони.

— Здравей, Брендан, чувал съм много хубави неща за теб.

Брендан го изглежда подозрително и се обърна към майка си:

— Моят татко херцог ли е?

— Не, мили, той е граф.

— Това значи ли, че е херцог?

— Е, почти. Ще кажеш ли добър вечер на Негова Светлост?

— Не.

— Разбира се, че ще кажеш. Кажи: Добър вечер, Ваша Светлост.

— Добъл вечел, Ваша Светлост, — издърдори момчето.

— Добър вечер, Брендан. Как си?

Брендан захапа палеца си и погледна засрамено надолу.

— Добле съм, — провлече той.

Морган се усмихна и се наведе към него.

— Майка ти пееше много хубава песен. Мислиш ли, че ще я изпее отново, ако много я помолиш?

Брендан дяволито се ухили с пръст в уста и поклати глава.

— Не искам песни. Те са за бебетата. Искам приказки. Знаете ли приказки?

Морган изненадано се изправи. Приказка? Не мислеше, че може да общува добре с децата, но Брендан го постави натясно. Приказка ли? Беше слушал много приказки на времето, но малко от тях бяха подходящи за четири годишно момче.

Рикенда почувства нерешителността му и реши, че е време Брендан да си ляга.

— Може би друг път, мили. Негова Светлост е имал много тежък ден и се боя, че е прекалено изморен да разказва приказки на малки момченца тази вечер.

— Е, не е точно така. — Морган последва Рикенда към леглото на Брендан. — Дори и уморените намират време да забавляват умни момченца. Каква приказка искаш да чуеш, Брендан?

Брендан се облегна на възглавницата с доволна усмивка и придърпа кожените постели до брадичката си.

— Разкажи ми за татко. Той е най-умният и най-смелият мъж в света. Разкажи ми приказка за него.

Морган замръзна на място и погледна към Рикенда, която също се вцепени от молбата. Момчето не знаеше, не можеше да знае, за предателството на баща си, а и разбира се, вината не бе негова. Морган не можеше да хвали Бран Корис, дори и заради очарователния му син. Усмихна се насила, колкото може по-непринудено, седна на ръба на леглото и погали детето по челото.

— Не и тази вечер, Брендан. Ще ти разкажа вместо това приказка за времето, когато кралят е бил малко момче, като теб. Кралят, който тогава бил само принц, имал красиво черно пони, наречено Найтуинд. Е, един ден Найтуинд напуснал ливадата до конюшната си...

Докато Морган разказваше, Рикенда отиде настрана, за да наблюдава и двамата, доволна, че вниманието на Брендан бе успешно отвлечено от темата за баща му. Брендан се смееше доволно на всичко, което Морган му разказваше, а тя улавяше само по някоя дума от време на време. Той нарочно говореше тихо и по този начин превръщаше момента в събитие, което и двамата щяха да запомнят. Тя наблюдаваше високия, рус лорд, приведен над омагьосаното дете и сама попадна във вълшебната мрежа, която Морган изтъка.

След малко Аларик докосна с ръка челото на детето — то бе потънало в сън преди минута — и наведе за миг глава. Изправи се и се обърна към Рикенда. От него струеше спокойствие, някак чуждо и в същото време така типично за него. Подаде ѝ ръка и тя се приближи, без да продума. После отново погледна спящото момче.

— Той е дерини, милейди. Вие знаете това.

Тя кимна сериозно.

— Зная.

Морган изведнъж се почувства неловко и пристъпи от крак на крак.

— Много прилича на мен, когато бях на неговата възраст. Точно такъв невинен и уязвим. Осъзнавам рисковете, но той трябва да бъде

обучен. Тайната му не може да се опази завинаги, затова трябва да може да се защитава.

Тя кимна отново и погледна спящия си син.

— Не след дълго той сам ще открие, че не е като другите момчета. Ще го предупредя какво го очаква, но въпреки това се ужасявам, че аз трябва да разруша представите му. А и баща му. Той го боготвори. Но сега...

Гласът ѝ замря и тя не довърши изречението, но Морган разбра мисълта ѝ. Пусна ръката ѝ и отиде до вратата, за да огледа съседното помещение. Сестра Люк се бе върнала и се суетеше около масата, подреждайки чашите и бутилката червено вино. При вида ѝ, Морган се изчерви и се запита колко ли време е присъствала на сцената, но сестрата не каза нищо, докато запали още няколко свещи и леко му се поклони. Морган влезе във външното помещение и кимна в отговор, а сестрата изчезна навътре. След малко Рикенда дойде при него и Морган прикри неудобството си като наля две чаши вино.

— Тя чу ли? — промълви той, докато Рикенда отпиваше от чашата си.

Жената поклати отрицателно глава и седна срещу него на лагерната маса.

— Не, но дори и да е чула нещо, ще си мълчи. Освен това съм сигурна, че постовеите са я предупредили, че не съм сама, — усмихна се тя — и че престоят ти не е достатъчно дълъг, за да се подхвърли на съмнение честността ми.

Морган се усмихна.

— Утре, милейди, — започна тихо той, — ако Гуинид оцелее, Бран трябва да умре. Знаете това.

— Предопределено е от съдбата, — прошепна тя, — но въпреки всичко се боя. Какво ще стане с нас, Аларик? Какво ще стане с всички ни?

Още един човек си задаваше същия мъчителен въпрос в палатката на Келсън. Под кожените завивки, близо до тлеещия огън, Дери се размърда неспокойно и отвори очи. Вече не можеше да потиска зова. Беше буден и поривът се усилваше. Приседна с олюляване и отметна завивките. Палатката бе празна. Изправи се на

треперещите си крака. Затвори очи и поглади пръстена на ръката си. Когато ги отвори, в погледа му се четеше неவிждана до сега решителност. Без колебание се обърна на пети и тръгна към входа с искрящи очи.

— Стража?

— Да, милорд?

Войникът бе внимателен, нетърпелив да изпълни задълженията си и отдаде чест при влизането си в палатката.

— Ще ми помогнете ли? — Дери чу гласа си, като че бе на друг човек. — Изглежда съм изгубил халката на плаща си. — Той посочи кожата, където бе спал и се усмихна извинително. — Сам бих я потърсил, но главата още ме боли, когато се навеждам.

— Не се безпокойте, сър — засмя се войникът и остави копието си, за да се наведе над кожата. — Радвам се да ви видя на крака, толкова добре изглеждате. Бяхме се притеснили за вас.

Докато човекът говореше, Дери стаена тежкия ловджийски нож и се приближи към него. Без предупреждение го заби под дясното му ухо. Мъжът се сгърчи и беззвучно се свлече на земята.

Дери не се забави нито миг. Завлече безчувствения труп до Портала за Преход, отиде до входа на палатката и пусна платнището. След това отново се върна при тялото, коленичи и постави ръце на слепоочията му, обзет от странна летаргия. Очите на войника примигнаха и се отвориха, но погледът вече бе различен от предишния. Благодарение на преливащата сила Дери превъзмогна конвулсивното си потръпване и зачака, докато очите му проникнаха в тези на изпадналия в транс войник и влязоха в контакт с новото съзнание.

— Добра работа, Дери — прошепна мъжът с променен глас. — Какво научи? Къде е принцът на дерините и приятелите му?

— Отишъл е да наблюдава лагера ти, господарю. — Дери чу гласа си, без да съзнава, че говори.

Стражът мигна и кимна леко с глава.

— Добре. Никой ли не видя какво направи току-що?

Дери поклати отрицателно глава.

— Мисля, че не, господарю. Какво искаш сега от мен?

Последва кратка пауза и мъжът отново погледна Дери напрегнато.

— Лорд Бран иска сина си и жена си. Знаеш ли къде са?

— Ще ги намеря, — каза Дери, въпреки че сам се презря за тези думи.

— Добре. Тогава измисли някоя хитрост, за да ги доведеш до Портала за Преход. Кажу на дамата, че...

Отвън се чува гласове и Дери замръзна на място. Не беше сигурен, но като че един от стражите говореше с Уорън. Безшумно се изправи и крадешком се промъкна до вратата зад платнището, така че ако някой влезе, да не го види. После се чува стъпки и една ръка дръпна платнището встрани. Късо подстриганата глава на Уорън се промуши през отвора и видя човекът, който лежеше в средата на помещението. Но преди да се обърне назад и да вдигне тревога, Дери го сграбчи и завлече в палатката, като запуши устата му с ръка, за да приглуши вика му. Секунди по късно Уорън също лежеше възник в центъра на палатката. Ръцете и краката му бяха здраво вързани, а устата — запушена. Дери го завлече в другия край на помещението, след което излезе от палатката.

Морган сведе поглед, за да не поглежда Рикенда, която бе на няколко стъпки от него. Виното бе изпито, и думите — изречени. Ако утре погубеше Бран, щеше да изгуби любовта на тази невероятна жена. А иначе, ако Бран не умре, за тях двамата пак нямаше бъдеще. Той вдигна очи и осъзна, че никога не я е прегръщал, никога не я е докосвал, освен за миг през предишната нощ, когато деринската им кръв ги събра. Утре може би щеше да е твърде късно. Шансът щеше да е изгубен завинаги. Погледът му срещна нейния и прочете изписаната в него нерешителност. В светлината на догарящите свещи, той я взе в прегръдките си и впи устни в нейните. След миг те се отдръпнаха един от друг и леко докоснаха върховете на пръстите си. Дълго я гледа в очите, но от самото начало знаеше, че не може да остане. Честта не го позволяваше.

И така, когато единствения звук в палатката бе музиката на разтуптените им сърца, той се сбогува, докосвайки устни до копринено нежните ѝ пръсти, преди да изчезне в мрака. Не знаеше, че някой дебне наблизко. Не подозираше, че Дери изчаква момента за действие, смазан от чудовищната сила на прокълнатото заклинание.

Рикенда застана на входа, загледана след него, сетне се обърна към празната палатка. Свещите отново заблестяха, но някакъв особен здрач падна наоколо, след като Морган си отиде. Тя се запита как стана така, че се влюби в този висок, светъл непознат, който не ѝ бе съпруг. Вдигна треперещите си пръсти към лицето си и ги докосна с устни. С усмивка влезе във вътрешното помещение и коленичи до спящия си син. Усмивката ѝ бързо премина в необяснима тревога.

Какво им готви бъдещето? Независимо от изхода на утрешния Дуел, призракът на Бран винаги ще витае около тях, в живота или в смъртта. Тя бе свързана с Бран чрез момчето, с вериги по-здрави от всякакви думи или закон. Ами ако Аларик Морган убие Бран Корис утре. Докъде се простира верността?

Размишляваше върху онова, на което я бяха учили, но вече не бе убедена, че възпитанието ѝ ще ѝ даде отговорите. Жената трябва да е вярна на съпруга си, или поне така казваха. Но ако съпругът ѝ е предател, тогава какво? Трябва ли жената да мрази този, който е дал заслуженото на предателя? Не мислеше точно така.

Тя въздъхна и оправи завивките на Брендан, но застина на място, когато слухът ѝ долови някакъв звук извън палатката. Изправи се тихо, приближи се до изхода и забеляза силуета на мъж. Стражите не го спряха, а и той не направи опит да се приближи. Не ѝ изглеждаше опасен, но кой бе той? Тя пристъпи напред и напрегна очи, за да различи чертите му в тъмнината.

— Кой сте вие? — попита приглушено, за да не разбуди Брендан или сестра Люк. — Съобщение ли носите?

Мъжът на входа се промъкна вътре и коленичи.

— Аз съм Шон лорд Дери, милейди, адютантът на Морган. Аз... ще дойдете ли веднага с мен в палатката на краля? Лорд Уорън е много зле, а Морган не може да се грижи сега за него. Реши, че вие можете да помогнете...

— Да, разбира се. Ще се опитам — каза тя и се загърна с плаща си. — Какво му е на Уорън, знаете ли?

Дери поклати отрицателно глава и стана.

— Не, милейди. Боя се, че не. Има треска, изпаднал е в делириум.

Рикенда оправи плаща си и тръгна към него.

— Готова съм, водете ме.

Дери сведе поглед и рече смутено:

— Лейди, преди да тръгнем, аз... е, не знам как да ви го кажа, за да не ме помислите за глупак, но кралят ми... е, кралят ви моли да вземете малкия лорд Брендан със себе си.

— Искате да вземете Брендан? Но защо?

— Моля ви, милейди, аз... епископ Арилан и отец Дънкан се боят, че Уенсит и съпругът ви ще се опитат да отвлекат момчето, ако е само. Нищо не пречи да вземем предпазни мерки. Освен това, Морган ми предостави охрана.

— О, бедното ми дете, — промълви Рикенда и се отправи към вътрешното помещение. Остана за миг загледана в спящото дете, след което се обърна с лице към Дери.

— Прави са. Може би това замислят. Бран много обича Брендан. Лесно може да убеди Уенсит да го отвлече. Завий го в този плащ, Дери. — Тя му подаде подплатен с кожа плащ и отиде до леглото. — Но бъди внимателен, не буди сестра Люк. Ние ще се справим.

Дери се усмихна на себе си, но приведената жена не можа да го види.

— Разбира се, милейди, — рече тихо той. — Можем да тръгваме. Уорън се нуждае от помощта ви.

След минута, Рикенда и Дери влязоха в кралската палатка. Дери носеше на ръце спящия Брендан. Рикенда бе заслепена от ярката светлина в палатката. Дери прекоси помещението и сложи момчето върху кожите в центъра, след това ѝ посочи мястото, където лежеше Уорън. Когато Рикенда се надвеси над него, Дери скръсти ръце на гърдите си, на лицето му играеше лека усмивка, но жената не я забеляза.

— Много е неподвижен, — рече тя като коленичи и докосна челото му. — Уорън? Уорън, чуваш ли ме?

При допира, тя се обърна ужасено, втренчила поглед в набързо запушената му уста. Сега разбра защо раменете му бяха в такова положение под плаща: ръцете му бяха вързани. В уплахата си, тя потърси с поглед Дери и го видя да се отдалечава от спящия Брендан, без да се интересува от присъствието ѝ. Примря от страх, когато онзи навлезе в сянката и около главата му заблестя светлина.

— Дери!

Внезапно тя прозря намерението му — Порталът за Преход засвети около сина ѝ. Скочи на крака и се стрелна покрай Дери точно, когато Порталът се активизира. Рикенда насочи силата си и успя да спре действието му, но Дери се втурна зад гърба ѝ и я притисна към себе си, за да я избута извън кръга.

Тя се опита да извика името на детето си, за да го събуди, но една ръка здраво ѝ запуши устата. Стражите се отзоваха на олелията и се втурнаха в палатката. В този момент втора сянка се очерта в кръга, последвана от призрачния силует на мъж, който се приближи към спящото дете.

— Не! — изпищя Рикенда, освобождавайки се от Дери, докато мъжът сграбчваше сина ѝ. — Не, Бран, не!

От пръстите ѝ се заизвива димящ пламък, но тя не успя да го насочи към Бран, защото Дери отново я дръпна към себе си, а стражите сякаш се движеха безкрайно бавно. Безсилна да попречи на онова, което ставаше пред очите ѝ, тя видя как ярката светлина в кръга отслабва. Отново извика името на Брендан, докато стражите се мъчеха да отстранят Дери и да го укротят.

Но беше прекалено късно да спасят Брендан. Момчето бе изчезнало.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА

Ти си свещеник довека...

Псалми 110:4

Когато Келсън бе повикан, палатката гъмжеше от стражи. Морган, Дънкан и Арилан влязоха и всички се смълчаха. Само глухите ридания на Рикенда, отпусната отчаяно в центъра на кръга около пустия Портал, и борбата на Дери да се освободи, нарушаваха тишината. Неколцина правеха жалки опити да успокоят жената, а други се суетяха над изпадналия в безсъзнание Уорън. Дери се дърпаше в ръцете на петима стражи, но опитите му да се измъкне бяха напразни.

Келсън бързо прецени положението и махна на стражите да излязат. Войниците зашепнаха неодобрително, но се подчиниха. Когато излязоха, Келсън и Морган се приближиха до Рикенда. Тя ги погледна и извърна глава.

— Не ме винете, господарю. Кръгът е обсебен от зло. Отвлякоха детето ми и аз не мога да го намеря...

— Отвлекли са Брендан? — прошепна Морган и си спомни как до преди малко бе приспивал детето.

Арилан влезе в кръга и коленичи до Рикенда, изправи я на крака и я предаде в ръцете на Дънкан. Тя закърши отчаяно ръце, а огнената ѝ коса падна като було над лицето ѝ. Морган пристъпи към нея, но Арилан поклати глава и направи знак на Дънкан да я отведе по-далеч от кръга.

— Остави, Аларик, — каза тихо той. — Дънкан ще се погрижи за нея. Ние незабавно трябва да затворим Портала преди Уенсит да го е използвал отново. Не трябваше да го оставям отворен.

— Да ти помогнем ли? — попита Келсън, който гледаше учудено седналия на пода епископ.

— Не, силата ви е нужна за Дери. Застанете отзад, докато направя необходимото.

Когато се отдалечиха, Арилан вдигна поглед за миг и въздъхна, сякаш се успокояваше вътрешно. После се наведе и остави ръцете си да се отпуснат от двете страни на тялото му. Около главата му заблестя искрящо сияние, чиито лъчи отслабваха и се усилваха според ударите на сърцето му. След това се появи ослепителна искра и всичко свърши. Арилан залитна и се подпря на ръце и крака, но преди Морган да му се притече на помощ, той поклати глава.

— Оставете ме. Гледайте Дери — прошепна той мрачно. — Всичко свърши. След малко ще дойда.

Морган изгледа поред Келсън, Рикенда и Дънкан, въздъхна и се приближи към стражите, които държаха Дери. Очите му се вторачиха в Аларик и той размърда вързаните си крака. Без да продума, Морган коленичи до Дери и започна да сваля ръкавиците си.

— Какво видяхте всъщност? — обърна се той към един от войниците, който бе запазил по-голямо самообладание от останалите. — Казаха ни, че Дери е донесъл спящото момче, завито в плащ, в палатката и че лейди Рикенда доброволно го е следвала.

— Така изглеждаше, Ваша Светлост. Те стояха вътре около минута, а аз пазех отвън, когато чух вика й „Дери!“. Когато влязохме, той се беше вкопчил в нея точно там, където седеше епископът. И нещо се случи с момчето. Както си спеше върху кожата, се появи ярка светлина и двама души изскочиха от нея.

Келсън се приближи до войника, за да го чува по-добре и попита:

— Един от хората, които ни повикаха, каза, че това са били Уенсит и графът на Марли. Тях ли видяхте?

— Не съм сигурен за Уенсит, господарю. Но другият може и да беше графът. Виждам съм го само няколко пъти, но...

— Какво стана после? — попита Морган нетърпеливо.

— Лорд Дери издърпа дамата извън кръга, преди да го спрем и изведнъж момчето и двамата мъже изчезнаха. Не мога да го обясня, сър.

— Дори и не се опитвай, — прошепна Морган. Затъкна ръкавиците си в колана и отново погледна към буйстващия Дери. — Той все така ли се държи оттогава?

— Да, сър. Искаше да се върне в кръга. Крещеше да не го затваряме, че трябвало да се върне обратно. Наложил се да му запушим устата, надаваше кански викове.

— Представям си — рече Морган.

Той измери Дери с погледи очите му потъмняха. После отново се обърна към стражите.

— Добре, отпушете му устата, развържете го, но го дръжте здраво. Няма да е лесно.

— Но какво му е? — попита Келсън, докато стражите изпълняваха заповедта. — Морган, сигурен ли си, че е безопасно да го, развържем? Той е получил берсерски пристъп.

— А ние трябва да разберем на какво се дължи това — добави Морган. — Явно се е боял от нещо, трябваше да се сетя още следобеда.

Когато отново се съсредоточи върху Дери, младежът потръпна и стисна очи. Морган докосна челото му и секунди по-късно Дери отвори очи. Сега безумието го бе напуснало. Само фактът, че стражите го държат вързан явно го смущаваше. Когато обърна глава към Морган, в сините му очи се четеше болка и страх. Аларик не очакваше да срещне такъв поглед.

— Какво, какво съм направил? — попита тихо Дери.

— Не си ли спомняш?

Младежът поклати глава.

— Нещо... ужасно ли съм скрил? Наранил ли съм някого?

Морган прехапа устни, за да не даде воля на гнева си, загрижен за състоянието на скърбящата жена в другия край на помещението.

— Да, Дери. Помогнал си на Уенсит и Бран Корис да откраднат детето на тази жена. Също си наранил Уорън и си убил един от войниците. Наистина ли не помниш?

Дери поклати глава, в очите му се отразяваше мъката на Морган. Аларик вдигна съчувствено ръка и докосна рамото му, но при допира Дери се изви нагоре, освободи се от стражите и стисна Морган за гърлото.

— Дръжте го! — викна Келсън и се хвърли в краката на Дери докато стражите го прихванаха отстрани.

Хватката на Дери продължи около три секунди. Морган успя да се освободи и го притисна към пода, докато стражите го държаха за

ръцете и краката. Дори и тогава младежът продължи да се съпротивлява и да крещи:

— Не! О, Господи, не! Морган, не мога да се спра! Убий ме. Моля ви, убийте ме, преди да...

Морган го удари през устата, нещо изпука и Дери се отпусна в несвяст. Морган се изправи на колене като дишаше тежко и нареди на стражите да не пускат краката на Дери. Келсън погледна загрижено Аларик и отпрати войниците, които се втурнах: в палатката при вика му.

— Боже Господи, какво стана? Добре ли си? — изпъшка той и приглади туниката си. — Той се опита да те убие.

Морган кимна като разтриваше врата си енергично. По кожата избиваха сини петна.

— Зная. Единственото обяснение е, че Уенсит го държи под най-строг контрол и му въздейства многопластово. Ето защо не го открихме следобед. Неутрализирах повърхностната магия, но тя явно тлее някъде в подсъзнанието му. Трябва или да го освободим, или да го убием. — Морган си пое въздух и се опита да се отпусне. — Когато се съвземе, ще бъдете ли до мен, готови да се включите в битката с това, което го държи във властта си, каквото и да е то?

Келсън кимна мрачно. Аларик се обърна към стражите:

— А вие го дръжте, по дяволите, не мога нищо да направя, ако се мята като риба на сухо и се опитва да ме удуши.

Стражите кимнаха смутено, на лицата им се изписа безпокойство, когато Дери изстена и се размърда. Но преди да се върне в пълно съзнание, Морган бавно доближи ръце до главата му. Очите му се рееха в пространството.

— Чуй ме, Дери — рече той.

Тялото на младежа се сви конвулсивно и той се извъртя така рязко, че за малко стражите да го изпуснат. Морган поклати глава и стисна слепоочията му като насочи цялата си сила към него.

— Всичко е наред, Дери. Сега си в безопасност. Ще те освободим. Отпусни се и ме пусни в съзнанието си, както си правил и преди. Уенсит няма вече да има власт над теб.

Дери отново потрепери, тялото му се сгърчи в ръцете на войниците. После изгуби свят. Дълго време Морган стоя неподвижен, преди да вдигне глава.

— Добре, Келсън. Последвай ме. А вие го дръжте здраво, докато не ви кажа, че вече е безопасен. Може да вземе да буйства всеки момент без предупреждение.

— Да, Ваша Светлост.

Келсън сложи ръка на рамото на Морган и го последва. В палатката се възцари тишина, смущавана единствено от глухите ридания на лейди Рикенда.

Дънкан погледна към другия край на помещението и забеляза оживлението около притихналия Дери. Арилан бе изтощен от разрушаването на Портала и едва успя да се измъкне извън кръга и да се приближи до Морган и Келсън. Дънкан усети, че сега е времето да извади Рикенда от отчаянието ѝ и да я подтикне да говори за онова, което се бе случило.

— Лейди? — мило рече той.

Жената подсмръкна и преглътна, след което вдигна глава и избърса очите си. Не го погледна.

— Извърших ужасно нещо, отче, — прошепна тя. — Извърших ужасно нещо и не мога дори да моля за прошка, защото бих го направила отново, ако имам възможност.

През ума на Дънкан минаха картините от последните събития и той се замисли върху значението на думите ѝ. Съвсем забрави, че вече не носи свещеническите си задължения.

— Какво е това ужасно нещо, милейди? — попита той. — Не мога да разбера защо се обвинявате за случилото се тук тази нощ. Нали Дери ви е подмамил да дойдете, за да отвлече вас и сина ви?

Рикенда поклати глава.

— Вие не разбирате, отче. Съпругът ми беше един от мъжете, които се появиха в кръга, за да отвлекат детето ми. И аз... аз се опитах да го убия.

— Опитали сте се да го убиете? — повтори Дънкан, учуден как може толкова крехко момиче да си мисли, че може да извърши подобно нещо.

— Да, и вероятно щях да успея, ако там не бяха Уенсит и Дери, който ми попречи. Вие сте дерини, отче. Знаете за какво говоря.

— Аз зная... — Дънкан спря като осъзна смисъла на думите ѝ. — Лейди, вие дерини ли сте?

Тя кимна, но не го погледна.

— Бран знае ли?

— Знае — прошепна тя като се осмели да срещне погледа му. — И аз... о, отче, какво от това? Не мога да ви лъжа. Мисля, че се опитах да убия Бран по друга причина. Той... Боже, помогни ми, отче... но аз обичам друг. Обичам вашия братовчед и той ме обича. Все още не съм престъпила брачния обет, поне не на дела. Но ако Аларик убие Бран утре, което е възможно, законът... о, прости ми, отче. Дори не мисля за Бран. Но той е предател. О, какво да правя?

Тя се разрида горчиво и Дънкан я прегърна през рамо. Двамата седнаха на ръба на леглото на Келсън. В другия край на палатката, Морган и кралят все още бяха коленичили до омагьосания Дери, а Арилан гледаше безразлично пред себе си. Дънкан не очакваше помощ от никого. Сам трябваше да изпие чашата до дъно. Докосна леко косата на жената и се опита да подреди обърканите си чувства.

Рикенда и Аларик. Разбира се. Сега всичко идваше по местата си. Сляп е бил да не го забележи по-рано. Познаваше добросъвестността на братовчед си. Все още нищо не се бе случило между двамата. Самата Рикенда се закле, че е останала вярна на брака си. Но Дънкан разбра какви вътрешни угризения чувстваха и двамата, какви терзания, свързани с утрешния ден. Учуди се, че Аларик не е споделил с него, но осъзна, че не е имал време, а дори и да имаше, не би споменал никому такова нещо. Да изгаря от страст по чужда жена бе недопустимо за Аларик Морган.

Мислите му отново се върнаха към свещеническите му обязанности, както и към факта, че бе забравил за момент своето отстраняване. Освен това новината за истинската същност на Рикенда разпали у него конфликта, с който се бе борил тъй дълго. Тя се обърна към него като към свещеник, а същевременно засегна и деринската му кръв. Дали щеше да успее да обедини и двете в себе си? И кой беше той, всъщност?

Добре кръвта му е първа! Роди се и живя с нея близо тридесет години. Фактът, че светът не знаеше за това, нямаше отношение към проблема. Той бе дерини.

Ами свещеничеството? Откакто брат му умря в Кулди, той не бе служил в църква. Но нали Отлъчването бе вече отменено? И все пак къде бе мястото му като свещеник? Възможно ли бе да обедини и двете

си страни в едно цяло? Даваха ли древните закони правото да бъде и духовник, и дерини?

Погледна към Арилан и се замисли. Когато взе първото си причастие, разбра, че сърцето го тегли повече от всичко към свещеничеството. Това беше призванието му. А Арилан изглежда нямаше съмнения относно съвместимостта на тези две природи. Наистина Арилан бе крил истината от години, но нима това го бе сломило?

Какво бе казал епископа? Той и Дънкан са първите дерини ръкоположени в свещенически сан от Междуцарствието до сега. Дънкан не се съмняваше, че Арилан вярва в призванието си и се счита за Божи служител. Маклейн винаги бе усещал у него това излъчване на святост, още от първата им среща преди шест години. Не се съмняваше, че ръкополагането му е законно. Защо тогава неговите собствени обети и ръкополагане да са по-малко валидни?

Наведе поглед към Рикенда и я видя да бърше очи. Вече бе спокойна. Но преди да я заговори, тя обърна сините си очи към него и го погледна в лицето.

— Ще се оправя, отче. Зная, че не мога да очаквам опрощение за това, което сторих, но ще чуете ли изповедта ми? Може би ще ми помогнете да остана в мир със самата себе си.

Дънкан сведе поглед и си спомни последното препятствие.

— Забравихте ли, че съм освободен от длъжност, милейди?

— Чичо ми Кардиъл смята, че вие сте си внушили освобождаването си още от Дхаса, понеже Арилан и той не са изтъкнали никаква причина, която да ви попречи да служите.

Дънкан вдигна вежди като осъзна, че това е истина. Арилан подчерта, че не бива да се тревожи по този въпрос, но Дънкан очакваше да получи потвърждението на Кориган, който пръв го бе отстранил от служение. Но сега Кориган загуби властта си и го заточиха в Ретмут. Разбра, че за първи път в живота си, решението е изцяло в негова власт.

— Фактът, че съм дерини нищо ли не значи за вас? — попита той с последно усилие да увери себе си в това, което искаше да направи.

Тя го погледна странно, изпълнена с нетърпение.

— Означава много за мен, отче, защото вие можете да разберете мъката ми по-добре. Но вие питате така, сякаш това е някаква пречка,

защото сега всички знаят самоличността ви. Нима възнамерявате да изоставите свещеническото си призвание?

— Разбира се, че не.

— Вие се смятахте за добър свещеник през изминалите години, нали?

Той замълча.

— Да.

Рикенда се усмихна и коленичи.

— Тогава изповядайте ме, отче. Моля ви да изпълните обета си. Дълго време бездействахте.

— Но...

— Отстраняването ви е отменено. Защо се противите? Не е ли това призванието ви?

Дънкан се усмихна смутено и наведе глава, когато тя се прекръсти и събра ръце за молитва. Изведнъж осъзна, че прави онова, за което е роден и че никога няма да се усъмни отново. С нова увереност и спокойствие, той заслуша изповедта на Рикенда.

В другия край на палатката, Морган вдигна глава и въздъхна. Даде знак на стражите да пуснат Дери и да излязат. Момъкът лежеше спокойно пред него, унесен в сън. Аларик приседна на земята и се загледа в малкото късче почернял метал в ръката си. Келсън погледна пръстена и се обърна към Арилан. Никой от тях не гледаше дясната ръка на Дери, нито показалеца, побелял и скован, където бе пръстенът. Да, магията бе премахната, но това им коства много. Морган се опита да сподави прозявката си, но се отказа и се изпъна с удоволствие.

— Сега е добре. Най-последно е свободен.

Келсън погледна пръстена в ръката на Морган и потръпна.

— Какво ли е преживял? Ти ми спести по-голямата част от това, Морган, но как ли ще живее занапред със спомена?

— Няма да му се наложи, — поклати глава Аларик. — Позволих си някои волности и изтрих паметта му за случилото се в Есгаир Ду. Част от ужаса ще го преследва до края на дните му, но изтрих най-лошото. След няколко седмици всичко ще се превърне в неясен спомен. И ще съжالياва, че е изпуснал утрешното събитие. Вероятно ще спи няколко дни.

— Ако иска, нека вземе моята порция от утрешното участие — измърмори под нос кралят.

— А? — изсумтя Морган, който пропусна да чуе коментара.

— Няма значение, не прилича на един крал да говори така — захили се Келсън. — По-добре да поспим. Милейди?

Той протегна ръка на Рикенда, която бе приключила разговора си с Дънкан.

— Милейди, наистина съжалявам за онова, което стана. Бъдете сигурна, че ще направя всичко, което е по силите ми, за да върна сина ви утре.

— Благодаря ви, господарю.

— Е, хайде, приятели — рече тихо Арилан. — Скоро ще се съмне.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА

Оногова, който седи над кръга на земята.
Исаия 40–22

Утрото бе необичайно мразовито. В ранните часове имаше роса, но въпреки това въздухът бе тежък и потискащ, пропит с онази влажност, характерна за настъпващия сезон. Изгряващото слънце беше огнено червено отвъд високите източни върхове. Хоризонтът бе облян в алено и златисто. В лагера на Келсън мъжете гледаха оловносивото небе и тайно се кръстеха. За тях странната зора носеше лошо предзнаменование. Слънчевите лъчи щяха да направят деня по-поносим.

Келсън се намръщи докато закопчаваше колана около алената си туника.

— Това е невъзможно, Арилан. Казваш, че не трябва да ходим въоръжени, не трябва да носим каквито и да било железни предмети. Когато се сражавах с Чариса нямаше такива условия.

Арилан поклати глава и се усмихна на Морган и Дънкан. Четиримата бяха сами в палатката по свое собствено желание. Кардиъл бе отслужил литургия за тях, на която присъстваха Нигел, Уорън и неколцина от най-приближените съветници на краля.

Но сега бяха сами и знаеха, че когато напуснат уединението на палатката няма да могат да се усамотят отново. С въздишка, в която се чувстваше силата на безвъзвратното, Арилан привърза краищата на мантията си, прекръсти се и сложи успокоително ръка на рамото на Келсън.

— Зная, че ти звучи странно, но не забравяй, че тогава не си се дуелирал под официалната закрила и надзор на Съвета. Правилата при такива дуели са по-строги, защото има по-голяма опасност от измама.

— Измамата бе достатъчна, — измърмори под нос Морган, загръщайки се в черен плащ. — След като видях какво причини Уенсит

на Дери, нищо не бих оставил в ръцете му.

— Злото ще бъде наказано, — каза тъжно Арилан. — Хайде. Свитата ни чака.

Отвън Нигел и съветниците бяха на конете и не пророниха нито дума, когато четиримата излязоха от палатката. Кралят излезе последен и при вида му войниците паднаха на колене и сведоха с почит глави. Докато правеше преглед на войските, той дръпна маншета на червената си кожена ръкавица, развълнуван от тяхната вяност. За да прикрие смущението си, той рязко им кимна в знак да се изправят.

— Благодаря ви, приятели, — рече тихо той. — Не зная дали някога ще ви видя отново. Както знаете, битката тази сутрин е до смърт. Ако спечелим, ще сме сигурни, че никога вече не ще ни нападнат от изток. Силата на Уенсит от Торънт ще е разбита завинаги. Ако изгубим, — той облиза устни, — ако изгубим, други ще ви предвождат след мен. Част от уговорката е, че победителят ще пощади противниковата армия, тъй като нито Уенсит, нито аз имаме желание да управляваме мъртво кралство, лишено от цвета на рицарството си. Не мога да ви обещавам нищо друго, освен че ще положа всички усилия от моя страна. Молете се за нас.

Той сведе поглед, сякаш бе приключил, но Морган се наведе към него и му прошепна нещо в ухото. Кралят кимна.

— Подсетиха ме за едно последно задължение, преди да ви напусна. Ще назова моя наследник. Желанието ми е чичо ми, принц Нигел, да е наследник на трона на Гуинид, ако ние не се върнем днес. След него трона преминава по право на децата му, техните деца и т.н. Ако... — Той замълча за миг и продължи отново: — Ако аз не се върна, вие трябва да го почитате и уважавате така, както сте почитали мен и баща ми преди мен. Той ще бъде достоен крал.

Последва напрегната тишина, Нигел се приближи до краля и падна на колене.

— Ти си нашият крал, Келсън. И такъв ще останете! Бог да поживи крал Келсън! — извика той.

Келсън погледна чичо си и обърнатите към него лица, върху които бе изписано безпределно доверие, след това кратко кимна и оседла жребеца си. Черният кон подскочи, когато Келсън го хвана за червените кожени поводи, като изпръхтя предизвикателно към околните.

Нигел ги поведе бавно през лагера към бойните линии, където малка група наблюдатели, възседнали конете си, ги очакваха. Младият принц Конал бе тук с кралското знаме на Гуинид. Там бяха също и Хамилтън, епископ Уолфръм и генерал Глодрут. Загърнат в синия си плащ и със сведена глава, лейди Рикенда седеше странично на седлото до роднината си Кардиъл. Тя не погледна Морган, когато той мина покрай нея с краля, но срещна очите на Дънкан. Морган усети присъствието ѝ, но решително я отхвърли от мислите си и се обърна към врага.

От срещуположната страна на полето, на около три километра, подобна група конници се приближаваше към тях. Бледите слънчеви лъчи ги осветяваха. Морган изгледа подред Келсън, Дънкан, който бе възвърнал душевното си спокойствие през последните часове и Арилан, спокоен и уверен в епископските си одежди. Зърна с крайчеца на окото си как кралят се придвижва напред, за да се изравни с останалите. Дънкан бе от дясната му страна, а Арилан бе в ляво от останалите. Зад тях, на почетно разстояние, яздеше Нигел. Продължиха напред, докато разстоянието, което ги делеше от противниците им стана не повече от триста метра. Кралят огледа четиримата конника срещу него. После той и тримата му спътници слязоха като един от конете си и дадоха поводите на оръженосеца, който се върна обратно. Четиримата останаха сами във влажния повей на утрото, проникващ през тежките им плащове. Вятърът развяваше гарвановочерната коса на Келсън, върху която се открояваше златния обръч.

— Къде са хората на Съвета? — прошепна Морган, обърнат към Арилан, докато приближаваха врага.

Арилан леко се усмихна.

— Те са на път. Вече посочиха представителите си. Отърваха се от самозванците и ще дойдат навреме. Уенсит ще се изненада.

Кралят се намръщи.

— Дано всичко тръгне добре. Не се срамувам да ви кажа, че ме е страх.

— Всички ни е страх, принце, — прошепна Арилан. — Ще направим всичко, което можем и ще вярваме в Божественото Провидение. Господ не ще позволи смъртта ни, ако вярата ни е силна, а каузата — права.

— Моли се на Бога това да не са празни думи, епископе — рече Келсън.

Враговете им се бяха приближили на петдесет метра и Келсън различи лицата им.

Уенсит бе мрачен и разтревожен тази сутрин. Облеклото му не бе толкова пищно, както вчера. Бе загърнат в проста виолетова туника и носеше обръч подобен на Келсъновия. Отляво Лайънел бе в обикновените си сребристочерни дрехи и липсата на камата му беше очевидна. От дясно на Уенсит стоеше Бран, измъчен и блед. Райдън, който се намираше до него, носеше плащ, а тъмната му коса бе привързана със сребриста лента към челото. Той и Уенсит хвърляха неспокойни погледи към хълмовете, сякаш очакваха нещо, и Келсън разбра, че чакат пристигането на Съвета. Запита се дали подозрението ги бе обхванало вече.

Нямаше време за размисъл. Още преди да дойдат на тридесет стъпки едни от други, от север се чу тропот на копита и върху възвишението се появи група от четирима пищно облечени конници. Белите им коне блестяха призрачно в лъчите на слънцето и осмината застинаха на място с погледи, приковани в конниците, чиито древни дерински одежди искряха в утринната мъгла. Келсън чу, че Уенсит и Райдън си шепнат нещо и се обърна, за да види побелялото от ярост лице на Уенсит.

Новодошлите скочиха от конете: слепият Барет, Ларън лечителят, младият Тирсъл Де Кларън и лейди Вивиан. Белите коне останаха неподвижни, докато ездачите се събраха пред тях и оправиха мантиите си. Барет се обърна с властен глас към осмината:

— Кой призова Камберианския Съвет на това бойно поле?

С поглед, изпълнен с омраза, Уенсит пристъпи напред и коленичи. Овлaдя гласа си, но не успя да скрие подозрението.

— Уважаеми съветнико, аз, Уенсит от Торънт, крал и истински дерини те моля за височайшата ти закрила и справедливо отсъждане на Дуела на Тайната, на който призовах тези хора. — Той посочи Келсън с укор. — Моля за закрила от измама за мен и моите спътници: херцог Лайънел, граф Корис и лорд Райдън от Истмарч.

— При произнасянето на имената им, всички коленичиха. Уенсит продължи:

— Молим ви това да е битка до смърт, ние срещу тях, и ви молим Дуелът да не се прекрати преди и четиримата от едната страна да са мъртви. В името на това залагаме силата и живота си.

Барет се обърна към Келсън.

— Такова ли е и вашето желание?

Келсън преглътна нервно и също коленичи.

— Лордове, аз, Келсън Халдейн, крал на Гуинид, принц на Меара, владетел на Пурпурните Покрайнини, по произход истински дерини, приемам предизвикателството на Уенсит от Торънт да не проливаме повече кръв помежду си във войни. Също моля за закрилата ви за себе си, херцог Аларик, епископ Арилан и монсиньор Маклейн.

Тримата също коленичиха.

— Неохотно приемаме това да е Дуел до смърт, ние срещу тях, и Дуелът да не се прекрати, докато четирима от едната страна не са мъртви. В името на тази битка залагаме силата и живота си.

Барет кимна и удари в земята дългия си жезъл от слонова кост.

— Така да бъде. А сега каква награда се предвижда за победителите? Двете страни споразумели ли са се да останат верни на уговорката си след изхода на борбата?

— Да, милорд, — рече Келсън преди Уенсит да успее да вземе думата. — Казах на хората си, че ако загубим, те ще бъдат пощадени и че моите наследници за вечни времена ще се закълнат във вярност на кралете на Торънт, както и че между двата народа ще настъпи мир. Това е справедливо разрешение. Съгласен ли е с мен кралят на Торънт?

Уенсит погледна хората си, след това Барет.

— Съгласни сме с условията, милорд. Заклевам се, че ако загубим, моите наследници, за вечни времена, ще се закълнат във вярност на краля на Гуинид като на техен върховен господар.

Барет кимна.

— Кой е наследникът ти, Уенсит от Торънт? — Уенсит погледна Лайънел.

— Принц Алрой от Торънт, най-големият син на сестра ми Мораг и съпруга ѝ Лайънел. След Алрой на престола остават неговите братя Лайъм и Ронал.

— И принц Алрой е готов да се закълне във вярност на Келсън от Гуинид, в случай че ти и баща му бъдете убити днес?

Уенсит стисна устни и кимна.

— Да.

Барет се обърна към Келсън.

— А ти, кралю на Гуинид, твоят наследник готов ли е да се закълне във вярност на Уенсит от Торънт, ако те убият днес?

Келсън преглътна.

— Моят наследник е чичо ми, принц Нигел, а след него синът му Конал. Ако бъда убит, принц Нигел знае задълженията си.

— Много добре, — каза Барет. — Задоволяват ли напълно тези условия и двете страни?

— Не съвсем — чу се да казва Келсън. — Има още нещо, милорд.

Очите на Уенсит се разшириха, но жезълът на Барет го спря.

— Изложи условията си, Келсън от Гуинид — рече Барет.

— Миналата нощ Уенсит и Бран Корис влязоха в лагера ми и откраднаха едно дете. Ако победя, искам детето да бъде предадено на мен, за да го върна на майка му.

— Не! — извика Бран и скочи. — Брендан е мой син! Той ми принадлежи! Няма да й го дам!

— Запази спокойствие, Бран Корис, — каза рязко Вивиан, която за пръв път взе участие в разговора. — Ако Келсън победи, какво те интересува кой ще вземе детето? Ти ще си мъртъв.

— Тя казва истината, Бран, — добави Уенсит преди Бран да изрази протеста си. — От друга страна, ако аз победя, мога да поставя условие майката на детето да бъде върната на съпруга й. — Той посочи Бран и кимна. — Ако Келсън се съгласи с това искане, аз ще приема да върна момчето. Ако това ще подобри отношенията, бих се съгласил да върна всички останали затворници, които държа живи в плен.

— Келсън? — въпросително се обърна към него Барет.

Келсън не се подвоуми нито за миг.

— Договорихме се. Нямам други условия.

— А ти, Уенсит?

— Нямам други изисквания.

— Е, тогава можете да се изправите.

Сред шумоленето на коприна и кадифе, осмината станаха на крака.

— Можете да заемете местата си в кръг. Дуелът ще започне — продължи Барет, като мина между двете групи, хванал Ларън под ръка.

— Вярваме, че сте се подчинили на изискването ни да не носите никакви метални предмети или оръжия. Смятам, че не са необходими допълнителни проверки. Но ако някой има въпроси относно протичането на битката, нека ги зададе сега, преди Съвета да закрие първия кръг.

Ларън и Барет се бяха отдалечили на около четиридесет стъпки от останалите и четиримата съветници се разделиха и застанаха на четирите точки на компаса, образувайки по този начин квадрат със страни по десет метра. Когато заеха местата си, осмината противници се подредиха в две дъги, в един по-малък кръг вътре в квадрата. Двамата крале погледнаха с очакване Барет, но Тирсъл напусна мястото си и уверено стъпи в центъра на фигурата.

— Така постанови лорд Камбър, вечна му памет, така постанови Бог, който ни даде познанието. Така е писано, така ще бъде сторено. Да бъде свято името на височайшия. Той коленичи и започна да чертае с палец знак върху земята. Там, където пръстът докосна тревата, тя стана златна.

— Да бъде благословен Създателя, вчера и днес, Началото и Краят, Алфата и Омегата.

Пръстът му изписа кръст с гръцки букви в горната и долната му част.

— Негови са сезоните и времето, Него славим и му се подчиняваме и така ще бъде во век и веков. Благословен да бъде Бог, благословен да бъде Свети Камбър.

Когато се изправи, странни символи се появиха в четирите краища на кръста: печатите на четиримата съветници в знак на тяхната закрила над кръга. Веднага щом Тирсъл се върна на мястото си, Барет затананика с вдигнати над главата ръце.

— Аз съм Алфата и Омегата, Началото и Краят, каза Господ — запя Барет. — Този, който оцелее, ще бъде облечен в бели одежди и аз няма да изтрия името му от книгата на живота, а ще изповядам името му пред Отца си и пред Неговите ангели.

— Да бъде благословен, почитан и славен Този, който седи на трона и Синът му во век и веков — рече Вивиан с вдигнати към небето ръце. — Нека Господ подкрепи добродетелните и да защити справедливата кауза. Освети със светлината на Своето благословение

този кръг, о, Господи. Нека тези, които са вътре да познаят силата Ти и да не се боят от възмездието Ти.

Ларън също вдигна ръце и затвори кръга. Около четиримата дерини заблестя светлина — кехлибарена, сребриста, пурпурна и синя. Докато Ларън говореше, светлината се разпростря, докато кръгът не се затвори. Цветовете се сляха, докато думите му звучаха в кръга.

— Пази слугите Си, о, Боже. Укрепи кръга така, че никой и нищо да не може да не влезе отвън. И да помогне на осмината, които ще водят битка тук. Защити онези извън кръга от силите, които ще излязат на свобода и ни пази от гнева Си.

— Както е било в началото — запяха и четиримата — и както винаги ще е, о, Господи, нека така да е и днес. Да бъде.

Когато свършиха, страховит гръм се разнесе наоколо, и едно бледосиньо сияние обхвана и дванадесетимата. Стената скриваше онова, което бе вътре. Втори кръг загради осмината от останалите. Дори и Камберианският Съвет не можеше да проникне през втория кръг.

— Външният свят е затворен, — каза слепият Барет. Гласът му отекна в блестящия кръг. — Следва вътрешността. Запомнете: докато всички от едната страна не изчезнат, вътрешният кръг остава. Само победителите ще излязат.

Настъпи тишина, в която думите потънаха.

— Призовавам ви да изградите пръстена и да започвате. В името на честа си и в името на Всевишния.

Осмината се измерваха с поглед. Уенсит излезе напред и се поклони.

— Ти ли ще започнеш или аз?

Келсън сви рамене.

— Няма значение. Започни, ако така искаш.

— Много добре.

С лек поклон, Уенсит се върна на мястото си и разпери широко ръце. Вторият кръг щеше да се изгради от двамата водачи, а не с общи усилия. Тихият глас на Уенсит отекна наоколо.

*Аз съм Уенсит, лорд на Торънт,
и призовавам теб, кралю на Гуинид,*

*на смъртното ми предизвикателство
да отговориш, както ти ще прецениш.
Веднъж кръга се щом затвори,
един от нас ще да умре,
единствен победителят остава,
властта си волно да простре.*

От пръстите му изскочи искра, която описа полукръг около него и тримата му съюзници. Келсън сви устни и без да погледне приятелите си вдигна ръце.

*Келсън, крал на Гунид,
приема хвърлената ръкавица,
и повеят на северната смърт
очаквам с достойнството на рицар.
Никой няма да прекрачи този кръг,
докле животът на един от нас не свърши,
докле едни от нас днес не умрат,
и смъртта живота не прекърши.*

Яркочервен огън избухна зад Келсън и се сля с този на Уенсит. Обкръжи ги пурпурен купол от светлина. Келсън отпусна ръце и огледа другарите си, които се приближиха плътно до него. Те виждаха съветниците през вътрешния пръстен. Келсън обаче разбираше, че каквото и да стане, те няма да се намесят. Отсега нататък трябваше да разчитат на собствените си сили.

— Първи удар, обречени ми принце? — подигра се Уенсит.

— Не, почакай — извика Райдън. — Забравяме добрите си обноски. Дори и във война условностите трябва да се спазват.

Всички погледи се обърнаха към него и той извади сребърен бокал от колана си, както и плоска бутилка. Другарите му се засмяха, докато той отваряше бутилката, дори Уенсит сви снизходително рамене.

— Това е наш обичай — каза той. — Да вдигнеш тост за противниците в рицарските битки. — Той вдигна бокала и го пресуши

до половината.

— Разбира се, — продължи той и го подаде на Бран. — Знаем, че ще ни заподозрете в измама.

Погледна как Бран отпи голяма глътка и напълни отново бокала, за да го подаде на Лайънел.

— Надяваме се, че ще разсеем страховете ви, като пием първо ние. — Лайънел отпи и подаде бокала на Уенсит.

Уенсит го задържа, докато Райдън наливаше отново.

— Това, което каза Райдън, е вярно — рече Уенсит. — Пием за вас, врагове.

С лукава усмивка отпи и се приближи към Келсън.

— Ще отпиеш ли, обречени принце?

— Не, той няма да пие — каза тихо Райдън.

Уенсит замръзна, очите му се изцъклиха и бавно се обърна към Райдън. Всички погледи бяха върху него. Изведнъж образът на Райдън им се стори съвсем непознат.

— Какво значи това, — попита Уенсит с леден глас. Райдън го изгледа, без да мигне. В ъглите на устата му играеше язвителна усмивка.

— Ще видиш след малко, Уенсит, — каза тихо той. — От шест години играя тази роля като нося самоличността на друг човек. Съжалявам, че този ден не настъпи по-рано.

Ужасно съмнение се изписа по лицето на Уенсит и погледът му се спря върху чашата в ръката му, която той запрати към земята със сподавен вик.

— Какво си направил? — Ледените му очи се впиха в Райдън. — Кой си ти?

Райдън се усмихна. Гласът му бе приглушен.

— Аз не съм Райдън.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И СЕДМА

И често е горчив урокът да си човек.
Свети Камбър от Кулди

— Ти не си Райдън? Какво искаш да кажеш с това? — изсъска Уенсит. — Побъркал ли си се? Съзнаваш ли какво направи?

— Зная какво правя — каза мнимият Райдън. — Истинският Райдън от Истмарч умря от удар преди шест години. За щастие успях да заема мястото му, но ти никога не ме заподозря, нали, Уенсит? Никой не го направи.

— Ти си полудял — диво го изгледа Уенсит. — Това е номер. Някакъв кошмарен заговор. Те са те подучили, — рече той и посочи Келсън и изумените му другари. — Сигурно ти си повикал истинския Съвет. Никога не сте мислили за честен двубой. Дори и Съветът е на ваша страна.

Той се обърна към съветниците и ги видя, че оживено говорят помежду си, но не успя да долови думите им. Осъзна, че са така зашеметени, колкото и той самият. Ако трябваше да бъде честен, налагаше се да признае, че и Келсън изглежда не по-малко учуден. Погледна побелелите лица на Лайънел и Бран, извърнати към мнимия Райдън.

— Част от това, което казваш, е истина, — рече лъже-Райдън. — Никога не съм мислил Дуелът да е честен, поне за теб. Въпреки че с мен ще стане нещо по-различно, краят ни ще е еднакъв. Погледни зад себе си.

Когато Уенсит се обърна, видя как Бран Корис се олюля и залитна, опитвайки се да се задържи за рамото на Лайънел, но се свлече на земята. Лайънел коленичи, за да му помогне, но и той падна на земята, останал без сили.

Уенсит гневно сграбчи яката на туниката си и с разширени очи се обърна към непознатия.

— Какво им направи, — прошепна той. — Отрови ги, нали? А аз? Защо не ми действа? Защо го направи?

— Да, отрова е, — каза Райдън. — И не се заблуждавай, че ще се спасиш. Повече време е нужно, за да подейства на истински дерини. Що се отнася до мен, остава ми съвсем малко. Противоотровата, която взех, забавя първоначалните реакции, но ускорява края. Все пак имам време да ти кажа кой съм и да изпиташ страх за първи път в живота си. Погледни си ръцете, Уенсит. Треперят. Това е един от първите признаци, че отровата действа.

— Не! — изкрещя Уенсит и стисна ръце, за да превъзмогне треперенето.

Мнимият Райдън го гледа още няколко секунди, след което се поклони леко на Келсън.

— Съжалявам, че ти отнех заслужената победа, Келсън, но не можех да поема риска за евентуална загуба. През шестте години, когато служех на Уенсит, платих висока цена. Не исках да губя всичко сега.

Докато той говореше, Уенсит се олюля и пряко волята си падна на колене. Келсън го гледаше вторачено.

— Какво, какво му даде?

— Наркотикът е подобен на мераша, също разрушава магическите сили на жертвата, но не може да се открие. Освен това действа бавно. Знаех го, когато го изпих, но такава е цената, за да се отърва от този човек.

Той посочи Уенсит, паднал на земята с втренчен поглед. Лайънел и Бран бяха неподвижни.

— Смъртта ми е сигурна, но поне ще е бърза и безболезнена, — продължи мнимият Райдън. — А те ще умират дълго и в мъки. Не са взели противоотрова. Освен ако вие не ги отървете от болката. Не можете да ги спасите, Келсън. Но поне можете да ги убиете. Само четирима могат да излязат живи оттук. Сега съм сигурен, че това сте вие.

— Но това е измама — прошепна Келсън, който не вярваше на ушите си. — Никога не съм искал да победя с измама.

— Повярвай ми, в сравнение с греховете им, тази смърт е твърде лека за тях. Вината им е огромна. Зная, че... — Той се поколеба за момент, преди да продължи. — Съжалявам, но отровата вече действа и

в мен. Нямам време. Ще се възползвате ли от победата, която ти предлагам, Келсън? Ще станеш ли крал на дерините?

Келсън се обърна към спътниците си за първи път. Дънкан и Морган бяха пребледнели. Арилан се бе втренчил в Райдън, сякаш гледаше дух. Погледа на краля го стресна и се доближи до него.

— Мисля, че ви познах — каза той колебливо. — Не по външността или гласа. Маскировката ви е перфектна, но думите ви... Не можете ли да ни кажете кой сте?

— Какво значение има вече това? — Мнимият Райдън залитна и разпери ръце. Чертите на лицето му взеха да избледняват, около главата му заблестя слаба светлина, и пред тях се появи Стефан Коръм с напрегнато изражение.

— Здравей, Денис, — прошепна той. — Не ме убеждавай в глупостта на постъпката ми. Късно е. Няма да ти повярвам. Жалко само, че вече не ще ви видя. Нямахме друг изход.

— Стефан! — ахна Арилан и поклати глава.

Коръм се усмихна и едва се задържа на крака.

— Да, и аз се появих пред приятелите си Морган и Дънкан. Чертите му се размиха отново и пред тях се появи белокоп мъж в сиво расо.

— Вие сте Свети Камбър! — възкликна Морган.

— Не, казах ви, че не съм. — Той поклати глава и отново прие облика на Коръм. Само няколко пъти ви се появих. — Той отново се олюля и затвори очи.

Арилан се втурна да го подкрепи.

— Стефан!

Коръм поклати жално глава.

— Не можете да ми помогнете, приятели. Само мъката бихте ми спестили. — Той едва преглътна и се подпря на рамото на Морган. През лицето му премина сянката на страх.

— Господ да ми е на помощ, Денис! Отровата действа по-бързо, отколкото очаквах.

Келсън застана зад Арилан с удивен поглед. Не можеше да сподели мига с тях. Едва познаваше Стефан Коръм, но тримата коленичили край него бяха свързани в едно. Той видя, че Морган сложи плаща си под главата на Коръм. Очите на човека бяха затворени, но при докосването погледна Арилан.

— Сам посегнах на живота си, — прошепна той. — Нямах друг избор, Денис. Смяташ ли, че Той ще ме разбере?

Очите му проблеснаха при вида на кръста на гърдите на Арилан. Епископът наведе глава и бавно кимна.

— Мисля, че трябва да разбере, приятелю. Ти винаги си бил толкова... толкова... — Гласът му заглъхна и той преглътна, преди да продължи.

— Боли ли те, Стефан?

Коръм поклати глава.

— Не много. От време на време. Скоро всичко ще свърши. Другите виждат ли... членовете на Съвета, тях имам предвид?

Арилан погледна пръстена и кимна.

— Да, но кръгът изкривява полезрението им. Искаш ли да им кажеш нещо?

— Не. — Коръм поклати глава. — Но искам ти да решиш кой да бъде приемника ми в Съвета, Денис. Въпреки че изглеждаше, че съм срещу теб в миналото, ценях приятелството и смелостта ти. Обещай ми, че ще им предадеш волята ми, когато им разкажеш за смъртта ми.

Очите му се затвориха и той едва си пое дъх Морган погледна Арилан с безпокойство.

— Нищо ли не можем да сторим? Не може ли аз и Дънкан да го излекуваме?

Арилан уморено поклати глава.

— Разбрах каква противоотрова е взел. Дори и дерини не може да го излекува. Отровата вече действа. Краят му е близо.

Морган погледна надолу към Коръм и поклати глава. Несъзнателно приближи до Дънкан, който седна на земята. Очите на Коръм се отвориха за момент, но сега бе ясно, че вижда само Арилан.

— Денис — прошепна той. — Току-що видях най-странното нещо в света. Видях лице на мъж, рус човек с расо — мисля, че това е Камбър... о, Господи, Денис, помогни ми.

Тялото му се сгърчи конвулсивно. Той сграбчи ръката на Арилан. Епископът сложи ръка на челото му като се опита да облекчи болката и по-възрастният мъж се успокои. Когато отново отвори очи, те бяха ясни и спокойни. Арилан знаеше, че вече си отива.

— Кръстът ти, Денис, може ли да го поддържа? — каза Коръм.

Арилан свали кръста и го сложи в ръката на приятеля си.

Коръм се взря в него и го докосна с устни.

— *In manus tuas, Domini...* — прошепна той.

После очите му се затвориха и ръцете му се отпуснаха. Епископът с въздишка наведе глава. Устните му беззвучно шепнеха молитва за душата на покойника.

След като си размениха поразени погледи, Морган и Дънкан бавно се изправиха и застанаха зад Келсън.

— Мъртъв ли е? — прошепна кралят.

Дънкан кимна и преглътна.

— Нищо ли не можехте да направите?

— Попитахме Арилан дали да се опитаме да го изцерим, но той каза, че е прекалено късно. Същото е положението и с останалите. Какво да правим, Келсън?

Келсън погледна враговете си, които лежаха на няколко метра от него и поклати глава.

— Не зная, не искам да ги убивам, защото са напълно беззащитни, но Райдън... Той каза, че ще умрат бавно и болезнено, ако не го направя.

— Каза, че мъките им ще продължат цял ден — прошепна Дънкан. — И ако смъртта на Коръм бе бърза, то не мога да понеса мисълта какво очаква Уенсит и останалите.

Епископът рязко се изправи и се обърна към тях.

— Ще трябва да ги убием, Келсън, няма друг начин. Коръм бе прав, те са обречени. Не трябва да оставяме дори Уенсит да търпи това. Излишна жестокост е.

— Нямаме оръжия, — каза Келсън. — Не можем просто да ги удушим или да им разбием главите. А и няма камъни в кръга — рече жално той.

Арилан се изправи в цял ръст и погледна тримата лежащи на земята.

— Не, ще го направим със заклинание. Това е Дуел на Тайната. Силата ни трябва да ги унищожи.

— Но как? — прошепна Келсън. — Арилан, дори и с меч не съм убивал човек, но поне зная как се прави.

Настъпи дълго мълчание. Келсън заби поглед в земята. Морган се приближи към краля и сложи ръка на рамото му. Избягваше да гледа към гърчещите се тела, особено това на Бран.

— Бремето ще се стовари върху мен, принце. За разлика от теб, аз съм убивал. Не е по-трудно от това да протегнеш ръката си. Чариса използва същото към баща ти.

Дънкан замръзна на място.

— Не, Аларик, не по този начин.

Морган избягваше погледите им.

— На това място няма друг начин. Уенсит и съюзниците му са беззащитни, дори като простосмъртни. Те трябва да умрат като хора. Уенсит ще умре, както Брайън. Той бе отговорен за смъртта му. Най-сетне ще получи възмездието си.

— Това аз трябва да сторя — промълви Келсън. — Брайън бе мой баща. Трябва да отмъстя за смъртта му.

— Принце, мислех да ви спестя това.

— Не! Отмъщението ми принадлежи! Аз ще се разплатя с него. Кажете ми как, не ме карайте да ви заповядвам.

— Аз... — Морган вдигна поглед към Келсън, с намерението да го разубеди, но лицето на краля бе решително. Волята на Келсън надделя над неговата.

С уморена въздишка Аларик наведе глава.

— Добре, принце, отвори съзнанието си за мен и ще ти покажа това, което търсиш.

Настъпи дълбока тишина и в очите на краля заблестя далечен огън. След това той отново се върна към реалността и лицето му бе мрачно.

— Дори и това? — прошепна той, уплашен от силата, която държеше в ръцете си.

— И това — промълви Морган.

Думите сякаш не достигнаха до ушите му. Келсън се обърна и обхвана с поглед кръга, както и четиримата съветници, които ги наблюдаваха отвън. Бавно насочи поглед към падналите, ръцете му конвулсивно се свиваха и отпускаха, докато накрая спря до Уенсит от Торънт. Магьосникът не можеше да се движи, но бледите му очи блеснаха в посока на Келсън.

— Боли ли те? — прошепна Келсън с безизразно лице.

Уенсит се опита да помръдне, но не успя, след това направи опит да проговори. Това му струваше много усилия.

— И още питаш, при положение че знаеш как умря Райдън?

Келсън извърна смутено глава.

— Не беше мое дело. Не исках да победя с измама. Бих предпочел да умра с чест, отколкото така.

— Ако мислиш, че ти вярвам, значи ме вземаш за глупак — рече насмешливо Уенсит. — Във всеки случай, ти няма да се откажеш от победата си, колкото и гордостта ти да те изпълва с презрение към това, което трябва да направиш.

— Какво искаш да кажеш с това „Трябва да направиш“? — попита Келсън и извърна поглед към Уенсит.

— Е, не искаш да кажеш, че ще ни оставиш да лежим тук докато умрем, нали, Келсън? — Уенсит направи неуспешен опит да се изсмее. — Баща ти не би оставил ястреб или елен да страда без причина. Няма ли да сториш същото и за човек?

— Искаш да кажеш, че желаеш смъртта си и че не те е грижа дали ще те убия?

Уенсит се прокашля и се изпъна, сякаш това му струваше много усилия. Когато погледна отново Келсън, погледа му умоляваше.

— Ти глупако, разбира се, че ме е грижа! — отвърна той. — Но няма да оживея, зная го. Райдън или по-скоро Коръм изпълни добре мисията си! Знам какво ме очаква, ако не нанесеш решителния удар. Коръм вече ме уби, Келсън. Тялото ми е мъртво, макар че ума ми е още жив. Спести ми агонията.

Келсън тежко преглътна, след което коленичи до Уенсит. Още не знаеше какво ще направи. Част от него бе разчувствана от мъките, които този мъж изпитваше, но друга се радваше от смъртта на убиеца на баща си. Той протегна ръка, но се спря и я сви в юмрук. Удари се в гърдите и сведе глава. Шепотът на Уенсит прозвуча в ушите му.

— Моля те, Келсън, освободи ме!

Очите му потъмняха, когато сложи дясната си ръка върху гърдите на Уенсит. Внезапна мисъл премина през ума му.

— Уенсит, искаш ли утеха от Църквата?

Уенсит примигна и ако не изпитваше толкова силна болка би се усмихнал.

— Искам само смъртта си, Келсън. И я чакам с нетърпение. Спести ми мъките. Направи каквото трябва.

Келсън усещаше присъствието на Лайънел и Бран, както и умолителните им погледи. Бавно се обърна към Уенсит, дясната му

ръка се сви над сърцето му, докато шепнеше тихо:

— Умри тогава, Уенсит. Ето го спасението ти. Смъртта е в сърцето ти. Тъй бе и с баща ми Брайън!

Когато изрече последните думи, юмрукът му конвулсивно се сви и Уенсит замря. Гордото тяло на някогашния крал на Торън бе празна черупка — животът, съзнанието и агонията си бяха отишли. Преди останалите да се опомнят, Келсън пристъпи между Лайънел и Бран и разпери и двете си ръце над сърцата им.

— Идете с господаря си и ангела на смъртта, вие, Лайънел и Бран Корис. Нека Бог с безкрайната си мъдрост ви дари с повече милост от мен. Умрете.

Отново последва конвулсивното свиване на юмруците му, измъчените тела трепнаха и след това всичко притихна. Келсън отпусна ръце върху тревата. Когато вдигна поглед, съзря протегнатата ръка на епископа, но не я пое.

— Не ме докосвайте, Ваша Светлост! Не бива Божи служител да се допира до мен. Убих хора и ръцете ми са в кръв.

— Нямаше избор, Келсън, — рече тихо епископът. — Те бяха твои врагове и заслужиха смъртта си.

— Може би, но не по този начин. Не бих умрял така.

Морган сведе поглед.

— Невинаги сме повелители на съдбата си, Келсън. Знаеш го. Понякога е ужасяващо задължение на краля да убива.

— Но не е задължен да го иска — прошепна Келсън. — Не се гордея с това.

— Не е нужно да се гордееш — намеси се Дънкан. — Познавам те отдавна и зная, че не си такъв.

— Но аз се радвам, че са мъртви — отвърна Келсън. — Как да се примиря с това? Искях да умрат. Пожелах го и то стана. Човек не бива да има такава сила, отче.

— Някои я имат. Уенсит я имаше и я използваше — каза Морган.

— Това добре ли е?

— Не.

Настъпи продължителна тишина, която никой не посмя да наруши. После Келсън се приближи до Уенсит. Дълго гледа тялото и най-сетне се наведе да вземе короната от главата му.

— Това е наградата ни, приятели — каза той горчиво. — Короната на едно царство, което никога не съм искал да управлявам. Жаля само за Коръм.

Арилан заговори, но кралят властно го прекъсна.

— Не, не искам да слушам успокоенията ти, епископе. Позволи ми да се чувствам виновен за онова, що сторих. Според правилата на играта, зная, че скоро това ще изглежда правилно, но не и днес. Трябва да изляза от този кръг заедно с вас, верни ми приятели. Да видя радостните лица на поданиците ми, които ще тържествуват за победата ми. Ще получа неискрената клетва за вяност от едно дете-принц, чийто баща убих, и ще върна едно сираче на жената, чийто съпруг убих. От мен ще се очаква да съм доволен от случилото се. Ще ме извините, господа, ако не горя от радост.

Той вдигна короната на Уенсит и я погледна с отвращение, преди да се обърне отново към тях.

— Хайде, приятели, кралят ще играе ролята си. Хората ни чакат. Ако усмивката ми се изкриви, не се чудете.

Кръгът блесна и изчезна заедно с магията. Когато кралят излезе от пръстена с короната на Торънт в ръце, армията на Гуинид заликува. Мечовете заудряха по щитовете, за да изразят радостта на войниците. Кралското войнство пристигаше да го посрещне.

Четиримата дерини загърнаха победителите с мантиите си, за да се сбъднат предсказанията в Светото Писание. Приятелите на краля го качиха на бял кон, за да се вижда по-добре, когато застане пред бойците от Торънт да извести победата и властта си.

Но в този ден короната тежеше на главата на наследника на Халдейн.

ПРИЛОЖЕНИЯ

В следващите приложения римските цифри в скобите показват, в коя книга се е появил съответният герой. Ако цифрата е заградена и с малки, и с големи скоби, това означава, че съответната личност е била само споменавана, без да взема участие в действието. Цифрите означават, както следва:

Книга I Възходът на дерините

Книга II Поражението на дерините

Книга III Елитът на дерините

ПРИЛОЖЕНИЕ I

ХРОНИКИ НА ДЕРИНИТЕ

ПОКАЗАЛЕЦ НА ДЕЙСТВАЩИТЕ ЛИЦА

Агнес, лейди — придворна дама на царица Джихана [I].

Аларик — виж Морган.

Алейн — псевдоним, който Морган използва при параклиса на Свети Торин [II, (III)].

Алрой, принц — най-големият син на херцог Лайънел, дванадесет годишен, наследник на Торънт [III].

Анселм, отец — бивш изповедник на лейди Елис, майката на Морган; понастоящем свързан с енорийската църква на Свети Тейло в Кулди [II].

Арилан, епископ Денис — помощник-епископ на Ретмут, пълен Дерини [I, II, III].

Барет, Де Лейни — Наместник на Камберианския съвет, истински Дерини [III].

Бенет — един от сержантите на Бран Корис [III].

Бенър, Джон — псевдонимът на Дери в кръчмата „Кучето Джек“ във Фатейн [II].

Бетан — вещица от хълмовете Кулди [II].

Брайън Донал Синил Юриън Халдейн — бивш крал на Гуинид и баща на Келсън; погубен от магията на Чариса на Кендър Рий [I, II, III].

Бран Корис, лорд — граф на Марли [I, II, III].

Брендън, лорд — четиригодишният син на Бран Корис [III].

Бронуин де Морган, лейди — сестра на Морган, сгодена за лорд Кевин Маклейн; покосена от магия в Кулди заедно с Кевин [1X11].

Бърхард, лорд — един от генералите на Джеърд спасил се от клането в Ренгарт заедно с генерал Глодрут [III].

Вера, херцогиня — втора жена на Джеърд Маклейн и майка на Дънкан; пълна дерини [(II)].

Вивиан, лейди — член на Камберианския съвет; истинска Дерини [III].

Върховният от Хауис — представител на обединените кралства Хауис и Ланид на коронацията на Келсън, придружен от Конетски търговци [II].

Гариш Де Брей — агент на Торънт убит от Дери във Фатейн [II].

Гарон — телохранител на Уенсит от Торънт [III].

Герент, лорд — жесток барон от времето на Междущарствието, отговорен за смъртта на Метюрин и Дъвъргайл [(II)].

Глодрут, генерал — един от генералите на херцог Джеърд, спасил се от клането в Ренгарт, по-късно адютант на Келсън [III].

Годуин — един от генералите на Келсън, присъствали на военния съвет в Дхаса [III].

Горони, монсиньор Лорънс — помощник на архиепископите Лорис и Кориган; подпомогнал на Уорън при залавянето на Морган в Свети Торин [II, (III)].

Греъм — един от сержантите на Бран Корис [III].

Гудуин, Ал Пленит — велик трубадур от двора на Морган [III].

Гуилим — капитан в армията на Бран Корис и личен негов придружител [III].

Данок, граф — един от лордовете на Келсън присъстващи на военния съвет в Дхаса [III].

Де Вали, граф — васал на Морган, пострадал от войниците на Уорън [(II)].

Девърил, лорд — сенешал на херцог Джеърд [II].

Дееган — един от подчинените на Уенсит в крепостта Есгаир.

Дейвис — един от войниците на Кардиъл; помогнал при залавянето на Морган и Дънкан в Дхаса [III].

Дейвънси, Питър — войник при Бран Корис; убит от Дери [III].

Де Лейси, епископ — един от епископите, първоначално взели страната на Лорис по време на разкола; по-късно се присъединява към Кардиъл и Арилан [II, III].

Дери, Шон лорд — военен адютант на Морган; член на Гуинидския съвет след смъртта на лорд Ралсън [I, II, III].

Деръл — мъртвият съпруг на вещицата Бетан [(II)].

Де Форест, Майкъл — страж използван като посредник от лорд Ян и после убит, за да бъде обвинен Морган [I].

Джеймс, брат — чиновник в канцеларията на архиепископ Морган Кориган [II].

Дженъс, граф — един от лордовете, заловени с херцог Джеърд в Ренгарт [III].

Джеръм, брат — клисар на катедралата „Свети Георги“ в Ретмут [I].

Джеърд Маклейн, херцог — херцог на Касан и баща на Дънкан и Кевин; заловен в Ренгарт и екзекутиран от Уенсит на поляните Линдред [I, II, III].

Джилбърт, епископ — един от дванадесетте епископи на Гуинид, без поверена му епархия; взел страната на Кардиъл и Арилан по време на разкола [II, III].

Джихана, кралица — пълна дерини, майка на Келсън и вдовица на крал Брайън [I, II, (III)].

Джоузеф — чиновник на Бран Корис [(III)].

Дикън, Кърби — осемгодишният син на капитана на кораба на Морган „Рафалия“, Хенри Кърби [II].

Добс — разузнавач в армията на Келсън [III].

Доминик, херцог — първият херцог на Коруин и предшественик на Морган [II].

Донал, крал — баща на Брайън, починал през 1095, когато Брайън бил на четиринадесет години [III].

Доукин — майстор обуцар, разпитван от Морган и Дънкан на пътя за Дхаса [III].

Дъвъргайл, лейди — митична жена, свързана с баладата носеща нейното име и написана от лорд Луълин; убита от жестокия лорд Герент през девети век [(II)].

Дънкан, Хауърд Маклейн, монсеньор — дерински свещеник — братовчед на Морган [I, II, III].

Едгар, лорд — барон на Мателуейт и един от тримата васали на Морган, убеден от Ян, че Морган трябва да бъде убит, самоубил се, вместо да издаде участието на Ян в заговора срещу Келсън [III].

Елас — един от генералите на Келсън, присъствал на военния съвет в Дхаса [III].

Елвира, лейди — придворна дама на кралица Джихана [II].

Елис Де Коруин Де Морган, лейди — майка на Морган и Бронуин, пълна дерини [(II)].

Елсуърт, Джон — втори страж използван от Ян като посредник [I].

Ендрю — кормчия на кораба на Морган „Рафалия“; взел бавнодействаща отрова, преди да се опита да убие Морган [II].

Ерик — паж на Бран Корис [III].

Естер, лейди — придворна дама на кралица Джихана; изпратена да извика Келсън на събранието на Съвета [I].

Етълбърга, Света — закрилница на Дхаса [(II)].

Ивънс, отец — секретар на епископ Кардиъл [(II)].

Илейн, херцогиня — първата съпруга на херцог Джеърд и майка на Кевин [(II)].

Истелин, епископ — един от дванадесетте епископа без епархия; не присъства на събранието, довело до разкол в църквата, но по-късно се присъединява към армията на Келсън, за да проповядва на войниците [III].

Иуон, херцог — херцог на Клейбърн и наследствен лорд-маршал на Гуинидския кралски съвет, командва най-северната от трите гранични армии на Келсън [I, II, III].

Ифър, епископ — един от епископите първоначално застанали на страната на Лорис и Кориган по време на разкола; по-късно обявява неутралитет [II, III].

Йоузеф — емир на Муур и телохранил на Чариса [I].

Калнавей — един от лордовете заловен с херцог Джеърд в Ренгарт[(III)].

Камбър от Кулди, Свети — пълен дерини, покровител на магията; главната фигура при Реставрацията през 904 [(I), (II), (III)].

Камбел, барон — барон на Истмарч и адютант на Бран Корис [III].

Кара — починалата дъщеря на Торн Хейгън; умряла още като дете [(III)].

Кардиъл, епископ Томас — епископ на Дхаса, на четиридесет и една години; ръководител на отцепилите се от Курията епископи, заедно с Арилан [II, III].

Карстън, епископ — епископ на Меара; първоначално на страната на Лорис по време на разкола; по-късно обявява неутралитет [II, III].

Кевин Маклейн, лорд — граф на Киърни и доведен брат на Дънкан; убит заедно с Бронуин в Кулди [I, II, (III)].

Келсън Синил Райе Антъни Халдейн, крал — син на Брайън и Джихана; понастоящем крал на Гуинид, четиринадесетгодишен; смятан за пълен дерини [I, II, III].

Киара, херцог — анаграма на Аларик в балада против него, пята от трубадура Гуидиън [II].

Кири, лейди — известна като Кири Огнената; член на Камберианския съвет, пълна дерини; около тридесетгодишна [III].

Колин от Фиана — осемнайсет годишният син на граф Фиана, убит от засада заедно с лорд Ралсън край Валорет [I].

Колиър, лорд — един от лордовете заловен заедно с херцог Джеърд в Ренгарт [III].

Конал, принц — най-големият син на принц Нигел, четиринадесетгодишен [III].

Конлан, епископ — един от дванайсетте епископи на Гуинид без поверена му епархия; отначало взел страната на Лорис по време на Интердиктското клане; по-късно се присъединил към Кардиъл и Арилан [III].

Корам, Стефан — наместник на Камберианския съвет; пълен дерини [III].

Кордън — главен лекар на Бран Корис [III].

Кориган, архиепископ Патрик — архиепископ на Ретмут и заедно с Лорис водач на кликата против Морган в Гуинидското духовенство [I, II, III].

Креода, епископ — епископ на Карбъри; отначало взел страната на Лорис по време на разкола; по-късно обявил неутралитет [II, III].

Кърби, капитан Хенри — капитан на кораба на Морган „Рафалия“ [II].

Лайл, Едмънд — агент на Торънт, убит от Дери във Фатейн [III].

Лайъм, принц — втория син на херцог Лайънел, седем годишен [II, III]

Лайънел, херцог — херцог на Арджинъл и зет на Уенсит от Торънт, трите му сина са преки наследници на престола [III].

Ларън Ал Пардис — доктор; член на Камберианския Съвет, пълен дерини; около петдесет и пет годишен [III].

Лестър, лорд — един от лордовете заловен с херцог Джеърд в Ренгарт [III].

Ликън, генерал — един от генералите на Уенсит [(III)].

Лорис, архиепископ Едмънд — архиепископ на Валорет и Гуинид ръководител, заедно с Кориган на кликата против Морган в Гуинидското духовенство [I, II, III].

Лорънс, лорд — един от трите васали на Морган, убеден от Ян да убие Морган; заловен [III].

Луълин, лорд — известен трубадур от девети век, композирал „Балада за Метюрин и Дъвъргайл“ [(II)].

Люис Ал Норфал — дерини с лоша слава, отхвърлил върховенството на Камберианския съвет [(III)].

Люк, сестра — монахиня от духовенството на епископ Кардиъл, назначена да придружава графиня Рикенда [III].

Майкъл — един от лейтенантите на Уорън [I, III].

Майкъл — едно от децата заловено в опит да открадне коня на Морган [III].

Майлс Соколджията — немият соколджия на Морган в замъка Корът[III].

Малкълм, крал — дядо на Брайън [(I)].

Малкълм Доналсън — селянин излекуван от Морган и Дънкан в Дженън Вейл [III].

Маргарет, херцогиня — третата жена на херцог Джеърд Маклейн [II].

Маркъс — един от лейтенантите на Уорън [III].

Марлук — баща на Чариса; убит от Брайън с помощта на Морган [(I)].

Марта, лейди — придворна дама на Бронуин [II].

Мартин — човек на Уорън, излекуван от него в кръчмата „Табърт“, Кингслейк [II].

Мартин от Грейстоук — началник на чиновника Тиъри [(III)].

Мартам, Харълд — васал на Морган, глобен за това, че е оставил добитъка си да пасе в чужди земи [(II)].

Мери Елизабет, лейди — придворна дама на Бронуин [III].

Мерит от Райдър — един от бароните на Уенсит [III].

Метюрин, лорд — легендарен лорд свързан с „Балада за Метюрин и Дъвъргайл“ написана от трубадура Луълин; убит от жестокия лорд Герент през девети век [(II)].

Мойра — любовницата на Торн Хейгън [III].

Мораг — сестра на Уенсит и жена на Лайънел [(III)].

Морган, херцог Аларик Антъни — херцог на Коруин, Защитник на краля; братовчед на Дънкан Маклейн и брат на Бронуин [I, II, III].

Морган, лорд Кенет-баща на Аларик и на Бронуин [I].

Морис, епископ — един от дванайсетте епископи на Гуинид без епархия; първоначално на страната на Лорис и Кориган по време на разкола [III].

Мортимър, лорд — един от генералите на Келсън, присъствал на военния съвет в Дхаса [III].

Мустафа — емир на Мур; един от лейтенантите на Чариса [I].

Нигел Клюим Гуидиън Райе Халдейн, принц — херцог на Кортмур и по-малък брат на Брайън, тридесет и четири годишен; вуйчо на Келсън, предполагаем престолонаследник [I, II, III].

Оуен Матисън — човек на Уорън, чийто премазани крака са излекувани от Уорън в Корът [III].

Пейни, принц — най-малкият син на Нигел, шест годишен; кралски паж [II, (III)].

Перис, лорд — един от генералите на Келсън [III].

Пол Де Джендъс — лейтенант на Уорън [II, III].

Радър Де Корби, лорд — пратеник на Хорта на Орсал и дългогодишен приятел на Морган [II].

Райдън от Истмарч, лорд — пълен дерини, съюзник на Уенсит; бивш член на Камберианския Съвет [III].

Ралсън, лорд — барон на Ивринг и бивш член на Гуинидския кралски съвет; убит от засада заедно с Колин от Фиана край Валорет [(I)].

Ретълд, лорд — камердинер на Морган [(III)].

Рейми, генерал — един от генералите на Келсън; присъствал на военния съвет в Дхаса [III].

Рикенда лейди — графиня на Марли и жена на Бран Корис [III].

Римъл — придворен архитект на Джеърд; ексекутиран в Кулди заради участието си в убийството на Кевин и Бронуин [II].

Рис Турин — древен дерински лекар, свързан със Свети Камбър от Кулди; откривател на Туринската техника [1,11,111].

Ричард от Найфорд, епископ — един от дванайсетте епископи без епархия; заловен с херцог Джеърд в Ренгарт [(III)].

Робърт от Тендъл, лорд — канцлер на Морган, петдесет годишен [II].

Роджиър, лорд — граф на Фелън; убит от Ян в кралските крипти под катедралата „Свети Георги“ [I].

Ройстън Ричардсън — селско момче, десет годишен; свързан с оздравяването на Малкълм Доналсън [III].

Ролф Макферсън — дерински лорд от десети век, въстанал срещу властта на Камберианския съвет [(III)].

Ронал, принц — най-малкия син на херцог Лайънел, три годишен [(III)].

Рос — човек на Уорън; водач на групата изгорила имението на граф Де Вали [II].

Роугън — втория син на Хорта на Орсал (и трето дете), единадесет годишен е изпратен в двора на Морган като скуайър [(II)].

Роури, принц — втория син на принц Нигел, единадесетгодишен [III].

Сайуърд, епископ — един от дванадесетте епископи на Гуинид без епархия; първоначално на страната на Лорис и Кorigан при разкола на Курията [II, III].

Селдън — един от войниците на Кардиъл, помогнал за залавянето на Морган и Дънкан в Дхаса [III].

Стефан Де Лонгвил — войник на Бран Корис, избран от Кордън, за да изпробва приготвената от него течност за отрова [II].

Тирсъл Де Кларън — най-младия член на Камберианския съвет; пълен дерини [III].

Тиъри, учител — чиновник на лорд Мартин от Грейстоук; задържан и разпитван от Морган и Дънкан на пътя за Дхаса [III].

Толивър, епископ Ралф — епископ на Корът, петдесет годишен [II, III].

Торвал от Нетерхавен, барон — пратеник на заложниците, изпратен от Уенсит в лагера на Келсън; убит от Уорън и Дънкан [III].

Торин, Свети — покровител на Дхаса; израснал в гората [(II), (III)].

Торн Хейгън — член на Камберианския съвет, пълен дерини [III].

Уенсит от Торънт, крал — крал, магьосник от Торънт във война с Гуинид [(I), (II), III].

Уилям — главен управител на владенията на Бронуин в Донъръл[(III)].

Уолфръм Де Бленит, епископ — водач на дванадесетте гуинидски епископи без епархии; взел страната на Кардиъл и Арилан в [II, III].

Уорън Де Грей — самозван месия; вярва, че е предназначен да унищожи всички дерини [II, III].

Фергюс, лорд — васал на херцог Джеърд; езекутирал Римъл по заповед на Джеърд [III].

Фицуилям, барон Фълк — лорд на Келдиш Райдинг, баща на Ричард [(II)].

Фицуилям, Ричард — скуайър на Келсън, седемнадесет годишен; загива на борда на „Рафалия“, като спасява живота на Морган [I, II].

ХАМИЛТЪН, лорд — управител на замъка на Морган в Корът [II, III].

Харкнес, лорд — един от лордовете заловени заедно с херцог Джеърд в Ренгарт [III].

Харълд, лорд Фицмартин — един от тримата васали на Морган убеден от Ян, че Морган трябва да бъде убит; пронизан от меч на Дънкан в последвалата схватка [I].

Хилъри, лорд — началник на гарнизона в замъка на Морган в Корът [II, (III)].

Хорт на Орсал — абсолютен владетел на земите на изток от Орсал и съюзник на Морган [(I), (II)].

Хърд Де Блейк — васал на Морган, чиито земи са изгорени от хората на Уорън [II].

ХЮ. Де Бери, отец — проповедник и бивш секретар на архиепископ Кориган; дългогодишен колега на Дънкан Маклейн [II, III].

Чариса, графиня — графиня на Толан, отговорна за смъртта на крал Брайън; убита от Келсън по време на коронацията му [I, II, III].

Ян Хауел, лорд — граф на Истмарч, който се съюзява с магьосницата Чариса. Тя го убива, когато той е тежко ранен на дуела си с Морган [I].

ПРИЛОЖЕНИЕ II

ХРОНИКИ НА ДЕРИНИТЕ

ПОКАЗАЛЕЦ НА МЕСТНОСТИТЕ

ЗАБЕЛЕЖКА: РИМСКИТЕ ЦИФРИ В СКОБИТЕ ПОКАЗВАТ КНИГАТА, В КОЯТО Е СПОМЕНАТО СЪОТВЕТНОТО МЯСТО.

I — Възходът на дерините

II — Поражението на дерините

III — Елитът на дерините

Абатство на Свети Жил — абатство в Шанис Меер, близо до границата с Истмарч, където Джихана се оттегля преди раждането на Келсън и след коронацията му [II].

Абатство на Свети Марк — абатство близо до Валорет, където били погребани телата на лорд Ралсън и Колин от Фиана [I].

Арджинъл — херцогството на херцог Лайънел, роднина на Уенсит; намира се на изток от Торънт [III].

Базилика на Свети Хилари — кралската базилика в Ретмут, част от кралския дворец; църквата на Дънкан [I].

Белдор — столицата на Уенсит в Торънт [II, III].

Бетенар — баронство на един от древните родове на Единадесетте кралства [III].

Валорет — седалището на архиепископа на Валорет, Едмънд Лорис, и мястото, където се намира абатството на Свети Марк; разположен е между Истмарч и баронството Халдейн [I, II, III].

Вариан — баронство на един от древните родове на Единадесетте кралства [III].

Вратата на Свети Матей — врата в градските стени на Корът, където Гуидиън научил една от песните, които пеел за Морган [II].

Гаруод — село близо до параклиса на Свети Торин [III]. ГОРАТА Велдър — намира се нагоре по течението на реката от Фатейн [II].

Грикота — университетски град, в който се намира училището на Варнаритите; седалище на епископа на Грикота, Бредин [II, III].

Гуинид — централното от Единадесетте кралства, управлявано от династията Халдейн [I, II, III].

Дженън Вейл — село в Коруин, близо до северната граница; мястото на боя между отряда на принц Нигел и въстанали селяни [III].

Долшая — мястото на лагера на Келсън в Кортмур, на границата с Коруин [III].

Донъръл — част от имения, които са приготвени за зестра на Бронуин [II].

Дрелингъм — градът, където генерал Глодрут се съгласил да се срещне с Келсън и армията му, на път за Кардоса [III].

Дхаса — свободен, свещен град, седалище на Гуинидската Курия и на Дхаската епархия; известен като средище на занаятите и с гробниците на покровителите на града Светците Торин и Етълбърга, които го пазят от юг и от север [II, III].

Единадесетте кралства — старото име на Гуинид и териториите, които го заобикалят, днес този термин е неточен и остарял [I, II, III].

Езерото Джашан — езеро, ограничаващо достъпа до Дхаса от юг, прекосява се с лодка [II, III].

Есгаир Ду — черната скала, затвора на замъка Кардоса [III].

Истмарч — графството на лорд Ян Хауел; станало кралска собственост след смъртта му [II].

Каньонът Аранъл — северен проход през планините, който разделя Торънт от Марли, охраняван от армията на херцог Иуон [III].

Карбъри — седалище на епископа на Карбъри, Креода [II, III].

Кардоса — граничен град в планините между Торънти Истмарч, който е спорно владение [I, II, III].

Кардът пазар — мястото, където Торн Хейгън среща Мойра [III].

Касан — херцогството Джеърд Маклейн, граничещо с графство Киърни и протектората Меара [I, II, III].

Катедралата на Свети Георги — седалището на архиепископа на Ретмут, Патрик Кориган [I].

Катедралата на Свети Шенън — седалище на епископа на Дхаса Денис Арилан [III].

Кел Диш Райдинг — северна област под прякото управление на короната; известна с тъкачите си [I, II, III].

Кен Дър Рий — поле извън Ретмут, където крал Брайън е убит [I, II].

Кингслейк — село, в северозападен Коруин, посетено от Уорън; там се намира кръчмата „Табърт“ [II].

Киърни — графството на лорд Кевин Маклейн; граничи с Касан, протектората Меара и Гуинидските кралски земи [I, II, III].

Конет — варварско кралство на запад, известно с наемниците си [I, II].

Конкардин, свободно пристанище — пристанищен град на делтата на реката, известен със златарите и бижутерите си, пределна точка на походите на южните флотилии, като тази на Морган [I, II].

Кор Рамат — поле, където Келсън и въстаналите епископи, решават да се срещнат [III].

Кортмур — херцогството на принц Нигел, граничещо с Коруин и кралското имение Халдейн [I, II, III].

Коруин — херцогството на Аларик Морган, наследено от майка му, лейди Елис Де Морган [I, II, III].

Коруод — имот на територията на Коруин, който е трябвало да бъде част от зестрата на Бронуин [(II)].

Корът — столицата на Коруин [I, II].

Коумър — планини на южната граница на поляните Линдрет, разделящи пролома Кардоса от Дхаса [III].

Кръчма „Извиващият се дракон“ — кръчма в пристанищния град Фатейн, където Дери прекарва една нощ [II].

Кръчмата „Кучето Джек“ — любимото място на Дери във Фатейн, Торънт [II].

Кръчмата „Табърт“ — кръчма в Кингслейк, където Дери става свидетел на лечението на Мартин от Уорън [II].

Кулди — родният град на Свети Камбър; лобното място на лейди Елис Де Коруин Де Морган; лобно място и на Бронуин и Кевин [I, II, III].

Лайнстарк — баронство на един от древните родове на Единадесетте кралства [II].

Ланид — югозападно кралство, обединено с Хауис [I].

Марбъри — седалището на епископа на Марбъри, Ифър [II, III].

Марли — графството на Бран Корис [I, II, III].

Меара — кралски протекторат на запад кралете на Гуинид са също така и принцове на Меара [I, II, III].

Медрас — торънтски град на север от Фатейн; място за почивка за войските на Уенсит [II].

Найфорд — градът откъдето произлиза странстващият епископ Ричард от Найфорд [III].

Нортнес — баронство на един от древните родове на Единадесетте кралства [III].

Планините Лендър — планинска верига, простираща се между Коруин и Халдейн; в района им се намират Дхаса, параклисът на „Свети Торин“, руините на „Свети Неот“ и прохода Гънъри [II].

Плийгът — баронство на един от древните родове на Единадесетте кралства [III].

Поляните Линдрет — пасище, в края на дефилето Кардоса, място на последния сблъсък между Келсън и Уенсит [II, III].

Проходът Гънъри — южен проход в планините Лендър, който води до Свети Торин и Дхаса [II].

Пурпурни покрайнини — пасища на север от Ретмут, под управлението на короната; една от титлите на кралете на Гуинид е господар на Пурпурните покрайнини [I, II, III].

Рамос — мястото, където се състоял прочутият съвет от 917 г., който въвежда твърда антидеринска политика, според която се забранява на дерини да притежават собственост, да заемат държавни длъжности, да стават членове на духовенството и пр. [II, III].

Релиан Рейндж — планинска верига, която разделя Торънт от Истмарч; там се намира град Кардоса (III).

Релъд — град в Коруин близо до Кингслейк, където барон Де Вали търси помощ срещу разбойниците на Уорън [II].

Ретмут — столицата на Гуинид [I, II, III].

Рендъл — прочут заради сините си езера; в случая сравнението на Морган между езерата и очите на Рикенда [III].

Ренгарт — мястото на поражението на войските на херцог Джеърдот Бран Корис [III].

Рорал — баронството на един от древните родове на Единадесетте кралства [III].

Свети Неот — бивш манастир, сега руини; някога местонахождение на прочутото деринско училище; намира се в планините Лендър, между Коруин и Дхаса [III].

Свети Торин — параклис на покровителя на Дхаса, разположен на юг от града и езерото Джашан [II, III].

Ставънъм — седалище на епископа на Ставънъм, Де Лейси [II, III].

Толан — херцогството на Чариса, на изток от Марли и на север от Торънт [I].

Торънт — кралството на Уенсит на изток от Гуинид; мястото откъдето произлиза легендарният „Дивак от Торънт“ [I, II, III].

Тофел Лийк — планина видима от замъка на Торн Хейгън [III].

Фатейн — пристанищен град в Торънт, където Дери прекарва една нощ в кръчмата „Извиващият се дракон“ [II].

Фелън — графството на лорд Роджиър [II].

Фиана — винарска провинция отвъд южното море, управлявана от граф Фиана, баща на Колин от Фиана [I, II].

Форсин и Буфър — група малки княжества на юг от Хорта на Орсал, които номинално са под негово управление; известни с кожените си изделия [I, II].

Халдейн — кралско имение, което се намира в централната част на кралство Гуинид; собственост на рода Халдейн от Гуинид [I, II, III].

Хауис — югозападно кралство обединило се с Ланид [I].

Храм на Света Етълбърга — храм на покровителката на Дхаса; пази северния път към Дхаса [II, III].

Църквата „Свети Тейло“ — енорийската църква на Кулди, където са погребани Бронуин, Кевин и лейди Елис Де Коруин Де Морган [II].

Шанис Меер — местоположението на абатството на Свети Жил, където Джихана се оттегля, за да роди Келсън и отново се връща след коронацията му [II].

ПРИЛОЖЕНИЕ III

ЧАСТ ОТ ИСТОРИЯТА НА ЕДИНАДЕСЕТТЕ КРАЛСТВА

822 — Фестилския преврат, започва Междущарствие — продължава 82 години. Ифър Халдейн е детрониран и екзекутиран. Фестил I е коронован във Валорет, който става новата столица.

КРАЛЕТЕ ФЕСТИЛ ОТ ГУИНИД

Фестил I 822–839 (17 години)

Фестил II 839–851 (12 години)

Фестил III 851–885 (34 години)

Блейн 885–900 (15 години)

Имри 900–904 (4 години)

846 — Камбър от Кулди, роден в Кор Кулди.

900 — Крал Блейн умира; принц Имри наследява трона.

904 — Реставрацията. Имри е свален и екзекутиран; Синил Халдейн, праправнук на Ифър Халдейн е коронован в Ретмут.

905 — Неуспешен опит на привържениците на Имри да преустановят Реставрацията. Камбър умира.

906 — Камбър от Кулди е канонизиран от съвета на епископите.

917 — Първите масови гонения срещу Дерини; Рамоският съвет деканонизира Камбър, забранява всякаква употреба на магия, под страх от анатема, забранява на дерини да заемат отговорни длъжности, да наследяват земи без прякото разрешение на Короната, да придобиват духовни санове.

КРАЛЕТЕ ОТ ГУИНИД ОТ ПЕРИОДА СЛЕД МЕЖДУЩАРСТИЕТО

Синил 904–917 (13 години)

Алрой 917–921 (4 години)

Джейвън 921–922 (1 година)

Райе 922–928 (6 години)

Оуейн 928–948 (20 години)

Ютар 948–980 (32 години)

Найджъл 980–983 (3 години)
Джешър 983–985 (2 години)
Клюим 985–994 (9 години)
Юриън 994–1025 (31 години)
Малкълм 1025–1074 (49 години)
Донъл 1074–1095 (21 години)
Брайън 1095–1120 (25 години)
Келсън 1120-
1081 — Ражда се Брайън.
1087 — Ражда се Нигел.
1091 — Ражда се Аларик Морган.
1092 — Ражда се Дънкан Маклейн.
1095 — Крал Донъл умира; Брайън се качва на престола; лейди Елис Де Коруин Де Морган умира при раждането на дъщеря си Бронуин.
1100 — Лорд Кенет Морган умира; Аларик Морган отива в кралския двор като паж.
1104 — Брайън се жени за Джихана.
1105 — Брайън и Морган убиват Марлук.
1106 — Ражда се Келсън.
1120 — Брайън е убит, Келсън се качва на трона; Келсън убива Чариса, дъщеря на Марлук, по време на собствената си коронация.
1121 — Кампанията Кардоса; Уенсит от Торънт побеждава на поляните Линдрет.

ПРИЛОЖЕНИЕ IV

ГЕНЕТИЧНА ОСНОВА ЗА НАСЛЕДСТВЕНОСТТА НА ДЕРИНИ

Първият генетичен фактор, определящ нормалната наследственост на дерините е прост, доминантен белег, намиращ се в X-хромозомата (означена с X'). Поради това, деринската наследственост се определя по майчина линия, а не по бащина, и за да може едно момче да притежава способностите на дерини, то майка му трябва да произлиза поне от хетерозигота (X'X)

X'X-XY

X'Y

Само X' — факторът е достатъчен, за да прояви детето всички характерни дерински способности; няма и съществена разлика между способностите на мъжки и женски индивиди, между X'Y и X'X. При все това, лесно може да се предположи, че поради двойната X-конфигурация на майката, възможно е и получаването на комбинация X'X'. Това са т.нар. двойни дерини, които са хомозиготни женски индивиди, но не са по-способни от хетерозиготните си сестри, тъй като X'-факторът не е кумулативен. Единственото преимущество, което една хомозиготна жена ще има над хетерозиготната си сестра е, че всичките ѝ деца ще са дерини, но даже и това не е съществена разлика, тъй като факторът като че ли подсилва X-хромозомата, в която се съдържа, така че даже и жена-дерини, израснала от хетерогенна зигота е по-вероятно да предаде X'-хромозомата на поколението си, отколкото X-хромозомата. (X'-гаметите са по-издръжливи от X-гаметите, а и е по-вероятно да са оплодени). Склонността на X'-хромозомата да се ползва в предаването в наследство с привилегии пред X-хромозомата е позволила на много дерини да оцелеят по време на големите гонения. Ето и възможните генетични комбинации получени от кой да е родител дерини:

YX-XX	X'X-X'Y	XX-X'Y	X'X'-X'Y	X'X'-XY
X'Y	X'Y	XX'	X'X'	X'Y

X'X	X'X	XX'	X'X'	X'Y
[XX]	XX'	[XY]	X'Y	X'X
[XY]	[XY]	[XY]	X'Y	X'X

Има и втори дерински генетичен фактор, съдържащ се само в Y-хромозомите, който е основата на човешкото възприятие на способностите на дерини (потенциалната, а не генетичната способност, тъй като феноменът бил открит от Камбър от Кулди и Рис Турин в средата на 890-те години). Когато този фактор се активизира, той е равен по сила на гена, намиращ се на X'-хромозомата, но за разлика от него се предава по бащина линия. Следователно, мъж, с дарбата да развие способностите на дерини със сигурност е имал баща с такива, макар че може и факторът да се предава поколения наред без знанието на носителите му, точно както и X'-факторът. Сам по себе си Y' факторът няма да предаде дерински способности на мъжко дете, тъй като усвояването им е труден и отегчителен процес, на който може да бъде попречено или подпомогнато от редица психологични и физиологични фактори. За тези, които показват потенциална възможност за изявяване на деринските способности, без да имат генетично необходимите за това родители (като например лорд Дери), причината се крие в рецесивен Y'-фактор, останал латентен в продължение на няколко поколения. Освен ако носителя на този Y'-фактор (съответно X') да бъде забелязан и напътстван от истински дерини, той никога няма да може да реализира своя потенциал и вероятно никога няма да се досети за способностите си.

Възможността да се придобият дерински способности не се ограничава само с един носител на поколение от дадено семейство, въпреки че много хора от Единадесетте кралства вярват, че не е така. Нигел Халдейн е донякъде наясно с този факт, той е носител на Y'-фактора, както са и трите му сина. Но с течение на годините се е приело, че само един член на семейството може да използва способностите си по всяко време — вероятно отначало е било така, за да се избегне евентуалния конфликт между наследниците, тогава, когато просперитетът на рода е поставен на първо място по значение. Лесно е да се разбере как, във второстепенен клон на рода, в какъвто е Нигел, самото усещане за възможността за придобиване на способностите на дерини е загубено. Дери, потомък на

благородническо семейство от векове, най-вероятно е придобил способностите си от фактор, останал латентен в продължение на 7–8 поколения. А кой може да каже колко крале са оставили по малко от произхода си в селянин като Уорън Де Грей, започвайки по този начин род от потенциални дерини?

Правото на господаря на първа брачна нощ е причина за много деформации при раждане.

Двата дерински фактора, X' и Y' са обаче независими — което ще рече, че и двата могат да бъдат притежавани от един и същи човек едновременно, по правило мъж, заради Y'-фактора. Но деринските фактори не са кумулативни, така че притежател на X'Y'-фактори няма да има забележимо преимущество над някой с X'Y или XY'. Но има вероятност носителят на X'Y' да използва способностите си с по-голяма ефективност, тъй като възможностите получени от Y'-фактора позволяват да бъдат използвани без нужда от по-нататъшно усъвършенстване (дерини носещ X'Y-фактор трябва да се научи да използва способностите си, и следователно е в неизгода, освен ако няма преимуществото на предварителната подготовка). По този начин Келсън, носещ двойната конфигурация X'Y' е имал възможността да се прояви като напълно овладял способностите на дерини още от самото начало, веднага след като е приел способностите на баща си — даже и без предварително обучение как да използва възможностите си и без да подозира, че е носител и на X'-фактора. Подобно на него, баща му, Брайън използвал силата си без обучение, получена направо от неговия баща. Джихана, от друга страна, никога не си е позволявала да използва наследствеността си, и по този начин лесно може да бъде сразена от опитната и могъща Чариса, потомка на вещи дерински магьосници.

Изследването на този ген разкрива и една друга негова особеност: митът за „полудерини“ (хора, на които само един от родителите е дерини) няма нищо общо с действителността. Тъй като само X'-факторът е този, който определя деринската наследственост, дерини като Морган и Дънкан, при чиито родители само майката притежава този ген, са точно толкова дерини, колкото и Келсън, Чариса, или който и да е друг пълен дерини. Тъй като способностите на дерини се наследяват изцяло от единия от родителите, средно положение няма. Индивидът или е дерини, или не е.

Издание:

Автор: Катрин Курц

Заглавие: Елитът на дерините

Преводач: Николай Киров

Година на превод: 1998

Език, от който е преведено: английски

Издател: „Абхаддон“ ЕООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 1998

Печатница: „Полипринт“ ЕАД, Враца

ISBN: 954-9512-01-0

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/19807>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.